HANNAH GRACE

Icebreaker

SERIA AVENTURI DIN MAPLE HILLS

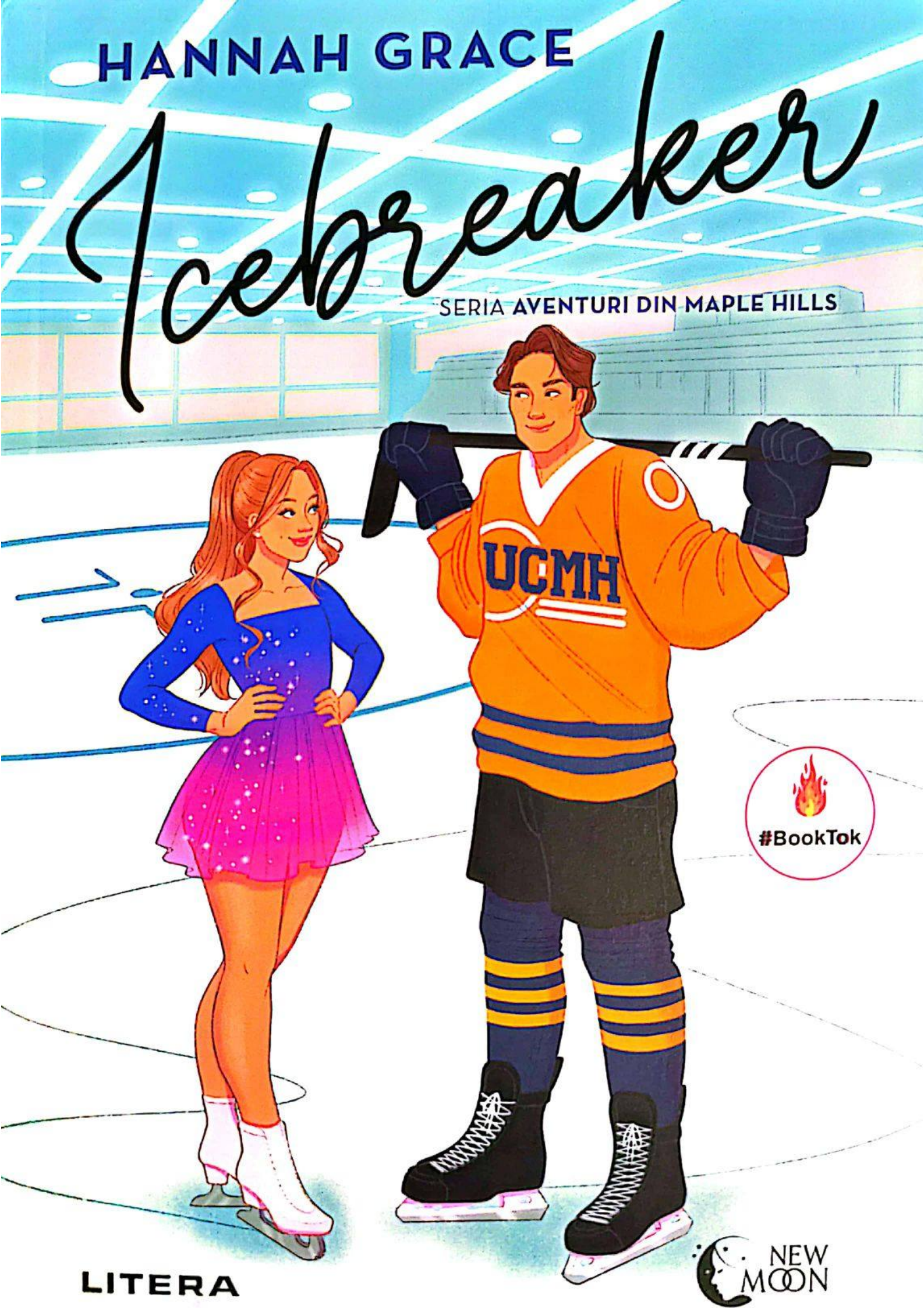

LITERA

NEW MOON

HANNAH GRACE

Icebreaker

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Pentru Erin, Kiley și Rebecca

Vă mulțumesc că ați crezut în mine.
Cartea aceasta este pentru voi.

CAPITOLUL 1

ANASTASIA

– Din nou, Anastasia!

Dacă mai aud o dată *din nou* şi *Anastasia* în aceeaşi propoziţie, s-ar putea să-mi ies din minţi.

Am fost tensionată de când m-am trezit azi-dimineaţă cu o mahmureală înfiorătoare, aşa că ultimul lucru de care am nevoie acum este şi mai multă suferinţă din partea antrenoarei Aubrey Brady.

Mă concentrez ca să-mi reprim enervarea, cum fac la fiecare antrenament, când scopul ei este să mă aducă în pragul exasperării. Cu gândul că este o antrenoare aşa de bună datorită dedicării ei, hotărăsc că a arunca patinele spre ea trebuie să rămână doar un gând în imaginaţia mea.

– Eşti neatentă, Stas! urlă ea, în timp ce noi zburăm pe lângă ea. Fetele neatente nu câştigă medalii!

Ce ziceam despre aruncatul patinelor spre ea?

– Haide, Anastasia! Depune un pic de efort măcar o dată!

Aaron chicoteşte, scoţând limba la mine când îi arunc o privire rece.

Aaron Carlisle este cel mai bun patinator de la Universitatea din California, Maple Hills. Când mi s-a oferit un loc la UCMH, dar partenerului meu de patinaj, nu, Aaron a fost din fericire în aceeaşi situaţie şi am devenit parteneri. Este al treilea nostru an de patinat împreună şi tot al treilea când pierdem.

Am o teorie: că Aubrey este un spion sovietic. N-am nici o dovadă şi n-am dezvoltat bine teoria. De fapt, n-am dezvoltat-o deloc. Dar uneori, când ţipă la mine să-mi îndrept spatele sau să ridic bărbia, jur că aud un pic de accent rusesc în vocea ei.

Ceea ce-i ciudat la o femeie din Philipsburg, Montana.

Tovarăşa Brady a fost o vedetă a patinajului artistic pe vremea ei. Chiar şi acum are mişcări delicate şi controlate şi se mişcă cu atâta graţie, încât ţi-e greu să crezi că poate să ţipe atât de tare.

Părul ei încărunţit e mereu strâns la spate într-un coc, lucru care-i accentuează pometii, şi este întotdeauna înfăşurată în blana ei neagră artificială. Aaron glumeşte, spunând că acolo îşi ţine ea toate secretele.

Se zvoneşte că trebuia să meargă la olimpiadă cu partenerul ei, Wyatt. Dar Wyatt şi Aubrey exersau cam des ridicările, iar ea s-a trezit cu un copil în loc de o medalie de aur.

Din cauza asta este prost dispusă de când s-a apucat de antrenorat acum 25 de ani.

Sonata lunii se stinge, în timp ce eu şi Aaron terminăm programul nas în nas, gâfâind unul lângă altul, încercând să ne tragem sufletul. Când auzim în sfârşit o singură bătaie din palme, ne despărţim şi patinăm spre ceea ce, fără dubii, îmi va provoca următoarea durere de cap.

Nici măcar nu m-am oprit din patinat când îşi îndreaptă ochii ei verzi spre mine şi mijeşte privirea.

– Când o să-ţi iasă aterizarea la Lutz? Dacă nu-ţi iese, trebuie să-l scoatem din programul lung.

În afară de Brady, să-mi iasă un cvadruplu Lutz şi să nu aterizez în fund este actualul blestem al existenţei mele. Dumnezeu ştie de când mă antrenez, dar nu prea îmi iese aterizarea. Aaron îl poate face fără greşeală, de asta am convins-o pe coregrafă să-l introducă în programul nostru.

Mândria este o prostie. Şi este o prostie şi mai mare când vine vorba de patinaj artistic, pentru că, dacă nu-ţi iese, te trezeşti cu faţa pe gheaţă. Prefer să cad cu faţa pe gheaţă decât să văd figura plictisită şi dezamăgirea falsă a lui Aaron de fiecare dată când se sugerează să scoatem săritura.

– O să-mi iasă, doamnă antrenoare, zic eu cu cât de mult entuziasm fals posibil. Lucrez; încă nu-i perfectă, dar voi continua să mă antrenez.

Este o mică minciună, una nevinovată. *Lucrez.* Am uitat să menționez că lucrez la săritură când nu sunt pe gheață, mai ales când port echipamentul care mă ajută să fac săritura.

– Lucrează, minte Aaron, punând un braț pe umerii mei. Încă puțin AB.

Este drăguț din partea lui Aaron că e de partea mea și facem front comun în fața lui Aubrey de la KGB. În privat, îmi spune că singura cale să-mi iasă săritura este să mă dopez și să construiesc o mașină a timpului ca să-mi recuperez corpul de dinainte de pubertate.

Ea mormăie ceva imperceptibil și ne expediază lejer.

– Ne vedem mâine. Și ar fi grozav dacă nu ați fi amândoi mahmuri. Sunt destul de sigură că nici unul dintre voi nu va ajunge în echipa olimpică dacă mâncați de la In-N-Out înainte de antrenament. Ne-am înțeles?

La dracu'!

– Da, doamnă antrenor, zicem la unison.

Când în sfârșit ies din vestiarul fetelor, Aaron se uită la telefon, așteptându-mă pe hol.

– Ți-am zis că o să-și dea seama, mormăi balansând geanta spre el imediat ce sunt suficient de aproape ca să-l lovesc în stomac cu ea. Eu nici măcar n-am mâncat!

El geme la impact, smulgându-mi geanta din mâini și aruncând-o peste umăr.

– Femeia are nasul unui câine de vânătoare.

Ca majoritatea lucrurilor în viață, patinajul este mult mai ușor când ești bărbat, pentru că nimeni nu te ridică și nu te lansează prin încăpere de două ori pe zi.

În primul an, am pus cinci kilograme. Mă rog, au fost mai mult de cinci kilograme, dar Aaron a spus că devenisem prea grea ca să mă ridice, așa că de atunci n-am mai pus un gram pe mine.

Încerc să-mi respect cu religiozitate planul de alimentație, cu câte o petrecere pe ici, pe colo ca să rămân lucidă. Aniversarea

de 21 de ani a celei mai bune prietene a fost ocazia perfectă să mă dezlănțui un pic, chiar dacă a însemnat să o înfrunt pe Brady cu o mahmureală.

Urcăm în noua mașină G-Wagon a lui Aaron, cel mai recent cadou din vinovăție de la tatăl lui desfrânat, dar bogat, și ne îndreptăm spre casă. La finalul primului an, eu și Aaron am hotărât că ar fi grozav să locuim împreună cu cea mai bună prietenă a mea, Lola. Programele noastre sunt similare, iar viețile noastre se învârt în jurul patinajului, așa că era rezonabil.

Aaron o ia pe Maple Avenue și se uită la mine cât eu cotrobăi prin poșetă după cel mai de preț lucru al meu.

– Ce scrie în agenda ta că faci în seara asta?

Îmi dau ochii peste cap, ignorând tonul lui provocator.

– Sex.

– Bleah, face el, încrețindu-și vârful nasului într-o grimasă. Este suficient de rău că ai program de somn și de mâncare, dar și sexul trebuie să-l planifici?

Nu minte în privința dormitului și mâncatului – fiecare minut al vieții mele este programat meticulos în agenda mea de încredere, lucru care prietenilor mei li se pare la fel de hilar și ridicol. N-aș zice că sunt obsedată de control, dar sunt o femeie care trebuie să dețină controlul.

Clar este o diferență.

Ridic din umeri și-mi reprim impulsul de a sublinia că eu măcar fac sex, spre deosebire de el.

– Ryan este ocupat, eu sunt ocupată. Vreau să-l văd cât mai mult posibil înainte să înceapă sezonul de baschet.

Ryan Rothwell are doi metri de perfecțiune atletică. Coordonator de joc și căpitanul echipei de la UCMH, tratează sportul cu aceeași seriozitate ca mine, ceea ce este perfect pentru o relație fără obligații. În plus, Ry este cel mai drăguț tip, așa că am devenit prieteni prin aranjamentul nostru reciproc avantajos.

– Nu-mi vine să cred că te mai culci cu el. Este dublu față de tine, cum nu te strivește? Nu, stai! Nu vreau să știu.

– Știu că-i dublu. Chicotesc, ciupindu-l de obraji până ce mă îndepărtează. Cam ăsta-i motivul.

Majoritatea oamenilor cred că eu și Aaron suntem mai mult decât parteneri, dar suntem mai mult ca niște frați. Nu că n-ar arăta bine, doar că niciodată n-am fost interesați romantic unul de celălalt.

Aaron este mult mai înalt decât mine și e suplu ca un dansator – are corpul sculptat, musculos. Părul negru este tuns scurt și jur că se dă cu rimel pentru că ochii lui de un albastru-deschis sunt încadrați de cele mai negre gene provocatoare de gelozie, contrastând din plin cu pielea lui palidă.

– Anastasia, oficial știu prea multe despre viața ta amoroasă.

Aaron nu se poate decide dacă-l place sau nu pe Ryan. Uneori, se înțeleg, iar Ryan îl vede pe Aaron pe care-l știu eu – cel amuzant. În restul timpului, ai crede că Ryan i-a distrus viața lui Aaron sau ceva de genul ăsta. Aaron poate să fie așa de nepoliticos și de dur, încât devine jenant. Este imprevizibil, dar Ryan trece peste asta și-mi spune să nu-mi fac griji.

– Promit să nu mai vorbesc despre asta până acasă dacă promiți că mă duci la Ryan mai târziu.

Se gândește un minut.

– Bine, ne-am înțeles.

Lola ridică privirea de la salata pe care o înjunghie agresiv cu furculița și pufnește.

– Eu doar mă întreb cui îi face sex oral Olivia Abbott ca să obțină rolul principal pentru al treilea an la rând!

Nu mă pot abține și mă înfior la cuvintele ei dure, dar știu că nu vorbește serios. Era afectată de azi-dimineață după cantitatea de alcool pe care am consumat-o azi-noapte la ziua ei de naștere, așa că n-a fost cea mai bună zi să afle că nu a obținut rolul pe care și-l dorea.

Am fost la fiecare piesă din ultimii doi ani, iar Lo știe la fel de bine ca mine că Olivia este o actriță excepțional de talentată.

– Nu se poate să fie doar foarte talentată? Și să nu facă așa ceva?

– Anastasia, poți să mă lași să fiu meschină cinci minute și să te prefaci că nu știu că-i mai bună decât mine?

Aaron se aruncă în scaunul de lângă mine și se întinde să ia un morcov din farfuria mea.

– Cu cine suntem meschini?

– Olivia Abbott, răspundem la unison eu și Lola pe un ton de evident dezgust.

– Este grozavă. S-ar putea să fie cea mai tare fată din campus, zice el cu nonșalanță, fără a fi atent la felul în care Lola rămâne cu gura căscată. Este singură?

– Eu de unde să știu? Nu vorbește cu nimeni. Intră plutind, obține rolul pe care-l vreau eu și continuă să fie o anomalie.

Lola este studentă la actorie și probabil există vreo regulă nescrisă că trebuie să ai o personalitate exuberantă, pentru că toți de la cursul ei pe care i-am întâlnit sunt ca ea. De obicei, se dă o luptă obositoare pentru captarea atenției, chiar și ca spectator, dar Olivia este reținută și, din cine știe ce motiv, asta pare să-i deranjeze pe ceilalți.

– Îmi pare rău, Lols. Mereu există alte ocazii, zic eu. Știm amândouă că nu înseamnă nimic, dar ea oricum îmi trimite un sărut. Dacă te face să te simți mai bine, află că mie tot nu-mi iese aterizarea la Lutz. În curând, Aubrey o să-l scoată din program și o să mă alunge în Siberia.

– Oh, nu! Oficial ești un eșec. Cum o să mai poți păși vreodată pe gheață? Rânjește, iar ochii îi sclipesc cât eu mă încrunt la ea. O să-ți iasă, scumpo! Muncești din greu. Privirea ei se îndreaptă spre Aaron, care tastează pe telefon, complet neinteresat de conversația noastră. Hei, Prințesa Gheții! Mă ajuți?

– Hm? Scuze, da, și tu ești tare, Lo!

Sunt surprinsă că nu văd cum iese abur din urechile Lolei când ea urlă la el că nu o ascultă.

Mă retrag încet spre dormitorul meu, nedorind să atrag atenția asupra mea și să fiu prinsă în mijlocul certei dintre colegii mei de apartament. Să locuiești cu Aaron și cu Lola este ca și cum ai sta cu frați care-și doresc mereu să fie doar copii.

Aaron, la fel ca mine, este singur la părinți. Copilul-miracol pentru părinții lui în vârstă din Vestul Mijlociu, disperați să-și salveze căsnicia. Să locuiască împreună cu alți oameni după

ce a fost mândria și bucuria părinților lui timp de optsprezece ani a fost o tranziție importantă pentru el, dar și pentru noi, cele care trebuie să locuim cu el și cu toanele lui.

Acum, când el nu este în Chicago, relația dintre părinții lui nu e grozavă și mereu știm când lucrurile stau foarte prost, pentru că Aaron primește un cadou insuportabil de scump și de inutil.

Cum ar fi un G-Wagon.

Spre deosebire de noi doi, Lola provine dintr-o familie numeroasă. Să fie cea mai mică și singura fată i-a garantat locul principal în casă și n-are nici o reținere când vrea să-l pună la locul lui pe Aaron.

Încă stau ascunsă în camera mea când îmi vibrează telefonul, iar pe ecran apare numele lui Ryan.

Ryan: *„Băieții vor să dea o petrecere în seara asta. Ne vedem la tine? Trebuiau să meargă la o întâlnire sau ceva de genul ăsta, dar acum rămân acasă. Vreau să fiu singur cu tine".*

Eu: *„Sigur, dar colegii mei de apartament sunt aici. Va trebui să nu facem gălăgie".*

Ryan: *„Ha! Ar trebui să-ți oferi sfaturile astea în oglindă. Acum ești liberă?*

Eu: *„Da, vino!"*

Ryan: *„Am plecat. Aduc de rontăit".*

– Toată lumea s-a calmat? strig eu cu precauție, ieșind din dormitor spre camera de zi.

Amândoi sunt concentrați la reluarea serialului *Minți criminale* de la televizor, dar aud un vag „Da" drept răspuns, informându-mă că mă pot apropia în siguranță.

Mă aplec peste canapea ca să iau un pumn de floricele din castronul dintre ei, spunându-mi să adaug asta în tabelul meu cu mâncare când mă întorc în camera mea.

– Deci echipa de baschet dă o petrecere. Mă întrebam...

– Dacă mergem cu tine? mă întrerupe Aaron, părând neobișnuit de plin de speranță.

– Nu?

Lola se întoarce spre mine, cu buclele ei roșcate săltându-i în jurul umerilor și cu încântare pe toată fața.

– Dacă ne deranjează că Ryan vrea să vină aici?

– Da. Cum ai...

– Scoate banii, Carlisle! Râde, întinzând mâna, iar el îi pune în palmă câteva bancnote de 20, mormăind ceva în timp ce ea numără banii. Am auzit de petrecere și nu cred că aveai chef să te freci de boboci beți care se sărută de partea cealaltă a ușii. Ne ducem acolo.

Casa noastră este unul dintre cadourile mai bune de *iertare* din partea tatălui lui Aaron. I l-a făcut fie după aventura lui cu secretara, fie înainte să decidă să se culce cu designerul de interior. Maple Tower este un bloc frumos la marginea campusului, iar apartamentul nostru are o priveliște grozavă și multă lumină naturală.

În clădire nu sunt doar studenți, așa că e un loc liniștit, dar suficient de aproape de toți ceilalți, deci este ușor să te întorci acasă de la petreceri.

Eu și Aaron n-ar trebui să mergem la petreceri, dar pe Aubrey nu o poate afecta ceva ce nu știe.

Mă uitam la Lola cum probează zece ținute diferite, când Ryan îmi trimite un mesaj să-mi spună că, în sfârșit, urcă, oferindu-mi o scuză să o las cu cele zece rochii negre aproape identice.

La început, mi se păreau ciudați fluturașii pe care-i simțeam când se auzea un ciocănit și știam că Ryan era de partea cealaltă, dar acum este plăcut.

Când îi deschid, umple cadrul ușii. Părul lui blond ciufulit încă este umed și miroase puternic a portocale și a ceva ce nu pot să identific, care acum în mod ciudat este reconfortant pentru mine. Se apleacă și-și lipește ușor buzele de obrazul meu.

– Bună, frumoaso!

Îmi dă punga cu gustări pe care mereu insistă să o aducă pentru că se pare că eu nu mănânc suficient și n-am nimic bun de mâncare cât el e aici. Ryan mănâncă mai mult decât orice

persoană pe care o cunosc, iar versiunea lui de mâncare bună este plină de zahăr.

Din cine știe ce motiv, Aaron și Lo se uită la noi din camera de zi de parcă n-au mai văzut ființe umane. Ryan râde când îi vede; din fericire, s-a obișnuit cu glumele lor și îi salută liniștit în timp ce îl conduc spre dormitorul meu.

– Hei, Rothwell? strigă Lola când ajungem la ușa mea.

El îmi dă drumul la mână și se întoarce spre ea.

– Da?

Ea stă aplecată peste speteaza canapelei și-mi dau seama după expresia ei răutăcioasă că nu vreau să aud ce are de zis.

– Cum dormitorul meu este lângă al lui Stassie și o să-ți aud gemetele și alte sunete toată noaptea – din spatele lui, eu fac ochii mari –, îmi dai codul de la camera ta ca să nu trebuiască să mă lupt pentru baia comună de la petrecere?

Din motive de siguranță, cazările din campus au încuietori cu cod electronic la ușile dormitoarelor. Camera lui Ryan are o baie privată, așa că cererea lui Lo este o idee bună din moment ce cozile la baie devin ridicole pe măsură ce lumea se îmbată tot mai tare.

Trebuie lucrat serios la modul cum cere ea asta.

– Sigur, ți-l trimit prin SMS. Să nu-ți bagi nasul, Mitchell! O să-mi dau seama dacă o faci.

Ea face un semn de pace.

– Pe cuvânt de cercetaș. Să vă bucurați de partida de amor!

– Dumnezeule, Lols! mormăi suficient de tare ca ea să mă audă când îl trag pe Ryan în camera mea, departe de ea. Îmi cer scuze!

– Îmi place de ea. Este amuzantă.

Chicotește, cuprinzându-mi fața în mâini și înclinându-mi capul ca să mă sărute.

La început este delicat, apoi mai apăsat pe măsură ce limba lui se mișcă pe a mea. Mâinile lui coboară pe corpul meu până când ajung pe coapse, ridicându-mă cu o mișcare rapidă. Îmi petrec automat picioarele în jurul taliei lui, corpul meu fiind familiarizat cu al lui după ce am făcut asta de așa de multe ori.

Dincolo de ușa mea se aud zgomote, ceea ce mă face să cred că ies colegii mei de apartament, dar Ryan îmi fură atenția cu fiecare sărut fierbinte presărat pe gâtul meu. Ar trebui să verific dacă ei se aud, dar brusc asta ajunge la finalul listei de lucruri din mintea mea când Ryan mă coboară pe pat și se urcă peste mine.

– Cum ți-a fost ziua? mormăie el la urechea mea.

Mereu face asta. Mă sărută perfect, își așază corpul între picioarele mele, pune suficientă presiune ca eu să mă foiesc, îmi amestecă gândurile și *apoi* mă întreabă ceva banal cum ar fi cum mi-a fost ziua.

În clipa în care încerc să articulez un răspuns, își bagă degetele pe sub tricoul meu și își trece nasul peste curbura maxilarului meu. Simt cum fiecare centimetru de piele vibrează și nici măcar nu mi-a făcut ceva.

– A fost, hm... Am patinat...

Corpul lui se zguduie de râs.

– Ai, *hm*, patinat? Pare interesant. De ce nu-mi spui mai multe, Allen?

Îl urăsc. Chiar îl urăsc.

Mormăi ceva incoerent despre gheață și despre ruși în vreme el ne dezbracă pe amândoi până ce rămânem în lenjeria intimă. Ryan ar face și un zeu grec să plângă lângă corpul lui – are pielea bronzată de la casa lui de vară din Miami și un trunchi cu mai mulți mușchi abdominali decât pot să număr.

Uit de zeul grec, pentru că îmi vine să țip.

Prinzându-mi chiloții în părți, așteaptă ca eu să încuviințez din cap înainte de a-i trage lent în jos pe picioare, aruncându-i în spate și deschizându-mi larg picioarele.

– Stas.

– Da?

Are fruntea încruntată.

– Lola chiar poate să aud cum ți-o trag?

CAPITOLUL 2

NATHAN

Lângă penisul meu este o mână care nu-i a mea.

Ea a adormit repede, sforăind zgomotos cu mâna pe talia mea şi băgată în chiloţii mei. O scot uşor şi o examinez – unghii lungi, inele Cartier şi un Rolex pe încheietura suplă.

„Cine naiba este?"

Chiar şi după o noapte de naiba ştie ce, ea miroase a parfum scump, iar pe umărul meu sunt şuviţe de păr lung blond-auriu întinse pe umărul meu, ea stând întinsă în spatele meu.

N-ar fi trebuit să merg la petrecerea de azi-noapte, dar Benji Harding şi restul echipei de baschet ştiu să te convingă. Oricât de mult îmi place să dau o petrecere, nimic nu se compară cu a merge altundeva şi a te întoarce la o casă liniştită, care să nu fie plină de mizeria făcută de alţii.

Doar dacă nu cumva este vorba de genul ăsta de dezordine. În care în patul tău este o femeie şi nu-ţi aminteşti cine naiba este.

Partea raţională a creierului meu îmi spune să mă rostogolesc şi să mă uit la ea, dar altă parte, care-şi aminteşte toate situaţiile idioate în care am nimerit, îmi spune că Nate, când e beat, este un nesimţit.

Acea parte din creierul meu îşi face realmente griji că ea ar putea fi sora sau, mai rău, mama cuiva.

– Poţi să nu te mai mişti? se răsteşte oaspetele meu misterios. Care-i treaba cu voi, sportivii, şi trezitul dis-de-dimineaţă?

Vocea aia. Este o voce pe care mi-aş dori să nu o recunosc.

„Oh, la dracu'!"

Mă întorc uşor ca să-mi confirm cea mai groaznică temere: că azi-noapte m-am culcat cu Kitty Vincent.

Şi aşa este.

Pare liniştită când încearcă să doarmă; trăsăturile ei sunt moi şi delicate, buzele sunt rozalii şi strânse. După cât de calmă arată acum, n-ai crede că-i absolut furioasă...

– De ce te holbezi la mine, Nate?

Deschide ochii şi mă dezintegrează cu o singură privire, ca un dragon blestemat, aşa cum este.

Kitty Vincent este tot ce-i greşit la fetele cu bani care au cardul de credit al lui tati, o subspecie de femei de la UCMH pe care se întâmplă să o cunosc foarte bine. Experienţă pe care practic am căpătat-o făcând sex cu toate.

Cu excepţia acesteia.

N-ar fi trebuit niciodată să fac cu ea.

Nu-i nimic în neregulă la felul în care arată. Ca să fiu sincer, este o bombă. Doar că-i o fiinţă umană execrabilă.

– Eşti bine? o întreb eu cu grijă. Ai nevoie de ceva?

– Vreau să încetezi să te mai holbezi la mine de parcă n-ai mai văzut o femeie goală în patul tău, se răsteşte ea, rezemându-şi corpul de tăblia patului. Ştim amândoi că ai mai văzut. Şi mă sperii.

– Sunt şocat, Kit. Eu... nu-mi amintesc cum s-a întâmplat asta...

Îmi amintesc că am fost la petrecere şi că încercam să obţin numărul lui Summer Castillo-West, dar am fost refuzat în mod tragic până pe 4 septembrie. Îmi mai amintesc că am jucat ping-pong cu Danny Adeleke şi că am pierdut, lucru pe care aş prefera să nu mi-l amintesc, dar tot nu-mi amintesc cum s-a întâmplat *asta*.

– Oh, la dracu'! Stai, tu nu te vezi cu Danny?

Ea îşi dă ochii peste cap şi se întinde după poşeta aflată pe noptiera de lângă pat, înjurând când descoperă că i s-a descărcat

bateria de la telefon. Dându-şi părul de pe faţă, se uită în sfârşit la mine. În viaţa mea n-am văzut o femeie mai iritată.

– Ne-am despărţit.

– Bine, bine. Nasol, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Unii ar zice că încerc să fiu o gazdă politicoasă, elegantă, dar ea îşi ridică una din sprâncenele perfecte şi se încruntă la mine.

– De ce te interesează?

Îmi frec nervos maxilarul cu palma, încercând să mă gândesc la un motiv. Are dreptate. Nu-mi pasă, urăsc persoanele care înşală şi m-am panicat, dar cum ei sunt despărţiţi, n-am de ce să-mi fac griji.

– Încerc doar să fiu amabil.

Îmi oferă cel mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată, îşi coboară picioarele de pe pat şi se îndreaptă în fundul gol spre baia mea. Mi-e greu să mă concentrez la cât de bine arată pentru că, aruncând o ultimă privire neinteresată peste umăr, se încruntă la mine.

– Dacă vrei să fii amabil, cheamă-mi un Uber!

„Slavă Domnului!"

– Sigur.

– Doar Select, Nate. Este suficient că o să fiu văzută plecând de aici. Nu mă face să sufăr şi mai mult fiind zgârcit.

După ce trânteşte uşa de la baie şi aud duşul pornind, ştiu că pot să urlu în pernă toate înjurăturile pe care le ştiu.

Stau în faţa uşii, privind cum Kitty se urcă în Uberul ei – Select, evident, din cauza potenţialei ruşini.

Trecându-mi mâna prin păr, nu-mi pot da seama cum am ajuns aici după ce am jurat că anul ăsta va fi diferit.

Îmi amintesc clar cum i-am spus lui Robbie, cel mai bun prieten al meu, pe drumul din California spre Colorado, că ultimul an de colegiu va fi diferit. Cred că am zis-o de cel puţin douăzeci de ori pe drumul nostru de două zile alimentat cu cafea.

A durat trei săptămâni.

Ies repede din starea în care-mi plâng de milă când în spate aud o mormăială. Robbie şi ceilalţi colegi ai mei, J.J. şi Henry,

stau în camera de zi, bând din cănile lor de cafea precum actorii din *The View*.

– Măi, măi, măi, zice cu aroganță Robbie. Ce s-a întâmplat, târfă mică?

Robbie mă terorizează de când aveam cinci ani. Tatăl lui, căruia după șaisprezece ani încă-i spun domnul H, a fost antrenorul echipei noastre locale de hochei pe gheață din Eagle County, unde am crescut. Acolo ne-am cunoscut și ne-am împrietenit, iar de atunci este un ghimpe în coasta mea.

Îl ignor și mă duc direct spre bucătărie, trecând de privirile lor curioase, îmi torn o cană de cafea, iar lui îi arăt degetul mijlociu în loc de satisfacția unui răspuns.

În timp ce înghit cafeaua în două secunde, încă le simt privirile asupra mea. Asta-i cea mai proastă parte când locuiești cu coechipierii tăi – nimic nu este secret.

Eu, J.J. și Robbie suntem în ultimul an și am locuit împreună de când am împărțit o cameră de cămin în primul an, dar Henry este nou în echipă și ni s-a alăturat la începutul semestrului.

Omul este incredibil la hochei, dar are de lucru la presiunea socială creată de faptul că faci parte dintr-o echipă sportivă. Nu i-a plăcut să stea la cămin și s-a chinuit să-și facă prieteni în afara echipei, așa că ne-am oferit să-l primim aici.

Mereu am avut un dormitor de rezervă, pentru că garajul nostru a fost transformat într-un dormitor cu acces special pentru scaune cu rotile pentru Robbie, iar Henry a fost mai mult decât recunoscător pentru ofertă.

După numai trei săptămâni de când este aici, vedem deja că este mai încrezător – probabil de asta nu mai are nici o reținere în a-mi arunca invective împreună cu J.J. și Robbie.

– De ce te-ai culcat cu Kitty Vincent? mă întreabă Henry peste marginea cănii de cafea. Nu-i prea drăguță.

Oh, da, omul n-are nici un pic de tact!

– O să mă prefac că nu am făcut-o, amice. Nici ea n-a fost prea entuziasmată. Și nu-mi amintesc nimic, așa că nu contează. Ridic din umeri, intru în camera de zi și mă așez într-un fotoliu. Cum naiba ați permis voi trei să se întâmple asta?

Sunt suficient de matur să nu dau vina pe ei pentru greșeala mea? Evident. O să mă oprească asta? Nu.

– Frate, eu am încercat să te opresc să nu pleci cu ea, minte pe față J.J., ridicând defensiv din mâini. Ai zis că miroase bine și că are fund grozav. Cine sunt eu ca să mă bag între tine și iubirea vieții tale?

Gem puternic, iar capul îmi bubuie din cauza zgomotului. Dacă Jaiden pretinde că a încercat să mă oprească, probabil el a chemat Uberul și m-a urcat în mașină cu Kitty.

J.J. este copil unic, din mijlocul pustietății din Nebraska, așa că singura sursă de distracție în copilărie era să-și bată joc de cei din jur.

Părinții îl vizitează mereu în iunie ca să se poată alătura marșului Pride din L.A. împreună cu J.J., purtând cu mândrie insignele cu steagul pansexual. I-am cunoscut mai bine în timpul pe care-l petrec în casa noastră, deci știu că tatăl lui J.J. este la fel. Și nu știu cum le-a făcut față amândurora mama lui J.J.

Doamna Johal este o femeie uimitoare, cu răbdarea unui sfânt. Mereu se asigură că frigiderul nostru este plin cu diferite feluri de curry și de garnituri înainte ca ei să plece și are gust în privința filmelor de groază. Probabil de asta o iubesc așa de mult.

Ea s-ar putea să fie singurul motiv pentru care încă nu l-am omorât pe Jaden.

Robbie se fâțâie pe lângă mine și îmi pune pe umeri un braț care ar trebui să fie reconfortant.

– Concentrarea ta la școală și hochei a durat mai mult decât mă așteptam. Acum, haide, rezolvă-ți problemele! Trebuie să ne duci la cursuri!

Când am fost acceptat la Maple Hills, habar n-aveam ce voiam să studiez. Peste un an voi absolvi și tot nu sunt sigur că medicina sportivă este alegerea corectă.

Când am terminat liceul, am fost recrutat de Vancouver Vipers și mi-a fost greu să pun educația pe primul loc, mai ales că visul meu de când eram copil era să joc în NHL. Nu-mi doresc

decât să joc, dar știu că lucrurile mereu merg prost în hochei – o accidentare urâtă sau inevitabilă, și ți s-a terminat cariera.

Chiar și cu un loc care mă așteaptă în echipa visurilor mele imediat după absolvire, tot îmi doresc să-mi fi rămas în minte *ceva* din ce am învățat în ultimii trei ani, pentru ca planul meu de rezervă să merite.

Tatălui meu nu i-a plăcut că am plecat la colegiu în afara statului, dar și mai puțin i-a plăcut că am semnat cu o echipă de hochei, ca să nu mai zic că a fost una din Canada. Voia să *preiau afacerea de familie* și să gestionez stațiunea de schi până când aveam să ajung un bătrân ca el. Ideea de a ajunge ca tata a fost mereu suficientă ca să mă pună în mișcare și să-mi ating obiectivele.

Aș înțelege mai bine structura celulară dacă n-aș fi constant extenuat de antrenamente, ca să nu mai zic de obligația de a-i feri de belele pe colegii mei fantastici. Când Greg Lewinski a absolvit anul trecut și mi-a predat ștafeta de căpitan, nu m-a pregătit pentru dădăceala de care e nevoie pentru ca ei să fie gata de joc.

Robbie mă ajută pentru că e asistentul antrenorului Faulkner. După un accident la schi în primul an de liceu, Robbie nu și-a mai recăpătat mobilitatea picioarelor și acum folosește un scaun cu rotile. Și-a schimbat abilitatea de a-mi striga prostii pe gheață la a le striga de pe marginea gheții.

Nimic nu-i face mai multă plăcere decât să-și vânture clipboardul uriaș în direcția mea și să-mi spună să joc mai bine. Băieților din echipă le place că eu încasez apostrofările lui Robbie, pentru că așa nu se ia de ei.

Un exemplu perfect este o zi ca asta. Vinerea, eu și J.J. avem cursuri în clădirea de științe, așa că avem o tradiție de respectat: mergem la patinoar pentru antrenament, dar mai întâi luăm niște gogoși de la Dunkin.

Este micul nostru secret, dar J.J. știe că, dacă suntem prinși, tot pe mine o să cadă vina, așa că nu-l deranjează riscul. Vinerea, ultimul curs este ultimul lucru care-mi place, așa că nici pe mine nu mă deranjează riscul.

Mă uit leneș pe Insta, așteptându-l pe J.J. în afara laboratorului, când îi aud tonul vesel ridicându-se pe măsură ce se apropie de mine.

– Ești gata să iei bătaie după mahmureală?

– Nu e nimic ce nu poate fi rezolvat de o gogoașă cu bomboane curcubeu. Oricum e bine să transpiri alcoolul. Mă pregătește pentru diseară.

Sprâncenele lui se unesc.

– Despre ce vorbești? Tu n-ai văzut conversația de pe grup?

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost că Robbie decisese că seara urma să dăm o petrecere. Primul nostru meci va fi abia peste două săptămâni, iar la noi este o tradiție să întâmpinăm sezonul cu una sau cinci petreceri.

În clipa în care mă uit pe grup, văd mesajele pe care încă nu le-am citit.

IepurașiiPuc

Bobby Hughes: „*Cred că mor*".

Kris Hudson: „*Drum bun, amice!*"

Robbie Hamlet: „*Bem la noi în seara asta?*"

Bobby Hughes: „*Cum ar zice Michael Scott, sunt pregătit să fiu rănit din nou*".

Joe Carter: „*Aduc tabla de ruletă pentru tequila*".

Henry Turner: „*E-mailul de la Faulkner zice să mergem în sala de festivități, nu la patinoar*".

Jaiden Johal: „*Ce naiba?*"

Henry Turner: „*L-a trimis acum o oră*".

Sala de festivități este un spațiu comun în zona centrală a clădirii de sport. Cei mai mulți dintre noi nu prea petrec timp acolo decât dacă dau de belele; este locul unde antrenorii lucrează în afară de antrenamente și de meciuri. Acolo au loc ceremoniile la sfârșit de an. Dacă suntem chemați acolo, asta înseamnă că unul dintre noi a dat-o rău în bară – și sper că n-am fost eu.

– Nu știu ce se întâmplă, zice J.J. când urcă în mașina mea. Îl știi pe Josh Mooney, tipul de la baseball de la cursul meu? A zis

că și antrenamentul lor a fost anulat. Și ei trebuie să se ducă în sala de ceremonii, dar lor li s-a zis să meargă la treizeci de minute după noi. Foarte ciudat, omule!

Este a treia săptămână din semestru. Ce poate fi atât de rău?

Suntem în mare belea.

Când intrăm pe ușă, antrenorul nici măcar nu se uită la noi. Jumătate din echipă este deja în fața lui, fiecare având aceeași expresie pe care o recunosc: teama. J.J. se așază lângă Henry și se uită la mine cu o expresie care zice „Stai să vezi, căpitane!".

Pe Neil Faulkner nu vrei să-l enervezi. A câștigat de trei ori Cupa Stanley, apoi un șofer beat l-a accidentat pe șosea, distrugându-i brațele și piciorul drept, punând capăt pe loc carierei lui din NHL. M-am uitat de nenumărate ori la înregistrări cu vechile lui meciuri. Și chiar a fost – nu, încă este – un nemernic de temut.

Așa că faptul că stă pe scaun în fața întregii echipe, cu fața roșie de parcă e pe cale să facă implozie, dar nu zice nimic, îmi declanșează instinctul de „luptă sau fugi". Dar echipa mea are nevoie de mine, așa că împung cu reticență ursul.

– Domnule antrenor, noi ne...

– Stai jos, Hawkins!

– Noi...

– Nu-ți mai spun o dată!

Întorcându-mă la coechipierii mei cu coada între picioare, îi văd că acum arată mai rău decât în urmă cu un minut. Îmi storc creierii, încercând să nu mă gândesc la ce am făcut, pentru că n-are cum să fie furios din cauza petrecerii la care am fost azi-noapte.

În afară de Henry, majoritatea bobocilor nu au fost acolo. Nu au vârsta la care pot să bea, așa că nu i-am invitat la petreceri cu noi. Nu că n-ar fi ieșit să se îmbete luând fraternitățile la rând, dar măcar nu le dau eu berea când ar trebui să fiu liderul lor responsabil.

Când ajung și Joe, și Bobby și se așază, antrenorul se mișcă în sfârșit – mă rog, pufăie, dar măcar face ceva.

– În optsprezece ani de când sunt la școala asta, niciodată nu mi-a fost așa de rușine ca în dimineața asta.

„La dracu'!"

– Înainte să continui, are cineva ceva de zis?

Se uită la fiecare dintre noi de parcă așteaptă să se ridice cineva și să mărturisească, dar eu chiar nu știu ce ar trebui să mărturisim. Am auzit de multe ori discursul cu *niciodată nu mi-a fost așa de rușine* de când am intrat în echipă – este discursul special al lui Faulkner –, dar niciodată nu l-am văzut așa de furios.

Cu brațele încrucișate la piept, se reazemă de scaun și clatină din cap.

– În dimineața asta, când am ajuns la patinoar, l-am găsit distrus. Deci cine a făcut probleme?

Sporturile de colegiu sunt pline de tradiții. Unele bune, altele proaste, dar oricum ar fi, sunt tradiții. Maple Hills nu-i diferit, iar fiecare sport are ciudățeniile și superstițiile sale, care sunt transmise din an în an.

Ale noastre sunt glume. Glume nesăbuite, copilărești. Unii împotriva altora, împotriva altor echipe, împotriva altor sporturi. Am auzit destule mustrări verbale din partea lui Faulkner de-a lungul anilor ca să nu permit să se întâmple asta cât timp sunt căpitan. Tipi egoiști se luptau să se întreacă unul pe celălalt și chiar pe ei înșiși, până în punctul în care școala era obligată să intervină.

Asta înseamnă că, dacă arena noastră a fost făcută praf, cineva nu m-a ascultat.

Mă aplec un pic în față ca să mă uit mai bine la coechipierii mei și nu-mi trebuie mai mult de 0,2 secunde ca să-l văd pe Russ – un student din anul doi, care joacă cu noi de anul trecut – că arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

Faulkner ridică vocea până în punctul în care se face ecou.

– Directorul este furios! Decanul este furios! Eu sunt furios! Credeam că am încetat cu glumele astea proaste. Ar trebui să fiți bărbați! Nu copii.

Vreau să zic ceva, dar gura mi-e uscată. Îmi dreg vocea, lucru care nu mă ajută, dar reuşesc să atrag atenţia. Iau o gură de apă şi reuşesc în sfârşit să vorbesc.

– Nu am depăşit măsura, domnule antrenor. N-am făcut nimic.

– Deci, cineva a decis brusc să distrugă generatorul şi sistemul de răcire? Patinoarul meu este pe cale să se transforme într-o piscină, iar tu vrei să cred că voi, clovnilor, n-aveţi nici o legătură?

Asta-i foarte-foarte rău.

– Directorul ţine o şedinţă cu toţi studenţii sportivi în cinci minute. Pregătiţi-vă, domnilor! Sper că nici unul dintre voi nu doreşte să urmeze o carieră în hochei.

Am zis deja *la dracu'*?

CAPITOLUL 3

ANASTASIA

Agenda mea este într-un haos total, ireparabil, iar eu sunt groaznic de iritată.

Este opusul senzației de vineri care place lumii așa de mult. Ziua asta trebuia să fie fără probleme; m-am trezit sub un bărbat frumos, și restul zilei mele era perfect planificat. Sală, cursuri, antrenament cu Aaron, cina și, în sfârșit, să dansez până ce mă dor picioarele la ce petrecere părea mai distractivă.

Aveam până și opțiunea să-l văd din nou pe Ryan și să ne concentrăm la ce ne interesează pe amândoi cât mai are timp.

Dar, după e-mailul foarte pasiv-agresiv pe care l-am primit, lui David Skinner, directorul sportiv de la Maple Hills, prea puțin îi pasă de agenda mea sau de programul de antrenamente și cu siguranță nu-l interesează viața mea amoroasă.

Altfel de ce ar anula toate antrenamentele și ar cere tuturor studenților sportivi să vină în cel mai rău colț al campusului?

Este clădirea unde mișună și complotează toți antrenorii pentru a ne face tuturor zile amare. În dimineața când am postat o poză cu textul *Doar bucură-te de locul unde ești acum,* nu mi-am dat seama că unde urma să fiu era o coadă imensă de studenți care încercau să intre în sala de festivități.

Sunt pierdută în gânduri furioase, la un pas de crimă, când două brațe musculoase mă iau de talie de la spate și simt buze lipindu-se pe creștetul meu. Îmi dau seama imediat că e Ryan

și mă las în îmbrățișarea lui, dând capul pe spate ca să mă uit la el. Mă sărută pe frunte și, desigur, mă simt un pic mai bine.

– Bună, frumoaso!

– Sunt stresată, mormăi eu, privind în față la rândul care avansează cu pași mici. Și tu te bagi în față. O să ai probleme.

Prinzându-mă de umeri, mă întoarce cu fața spre el. Degetul lui lung este sub bărbia mea, înclinându-mi capul ca să mă uit la el cât e de înalt. Când mă gândesc că nu poate să fie mai drăguț, îmi dă părul laoparte de pe față și-mi zâmbește.

– Tu controlezi agenda, Stas. Nu te controlează agenda pe tine.

– Tot te bagi în față.

Chicotește, ridicând din umeri.

– Îmi țineai locul. Asta le-am spus tuturor când am trecut pe lângă ei. Haide, ce citat motivațional ai postat astăzi? Trebuie să-l revedem?

Eu și Ryan am început să ne vedem anul trecut, când ne-am cunoscut la o petrecere și am fost parteneri la ping-pong cu bere. Evident că am câștigat, pentru că suntem cei mai încăpățânați și competitivi oameni pe o rază de 150 de kilometri de Maple Hills. A doua zi mi-a dat un mesaj privat, glumind că nu se aștepta să dea peste cineva care să joace așa de agresiv jocurile cu alcool și să posteze *doar energie pozitivă* pe rețelele sociale.

De atunci, când sunt morocănoasă sau plictisită, el îmi amintește că ar trebui să fiu o rază de soare.

Idiot!

– Deci? mă întreabă el, conducându-mă mai aproape de intrare.

– Era vorba despre a te opri pentru a te bucura de momentul prezent.

Zâmbetul i se lărgește când își dă seama că m-a prins.

– Bine, da, pot să accept asta. Este neplăcut că antrenamentele au fost anulate, *dar*, dacă te bucuri de moment, petreci timp cu mine, iar eu sunt grozav.

Cu brațele încrucișate la piept, încerc să nu afișez zâmbetul care-mi stă pe buze, continuând să mă prefac că n-are nici un impact asupra stării mele.

– Hm...

– Dumnezeule, ce aglomerație! Imediat ce ieșim de aici, te scot să mâncăm, iar mai târziu este o petrecere la echipa de hochei, unde putem să mergem ca să scapi de toată energia negativă.

– Și mai ce?

Acum, când mai avem câțiva oameni în față, ca apoi să intrăm în sfârșit în sală, îl las să mă întoarcă, iar mâinile lui rămân pe umerii mei.

– Te duc acasă și te las să scoți restul de energie negativă cu corpul meu?

– Cu o bâtă?

Degetele lui se afundă în mușchii mei tensionați, masându-mă ritmat în timp ce eu rotesc capul dintr-o parte în alta.

– Pervers. Și te îmbraci ca Harley Quinn?

Geme tare când îi dau un cot în coaste, ceea ce-i ridicol de dramatic, pentru că l-am lovit puternic.

După o așteptare de o viață, ajungem în sfârșit la intrarea în sala de festivități. În loc de mesele rotunde, sala are rânduri de scaune orientate spre scenă.

„Ce naiba se întâmplă?"

Ryan insistă să mă bucur de moment, ignorând îngrijorarea mea imediată, ceea ce se traduce prin a fi obligată.să rămân alături de echipa de baschet. Așa că acum sunt înțepenită între Ryan și Mason Wright, colegul lui, ceea ce-mi face respectabilul corp de 1,60 metri să arate ca al unui copil crescut peste măsură.

– Chipsuri?

Mă chinuiesc să privesc punga de Lays ce-mi este băgată sub nas, dar au aromă de barbeque, iar Ryan știe că-i preferata mea.

– Nu, mulțumesc.

Se apleacă pentru a căuta în geanta de la picioarele lui, foșnind zgomotos, fără să-i pese că oamenii se holbează la noi. Lăsându-se înapoi pe scaun cu un pufăit, întinde un pachet.

– Biscuiți?

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame. Încerc să nu atrag iarăși atenția asupra noastră, dar mi-e greu să ignor expresia

de dezamăgire de pe fața lui. Nu te uita așa la mine! Concursul regional e după colț; nu pot să mă îngraș.

Ryan se pleoștește în scaun ca să avem capetele la același nivel și se apropie ca să avem mai multă intimitate. Respirația lui dansează pe pielea mea în timp ce buzele lui planează sub urechea mea. Pielea de pe întreg corpul mi se face de găină.

– Fiind cineva care te aruncă de colo-colo destul de des, simt să sunt calificat să zic asta: dacă dobitocul ăla nu-i în stare să facă față dacă-ți oscilează greutatea cu câteva kilograme, ceea ce-i perfect normal, apropo, n-ar trebui să-ți fie partener.

– Nu purtăm din nou conversația asta, Ryan!

– Stas... începe el, oprindu-se când pe scenă urcă în sfârșit directorul Skinner, mijind ochii sub reflectoare. Ryan se îndreaptă în scaun și-și pune mâna pe coapsa mea, strângând delicat. Poate că mai târziu ne trebuie o bâtă.

Sunetul ascuțit al microfonului produce ecou în încăpere, făcându-ne pe toți să tresărim. Skinner se așază în spatele podiumului, dar încă nu reușește să zâmbească.

A îmbătrânit mult de când învăț eu la UCMH. Înainte părea abordabil și deschis, dar acum, cu disprețul ridurilor de pe frunte, numai așa nu mai pare.

– Bună ziua, tuturor. Vă mulțumesc că ați reușit să veniți într-un timp așa de scurt. Sunt sigur că vă întrebați cu toții de ce vă aflați aici.

Nu știu de ce se preface că în e-mailul lui nu scria *obligatoriu* cu litere îngroșate și mari.

Skinner își dă jos sacoul, așezându-l pe scaunul din spatele lui și oftând când se întoarce din nou spre noi toți. Își trece o mână prin părul grizonant și rărit, care jur că era des și negru când eu eram boboc.

– Când ai de-a face cu studenții de colegiu, există anumite așteptări. Este de la sine înțeles că va exista un anumit nivel de haos pentru că vă începeți viața de adult departe de casă. Oftează din nou, oboseala lui fiind evidentă. Dacă adaugi sportul competițional la asta, balanța se înclină când încerci să gestionezi abilitatea și experiența autentică de colegiu.

Ce condescendent este! Pare că şi-a pus secretara să-i scrie acest scurt discurs şi l-a exersat de câteva ori în oglindă. Dacă Lo ar fi aici, i-ar critica din plin interpretarea.

– Unii dintre voi au cam exagerat cu experienţa de colegiu.

„Hai că începem!"

– În cei cinci ani de când sunt director sportiv, am avut de-a face cu nenumărate situaţii ce puteau fi evitate. Petreceri scăpate de sub control, cheltuieli medicale din cauza studenţilor care s-au purtat nesăbuit în campus, mai multe farse decât pot să număr, sarcini neplanificate...

Răsună zgomotul făcut de scaunul lui Michael Fletcher zgâriind podeaua când el sare în picioare.

– Domnule Fletcher, te rog ia loc!

Fletch îl ignoră, aplecându-se pentru a-şi lua geanta de pe podea. Porneşte spre ieşire, împingând în ambele uşi pentru a le deschide în forţă, şi iese din sală.

Nu ştiu prea multe despre fotbal, dar toată lumea spune că Fletch este cel mai bun fundaş pe care l-a avut vreodată acest colegiu şi va avea un loc garantat în NHL după ce va termina colegiul.

Mai important, este un tată incredibil de mândru de fetiţa lui Diya, născută anul trecut de prietena lui, Prishi.

Prishi era în echipa de patinaj înainte să rămână însărcinată din greşeală la începutul primului ei an. Când am întrebat-o dacă se va întoarce, mi-a zis că vezica ei nu mai e la fel după ce a născut un copil de patru kilograme şi nu i-ar plăcea să facă pipi pe gheaţă în faţa publicului.

Locuiesc împreună cu prietenii lor şi toată lumea are grijă pe rând de copil, permiţându-le lui Fletch şi lui Prishi să meargă la cursuri. Mi se pare urât faptul că Skinner îi foloseşte drept exemplu în intenţia lui de a mustra studenţii delincvenţi.

Vorbeşte de douăzeci de minute. Îmi pun capul pe umărul lui Ryan şi închid ochii, acceptând biscuitul pe care mi-l pune pe ascuns în palmă.

– ... ca să concluzionez.

În sfârşit!

– De acum înainte, vom avea o politică de toleranță zero în fața comportamentului nepotrivit în acest campus.

Simt că îmi lipsește o parte imensă din puzzle pentru că – în ciuda discursului lui interminabil – n-am idee ce a provocat această întrerupere necioplită a programului meu.

– Seniorii care speră să se alăture echipelor profesioniste la sfârșitul acestui an școlar ar fi bine să țină minte acest mesaj.

Ryan pufnește lângă mine, băgând alt biscuit în gură. Când deschid gura ca să întreb ce-i așa de amuzant, bagă unul în gura mea, rânjind ca un prost pentru că n-am de ales și trebuie să-l mănânc.

Skinner rămâne în sfârșit fără energie. Se sprijină de podium, iar umerii i se lasă.

– Nu-mi pasă ce potențial aveți. Dacă nu respectați regula, veți ajunge pe bancă. Aș vrea ca echipele de patinaj și de hochei să rămână. Restul sunteți liberi.

Ryan își ia geanta de pe podea și se ridică, întinzându-se și căscând exagerat.

– Te aștept afară. Mâncare?

Încuviințez din cap, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i șterg firimiturile de biscuit din colțul gurii cu degetul mare.

– Să sperăm că nu durează mult.

Toată lumea, mai puțin noi, care suntem în jur de cincizeci, iese din sală. Ironic, de vreo cinci ori mai repede decât au intrat.

Brady și Faulkner, antrenorul echipei de hochei pe gheață, se alătură directorului Skinner pe scenă.

– Veniți mai aproape cu toții, am obosit cu microfonul ăsta.

În vreme ce ne îndreptăm spre partea din față a sălii, cum ni s-a cerut, îl zăresc în mulțime pe Aaron cu o expresie supărată, și mă duc lângă el.

– Ești bine? întreb eu încet, în timp ce ne așezăm în primul rând.

– Da.

Nu-i nevoie să fii geniu ca să-ți dai seama că nu este într-o dispoziție grozavă, dar pare a fi din cauza mea, nu a lui Skinner.

– Ești sigur?

Buzele îi formează o linie încordată și încă nu se uită la mine.

– Da.

Skinner iese de după podium și-și bagă mâinile în buzunarele pantalonilor de costum. Este obosit, iar ochii înfundați îi scanează pe cei care pleacă.

– O să fiu rapid. În urma a ceea ce poate fi etichetat doar ca o situație de rahat colosală, arena a doua este scoasă din funcțiune în viitorul apropiat.

„Oh, Dumnezeule!"

– Are loc o anchetă pentru a determina cum s-au produs daune așa de mari, dar mi s-a spus că vor fi întârzieri semnificative din cauza reparațiilor și a lipsei unor părți pentru echipamentul nostru special.

Revelația nu doar că trece peste mine, ci mă dărâmă. Se știe că echipa de hochei le provoacă necazuri echipelor rivale, dar și unii altora. Conducta de băieți răsfățați și bogați se varsă din plin în echipa de hochei în această școală și aș paria că unul dintre ei a provocat problema.

– Pentru voi, asta înseamnă, continuă Skinner, că va trebui să împărțiți un patinoar în viitorul apropiat și mă aștept să lucrați împreună pentru ca lucrurile să funcționeze.

Pentru că știe numărul de întrebări pe cale să-i fie adresate, Skinner dovedește că nu-i pasă de noi și pleacă imediat. Nici măcar n-a coborât de pe scenă, așa că mă duc valvârtej la antrenoarea Brady.

– Noi avem campionatul regional în *cinci* săptămâni!

– Îți știu foarte bine programul de competiții, Anastasia, spune antrenoarea Brady, îndepărtând niște boboci care încearcă să se înghesuie în jurul ei când eu mai am puțin și am o cădere nervoasă. Nu avem nici o opțiune, așa că nu merită să te enervezi.

„Serios?"

– Cum o să ne calificăm dacă nu putem să ne antrenăm?

La zece pași distanță, antrenorul Faulkner este flancat de propria echipă, contracarând aceleași îngrijorări, îmi imaginez. Nu că mi-ar păsa – este evident că ei au provocat problema, iar acum noi suntem cei care suferă.

Încerc să nu fac din țânțar armăsar, să nu exagerez în mintea mea. Mă concentrez să respir și să inspir și să nu urlu în fața unor străini cât timp îmi ascult colegii exprimând aceleași îngrijorări. Când îmi îndrept privirea spre echipa de hochei, văd că majoritatea au plecat. Un tip discută cu Faulkner și probabil simte că-l privesc, pentru că privirile ni se întâlnesc. Se uită la mine cu o expresie ciudată – o grimasă de milă forțată, aș zice eu.

Sincer, n-are decât să-și ia compasiunea falsă și să și-o bage undeva.

– O să discutăm despre asta la antrenament, Stassie, zice Brady, oferind un zâmbet rar – aproape prietenesc. Bucură-te de o seară de vineri liberă! Ne vedem luni.

După alt mic protest, accept în sfârșit rugăminților lui Brady de a o lăsa în pace și mă îndrept spre ieșire. Merg după Aaron, târându-mi picioarele și plângându-mi de milă, când aud:

– Hei!

Și simt o mână pe bicepsul meu.

Este Domnul Compasiune, încă având – ați ghicit – o grimasă de milă.

– Ascultă, îmi pare rău! Știu că situația e neplăcută pentru noi toți. O să fac tot ce pot ca lucrurile să meargă cât mai ușor posibil.

Îmi dă drumul brațului și face un pas în spate, oferindu-mi ocazia să-l privesc de aproape pentru prima dată. Este mai înalt decât mine cu cel puțin treizeci de centimetri, are umeri lați și mușchi încordați în mânecile tricoului Henley. Chiar și sub barba nerasă se vede maxilarul ascuțit.

– Știu că probabil te stresezi, dar în seara asta dăm o petrecere, dacă vrei să vii.

– Și tu cine ești? întreb eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

Nu pot să ignor satisfacția pe care o am când ridică sprâncenele pentru o fracțiune de secundă.

Își revine la fel de repede, iar în ochii lui căprui-închis se vede amuzamentul.

– Nate Hawkins. Sunt căpitanul echipei de hochei.

Îmi întinde mâna, dar mă uit la ea, apoi din nou la faţa lui, încrucişându-mi braţele la piept.

– Tu n-ai auzit? După cum a zis Skinner, s-a terminat cu petrecerile.

El ridică din umeri şi întinde mâna pentru a-şi freca stânjenit ceafa.

– Oamenii oricum vor veni, chiar dacă încerc să opresc petrecerea. Uite ce e, vino şi adu nişte prieteni! Sau nu. Ar fi bine dacă ne-am înţelege. Şi jur că avem o tequila bună! Ai un nume?

Refuz să mă las fermecată de o faţă frumuşică. Nici măcar de o faţă cu gropiţe şi pometi frumoşi. Situaţia este tot dezastruoasă.

– Cunoşti mulţi oameni care nu au nume?

Spre surprinderea mea, începe să râdă. Un sunet greu, bogat, care mă face să mă îmbujorez.

– Bine, aici m-ai prins.

Se uită în spatele meu când un braţ îmi aterizează pe umeri. Ridică privirea, aşteptându-mă să-l văd pe Ryan, dar este Aaron. Îi resping îmbrăţişarea din moment ce din cauza unor chestii de genul ăsta crede lumea că suntem împreună, când eu aş prefera mai degrabă să-mi mănânc patinele.

– Vii? se răsteşte el.

Încuviinţez din cap şi mă mai uit o dată la noul meu *prieten* de patinoar. Nu se deranjează să facă cunoştinţă cu Aaron, însă mimează spre mine „Nu uita de petrecere".

Dumnezeule, Lola o să adore toată drama asta!

CAPITOLUL 4

NATHAN

Întreaga echipă de hochei intră pe uşa principală şi se îndreaptă imediat spre dulapul cu alcool.

Aştept până când Russ este pe cale să treacă de dulap şi-l prind de braţ, oprindu-l din mers.

– Camera mea. 3993.

Se schimbă la faţă şi se forţează să râdă nervos.

– Nu eşti genul meu, căpitane.

Îl strâng mai tare când încearcă să plece spre restul echipei, care-şi pasează beri în camera de zi.

– A fost o zi lungă. Nu mă face să vorbim în faţa întregii echipe.

Umerii îi cad în semn de înfrângere şi urcă treptele precum copilul obraznic de la şcoală, cu capul lăsat. Acum chiar este copilul obraznic de la şcoală.

Este un coşmar logistic să împarţi un patinoar chiar înainte de începutul de sezon – ca să nu mai zic că avem meciuri acasă. La dracu'! Simt cum deja începe să mă doară capul şi nici măcar n-am încercat să facem un program.

Patinatoarea cu părul şaten fierbea mai devreme. Sunt surprins că nu i-a plesnit o venă în cap când antrenoarea ei i-a spus să nu-şi facă griji. Încercam să ascult cu discreţie, ceea ce nu a fost greu, pentru că urla.

Îmi vine să fac la fel când mă gândesc la partea cu „nu vă faceți griji", așa că măcar avem asta în comun. Iubitul ei părea impasibil, deci poate că o va calma el – sau poate că nu, dacă judecăm după cum l-a dat laoparte.

Este o micuță amuzantă. A fost impertinentă cu mine, mândră, dar *cred* că mă place. Acum câteva minute, îi venea clar să plângă. Sper să-mi accepte oferta și să putem bea ceva, să închegăm o prietenie, ceva. Asta va face situația mai ușoară.

Decid să-l las pe Russ să aștepte douăzeci de minute, sperând că va fi ros de vinovăție și că așa nu-mi va fi greu să aflu ce s-a întâmplat. O să fie sus, auzind cum oamenii râd și glumesc fără el, dar nu-și va da seama că oamenii râd la gândul cât de îngrozitor va fi sezonul ăsta.

Îmi pare rău pentru ei.

Așa de mult, că nici măcar nu-i gonesc pe bobocii care-și înecă amarul în sticlele de bere. Simt că trebuie să țin un discurs motivațional să-i îmbărbătez pe toți, dar mai întâi trebuie să aflu de ce suntem în această încurcătură.

Russ stă pe scaunul de la biroul meu, învârtindu-se când eu în sfârșit apar. Mă aștept să-l aud făcând o remarcă răutăcioasă, plângându-se că a așteptat așa de mult – ceva ce eu aș fi făcut când eram un rahat cu ochi arogant –, dar nu zice nimic. Stă tăcut, așteptându-mă să fac prima mișcare.

– Ce ai făcut?

El își freacă mâinile, aplecându-se în față pentru a-și pune coatele pe genunchi. Se simte incomod. Are fața palidă și pare că-i este rău.

– Amice, nu te pot ajuta dacă nu-mi spui cu ce să te ajut.

– N-am făcut nimic.

Îmi trec mâna peste față, încercând să nu-mi pierd răbdarea.

– Știu că ai făcut ceva și nu pot să repar dacă mă minți.

Când am început să joc hochei la Maple Hills, căpitanul nostru era un idiot, și toată lumea îl ura pentru asta. Niciodată nu m-am așteptat să devin căpitan, dar știam că, dacă urma să devin unul, nu aveam să fiu ca el. Russ are o viață de rahat acasă și știu

că nu a muncit pe brânci ca să iasă din acea situație ca să vină aici și să fie tratat cum am fost eu tratat.

Poate că n-aș fi atât de răbdător cu alt tip din echipă, dar a fi un lider bun înseamnă să știi cum să ajungi la oamenii tăi.

Mă așez pe pat, vizavi de el, și privesc cum vreo zece emoții diferite îl lovesc concomitent.

– N-a fost o farsă, jur!

– Bine, continuă!

– Este vorba de o fată de la UCLA. Am cunoscut-o la o petrecere în urmă cu vreo două săptămâni. Am început să ne facem de cap, apoi la orice petrecere eram eu, era și ea. Am crezut că e singură…

Își privește mâinile, cojindu-și calusurile din palme.

– Dar?

– Dar are un iubit. A aflat cumva și mi-a trimis un mesaj în care zicea că o să regret că m-am uitat la ea. Apoi s-a întâmplat asta, deci probabil asta este, nu?

– Încă vorbești cu fata asta?

Clatină din cap.

– Am blocat-o peste tot imediat ce am aflat că avea iubit.

– Să nu spui nimănui despre asta, bine? O să te dea afară din echipă, zic eu serios. Vorbesc serios, puștiule! Când o să te întrebe de ce ai fost aici sus, spune-le că ai probleme acasă și ai vrut să stai de vorbă cu mine.

– Bine, căpitane.

Arăt spre ușa mea.

– Du-te să-ți iei o bere!

Aștept până ce iese din camera mea și coboară tropăind pe scări înainte de a urla în pernă toate înjurăturile pe care le știu pentru a doua oară pe ziua de azi.

La câteva ore după cea mai bună încercare a mea de a fi un căpitan responsabil, casa este plină de oameni, de sticle goale și de pahare roșii. O parte din mine se așteaptă ca David Skinner să intre pe ușă sau, mai rău, Faulkner.

Mă îndoiesc că antrenorul ar fi prea încântat că am hotărât să terminăm cea mai îngrozitoare zi cu o petrecere despre care ni s-a zis să nu o organizăm. În mod normal, petrecerile de vineri sunt pline de sportivi obosiți, pe care-i doare tot corpul de la meciurile de vineri sau de la antrenamente, care vor să se detensioneze și să se uite cum alți oameni fac alegeri dubioase. Dar în seara asta, în aer este ceva diferit. Este ca și cum faptul că ni s-a amintit că n-ar trebui să ne purtăm urât ne face pe toți să o luăm razna.

O văd pe Briar, colega de cameră a lui Summer, turnându-și ceva de băut pe blatul din bucătărie, lucru care mă face imediat să mă simt mai bine. Fetele alea sunt inseparabile, așa că, dacă B. este aici, Summer este pe undeva. Nu mă poate refuza de două ori într-o săptămână, nu?

Pe Summer o amuză că singurul motiv pentru care o vreau este că nu-i interesată și e singura femeie care m-a refuzat vreodată. Când o aud spunând că nu-i interesată, o vreau și mai mult, așa că, logic, probabil are dreptate. Oricât de mult mi-aș dori o șansă cu ea, suntem buni prieteni, ceea ce face ca refuzul ei să doară mai puțin.

Trec pe lângă masa de oameni și îmi afișez fața *vreau să mă însor cu cea mai bună prietenă a ta*. Este așa de absorbită de alcoolul pe care-l amestecă haotic, încât nici nu mă observă când mă sprijin de blat lângă ea.

– O să vomiți mai târziu pe gazonul meu, Beckett.

Ea își înalță capul, părul lung și blond foșnind când mă vede lângă ea.

– Atunci e bine că nu beau singură, nu-i așa? zice cu un amestec neobișnuit de accent englezesc și american. Ochii ei verzi sunt sticloși, iar zâmbetul este mai mult o strâmbătură leneșă, beată. Îmi face cu ochiul și împinge paharul în direcția mea, întinzându-se imediat după altul. Am auzit că ai avut o zi de rahat. Și eu, deci putem să ne simțim rău împreună.

Aștept până ce amestecă altă băutură dezgustătoare, apoi ciocnesc paharul de al ei.

– Pentru boboci idioți!

Ea pufneşte.

– Pentru foste idioate!

Dau băutura pe gât şi mă arde.

– Dumnezeule! Mă înec, în timp ce lichidul mă arde în jos pe gât. Cine naiba te-a învăţat să amesteci băuturile?

– Unchiul meu James. El îi zice cocktail magic. O cauţi pe Summer? Îşi dă ochii peste cap când eu încuviinţez din cap. Joacă ping-pong cu bere cu Cami în camera de distracţii.

– Îmi voi aminti de acest moment frumos când voi ţine discursul la nunta mea cu Summer.

Dau pe gât restul otrăvii, încercând să nu mă înec, dar nu-mi iese.

– Ba nu o s-o faci! strigă ea după mine. Ştie că azi-noapte te-ai culcat cu Kitty!

La dracu'!

Summer este aplecată peste masă, pregătind o lovitură, când eu îmi fac loc prin mulţime ca să ajung lângă ea. Ea joacă cu Ryan, iar C.J. din echipa de baschet, cu cealaltă cea mai bună prietenă a ei, Cami.

– Câştigi?

– Pleacă, Nathan! Râde fără să se uite la mine. O să-mi distragi atenţia.

– Nepoliticos. Dacă eu sunt talismanul tău noroc…

Nici nu apuc să termin fraza, pentru că îmi înghit cuvintele când ea trimite mingea din greşeală prin cameră.

Ridică în sfârşit ochii la mine, aruncându-mi o privire criminală într-un mod care mi se pare ciudat de sexy. Îmi dreg vocea.

– O să te încurajez de aici.

Ea îşi dă ochii peste cap, mormăind ceva în şoaptă, ştiind că nu o voi înţelege.

– *Es buen cosa que eres atractivo.*[1]

Scanând camera ca să văd cine a apărut, o zăresc imediat pe domnişoara fără nume. Arată mult mai relaxată decât era mai devreme; părul lung şi şaten este ondulat, săltând în jurul feţei

[1] Noroc că eşti atrăgător. (în limba spaniolă, în original)

când își dă capul pe spate și râde de ceva ce îi spune prietena ei. Obrajii îi sunt îmbujorați, iar ochii de un albastru ca oceanul sunt luminoși; pare fericită.

Îmi place.

Mă vede înainte să ajung la ea și, poate mi se pare mie, dar jur că mă verifică.

– Ai ajuns! zic eu vesel, deși ea nu reacționează.

Încerc cu prietena ei, care se uită la mine cu o expresie curioasă.

– Eu sunt Nate.

– Lola. Mișcă degetul între noi, mijind ochii. Voi vă cunoașteți?

– Ne-am cunoscut mai devreme, confirm eu, privind-o cum îmi ignoră încercarea de a o face să se uite la mine. Ia o înghițitură dintr-un pahar gol – lucru pe care-l pot vedea datorită înălțimii mele. Din păcate, nu ți-am reținut numele.

Ea se oprește din a se preface că bea și se uită în sfârșit la mine. Acum pare că vrea mai puțin să mă lovească cu o crosă de hochei, ceea ce este o îmbunătățire majoră față de mai devreme.

– Anastasia. Sau Stassie. Oricare, nu contează.

– Să vă aduc ceva de băut?

– Pot să-mi iau singură, nu-i nevoie.

Lola pufnește și apoi își dă ochii peste cap spre prietena ei, zâmbindu-mi.

– Ignor-o, nu știe cum să se joace frumos cu alții. Chestie de copil singur la părinți.

– Dumnezeule! Bine, o să te ajut, zice Anastasia, luând-o spre bucătărie și târându-și prietena după ea cu mâna liberă.

Alerg după ele, luându-i paharul gol din mână.

– Să știi că o băutură nu o să mă facă să-mi treacă supărarea din cauza patinoarului.

Pot să cred asta. Nimic la fata asta nu-mi spune că va fi ușor să o fac să cedeze, lucru ce face toată situația cu patinoarul un pic mai interesantă.

– Nici măcar n-ai văzut cât de fermecător pot să fiu, o tachinez, rânjind larg. Observ că un colț al gurii ei se ridică. O să fii impresionată.

Îmi ia paharele din mâini și vine în fața mea pentru a le pune pe blat, apucându-se să pregătească două băuturi.

– Sunt imună la farmecul jucătorilor de hochei.

Robbie vine cu scaunul lângă mine și mă lovește în picior, mimând „Ce naiba?" în spatele fetelor cu ochii mari. Își drege vocea, iar amândouă se întorc spre el.

– Dar la asistentul fermecător al antrenorului de hochei?

– Oh, la ăla *clar* este imună, dar eu, nu. Bună, eu sunt Lola.

– Robbie.

Lola îi dă un cot lui Stassie, care mormăie:

– Bună.

– Ea este Stassie. Se preface că e morocănoasă, dar, de fapt, este foarte drăguță.

– Mulțumesc că ați venit la petrecerea mea, zice el fără să-și ia ochii de la ea.

Nu știu dacă să mă înfior ori să privesc uimit cum ea flutură din gene spre el și chicotește.

Incredibil!

Pe fața Anastasiei este același amestec de confuzie și amuzament când se uită la prietenii noștri.

– Lols, mă duc să stau la coadă la baie. Vii?

Lola se uită la ea, apoi iar la Robbie, după care clatină din cap.

– Bine, ne vedem aici.

Întind mâna ca să o conduc spre scări.

– Haide, poți să folosești baia mea!

Se uită o dată la mâna mea, apoi la fața mea, mijind ochii bănuitoare.

– Am ușă cu parolă și baie privată. Poți să te alături cozii dacă vrei, zic eu, arătând spre oamenii beți căzuți pe scări.

Oftează înfrântă și pune mâna în palma mea, petrecându-și degetele printre ale mele.

– Asta nu înseamnă că te iert.

– Evident.

O conduc prin mulțime, ținându-i corpul aproape de al meu, iar mâna ei liberă se odihnește delicat pe talia mea până când ajungem la scări. Mă ocolește ca să urce prima și-mi dau seama

imediat că este o greşeală să o las în faţa mea, pentru că, imediat ce urcă primele trepte, fundul ei ajunge direct la nivelul privirii mele, balansându-se dintr-o parte în alta la fiecare pas.

Intru cu ea în camera mea şi-i arăt baia. Am o senzaţie ciudată de déjà-vu privind-o după întâlnirea de azi-dimineaţă. Măcar este îmbrăcată. „Stai, de ce zic asta ca şi cum este un lucru bun?"

Iese din baie după câteva minute, oprindu-se din mers când mă vede aşteptând-o pe pat. Ridic defensiv din mâini.

– N-am vrut să te pierzi.

– E în regulă. Îşi încrucişează braţele la piept şi înclină capul într-o parte într-un mod care pare aproape jucăuş. Sunt dezamăgită că eşti aici; voiam să cotrobăi.

Este plăcut să văd altă latură la ea decât cea întâlnită în acea dimineaţă. Nu că ar fi ceva greşit în a-ţi arăta emoţiile, doar că prefer să o văd mai relaxată.

Pentru prima dată văd bine cu ce este îmbrăcată. Pantaloni de piele mulaţi care arată de parcă ar fi fost pictaţi pe ea şi un top din dantelă neagră, arătându-i corpul într-un fel pe care nici măcar eu nu sunt sigur cum să-l descriu. Este atrăgătoare şi poate că a o cunoaşte mai bine nu e un lucru rău.

– Nu te lăsa descurajată de faptul că sunt prezent, glumesc eu. Aştept chiar aici.

Sunetul tocurilor ei răsună prin cameră cât ea merge încet spre biroul meu, fără să-şi ia ochii de la mine. Îşi trece degetele peste teancul de cărţi de biologie înşirate pe birou.

– Ce studiezi?

– Medicină sportivă, tu?

– Afaceri. Ia o poză de pe biroul meu, analizând-o bine înainte de a se uita iar la mine. De pe coasta de vest?

– Munţi.

– Wyoming? întreabă ea, punând poza la loc şi ridicând-o pe următoarea.

– Pe aproape. Mă ridic şi mă duc la birou, luându-i poza din mână şi înlocuind-o cu una cu mine şi Robbie la primul nostru meci de hochei când aveam cinci ani. Colorado. Eagle County. Tu?

– Eu sunt din Seattle. Asta-i în Vail, corect? Băiat bogat, vedetă de hochei din Eagle County. Este un pic cam previzibil, nu-i aşa?

Mă aşez pe birou ca să avem ochii la acelaşi nivel, încrucişându-mi braţele pentru a copia poziţia ei.

– Cam banal?

Nu-mi pot reţine rânjetul când ochii ei de un albastru ca oceanul se uită în ai mei.

– Mă crezi vedetă?

Întorcându-se repede, traversează camera, aşezându-se pe patul meu. Vreau să o urmez ca un căţel, dar mă forţez să stau pe loc, privind-o cum se sprijină în mâini şi se lasă pe spate, cu părul şaten mătăsos căzându-i peste umăr.

– Nu te-am văzut niciodată jucând, zice ea un pic mai veselă decât mi-ar plăcea. Nu-mi place deloc hocheiul.

– Sunt ofensat, Anastasia. Va trebui să-ţi cumpăr bilete în primul rând al patinoarului la următorul nostru meci acasă.

– N-am nevoie de bilete pentru un eveniment în propria arenă. Asta dacă voi, băieţii, nu o daţi în bară înainte, iar echipa voastră nu ajunge pe bancă.

În tonul ei este un pic cam mult optimism când spune cuvântul *pe bancă*. Este ca şi cum aş fi abuzat verbal de Clopoţica.

– Pe cine aţi terorizat aşa de mult ca să vi se facă praf patinoarul?

Asta nu va fi ultima oară când voi primi această întrebare, aşa că trebuie să mă pregătesc pentru ea, chiar dacă nu-mi place să mint oamenii. Este o minciună nevinovată, dar nu sunt dornic să încep o prietenie cu o chestie negativă.

– N-am făcut nimic, aşa că nu sunt sigur. Mijeşte ochii, pentru că evident nu mă crede, aşa că intru în panică. Garantez, Anastasia.

Ochii ei se îmblânzesc şi mă simt imediat de rahat. *De ce naiba am zis că garantez?*

– Mergem jos?

– Sigur. Probabil Robbie a fermecat-o pe prietena ta până ce i-a dat pantalonii jos.

Ea chicoteşte şi este aproape jenant cât de fericit mă simt că în sfârşit o fac să râdă.

– Crede-mă, Lola este mai mult decât fericită să fie fermecată de un tip atrăgător.

De data asta sunt suficient de inteligent să o iau înaintea ei în jos pe scări, punând mâinile noastre împreunate pe umărul meu pentru ca ea să își țină echilibrul. Abia când ajung pe ultima treaptă îl văd pe iubitul ei – de care uitasem că există – stând acolo, uitându-se la mine de parcă o furtună este pe cale să se dezlănțuie.

CAPITOLUL 5

ANASTASIA

Nate se opreşte brusc în faţa mea, aproape făcându-mă să cad pe scări.

– Ce faci? întreb eu confuză când el îşi smulge practic mâna din a mea.

Păşeşte în lateral şi, imediat ce corpul lui mare nu mai este în faţa mea, văd ce vede el.

– Iubitul tău pare că vrea să mă omoare.

– Păi, asta-i ciudat, cuget eu, coborând pe aceeaşi treaptă cu el. Eu nu am iubit.

Dar are dreptate. Aaron pare gata să omoare pe cineva. Lucrurile nu se schimbă când se apropie de mine şi de Nate când coborâm ultima treaptă.

– Bună, zic eu. Credeam că rămâi acasă în seara asta.

Aaron încă se uită fix la Nate chiar şi când pun mâna pe braţul lui şi-l strâng. Ochii lui Aaron, cu sprâncenele ridicate, se întâlnesc în sfârşit cu ai mei.

– Ce făceai sus cu el?

Îl simt pe Nate lângă mine, fantoma atingerii lui plutind pe spatele meu. Decid să mă port frumos în loc să mă iau de Aaron, aşa cum vreau, pentru că se poartă ciudat şi ca un bădăran de faţă cu lumea.

– Aaron, el este Nate. Nate, el este Aaron, partenerul meu la patinaj.

Testosteronul care se scurge din ei este practic palpabil când își strâng mâinile. Mâna fiecăruia se face albă când încearcă să-și strivească oasele unul altuia. *Patetic.* Când, în sfârșit, își dau drumul la mâini și sângele le revine în degete, mă întorc spre Aaron și mă forțez să zâmbesc fals, chiar dacă nu merită.

– Ești bine? Unde ai fost?

– Eu am întrebat primul.

– Am fost să fac pipi, este suficient ca răspuns? mă răstesc eu, pierzându-mi în cele din urmă cumpătul.

A fost o zi lungă și a trebuit să tolerez o dată rahaturile lui Aaron, când, după ședință, a hotărât că Ryan era inamicul public numărul unu.

Ryan voia să mergem să mâncăm – o activitate normală între prieteni. Aaron a scrâșnit din dinți, amintindu-mi că am un costum în care trebuie să intru la regionale. De parcă aș putea vreodată să uit, mai ales în preajma lui. Ryan s-a enervat, așa că i-a zis lui Aaron că, dacă nu mă poate ridica, trebuie să lucreze mai mult la sală.

Evident că lui Aaron nu i-a convenit, așa că i-a dat replica. Până la urmă m-au obosit cu dramatismul lor, iar Ryan m-a dus acasă. Din păcate, salata mea de pui n-a avut același gust știind că Ryan m-ar fi convins să mănânc un burger.

Acum sunt iritată și mi-e foame, un pic beată și din nou îl văd pe Aaron purtându-se ca un nesimțit și făcându-mă de rușine.

Aaron ridică dintr-o sprânceană, clar necrezând că am fost la baie.

– Credeam că aduni căpitani de echipă precum Pokémoni. Unde-i Rothwell? El este de obicei în preajma ta.

Cuvintele lui mă lovesc în piept așa cum intenționase și nu-mi pot opri nodul ce mi se formează în gât. Nate își așază mâna pe spatele meu și face un pas mai aproape.

– Dacă ai de gând să te porți ca un idiot, va trebui să pleci, omule. Lumea încearcă să se distreze.

– Te bagi într-o conversație privată, *omule*, răspunde Aaron fără menajamente.

– Eşti în casa mea şi te porţi ca un bădăran cu invitata mea. Ori te calmezi, ori pleci.

Nate este un tip mare, mult mai mare decât Aaron. Este cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt, mai lat, mai musculos. Ca să nu mai zic că-i jucător de hochei. Aaron este construit ca un dansator de balet, puternic şi el, dar suplu. În plus, nu s-a bătut niciodată în viaţa lui privilegiată, călduţă. De asta este surprinzător pentru mine că începe să se certe cu oameni care au făcut asta.

– Îmi pare rău, Stas, zice el, pocindu-mi un pic numele. Bănuiesc că sunt supărat pentru că acum ştiu de ce a fost distrus patinoarul.

– Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, răspunde repede Nate.

Prea repede.

Aaron râde, dar fără umor.

– Eu, da. Un boboc nu şi-a putut-o ţine în pantaloni. A lăsat-o gravidă pe sora mai mică a cuiva. Şi a dispărut. Se întoarce spre mine, şocul de pe faţa lui fiind clar fals. Cât de rău este, Stas? S-o abandonezi pe boboaca pe care ai lăsat-o gravidă? Şi acum *noi* avem de suferit.

– Nu s-a întâmplat asta, zice Nate cu răceală.

Dumnezeule, acum mă simt ca o proastă! N-ar fi trebuit să-l cred; normal că ştie. Corpul îmi devine rigid sub mâna lui Nate, şi el şi-o retrage repede, îndepărtând-o pentru a-mi oferi spaţiu.

– Păi, a fost amuzant, zic eu categorică, încercând să nu arăt vreo emoţie, pentru că asta speră Aaron. Eu mă duc acasă.

– Super, putem merge împreună. Mă duc să o caut pe Lo.

În câteva minute, a devenit alt tip. Uneori, este ca şi cum aş fi prietenă cu Jekyll şi Hyde, partea urâtă din el ieşind mai ales după ce bea ceva. Este dezamăgitor, pentru că în mare parte a timpului este grozav, dar se pricepe aşa de bine să-şi ascundă partea drăguţă.

Nate îşi prinde podul nasului între degete, oftând frustrat, în vreme ce amândoi ne uităm la Aaron cum dispare în mulţime.

– Nu am vrut să te mint.

Mă întorc cu faţa spre el, lăsând distanţă între noi. Acum pare că are greutatea lumii pe umerii lui – şi aşa ar putea să fie din câte

știu eu. Dar și eu am obiective. Îmi iubesc sportul, iar timpul meu pe gheață este la fel de valoros ca al lui.

Își trece mâna peste față și se forțează să zâmbească.

– Nu vreau ca asta să afecteze prietenia noastră, adică prietenia pe care am putea să o avem.

– Crezi că o prietenie bună începe cu o minciună?

– Nu, păi, zice el, poticnindu-se în propriile cuvinte. Nu am vrut să te mint. Dar echipa mea nici măcar nu știe și jur că nu s-a întâmplat asta! Și partenerul tău minte.

Îmi doresc să nu fi venit la petrecerea asta.

– Grozav, deci toată lumea mă minte. *Fantastic,* zic eu cu sarcasm. Las-o baltă, nu-i nimic. Echipa de hochei poate să-și poarte singură de grijă, iar noi, restul, nu știu, o să ne ducem dracului sau ceva de genul ăsta.

Mă îndoiesc că doctorul Andrews, terapeutul meu de mult timp, ar fi impresionat de mine acum. „Comunicarea este cheia", asta-mi spune la fiecare ședință de mai bine de zece ani. Teoretic vorbind, comunic, nu prea bine, dar tot comunic. Nu știu cum să-i spun lui Nate cât de stresantă este întreaga situație pentru mine fără a părea că dramatizez. Poate că nu încerc suficient de mult să nu reacționez cum spera Aaron, dar dau vina pe alcool și pe lipsa de mâncare decentă.

Nate mă prinde de braț când mă întorc să plec. Privindu-l peste umăr, văd că fața i s-a îmblânzit.

– Garantez, doar s-a combinat cu ea. Fata are iubit, dar el nu a știut. Nimic legat de sarcină.

Pare să fie sincer, dar și mai devreme a părut. Întorcându-mă cu fața spre el, fac un pas în spate ca să păstrez suficientă distanță între noi, dar mâna lui rămâne pe brațul meu.

– Fără supărare, dar promisiunile tale nu valorează doi bani. N-ai idee ce presiune resimt, sacrificiile pe care a trebuit să le fac. N-ai idee cum te simți știind că totul este în joc pentru că un băiat nu și-a putut ține scula în pantaloni.

Sprâncenele lui se unesc. Poate că e confuz.

– Totul este în joc? Faci din țânțar armăsar. Dacă nu exagerezi și ne înțelegem...

Simt cum îmi fierbe sângele. Este clar că el n-are idee de impactul greşelii echipei lui. El are o echipă întreagă să-l ajute să câştige, eu sunt doar cu Aaron. Dacă nu ne antrenăm suficient, nu câştigăm. Dacă nu câştigăm, nu mergem la olimpiadă. Dacă nu mergem la olimpiadă, care naiba mai este scopul?

Maple Hills are două patinoare dintr-un motiv. Produce unii dintre cei mai buni sportivi din ţară dintr-un motiv. Pentru că şcoala se asigură că avem suficient spaţiu pentru a avea timp să fim cei mai buni.

– Crezi că dramatizez? Ştii ceva, Nate, zic eu tăios, dându-i mâna laoparte. Las-o baltă! Nu-mi sta în cale, iar eu nu voi sta în calea ta.

– Stassie! strigă el după mine când eu intru în mulţime.

Dar îl ignor – începutul a ceea ce va fi ignorare din partea mea faţă de el.

La finalul unei zile care este posibil să fie cea mai proastă zi, nivelul meu de iritare continuă să crească pentru că a o găsi pe Lola în casa asta este ca şi cum ai încerca să-l găseşti pe Waldo.

Nici Aaron nu-i de găsit, deşi nu pot să mă decid dacă asta-i bine sau rău după mica lui scenă.

Pe Ryan îl găsesc uşor; n-a fost greu, pentru că e în camera de distracţii cu prietenii lui din echipa de baschet. Dar nu mă aşteptam să-l găsesc pe canapea, şoptind la urechea Oliviei Abbott.

În mod ciudat, primul meu gând este „Mă întreb dacă Lola ştie că duşmanca ei de moarte este aici", dar, după ce alung gândul, sunt şocată.

Nu cred că am văzut-o vreodată pe Olivia la vreo petrecere. De aproape este şi mai frumoasă decât pe scenă, cu părul lung de un blond-auriu aranjat ca al unui idol din vechiul Hollywood, dermatograf – mie mi-ar lua trei săptămâni să-l aplic bine – şi buze roşii perfecte. Arată de parcă ar trebui să meargă pe covorul roşu, nu să fie la o petrecere de colegiu.

– Hei, îmi pare rău că vă întrerup, zic eu apropiindu-mă de ei, moment în care Ryan se opreşte din şoptit şi se uită la mine. Aţi văzut-o pe Lola?

Ryan pare imediat îngrijorat, deşi nu trebuie. Mă rog, doar dacă nu-l omor pe Aaron în seara asta, iar el trebuie să mă ajute să ascund cadavrul.

– Este totul în regulă?

– Aaron care se poartă ca Aaron. Plecăm acasă.

– Am văzut-o intrând în camera lui Robbie cu el acum ceva timp, zice încet Olivia. Pot să mă asigur că ajunge bine acasă dacă trebuie să pleci. Eu nu beau şi am maşina chiar afară.

– Ai nevoie de ajutorul meu cu Aaron? întreabă cu precauţie Ryan.

– Olivia, dacă ai putea, te voi iubi etern, promit eu, oftând uşurată acum, când ştiu că m-am ocupat de Lola. Aaron o să fie bine după ce a scos toată răutatea din el. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să vorbesc cu tine în seara asta, Olivia. Eşti frumoasă, data viitoare ne putem cunoaşte cum trebuie. Dar Uberul meu este afară, aşa că trebuie să plec.

Îmi zâmbeşte timid.

– Ar fi drăguţ. Ne mai vedem.

– Trimite-mi un SMS când ajungi acasă, bine? strigă Ryan când plec. Vorbesc serios, Stas. Să nu uiţi!

Ştiu că poate fi ciudat să-i vezi împreună pe tipul cu care faci sex fără obligaţii şi pe duşmanca prietenei tale, dar o relaţie între Abbott şi Rothwell ar fi genul care le-ar face pe adolescente să plângă gândindu-se cât este de perfectă.

Eu şi Ryan ne înţelegem aşa de bine, pentru că eu nu vreau o relaţie, iar lui nu-i pasă. Dacă şi-ar găsi pe cineva cu care să vrea să iasă, nu i-aş sta niciodată în cale. Merită să fie iubit şi să fie fericit, pentru că-i un tip grozav.

Ar fi cel mai mare suporter al Oliviei şi poate că ar scoate-o un pic din carapacea ei. Nu o cunosc încă pe Olivia, dar chiar şi când obţine rolurile pe care le vrea Lola, prietena mea nu poate să nege că Olivia pare o fată de treabă.

Abia aştept să văd încotro se îndreaptă lucrurile.

*

Am început să muncesc la patinoarul lui Simone în primul an de colegiu când Rosie, prietena unui prieten, a menționat că mama ei vrea să angajeze un ajutor.

Costul manualelor creștea și nu puteam să le cer bani părinților, pentru că ei deja plătesc pentru patinajul meu. Simone, proprietara, m-a plătit să țin cursuri, ceea ce însemna că sâmbăta puteam să țin cursuri pentru copii de sub 10 ani.

– Toate bune? mă întreabă Simone, intrând în sala de relaxare unde stau și mă gândesc ce aș putea să mănânc.

– Da, grozav. Cred că mă duc să-mi iau ceva de mâncare înainte de următoarea oră.

– La recepție este un tip foarte frumos care întreabă de tine, zice ea făcând cu ochiul. Pare că are mâncare la el.

Ieșind la recepție, văd că Simone are dreptate – acolo este un tip foarte frumos.

Ryan arată ciudat înconjurat de copii de șase ani care țipă plini de energie. În clipa în care mă vede, ochii lui obosiți se înmoaie și i se ridică colțul gurii. Ridică pungile de hârtie din fiecare mână.

– Vrei să iei prânzul cu mine?

– Am altă clasă de la ora 13.00; poți să mănânci tot ce ai acolo în treizeci de minute?

– Pot să fac multe în treizeci de minute, Anastasia, ar trebui să știi asta deja.

Ne așezăm la o masă într-un colț liniștit lângă standul de concesiune și începe să scoată mâncarea.

– Înainte să țipi la mine, ți-am luat o salată Cobb, dar ți-am luat și o porție de cartofi prăjiți cu bacon și nuggets, pentru că ți-am văzut postarea din dimineața asta despre cât de important este echilibrul.

Rotesc ochii pentru că nu sunt sigură care dintre noi este mai previzibil.

– Echilibrul este important, nu mă mai tachina! Oricum, mulțumesc. Nu trebuie să-mi aduci prânzul, mă rog, două prânzuri, dar apreciez. Unde ai ajuns azi-noapte?

Ryan mușcă din cheeseburgerul lui și bagă niște cartofi prăjiți, suspinând fericit.

– West Hollywood la The Honeypot. Am exagerat.

– Cu Olivia.

Jur că se îmbujorează un pic.

– Nu, Liv s-a dus acasă, din păcate! Nu te mai uita așa la mine!

– Oh, acum îi zici *Liv*? Sunt bucuroasă pentru tine. Am voie să mă bucur, deci nu mă poți opri. N-ai ieșit cu nimeni de mult timp, iar ea pare o persoană de treabă din puținele pe care le știu.

– Nu ies cu ea, regina dramelor! Am făcut schimb de numere de telefon.

– Primul pas în orice căsătorie.

Pufnește, ridicând din umeri și ștergându-și mâinile cu un șervețel.

– O să vedem. Tu de ce nu te poți mărita cu mine, Allen?

– De ce am sărit de la a fi iubita ta direct la căsătorie?

– De ce să mai fim iubiți când deja suntem cei mai buni prieteni? Întâlnirile sunt înfricoșătoare. Sex uimitor și cineva care nu se supără din cauza programului meu? Mă bag, pun inelul pe deget chiar acum. Accepți un inel de ceapă în loc de unul cu diamant?

– Eu nu mă supăr din cauza programului tău, pentru că sunt prea ocupată să observ că ești ocupat, zic eu, aplecându-mă pentru a-l înghionti în braț. Olivia e drăguță, Ry. Ieși cu ea și vezi cum merg lucrurile! În cel mai rău caz, poți să le spui viitorilor tăi copii că ai avut o întâlnire cu o vedetă de film faimoasă sau cu o stea de pe Broadway, orice va deveni.

– Crezi că-i o idee bună să accept sfaturi de la tine? Cea care are o fobie imensă de angajament?

S-ar putea să aibă dreptate aici.

– O s-o invit în oraș, dar, dacă lucrurile merg îngrozitor de prost, Anastasia, pe tine dau vina.

– Mi se pare corect.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu Aaron?

Îmi dau seama din tonul lui că încearcă să pară calm și neinteresat. De fapt, în baza celor douăsprezece mesaje pe care mi le-a trimis de-a lungul nopții, știu că-i foarte interesat.

– M-a întrebat dacă colecționez căpitani ca pe Pokémoni, zic eu, desfăcând nuggets-urile și băgând unul în gură. M-a văzut că am coborât cu Nate Hawkins și a presupus că m-am culcat cu el.

– Care-i problema lui? mormăie Ryan, băgând agresiv cartofii prăjiți în ketchup. Nu știu cum petreci așa de mult timp cu el. Chiar dacă te-ai fi combinat cu Hawkins, nu-i treaba nimănui. Ești o femeie singură și poți să faci ce vrei.

– Știu, știu. Dar apoi Aaron a zis că a descoperit ce s-a întâmplat cu patinoarul, iar cu câteva minute înainte Nate îmi garantase că nu știa nimic, așa că a ieșit o mică ceartă.

– Aaron este un idiot. Nu-i bine că Hawkins a mințit, dar în același timp trebuie să-și pună echipa pe primul loc. Nu-i același lucru dacă te-aș minți eu, între voi încă nu există încredere. Sigur înțelegi?

– Da, normal că înțeleg, dar când încercam să-i explic cât de mult mă afectează, el a zis că dramatizez. Și indiferent dacă dramatizam sau nu, asta nu contează. Cum putem să fim egali când el nici nu încearcă să-mi vadă punctul de vedere?

– Este un angajament dificil să fii căpitan, crede-mă! Trebuie să te gândești la mai bine de douăzeci de oameni și la tine. Cu toții se așteaptă ca tu să-i aperi, indiferent de prostiile făcute. Uneori este neplăcut. Hawkins e un tip de treabă, nu-i purta pică!

Mă uit intens la nuggets-urile mele, pentru că nu mă pot uita la Ryan când are sens ce spune.

Chicotește, aplecându-se pentru a-mi atrage atenția.

– O să-i porți pică, nu-i așa?

– Clar, fără nici un dubiu. Pentru totdeauna. Chiar și mai mult dacă reușesc. Au aruncat o provocare cu boltă, iar eu o să păstrez distanța față de toți.

El râde înainte de a spune ceva.

– Știi că mingea cu boltă este la baseball, nu la hochei, da?

CAPITOLUL 6

NATHAN

Ultimele trei săptămâni au fost unele dintre cele mai stresante din viaţa mea.

Aaron Carlisle – Dumnezeule, până şi numele lui sună idiot! – le-a spus tuturor care l-au ascultat. Inclusiv antrenoarei lui, care i-a povestit antrenorului nostru, care apoi ne-a ameninţat că smulge membre dacă nu-i explică cineva ce naiba se întâmplă.

În ultima vreme, am petrecut cu echipa mai mult timp în care s-a urlat la noi decât jucând hochei. Băieţii care au distrus patinoarul erau din echipa de hochei de la UCLA, colegiul rival cel mai apropiat. Aaron nu a minţit întru totul; fata este gravidă, dar nu cu Russ.

Bietul băiat nu ştia despre asta; el a crezut că s-a cuplat cu iubita cuiva. Când fratele ei mai mare a aflat, ea s-a panicat şi a dat vina pe el. Bănuiesc că era mai uşor să dea vina pe un străin şi mă îndoiesc că se aştepta ca el să vină aici ca să ne distrugă arena.

Russ a îmbătrânit cu zece ani de când a început asta. Uşurarea de pe faţa lui când i-am spus povestea reală a fost incredibilă. Eu şi Faulkner ne-am văzut cu antrenorul şi cu căpitanul echipei de la UCLA şi ne-a putut relata întreaga poveste. Îl ştiu pe Cory, căpitanul, de ani întregi. A fost supărat de treaba asta, la fel ca mine.

M-am simţit ca doctorul Phil care dă rezultatul unui test de paternitate – mă rog, Jerry Springer este mai potrivit pentru adunătura asta. Pot să spun că suntem cu toţii ca pe ace cu Faulkner.

A zis că următorul care face ceva iresponsabil o să stea pe bancă tot sezonul. A zis că nu-i pasă de perspectivele noastre de după colegiu; că ar pierde fiecare meci până ce am învăța să ne purtăm.

Mă comport exemplar tot restul anului pentru că nu sunt sigur că Vancouver mă mai vrea dacă sunt exclus și n-am de gând să mă întorc în Colorado după ce plec de aici.

Este banal că sunt un tip care a crescut cu privilegii imense și că am probleme cu tata? Da. Dar, în apărarea mea, tatăl meu este un adevărat nemernic. Sunt destul de sigur că în copilărie nu a fost îmbrățișat suficient, iar acum face din asta problema mea și a surorii mele.

Din fericire, eu am reușit să mă mut la peste 1500 de kilometri distanță, dar biata Sasha încă este blocată cu el pentru că are doar 16 ani. Chiar și când va împlini 18 ani, mă îndoiesc că o va lăsa să plece. Va rămâne blocată ca un copil-minune al schiului, neapreciată și suprasolicitată.

Tata este pregătit să arunce cu bani în orice antrenor din emisfera nordică dacă asta înseamnă că Sasha va fi următoarea Lindsey Vonn. Ideal fără accidentări, dar oricum nu sunt sigur că-și face griji pentru siguranța ei; vrea doar ca ea să câștige.

Din fericire, el detestă hocheiul. „Un sport imprudent, violent, pentru oameni fără disciplină și care tânjesc după haos", zice el. Mama m-a înscris în echipa domnului H în urmă cu mulți ani. Era însărcinată cu Sasha și avea nevoie de ceva care să-i oboseas-că copilul de cinci ani plin de energie.

Nu mi-a plăcut schiul, cum sperase tata, și pot să zic cu mândrie că de atunci l-am tot dezamăgit. Nici măcar n-ar fi surprins dacă i-aș povesti ce s-a întâmplat în ultima vreme, dar asta ar însemna să-i răspund la telefon și nu-i ceva ce am tendința să fac.

În plus, doar ar găsi o cale să mă scoată pe mine vinovat.

Simt că privirea lui Robbie îmi arde pielea prin intensitatea ei, ceea ce mă scoate din gândurile mele.

Să-l enervez este treaba mea preferată și îmi dau seama de ce lui J.J. îi place așa de mult să fie un nemernic. Rob tot scapă lucruri pe podea, lovește telefonul de telecomanda televizorului

pentru a scoate un zăngănit, iar după vreo zece minute în care n-a existat nici o reacție, a început să tușească zgomotos.

Rămân cu ochii la televizor și-mi înăbuș dorința de a rânji. Mike Ross este pe cale să termine alt caz când Henry îmi dă un cot în coaste.

– Robbie încearcă să-ți atragă atenția. Îl ignori intenționat?

– Bună întrebare, Henry, mulțumesc, strigă dramatic Robbie. Mă ignori intenționat, Nathan?

Când în sfârșit mă uit la el, se holbează la mine ca o mamă neimpresionată.

– Scuze, amice. Vrei ceva?

Robbie mormăie ceva în șoaptă, apoi pufnește zgomotos.

– Mi-ai organizat petrecerea pentru ziua de naștere?

– Vrei să spui petrecerea-surpriză de ziua ta de naștere? Cea despre care ai spus în mod *specific* că nu vrei să știi? Ca să fie, știi tu, o surpriză *pe bune?*

În urmă cu șase săptămâni, Robbie mi-a zis că vrea o petrecere-surpriză de ziua lui, pretinzând că a organiza petreceri este foarte stresant și îi consumă timpul. Nu voia să aibă de-a face cu problemele propriei zile de naștere, așa că trebuia să o fac eu. I-am zis că, dacă-i așa de mare deranjul, nu mai trebuie să ne organizeze petrecerile.

Mi-a zis că sunt un idiot și să mă maturizez.

– Dacă surpriza este că n-ai aranjat nimic, atunci nu vreau să știu.

Henry se ridică imediat, mutându-și privirea de la mine la Robbie și o ia la goană spre scări. Robbie se uită după el cu ochii mijiți, apoi revine la mine. Eu ridic din umeri, prefăcându-mă că nu știu că Henry își face griji de săptămâni să nu strice surpriza. Băiatul nu are o față inexpresivă și, cu doar câteva zile rămase până atunci, s-a convins că o s-o dea în bară pe ultima sută de metri.

– Robert, trebuie să te relaxezi, zic eu, știind că, dacă-i spun pe numele întreg, o să-l mai scot un pic din sărite. Stresul nu-i bun la vârsta ta înaintată.

Eu cred că ăsta-i finalul, dar el își freacă maxilarul și scoate un *hm*. Domnului Încredere nu-i stă în fire să rămână fără cuvinte, așa că acum mi-a atras atenția, așa cum voia.

– Ai invitat-o… pe Lola?

„Oh, asta-i amuzant!"

– Pe cine?

Abia evit perna pe care o aruncă spre mine.

– Nu face pe prostul, *Nathaniel!* Știi cine este.

Acum trei săptămâni, când eu o dădeam grav în bară cu Stassie, Robbie se cunoștea mai bine cu prietena ei cea mai bună. Nu a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat, pretinzând că el este un domn, dar e greu să nu tragi propriile concluzii când ea a plecat sâmbătă după-amiază purtând unul dintre tricourile lui.

N-am văzut-o de atunci, așa că am crezut că a fost o aventură de-o noapte, dar după expresia emoționată de pe fața lui, poate că n-a fost.

– Ai vrea să fie aici? În ipotetica situație în care aici ar avea loc o petrecere?

– Am tot vorbit, deci da. Ipotetic.

Robbie n-are o problemă cu femeile, dar nu pot să mă prefac că nu le schimbă când se plictisește. Este un semn bun că stă de vorbă cu ea, nu doar că s-a combinat.

– Am înțeles. Gata de antrenament? îl întreb, schimbând cu grijă subiectul înainte să dezvălui secretele petrecerii.

– Da, stai să-mi iau hanoracul.

La dracu'! Acum n-am idee cum să o aduc pe Lola aici.

J.J. vine în fugă pe strada noastră în timp ce eu pun scaunul lui Robbie în portbagajul mașinii. Apăs butonul pentru a coborî portierele în stil vultur, urc pe locul șoferului și bag mașina în marșarier, blocând automat portierele.

Bate la geam, gâfâind și mormăind ceva ce nu se aude. Cobor geamul un pic ca să-l aud.

– Nu pleca fără mine, dobitocule!

– Grăbește-te! mă răstesc eu, privindu-l cum aleargă ca un disperat spre ușa de la intrare pentru a-și lua lucrurile.

Mi-ar părea rău de el dacă n-aș ști că a fost cu o majoretă de la fotbal de azi-noapte.

Întreaga situație cu împărțitul patinoarului înseamnă că în fiecare zi ne antrenăm la alte ore. Cum arena este a lor, antrenoarea Brady a cerut ca noi să lucrăm în funcție de programul de antrenament al patinatorilor. Pentru mulți dintre ei se apropie competițiile, iar ea a susținut că nu va funcționa altceva în afară de acordul nostru total.

Aubrey Brady este o femeie înfiorătoare și l-a prins pe Faulkner într-o menghină de fier. Imediat ce a aflat de ce ne-a fost distrus patinoarul, s-a folosit de asta pentru a-l intimida pe Skinner, făcându-l să se plece la toate cerințele ei, iar acum suntem la cheremul ei.

Nu pot s-o învinuiesc, are grijă de sportivii ei. M-am obișnuit repede să trec jenat pe lângă Stassie în fiecare zi. M-am obișnuit să văd cât e de atrăgătoare în echipamentul ei de patinaj. M-am obișnuit, ați ghicit, să o văd glumind cu idiotul ei partener de patinaj.

Repede.

De cele mai multe ori, se uită la mine de parcă vrea să-mi dea foc sau nu se uită deloc la mine. Fata știe cum să poarte pică – cu toată lumea, mai puțin cu Henry.

Săptămâna trecută, Henry a văzut-o pe Anastasia învățând singură în bibliotecă. I-a cumpărat o cafea, spunându-i că înțelege perfect de ce este așa de supărată, iar acum este singurul dintre noi care i-a intrat în grații.

– De ce vrei mereu fetele care nu te plac? m-a întrebat Henry când ea a trecut într-o după-amiază pe lângă noi, reușind să-i zâmbească dulce. Summer, Kitty, Anastasia... De ce?

– La dracu', Hen, a pufnit J.J., înecându-se cu apa. Lovește-l cât e la pământ!

– Nu știu, băiete, am mărturisit, punându-mi brațul în jurul umerilor lui în timp ce el s-a înroșit, iar băieții au râs de el. Găsește-mi o fată de treabă care să mă placă și o să încerc.

J.J. a pufnit.

– Hawkins, băiatul nu face miracole!

Robbie pretinde că și el ar putea să-i intre în grații dacă ar vrea, iar Jaiden spune că oricum preferă să fie băiatul rău misterios. În ce mă privește, aș putea să mă plec la picioarele ei și să-mi cer iertare, dar cred că s-ar folosi de asta drept scuză ca să-mi dea una în cap.

Parchez lângă patinoar și le spun băieților că ne vedem înăuntru, coborând repede pentru a alerga spre ușă. Ea își aruncă patinele în geantă când intru. Ridică ochii auzind zgomotul, dar face o grimasă când își dă seama că sunt eu.

Fermecător.

Mă așez pe banchetă lângă geanta ei și-mi dreg vocea.

– Anastasia?

Se uită în ochii mei, bosumflându-și imediat buzele pline.

– Ce vrei?

– Am nevoie de o favoare.

– Nu.

– Nici măcar n-ai auzit despre ce vorba.

– N-am nevoie. Răspunsul este nu.

– Dacă ți-aș spune că este foarte important pentru fericirea prietenilor noștri cei mai buni?

Oftează, un sunet pe care m-am obișnuit să-l aud, punându-și mâinile în șolduri.

– Cedez. Dă-i drumul!

– Robbie împlinește 21 de ani sâmbătă și-i organizez o petrecere-surpriză. I-ar plăcea să vină și Lola. I-ai putea transmite mesajul? Și tu ești invitată, evident.

– Bine.

Succes, poate.

– Super, mulțumesc. Este cu tematică Vegas, deci la patru ace. Bar gratuit, mese de poker, toate chestiile distractive. Sper să veniți. Robbie va fi foarte fericit.

– Bine.

O ia spre ușile de la intrare, băieții intrând în același timp. Îl mângâie pe Henry pe mână și-i murmură, trecând pe lângă el:

– Salut.

Obrajii lui se înroșesc din nou.

– Nu încerc să mă văd cu ea, zice repede Henry, scărpinându-şi cu nervozitate maxilarul. Încerc să mă port frumos, să ştii, ca să ne placă din nou. Oricum are iubit.

– Este partenerul ei de patinaj, nu iubitul ei. Nu are iubit, chiar ea mi-a zis.

Henry clatină din cap.

– Nu el, Ryan Rothwell. I-am văzut îmbrăţişaţi săptămâna trecută.

– A îmbrăţişa pe cineva nu-i semn de relaţie, Hen. Kris şi Mattie ar fi într-o relaţie cu jumătate din campus dacă ar fi cazul, zice Robbie pufnind.

– Se sărutau, iar el îi pipăia fundul, adaugă Henry.

„Grozav!"

Aaron încă se învârte pe gheaţă când noi suntem gata să începem antrenamentul. Este un nemernic nesuferit şi chiar nu pot să-l suport. N-are legătură cu Stassie, dar pur şi simplu îmi dă cea mai groaznică stare imaginabilă şi este suficient să-l urăsc. Evident, nu ajută faptul că ne-a pârât peste tot cu gura lui mare.

Ştiu că am zis că nu-i vorba despre ea, dar e un lucru care nu-mi place la el: cum vorbeşte cu Anastasia când patinează. La petrecere i-am acordat prezumţia de nevinovăţie pentru că era beat. Dar din cauza orarului, mare parte din sesiunea lor de antrenament este înainte sau după a noastră.

Când ajungem devreme sau când terminăm, îl aud când îi spune să fie atentă la antrenament, altfel într-o zi o s-o păţească, iar asta pe cel mai superior ton.

Este de rahat, dar nu-i treaba mea. Nu-i genul de fată care are nevoie să fie apărată, şi dacă aş încerca, probabil aş urca pe lista ei de crime necesare.

Când ne aude venind, patinează în sfârşit spre margine. Are cel mai arogant rânjet când mă vede. Deja îmi pune din greu răbdarea la încercare şi nici măcar n-a deschis gura. Sunt sigur că, dacă l-aş pocni, m-aş simţi mai bine. Dar gândindu-mă la ce a zis Faulkner despre comportament, inspir adânc. Vedeţi? Pot să fiu adult.

– Nu o să se culce cu tine. Îţi pierzi timpul.

– Poftim?

„Nu-l pocni! Nu-l pocni! Nu-l pocni!"

– M-ai auzit.

Se așază pe banchetă și începe să-și desfacă patina, fără să se deranjeze să se uite la fața mea șocată.

Băieții trag plasele pe gheață, iar Robbie vorbește cu Faulkner, altfel aș căuta confirmarea că l-am auzit bine pe dobitocul ăsta.

– S-ar putea să crezi că face pe inabordabila, dar nu-i așa. Cel mai rece lucru la ea este inima. O să te târască după ea cum face cu Rothwell, așa că nu te deranja.

„Idiotul ăsta!"

– Ești un dobitoc, știi asta? îi spun cu nerușinare.

Aruncă o patină în geantă și trece la cealaltă, ridicând privirea la mine cu un rânjet.

– Adevărul doare, amice.

– Nu sunt amicul tău. Încleștez pumnul, încercând cu disperare să mă controlez. Și dacă mai vorbești despre ea așa, o să-ți aduni dinții de pe patinoarul ăla.

Îmi zâmbește grețos de amabil. Strâng pumnul așa de tare, încât îmi trosnesc degetele, dar el este suficient de calm ca să mă lovească în umăr când trece pe lângă mine. Când ajunge la ieșire, se întoarce spre mine.

– O să mă amuz privind cum te transformă într-un prost care rânjește, doar ca apoi să renunțe la tine cum face cu toată lumea. Spor la patinat!

CAPITOLUL 7

ANASTASIA

Teambuilding.

Un cuvânt. Douăsprezece litere. Două ore de iad.

– O să facem niște activități de spart gheața[1], anunță Brady în sală.

Pare la fel de entuziasmată ca mine; știu că nu vrea să facă asta, pentru că s-a plâns pe drum. Antrenorul Faulkner stă lângă ea, părând că ar vrea să fie oriunde altundeva.

David Skinner – care devine un ghimpe în coastele mele – vrea să vadă o îmbunătățire în dinamica dintre grupurile noastre. Brady mi-a zis că Skinner a trecut când Ruhi, una dintre patinatoarele mai tinere de la individual, se certa cu unul dintre băieții de la hochei care-i întrerupsese programul de patinaj. Skinner a văzut cum Ruhi a folosit creativ insulte din hochei.

Așa că acum facem activități de teambuilding.

Ce utilizare grozavă a timpului când aș putea să fac *orice* altceva! La fel de bine aș putea să-mi arunc agenda din moment ce nimănui nu pare să-i mai pese de programul meu.

Faulkner își drege vocea, uitându-se la Brady pentru orientare. Pare dezorientat când nu-i la patinoar. Dacă nu m-aș simți așa de mizerabil pentru că sunt iarăși în sala de festivități, probabil mi s-ar părea amuzant.

---

[1] *Icebreaker* (în limba engleză, în original)

– Sunt sigură că ați auzit cu toții de întâlniri rapide, zice Brady. Patinatorii mei, veți sta fiecare la o masă! Echipa de hochei, vă veți muta de la o masă la alta la fiecare cinci minute.

– Țineți cont că astea nu sunt întâlniri pe bune, strigă Faulkner, spunând în sfârșit ceva. Scopul este să vă cunoașteți mai bine. Discutați despre aspirații, hobby-uri, numele câinelui vostru, nu-mi pasă, dar să vă respectați! Hughes, Hudson, Carter și Johal, ca să fie clar, la voi patru mă refer!

Cei patru băieți se prefac șocați, făcându-i pe restul coechipierilor să râdă.

– Este o glumă, geme Aaron. Nu suntem copii.

Oricât nu-mi convine să fiu de acord cu Aaron, cam așa este. În ultimele trei săptămâni, s-a purtat frumos și a fost o plăcere să fii în preajma lui. Ba chiar ne-a invitat pe mine și pe Lola la cină la Aiko, un restaurant japonez pe care altfel nu mi l-aș permite.

Pare să se fi schimbat și sunt recunoscătoare. Nu prea l-am văzut pe Ryan, pentru că petrece mult timp cu Olivia, dar când vine, Aaron se poartă frumos. Încerc să văd partea pozitivă, pentru ca Aaron să nu mai fie morocănos.

– S-ar putea să fie amuzant. Unii dintre ei sunt drăguți.

Am o slăbiciune pentru Henry Turner, unul dintre bobocii din echipa de hochei. Mă stresam cu eseul de responsabilitate socială în afaceri la bibliotecă când m-a abordat, afișând o expresie de îngrijorare. S-a prezentat, explicând că este în echipă și că a auzit ce s-a întâmplat. Mi-a spus că nu-mi poate povesti prea multe, dar voia să-mi explice.

Apoi s-a apucat să-mi povestească totul despre toți.

Henry a început prin a-mi zice că Nathan a pus capăt tradițiilor cu farse în clipa în care a devenit căpitan. Mi-a garantat că echipa – inclusiv Nathan – n-ar fi putut face nimic pentru a preveni acest dezastru.

Russ, fecundatorul – sau nefecundatorul, cum s-a dovedit –, are o viață grea acasă, de care a reușit să scape muncind din greu ca să obțină o bursă completă.

Nathan știa că, dacă s-ar fi aflat, Russ și-ar fi putut pierde bursa și, cum părinții lui nu i-ar fi putut plăti taxa, n-ar fi avut

de ales și ar fi trebuit să se întoarcă la viața de care a scăpat cu greu. Nathan n-a avut încredere nici măcar în echipa lui în ce privește informația, așa de protector a fost cu Russ, în ciuda indiscreției lui.

Henry a vrut ca eu să știu că Russ nu-i vreun băiat de bani gata, ci este tăcut și încearcă să nu intre în necazuri, iar Henry poate să înțeleagă asta pentru că el este la fel. Nu și-a făcut prieteni în primul an; chiar dacă e din Maple Hills, pentru el colegiul a fost copleșitor.

Nu i-au plăcut căminele, dar fără prieteni la care să stea, trebuia să rămână acasă ori să se mute. Nathan i-a oferit o cameră în casa lor, chiar dacă în echipă nu s-a mai auzit de un student de anul doi care să locuiască împreună cu seniorii. Atunci a început să-mi spună ce tip de treabă este căpitanul lui și, deși acum sunt supărată, ar trebui să-i ofer o șansă.

După ce mi-a spus bârfe despre toți membrii echipei pe care nu-i cunosc, și-a terminat discursul spunându-mi că sunt cea mai frumoasă patinatoare pe care a văzut-o vreodată. Apoi a zis repede că se referea la felul cum patinez, nu la cum arăt și că, atunci când nu aterizez în fund sau nu arăt ca un pui de girafă, numărul meu este excepțional.

Și ca și cum nu m-aș fi amorezat suficient de el, mi-a cumpărat o cafea și m-a ajutat să învăț.

Brady bate din palme ca să ne pună în mișcare. Mă așez în partea cealaltă a încăperii, departe de Aaron. Poate că pe moment este prietenos, dar nu înseamnă că vreau să-mi audă conversațiile.

Pot să port conversații de cinci minute, corect? Asta înseamnă doar două minute și jumătate de fiecare. Pot să vorbesc atât despre mine. O să fie bine.

Cred.

Primul meu *partener* se așază în fața mea, făcându-mă imediat să mă relaxez cu un zâmbet imens. Părul tuns scurt este blond decolorat, pielea arămie a brațelor este acoperită cu tatuaje negre complicate, pe care le pot vedea pentru că, în clipa în care s-a așezat, și-a suflecat mânecile și mi-a făcut cu ochiul. Maxilarul îi este acoperit de fire scurte de barbă și are un mic inel de argint

la nas. Pare genul de băiat cu care poţi intra într-o grămadă de belele, dar la modul pozitiv.

Întinde mâna ca eu să i-o strâng, ceea ce mi se pare ciudat de formal.

– Jaiden Johal, dar poţi să-mi spui J.J.

Mi se pare ciudat, dar încerc.

– Anastasia Allen. Şi Stassie este bine.

– Oh, ştiu foarte bine cine eşti. Am grijă să ştiu orice femeie care-l pune la locul lui pe Nate Hawkins. Sunt mare fan.

Mă înroşesc. *Grozav!*

– Mulţumesc? Cred. Spune-mi despre tine! Trebuie să umplem cumva cinci minute.

Camera se umple cu sunetul oamenilor care vorbesc, ceea ce-i un semn pozitiv. J.J. îşi întinde picioarele, aşezându-se confortabil în scaun.

– Am 21 de ani. Sunt în zodia Scorpionului cu soare, lună şi ascendent. Sunt din Nebraska şi, dacă ai fost vreodată în Nebraska, ştii că acolo nu-i nimic de făcut. Îşi freacă palma de faţă, oprindu-se pentru a se gândi ce să mai zică. Joc în apărare, după ce termin, merg la San Jose Marlins, urăsc murăturile. Faulkner a zis că n-avem voie să vorbim despre chestii sexuale, aşa că nu mai ştiu ce să zic.

Mă uit la ceasul de la telefon – au trecut peste nouăzeci de secunde.

– Eu am 21 de ani. Sunt din Seattle, sunt singură la părinţi, lucrez la patinoarul lui Simone. Fac patinaj artistic de când eram copil, mereu la perechi, şi patinez cu Aaron din primul an de colegiu. Mă foiesc inconfortabil pe scaun, dorindu-mi ca J.J. să continue să vorbească despre el. Scopul nostru este să ajungem în echipa naţională, vrem să participăm la următoarea olimpiadă. „De ce este aşa de greu?“ Studiez afaceri. Vrei să ştii zodia?

Încuviinţează entuziasmat din cap.

– Evident.

– Soarele e în zodia Fecioarei, luna e în Rac.

Şuieră şi clatină imediat din cap.

– Ce?

– Luna în Rac. Semnal de alarmă.

– De la un scorpion sadea?

Jaiden ridică mâinile defensiv, mărind ochii căprui.

– Să știi că suntem teribil de neînțeleși.

Mă uit din nou la ceas – mai avem un minut.

– 60 de secunde. Altceva?

Își freacă mâinile într-un fel care mă îngrijorează, gândindu-mă ce va întreba.

– Ai prefera să... ai capul unui pește, dar corpul tău sau ai prefera să ai capul tău, dar corpul unui pește?

Trec cel puțin treizeci de secunde cât mă holbez la el, incapabilă să formulez un răspuns. Lovește în ceasul de la încheietură.

– Tic-tac, Stassie. Aproape că a expirat timpul.

– Nu știu.

– 10, 9, 8, 7...

– Cap de pește cu corpul meu. Cred. Dumnezeule, ce scârbos este când îmi imaginez!

– Grozavă alegere, mă laudă el, părând satisfăcut de răspunsul meu. Brady suflă în fluier, indicând ca toată lumea să schimbe locurile. El îmi face din nou cu ochiul, iar eu clar mă înroșesc. Sper să te văd în curând.

Timpul zboară în vreme ce fiecare tip se așază la masa mea înainte de a trece mai departe. Trei boboci îmi cer numărul de telefon, un băiat pe nume Bobby și-a petrecut timpul vorbind despre o fată, nu despre el, iar când un tip pe nume Mattie și-a dat seama că suntem la același curs, și-a petrecut cele cinci minute cerându-mi să-i explic ultima temă și scriind răspunsurile pe telefon.

Robbie se apropie de masa mea când se aude fluierul și mă bucur să văd pe cineva pe care-l cunosc oarecum.

– Anastasia.

– Robbie. Mă bucur să te văd aici.

S-ar putea ca între Lola și Robbie să fie ceva. Eu nu sunt sigură. Nici ea. În clipa în care a aflat că vom fi în teambuilding împreună, mi-a dat niște instrucțiuni stricte, spunându-mi ce să aflu.

– Ce mai faci?

– Sunt bine. Sper să ne petrecem următoarele patru minute şi – se uită la ceas – 28 de secunde vorbind despre colega ta de apartament.

Lola o să-şi piardă minţile când o să ajung acasă. Sunt cele mai uşoare patru minute din viaţa mea; Lo este o carte deschisă – ce vezi, aia primeşti. Este uşor să vorbesc despre ea cu altcineva, pentru că ei îi place orice şi este cea mai iubitoare şi înţelegătoare prietenă care a existat vreodată.

Mi-e ruşine să o zic, dar Joe şi Kris sunt amuzanţi şi m-au făcut să-mi acopăr gura ca să nu mai râd, ceea ce-i enervant pentru că n-aveam de gând să adaug alţi jucători de hochei pe lista mea de aprobaţi.

Urma să fie doar Henry, pentru totdeauna.

Zece minute de râs au trecut bine, pentru că sunt binedispusă când la masa mea se aşază Russ.

Mi se pare inutil să-i mai descriu acum pe jucătorii de hochei, pentru că singurul cuvânt care-mi vine în minte este *mare*. Russ nu-i diferit, dar chestia care-l scoate în evidenţă faţă de prietenii lui este faţa de copil. Spre deosebire de restul echipei, el nu are barbă nerasă. Ochii lui sunt mari şi delicaţi – ca ai unui căţel.

N-am mai observat, dar nici nu l-am văzut vreodată de aproape. Pare şi foarte emoţionat. Îmi amintesc ce mi-a spus Henry despre el, că e un tip liniştit.

– Eu sunt Stassie. Russ, corect?

Încuviinţează din cap şi i se înroşesc vârfurile urechilor.

– Da. Mă bucur să te cunosc. Vrei să vorbeşti despre tine? Eu n-am nimic interesant de spus.

„Oh, Russ, de ce trebuie *să fii* ca un animal timid când eu vreau să fiu furioasă pe tine?"

Mă lansez în acelaşi discurs pe care i l-am ţinut fiecărui tip; el mai pune întrebări care mă fac să vorbesc, iar când se aude fluierul şi el se mută, eu tot nu ştiu nimic despre el.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zice el delicat când pleacă.

Activitatea aproape că s-a terminat, iar eu sunt incredibil de enervată pentru că a cam avut efectul dorit. Este greu să le porţi

pică băieților cu care împarți patinoarul după ce ai auzit despre aspirațiile și motivațiile lor.

Am zis că e greu. Nu imposibil.

Prin procesul de eliminare, știu că mi-au rămas doar doi oameni. Bateria mea socială șovăie, dar încerc să trec peste asta, pentru că știu că merită când pe scaunul din fața mea se așază Henry.

– Asta este inutil, nu-i așa? mormăie el, punându-și coatele pe masă ca să-și sprijine capul în mâini. De ce trebuie să știu cum se numește animalul de companie din copilăria cuiva sau când este ziua lui de naștere? Singura persoană căreia îi pasă de informațiile astea este un hacker. Și mie nici măcar nu-mi plac calculatoarele.

Sunt șocată.

Pe durata celor câteva întâlniri pe care le-am avut, Henry a fost calm și așa de relaxat, încât era aproape la orizontală. Se pare că Skinner a știut cum să-l enerveze – socializare forțată.

– Anastasia, te rog să nu-mi povestești despre animalele tale de companie, mă imploră el, trecându-și mâna peste buclele scurte și arămii și oftând din greu. Nu am energia să mă prefac că-mi pasă.

– Vrei să stăm în tăcere? Mai ai doar o persoană după mine. Poți să-ți iei o mică pauză înainte să terminăm.

– Este o idee bună, mulțumesc.

Henry închide ochii și n-am de ales decât să mă uit la el cum trage un mic pui de somn. Mă simt ca o ciudată, dar ce ar trebui să fac? Ar putea să devină manechin dacă nu merge cu hocheiul. Față perfect simetrică, piele măslinie, netedă, lucioasă, cel mai bine definiți pomeți pe care i-am văzut la un bărbat. Este frumos.

– Simt că te uiți la mine. Poți să nu o mai faci?

Mă bucur că ține ochii închiși, așa că nu vede cât de tare mi s-a înroșit fața. Se aude fluierul lui Brady, iar Henry pleacă doar cu o privire în direcția mea.

Mai este o singură persoană pe care n-am văzut-o și este persoana de care mă temeam. Îi ia o eternitate să se așeze – sau mi se pare mie o eternitate. Poartă tricoul echipei Titans Maple Hills

CAPITOLUL 8

NATHAN

Robbie avea dreptate; este greu să organizezi o petrecere.

Dar azi cel mai greu a fost să am de-a face cu el. Aranjasem ca Joe și Mattie să-l țină ocupat toată ziua, în vreme ce noi, restul, așteptam ca totul să fie livrat și aranjat.

Era planul perfect.

Până când Robbie a hotărât că trebuie să rămână acasă pentru a primi un colet. Nu a fost suficient că eu am rămas acasă, trebuia să rămână și el.

După Joe, Robbie este cel mai deștept tip pe care-l cunosc, de asta știu sută la sută că o face ca să ne streseze pe toți. Până la urmă, a plecat cu băieții, și treizeci de secunde mai târziu șoferul de la livrări a parcat cu mesele. Livrarea pe care o aștepta Robbie n-a sosit niciodată.

Idiotul!

De fiecare dată când cred că știu tot ce este de știut despre prietenii mei, facem ceva de genul transformării casei într-un cazino și aflu cât de enervanți sunt cu adevărat.

Casa arată fantastic. Nu m-am zgârcit la bani și nu regret deloc. Oricât mă enervează, Robbie merită.

Cea mai inteligentă decizie a fost să angajez un bar complet aprovizionat și cu personal. S-au aranjat pe terasă, dincolo de ușile franțuzești ale bucătăriei, și arată grozav. Bobby și Kris s-au distrat botezând cocktailurile și cred că Robbie va fi fericit

când va auzi pe cineva cerând *Obsedata de sportivi* sau *Judecătoarea Judy.*

Am fost cu toţii de acord să nu explicăm originea cocktailului *Judecătoarea Judy.* Este mai amuzant să laşi oamenii să ghicească, dar adevăratul răspuns este că, atunci când Robbie a fost în spital după accident, săptămâni întregi s-a uitat doar la *Judecătoarea Judy.*

Acum, când este mahmur, stă întins pe canapeaua din camera de zi şi se uită la emisiunea lui preferată. Nimeni nu are voie să vorbească în timpul emisiunii şi nimeni nu are voie să nu fie de acord cu decizia ei.

Când Henry s-a mutat la noi, nu şi-a dat seama ce se întâmpla – nu sunt sigur că acum îşi dă seama, dar ştie să tacă la fel ca noi, restul.

– Arătăm foarte bine, ne laudă J.J., privindu-ne pe fiecare în smoching.

Băieţii trebuie să se întoarcă înainte să înceapă petrecerea, deci vor avea timp de un duş şi să se schimbe în smoching. Cu toţii am vrut să avem efectul Vegas când se întoarce Robbie.

– Crezi că Lola şi Anastasia vor veni? mă întreabă Henry, jucându-se cu papionul.

– Aşa sper, amice. Robbie îşi doreşte ca Lola să fie aici şi nu vreau să-l dezamăgesc de ziua lui.

– Deci n-are nici o treabă cu faptul că tu vrei să te săruţi şi să te împaci cu Stas? râde Bobby.

Ridic sprâncenele.

– De când este Stas?

– Acum suntem prieteni. Exerciţiul ăla de spart gheaţa a funcţionat; îmi place de ea.

Grozav!

Din fericire, băieţii se întorc şi, în scurt timp, petrecerea este în plină desfăşurare, ceea ce nu-mi dă timp să stărui asupra ideii că prietenii mei sunt aşa-zişi *prieteni* cu Anastasia.

Una dintre cele mai inteligente idei ale mele a fost accesul la petrecere pe bază de invitaţie. În primul rând, nu rosteşti

niciodată cuvintele *băutură gratis* în acest campus decât dacă vrei să dai faliment.

În al doilea rând, am putut să-l pun pe Tim, unul dintre boboci, la ușă cu lista de invitați. Acum nu trebuie să-mi fac griji că ar intra scandalagii și ar strica petrecerea.

Succesul lui Tim ca paznic depinde în mare măsură de prezența lui la ușa de la intrare, așa că n-am prea mari speranțe cu privire la siguranță când îl văd traversând camera cu clipboardul.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic rău, căpitane. Oarecum. Fetele alea de care mi-ai zis să fiu atent când vin. Lola Mitchell și Anastasia Allen.

Slavă Domnului!

– Da, care-i problema?

– Păi, le-am zis să vină să te caute, cum mi-ai zis, și...

– Zi odată, Tim!

– Lola mi-a zis să-ți transmit că, dacă vrei să-i dai ordine, ar trebui să o bagi în echipă.

– Mesaj primit. Unde sunt acum?

– La bar, căpitane.

Îl trimit pe Tim înapoi la locul lui și sunt cu ochii pe ușile de la curtea din spate cât îmi continui partida de poker.

Casa e plină de oameni adunați pe la diferitele mese de joc, bând, râzând. Mi-am dat silința ca nimic să nu arate vulgar, chiar și când J.J. a încercat să mă convingă să angajăm un imitator al lui Elvis care poate face și nunți. Mi s-a părut un risc prea mare să mă trezesc însurat din greșeală cu J.J., așa că am pus piciorul în prag și am zis nu.

Nu i-am văzut revenind înăuntru și a trecut mai mult de o oră. Când în sfârșit mă duc la bar, văd că Henry, Robbie și Jaiden deja le-au găsit pe fete.

– Arăți foarte bine astăzi. Nu semeni deloc cu un pui de girafă, îl aud pe Henry spunându-i lui Stassie când mă apropii de cei cinci.

J.J. se înecă cu băutura, dar ea nu pare deranjată de comparația cu un animal uriaș, nesigur.

– Te simți mai bine acum, când nu mai poți strica surpriza? mă întreabă ea, mutându-și privirea la mine când mă opresc lângă el, apoi înapoi la Henry.

Simt că toată lumea, mai puțin Robbie, știe câte griji și-a făcut Henry, ținându-i pumnii.

– Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

Acum, când sunt mai aproape, văd cât de uluitor arată. Părul este aranjat în bucle perfecte pe spate, rochia e din mătase bleumarin cu decolteu adânc și cu spatele gol, cu o crăpătură până sus spre coapsă. Dar, mai presus de toate, are un zâmbet de la o ureche la alta. Fericirea radiază practic din ea când vorbește cu prietenii mei.

Nu mă pot abține să nu o privesc cu un zâmbet tont pe față și știu că probabil a observat, pentru că din când în când privirea ei plutește spre mine, dar mi-e prea teamă să spun ceva și să stric momentul.

Când mă uit la ea, îmi doresc să fiu cel mai amuzant tip din cameră, să fiu eu cel care o face să râdă. Dar pentru moment va trebui să mă mulțumesc cu faptul că nu se încruntă la mine.

Ideea a fost să o aduc pe Lola aici pentru Robbie și am reușit. Ea și-a tras un scaun lângă el și-și vorbesc șoptit, în propria lume. Mă bucur pentru el, chiar dacă sunt un pic gelos.

Anastasia își freacă brațele și-mi dau seama repede că, pentru cineva care poartă doar o rochie, afară este frig.

– Poftim, zic eu, dându-mi haina de smoching jos. Ia asta!

Deschide gura și recunosc acea expresie: se apropie un protest. Dar, spre surprinderea mea, o închide, acceptându-mi oferta. O pune pe umeri și o strânge în față.

– Mulțumesc, Nathan.

– Hai să luăm ceva de băut, Hen, zice J.J., bătându-l pe spate.

– Dar eu am de băut și tu la fel.

J.J. oftează, târându-l pe Henry spre cel mai apropiat chelner, mormăind ceva despre discreție.

Niciodată n-am avut emoții când am vorbit cu o fată. Știu că trebuie să încerc din greu cu Anastasia dacă vreau să fim prieteni. Nu mai pot suporta următoarele săptămâni sau luni cu tensiunea

asta ciudată dintre noi. Mai ales acum, când toți coechipierii mei fac progrese cu ea.

În plus, a zis că sunt în perioada de probă, așa că trebuie să încerc ceva.

– Arăți bine. „Slab început, Hawkins." Te distrezi?

– Da. Păcat că a trebuit să organizezi tu asta! Singura mea critică este că trebuie să o recunosc.

Cuvintele ei par mai dure decât sunt de fapt. Sunt sfidătoare, dar nu arată cum îi sclipesc ochii și felul în care își înfige dinții în buză cât timp așteaptă ca eu să-i răspund.

„Doamne ajută!"

– Credeam că avem un armistițiu. Sunt în perioada de probă, ar trebui să fii drăguță cu mine.

Chicotesc, privind-o cum încearcă să nu râdă.

– Sunt drăguță!

– Asta-i versiunea ta de a fi drăguță? Nu te pricepi deloc, Allen.

– Am zis că tu ești în perioada de probă, nu eu.

Pufnesc dezaprobator în glumă.

– O să te învăț eu cum să fii drăguță.

– Sunt sigură că poți să mă înveți *destule* lucruri, Nathan, dar *a fi drăguță* nu-i unul dintre ele. Sunt o încântare.

– Mm... Cred că *încântare* este cam exagerat. Zâmbește – un zâmbet real, care-i luminează toată fața și în sfârșit simt că ajung undeva. Ce ai vrea să te învăț?

Ea arată cu capul spre casă.

– Ce ai zice să începem cu poker?

Henry apare înainte să pot răspunde. Acum are câte o băutură în fiecare mână.

– Eu vreau să joc poker.

– Grozav! Zâmbesc forțat, încercând să nu fac de-a dreptul o grimasă din cauza întreruperii. Hai să pregătim o masă!

Toată lumea se așază la o masă în camera de distracții și sunt împărțite cărțile. Sărbătoritul ne părăsește în vreo douăzeci de minute, timp-record – evident, nu singur.

Eu sunt recunoscător pentru că înseamnă că nu vede cum mă ușurează Anastasia de 200 de dolari. „*Învață-mă să joc poker* pe dracu'!" Pe lista ei de abilități o să adaug actoria, pentru că eu chiar am crezut că nu a jucat niciodată. A numit trefla trifoi, pentru numele lui Dumnezeu, și a fost foarte convingătoare! Mă rog, până când a arătat cărțile și a șters podeaua cu mine.

– Unde te duci? o întreb pe Stassie când se ridică de la masă.

– La baie, mă întorc.

Mă ridic și eu și-i dau jetoanele mele lui Bobby.

– Coada va fi uriașă. Poți să folosești baia mea, haide!

Îmi acceptă mâna întinsă fără ezitare și totul pare familiar. Sper că noaptea asta se termină cu noi fiind prieteni, nu cum s-a terminat acum câteva săptămâni.

Se pare că nu mi-am învățat lecția ultima dată și acum iarăși am în fața mea fundul Anastasiei cât urcăm scările. Tocurile cu care reușește cumva să meargă sunt imense, așa că mi-a pus mâinile pe curbura taliei ei ca să o ajut să urce treptele în siguranță.

Mătasea rochiei este moale sub degetele mele, iar corpul e cald. Cu fiecare pas pe care-l face, părul îi foșnește în fața mea și mirosul puternic de miere și căpșune al șamponului ei îmi invadează nasul.

Pot apărea probleme mai grave.

Ajungem în sfârșit la camera mea, bag codul și îi deschid ușa. Într-un fel, îmi place că sunt singur cu ea ca să-i vorbesc în sfârșit. Băieții sunt ca niște pui de golden retriever, toți se luptă pentru atenția ei.

Probabil este extenuant pentru ea. Este extenuant să privești; în plus, e neplăcut pentru mine, întrucât clar sunt ciudatul grupului pentru ea.

Oprindu-se când iese din baie, mă vede stând pe pat și își pune mâinile în șolduri.

– Nu voiam să cotrobăi.

– Am crezut că vrei niște liniște și pace de la fanii tăi.

Umerii îi cad, corpul i se relaxează.

– Îmi place, dar uneori mă epuizează socializarea.

– Înțeleg. Sunt mulți, obișnuiește-te! Sau pot să te ajut oricând să scapi de ei.

– Și dacă încerc să scap de tine?

– Clar n-ai nevoie de ajutorul meu. Ești la nivelul de expertă acum.

Râde. Dumnezeule, acel sunet! Niciodată nu mi-a plăcut să fac pe cineva să râdă așa cum mi se întâmplă cu ea. Pentru că mă face să muncesc pentru fiecare râset și zâmbet, latura mea competitivă vibrează când reușesc. Se așază la biroul meu și-mi povestește despre numerele pe care le-a făcut când era mai mică și cât de obositor era să fie înconjurată de sute de copii entuziasmați.

Stau și o ascult, încuviințând din cap și râzând, fascinat de încrederea și pasiunea ei, de felul cum vede lucrurile și cum le explică.

Când termină, chiar și ea pare să nu-și dea seama de unde a venit asta. Se concentrează asupra lucrurilor de pe biroul meu, împungând un manual despre Dumnezeu știe ce.

– Să știi că nu mă deranjează dacă cotrobăi. Data trecută n-ai verificat tot.

– N-am nevoie să cotrobăi. Știu tot ce trebuie să știu.

Nu-mi pot opri oftatul când se ridică și se duce spre ușa dormitorului. Întinde mâna spre clanță și mă aplec instinctiv înainte, prinzându-i ușor brațul.

Întorcându-se cu fața spre mine, are spatele lipit de ușă.

– O să mă ierți vreodată?

– Ți-am spus, ești în perioada de probă.

Îmi trec mâna prin păr și îmi scapă un geamăt de pură frustrare.

– Ăsta nu-i un da. Trebuie să mă las în genunchi și să te implor, Anastasia? Asta vrei?

Ea clatină din cap și râde.

– Vreau să văd un bărbat adult în genunchi în fața mea doar când are fața între picioarele mele, Nate. Deci nu, nu vreau să mă implori.

La dracu'!

Mă ridic de pe pat și văd cum își schimbă imediat atitudinea. Respirația i se intensifică, strânge coapsele, își umezește buzele cu vârful limbii. Nu mă pot abține să nu zâmbesc cu superioritate, pentru că tocmai mi-am dat seama că atracția s-ar putea să nu fie doar de partea mea, așa cum credeam eu.

– Nu mă urăști, așa cum te prefaci de fapt, nu-i așa? Dacă mă vrei în genunchi, Anastasia, putem să facem asta.

Mâinile mele apasă pe ușă de o parte și de alta a capului ei; mă aplec ca să avem ochii la același nivel. Ochii ei de un albastru precum oceanul sunt acum întunecați. După cum înghite, bănuiesc că, dacă mi-aș lipi gura de gâtul ei, i-aș simți pulsul bubuind pe buzele mele.

– Nu mă prefac.

– Ba da. Este așa de excitant să o văd cum se luptă cu ea însăși! Chiar dacă se ține tare, voi pleca din camera asta fericit. Mă aplec și zăbovesc cu gura lângă urechea ei, gâdilându-i gâtul cu respirația. Roagă-mă frumos! Lasă-mă să-ți arăt cât de mult îmi place când ești drăguță!

– De ce aș face asta când nu te plac?

Cuvintele ei sunt puternice, dar le spune încordată și cu glas subțire, dându-se de gol.

– Nu trebuie să mă placi ca să-mi țipi numele, Anastasia.

Îmi trec ușor nasul peste maxilarul ei, savurând felul în care i se taie respirația.

– Ți-aș putea da o hartă către punctul meu G și tot nu m-ai duce la orgasm, Hawkins.

– N-am nevoie de o hartă.

– Ba da.

Gura mea este la câțiva milimetri de a ei, dar nu voi face prima mișcare. Nu trebuie; dacă mă vrea, trebuie să-mi arate.

Ideea că am nevoie de o hartă ca să o fac să aibă orgasm este amuzantă. Să creadă că nu mi-aș petrece fiecare moment învățându-i corpul mai bine decât pe al meu este un gând la fel de amuzant.

Îmi place că e competitivă, dar și eu sunt competitiv; mereu am fost. Așa am ajuns să mă pricep atât de bine să câștig, iar acum concurăm ca să vedem cine rezistă mai mult.

Coborându-mi vocea la nivel de șoaptă, îi mai dau o șansă.

– Hai să testăm teoria asta, da?

CAPITOLUL 9

ANASTASIA

Există o șansă reală să explodez în flăcări în orice moment.

Vocea lui Nate abia este o șoaptă când sugerează să testăm teoria lui, dar îi simt fiecare silabă pe piele și mi se face pielea de găină pe gât și pe piept. Am fost trădată de corpul meu din clipa în care și-a pus ambele mâini pe lângă capul meu și s-a apropiat.

Abia m-a atins și sunt gata să mă topesc la picioarele lui.

Nu știu dacă e apropierea, adrenalina pură sau tequila, dar toate gândurile raționale dispar și-mi lipesc gura de a lui.

Nu pierde timpul și își bagă mâna în părul meu de la ceafă, strângând bine. Mâna liberă îi alunecă în jurul corpului meu și-mi cuprinde fundul, făcându-mă să gem în gura lui.

Nate este peste tot dintr-odată; nu pot decât să mă agăț de el și să accept și când gura lui coboară pe gâtul meu, sugând și ciugulind, eu practic gemând.

Când l-am urmat aici, n-am crezut că se va întâmpla asta, jur! Arată așa de bine în smoching și a fost oarecum înduioșător să-l văd cum toată noaptea a verificat că totul este în regulă la petrecere. Și este teribil de atrăgător – am mai zis asta? Cu părul negru, ochii negri și mușchi peste mușchi, peste mușchi.

Se lasă în genunchi în fața mea, trăgând de papion și deschizând primul nasture al cămășii. Cu părul ciufulit de mine și cu obrajii roșii, mă privește. Își urcă mâinile de la gleznă la genunchi, apoi coboară – și, da, tot aproape de topire sunt.

– Eşti sigură?

– Ai un pix şi o hârtie ca să-ţi desenez o hartă?

„Glumesc. De ce fac glume? De ce mi se pare amuzant că nu-i impresionat de mine? Şi atrăgător?"

– Eu nu glumesc când vine vorba de consimţământ, Anastasia, zice încet, aplecându-se ca să mă sărute pe interiorul genunchiului.

– Sunt sigură.

Nu ştiu de ce sunt sigură. Sunt sigură că n-ar trebui să fiu sigură. N-ar trebui să-mi placă cum arată cu piciorul meu peste umărul lui. Şi sunt sigură că n-ar trebui să-mi placă cum limba lui urcă pe interiorul coapsei mele.

Trage materialul rochiei deoparte. Mai devreme, când m-am îmbrăcat cu rochia asta, nu am văzut eu seara desfăşurându-se aşa. Aud un geamăt de aprobare când gura lui se apropie de locul dintre coapsele mele şi-şi dă seama că nu port chiloţi.

Nerăbdarea mă omoară. Ştiu că o face dinadins, apropiindu-se tot mai mult, dar fără a face ceva serios.

Tocmai vreau să deschid gura ca să-i spun să se grăbească puţin, când limba lui trece printre faldurile mele, ocolind lent clitorisul. Un geamăt zgomotos, disperat răsună în cameră. Nici măcar nu-mi dau seama că sunetul a provenit de la mine până ce nu-i simt umerii mişcându-se pentru că nemernicul râde.

Degetele mă gâdilă pe dosul coapselor până când nu mai au unde urca. Mâinile lui imense se înfig în fundul meu, strângând, în acelaşi timp el sugându-mi clitorisul într-un fel care mă face să plutesc.

Sunt o epavă. O epavă ce se zvârcoleşte, geme, tremură. Nici nu trebuie să mă uit la faţa lui ca să-mi dau seama cât de arogant este acum; nu că aş putea – faţa lui este îngropată adânc între coapsele mele.

Îmi înfig mâinile în părul lui ca să mă ţin de ceva. Un geamăt satisfăcut iese din gâtul lui, iar fluturaşii din stomacul meu se multiplică.

Vreau să-i spun ceva inteligent, obraznic într-un fel. Să nu-i dau satisfacţia de a şti că m-a făcut praf în câteva secunde. Cu spatele arcuit pe uşă, ochii daţi peste cap şi părul ciufulit.

Își ia una din mâini de pe fundul meu, și când cobor privirea, o pereche de ochi căprui se uită la mine. Rămân lipiți de mine, arzându-mă. Mă privește atent în timp ce două degete intră în mine, găsindu-mi punctul G în 2,5 secunde.

Jocul s-a terminat.

Ritmul degetelor care intră și ies din mine se întețește, coordonându-se perfect cu limba. Și dacă nu mi-ar ține tot corpul cu gura, deja m-aș fi prăvălit.

Senzația continuă să crească, mâinile mele trag mai tare de părul lui în vreme ce țip, înfig tocurile în mușchii tari ai spatelui lui și încerc cu disperare să-mi mișc șoldurile în degetele lui.

– Nathan... scâncesc eu. Sunt înfășurată de el așa de strâns, încât nu pot să respir. Nathan, o să...

Nici măcar n-apuc să rostesc cuvintele pentru că fiecare parte din mine are spasme și țip, totul mă gâdilă și pulsează, mă încordez în jurul lui, cambrându-mă și lovind. Plăcerea și căldura îmi inundă tot corpul.

Își retrage degetele și gura, apoi se dă în spate ca să se uite la mine cu cea mai arogantă expresie pe care am văzut-o vreodată. Își suge degetele fără să întrerupă contactul vizual.

La naiba!

Au trecut zile întregi de la petrecere și în fiecare zi aflu câte ceva nou despre mine.

Asta atrage un dezastru asupra unei persoane.

Primul lucru pe care l-am aflat este că mă pricep să fug pe tocuri; am aflat asta când am luat-o la goană din camera lui Nate. Am aflat că nu mă pricep să fiu discretă, chiar și când încerc să evit pe cineva. Am aflat că aș fi o infractoare îngrozitoare; aș fi prinsă. Sunt prea sperioasă și paranoică, de aceea instinctul îmi spune să mă alarmez imediat când mă trezesc cu bătăi puternice în ușa dormitorului meu.

Ryan își strânge brațul în jurul taliei mele, îngropându-și capul mai adânc în gâtul meu. Geamătul lui gros de enervare vibrează pe pielea mea.

– Fă-o să se oprească!

Doar o persoană în casa asta are suficientă încredere ca să dea cu pumnul în ușa altcuiva așa devreme dimineața.

– Ce vrei, Lola?

– Sunteți ocupați sau pot să intru?

Azi-noapte, eu și Ryan nici măcar n-am încercat; ne-am uitat la un film și am adormit. Am căzut de acord că beneficiile prieteniei noastre s-au terminat acum, când vrea să-i ceară Oliviei să fie doar cu el. Nu sunt tristă pentru că mereu am știut că se va termina. Mă bucur că am reușit să câștig un prieten dintr-o situație uimitoare.

Ryan se desprinde de mine și se rostogolește pe spate cu un pufăit.

– Dacă am fi făcut sex, tocmai ne-ai distrus cheful.

– Bine, intru! Bagă-ți penisul la loc, Rothwell!

Cu două cutii pe fiecare șold, Lola dă buzna pe ușă și se aruncă pe pat. Își acoperă ochii dramatic când vede pieptul gol al lui Ryan.

El se uită la mine ca și cum nu-i vine să creadă și trage pătura pentru a se acoperi. Că facem sex sau nu, mi-aș pune o poză cu corpul lui Ryan ca poster pe perete dacă aș putea. Lola este ridicolă.

– Ce face non-cuplul meu preferat în dimineața asta? întreabă ea veselă, aruncând una dintre cutii spre mine. Avem cadouri!

Ryan cască, asigurându-se că are corpul acoperit în timp ce se întinde.

– Mai bine mă trezeai cu micul-dejun decât cu o durere de cap.

Lucrul preferat al lui Ryan când rămâne peste noapte este că Lola face micul-dejun. Minunat, nu-i așa?

Lo exclamă dezaprobator.

– Nimănui nu-i place o regină a dramei, Rothwell.

– De la cine sunt cadourile? întreb eu, analizându-mi prenumele de pe cutia cu litere mari.

– De la Nate. Tastează pe telefon și se aude sunetul de apel video. Trebuie să le deschidem cu apel video.

„Apel video?“

– Lo, stai...

– Bună dimineața, zice Robbie. Ești frumoasă dimineața.

– Are public, mormăi eu înainte să înceapă sexul prin telefon.

– Și eu, spune el.

Lola se întoarce ca să fie cu spatele la mine și la Ryan, ridică telefonul și reușește să ne prindă pe toți trei în cadru.

Robbie face la fel, arătându-i pe Nate și J.J. de o parte și de alta mâncând ceea ce par a fi cereale. J.J. ridică ochii din castron spre cameră și se îneacă. Nathan ridică și el ochii, expresia lui fiind goală. Robbie îl ignoră și vorbește tare.

– Acum deschideți-vă cadourile!

– Poftim, Rothwell, zice Lo, întorcându-se și aplecându-se pentru a-i da telefonul lui Ryan. Fă-te util și fii cameraman!

Deschid în sfârșit cutia, după ce mi s-a părut că au trecut ore de când Lo a dat buzna. Mă simt ciudat deschizând ceea ce ar trebui să fie un cadou de la Nathan în timp ce stau cu Ryan în pat. N-am nici un motiv să mă simt ciudat, dar așa mă simt.

Oh, stai, poate simt asta din cauză că l-am evitat pe Nate de când mi-a făcut cel mai bun oral din viața mea în urmă cu cinci zile, iar prima dată când mă vede după asta, eu sunt în pat cu altcineva. Poate de aceea.

Bag mâinile în cutie și scot conținutul – un tricou al echipei de hochei Titans.

Lo țipă entuziasmată, ridicând tricoul, la fel ca al meu. Pe spate este imprimat *Mitchell,* iar când îl întorc pe al meu, văd că pe spate scrie cu litere mari și albe *Allen.*

– Mulțumesc, Nate!

– Mi s-a spus că doar de asta-i nevoie ca voi două să mă ascultați. Bine ați venit în echipă!

Bietul boboc de serviciu la ușă la petrecerea lui Robbie clar a raportat mesajul Lolei.

– Puneți-le, zice Ryan din spatele camerei. Nu-mi vine să cred că sunt în pat cu două vedete de hochei, mă simt așa de norocos!

– Ați fi putut fi trei dacă-mi spuneai, zice J.J. pufnind.

– Taci din gură, dobitocule, vorbești despre iubita mea!

Lo îmi face cu ochiul chiar înainte să îmbrace tricoul. Am citit amândouă suficiente romane de dragoste și ne-am uitat la destule filme de dragoste proaste ca să știm că ne place genul de bărbat care spune *este a mea.*

– Îl ador!

– Trebuie să plecăm la antrenament. Vorbim mai târziu, da?

– Sigur, pa.

– Pa, băieți! adăugăm eu și Ryan.

Chiar înainte ca Ryan să închidă apelul, îl auzim pe Henry:

– Era Anastasia? Credeam că te evită, Nathan.

Reușesc să nu reacționez la cuvintele lui Henry și scot doar un lung urlet zgomotos intern, dar asta nu le oprește pe cele două perechi de ochi să mă ardă. Este amuzant cum Lola și Ryan au început să se holbeze intens la mine, dar acum, câteva minute mai târziu, este un pic sinistru.

– Ce nu mi-ai povestit? zice Lo pe o voce foarte serioasă.

Expresia *Ce se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas* ar trebui să fie ceva real. Știu că a fost o petrecere cu tematică Vegas în Maple Hills, dar regula tot se aplică. Ar trebui să am voie să fiu un pic irresponsabilă și un pic ușuratică, dar să nu trebuiască să împărtășesc asta cu prietenii. Din nefericire pentru mine, păstrătorii de secrete din Vegas n-au cunoscut-o pe Lola.

– Spune-ne sau îl sun pe el să-l întreb!

Mă cufund în pat, trăgând pătura peste cap ca să nu trebuiască să mă mai uit la cineva.

– Mi-a făcut sex oral la petrecerea zilei de naștere a lui Robbie, iar eu am fugit.

– Ce? zic amândoi la unison.

Oftez și mă agăț de pătură în timp ce Ryan încearcă să o tragă în jos. Este mai puternic decât mine, așa că într-un final cedez.

– Mi-a făcut sex oral la petrecerea dată pentru ziua de naștere a lui Robbie, bla-bla-bla. Ignor exclamațiile lor, cea autentică a Lolei și cea falsă a lui Ryan, care se preface pentru a-i face jocul cu dramatismul. A fost un accident, un moment de slăbiciune și-l evit.

– Pe mine nu mă iei cu *bla-bla-bla*. A trecut aproape o săptămână! strigă ea, agitând dramatic din braţe. Îşi îndreaptă atenţia spre Ryan. Tu ştiai despre asta?

– Nu, eu sâmbătă am avut întâlnire cu Liv, aşa că n-am putut să ajung la petrecere, zice el, ratând complet felul cum faţa ei se schimonoseşte când o menţionează pe Olivia. Dar sunt interesat să aflu cum doi oameni fac sex oral accidental, Stas. Împărtăşeşte cu grupul!

– Eşti un nesimţit. Gem şi-l lovesc în piept cu perna. Am fost la el la baie. Încerca să mă facă să recunosc că vreau să fim prieteni, m-a întrebat dacă trebuie să se pună în genunchi şi să mă implore.

– Clasic, zice Lol, dându-şi ochii peste cap.

– A zis că doar mă prefac că-l urăsc.

– Da, pare începutul oricărei partide bune de dragoste, zice ea sarcastică, încreţindu-şi enervată nasul. Treci la partea interesantă!

– Păi, când m-a întrebat dacă trebuie să se lase în genunchi, am fost sinceră. I-am zis că vreau să văd un bărbat în genunchi doar dacă are capul între picioarele mele.

Lola nu poate să respire, aşa de tare râde. Şi Ryan face aproape la fel. Sunt surprinsă că Aaron n-a apărut, pentru că ar fi *perfect*.

– Sunteţi enervanţi, mormăi eu, lovindu-i din nou pe amândoi cu o pernă. Oricum, el a luat-o ca pe o invitaţie. Mi-a zis să-l rog frumos şi m-a luat cu „eu nu glumesc când vine vorba de consimţământ, Anastasia", foarte sexy şi visător, aşa că, da, practic mi-am distrus corzile vocale ţipând.

– A luat-o ca pe o invitaţie? repetă Ryan cu gura căscată. Stas, i-ai spus că vrei să i-o tragi în gură!

– Ba nu!

Clar nu i-am spus. Eu doar subliniam că nu văd nimic bun la un bărbat la picioarele mele care mă imploră. Nu ştiu cum s-a interpretat greşit în conversaţie.

Ba chiar e vina lui Ryan pentru situaţia asta. Dacă el ar fi fost acolo când Lo a dispărut cu Robbie, aş fi avut pe cineva care să se asigure că nu fac lucruri nesăbuite cu jucători de hochei nesăbuiţi şi atrăgători.

– Anastasia. Îmi ia faţa în mâinile lui şi-mi întoarce capul să mă uit doar la el, nu şi la Lola, care-şi şterge lacrimile. Dacă o femeie îmi spune că singura dată când mă vrea în genunchi este când faţa mea este între picioarele mele, cu tot respectul, eu nu stau. Şi eu te-aş fi sărutat.

– Păi, teoretic vorbind, mormăi eu, eliberându-mi faţa, ca să fiu exactă, eu l-am sărutat.

– Paraşută mică, zice Lola încântată. Nu-mi vine să cred că nu ne-ai spus! Se uită la Ryan, iar încreţindu-şi nasul. Mă rog, mie. Voi doi sunteţi nişte ciudaţi. Nu ştiu cât vă povestiţi, dar nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus!

– Nu se mai întâmplă, Lola, aşa că calmează-te!

Ryan geme lângă mine şi îşi trece mâna peste faţă.

– Stas, ştii că te iubesc, dar trebuie să încetezi să mai fii aşa de încăpăţânată. Hawkins este un tip de treabă, fă sex cu el sau nu, dar de când eviţi oamenii cu care te combini?

– Clar ar trebui să te culci cu el, zice Lo, mult mai entuziasmată decât mi-ar plăcea mie.

– Sunt de acord. Ar trebui să testezi măcar o dată, Stas. Pentru ştiinţă.

Cele două persoane cel mai puţin înclinate spre ştiinţă pe care le cunosc, una studiind actoria, cealaltă literatura engleză, se uită la mine, încuviinţând în acelaşi timp din cap şi vorbind.

– Pentru ştiinţă.

CAPITOLUL 10

NATHAN

Ați văzut vreodată o femeie fugind pe tocuri? Eu, da.

Săptămâna trecută. Nici n-am apucat să mă ridic din genunchi, că Anastasia și-a îndreptat rochia și s-a întins spre clanță. S-a mai uitat o dată la mine, cu obrajii luminați de căldura de după orgasm, apoi a tulit-o ca Road Runner.

S-a mișcat așa de repede, încât am rămas surprins că n-a ieșit fum în urma ei. Tot ce am putut să fac a fost să o las să plece, altfel aș fi ieșit cu erecție într-o casă plină de oameni.

Știam că asta avea să se întâmple când am urcat cu ea? Nu. În cel mai bun caz, ar fi crezut că am grijă de ea, poate că ar fi fost în sfârșit de acord să fim prieteni. Credeam că există vreo șansă să-mi țipe numele, iar eu să-i sug gustul de pe degete? Nu cred că vreun bărbat normal ar fi crezut asta date fiind circumstanțele.

Amintirea asta se repetă de fiecare dată când mi-o frec? Evident.

Ea clar regretă, pentru că, de fiecare dată când mă vede, o ia în direcția opusă. La început, am crezut că s-ar putea să fie rușine, dar după ce ieri am văzut-o în pat cu Rothwell, cred iarăși că doar eu am fost cel interesat.

Am crezut că poate se vede cu Rothwell, cum pare să creadă Henry. Poate că am fost o greșeală, un moment de slăbiciune, dar a trebuit să mă opresc pentru că îmi făceam rău. Urăsc oamenii care înșală, dar instinctul îmi spune că nu a fost și cazul ei.

M-am simțit imediat mai bine când l-am văzut pe Ryan apropiat de Liv Abbott.

Nu știu ce fel de relație au Stas și Ryan, dar orice ar fi, exclusivistă clar nu este.

Am hotărât că astăzi discutăm despre asta. Se pricepe să-și arate sentimentele, a dovedit-o de câteva ori. Nu se pricepe însă la a da ochii cu bărbații pe a căror față termină.

Planul este să o prind chiar după antrenament, din moment ce vinerea se antrenează cu Cap Pătrat înaintea noastră. J.J. este furios că nu avem timp să ne oprim la Dunkin', mormăind ceva despre drepturi constituționale. I-am promis că săptămâna viitoare îi voi cumpăra două gogoși, și asta a părut că l-a domolit. Este entuziasmat să o prindem în ambuscadă – cuvintele lui, nu ale mele – pe Stassie și să se uite cum o prind.

Curajos din partea lui să creadă că mă voi apropia suficient ca să o prind.

Am fost destul de distras, gândindu-mă cum să o câștig pe Anastasia, așa că nu m-am mai întrebat de ce tata m-a sunat încontinuu trei zile la rând și nu dă semne să se oprească.

Bănuiesc că sună pentru gaura semnificativă din fondurile mele disponibile după ce am plătit petrecerea lui Robbie, dar nu vreau să vorbesc cu el. Sunt sigur că un tip cu un tată normal ar presupune că este un telefon prin care i se urează succes, din moment ce primul nostru meci din sezon va fi mâine. Dar, din păcate, tatăl meu nu este normal.

Domnul H. mi-a fost tată mai mult decât al meu și a fost grozav că soții Hamlet au venit în oraș la ziua lui Robbie. Grozav pentru mine, poate nu și pentru Lola, care a avut o întâlnire neașteptată cu ei duminică dimineață, purtând doar tricoul lui Robbie.

Doamna H. părea că exploda de fericire, în vreme ce domnul H. i-a arătat aprobator ambele degete mari în sus. Lo părea o căprioară prinsă în faruri – și Robbie la fel.

J.J. avea o expresie pe care n-am mai văzut-o niciodată. Arăta de parcă era cel mai bun moment din viața lui, lucru ce s-a amplificat

când Henry a întrebat-o pe Lola în gura mare dacă regretă că nu și-a pus niște pantaloni.

Prezența soților Hamlet mi-a amintit de casă, dar au fost amintiri pozitive, cele înainte să moară mama. Când discut strategii cu ei, îmi amintesc de ce iubesc hocheiul. Iar acum sunt entuziasmat de începutul acestui sezon.

Știu că am mai zis-o, dar acum vorbesc serios. Anul acesta va fi diferit.

Mereu știu dacă se întâmplă ceva, pentru că telefonul îmi vibrează încontinuu. Ignorând recapitularea dureros de plictisitoare despre metabolismul macronutrienților a profesorului Jones, scot telefonul din buzunar.

IepuraşiiPuc

Robbie Hamlet: *„Sunt mort".*

Bobby Hughes: *„Cam ciudat mod să anunți, dar dă-i drumul".*

Kris Hudson: *„Îmi dai mie camera ta?"*

Joe Carter: *„Îmi dai numărul Lolei?"*

Robbie Hamlet: *„Taci dracului, Carter".*

Nate Hawkins: *„RIP".*

Robbie Hamlet: *„Iată-l! Bărbatul orei".*

Nate Hawkins: *„Ce ai prizat?*

Robbie Hamlet: *„Știai că Stassie, Summer și Kitty locuiesc toate în aceeași clădire?"*

Nate Hawkins: *„Glumești".*

Robbie Hamlet: *„N-aș glumi cu ceva așa de amuzant".*

Jaden Johal: *„Maple Tower? La dracu'! S-ar putea să mă mut".*

Henry Turner: *„Nu văd care-i problema".*

Kris Hudson: *„Sunt vecine, Hen".*

Henry Turner: *„Da... Dar nici una nu vrea să se culce cu el, deci de ce e o problemă? Nu e ca și cum ar fi invitat pe acolo".*

Mattie Liu: *„S-au tras focuri".*

Kris Hudson: „*Știu doar că Hawkins este obosit*".

Joe Carter: „*Obosit să aștepte ca Turner să spună că-i doar o glumă. LOL*".

Jaiden Johal: „*Mai aude cineva cum plânge?*"

Nate Hawkins: „*Mă mut la baschet. Idioților*".

Henry Turner: „*S-ar putea să ai o șansă la Stassie dacă te muți*".

Nate Hawkins: „*Și de ce zici asta?*"

Henry Turner: „*Cu Ryan Rothwell clar o face. Poate că-i plac baschetbaliștii*".

Nate Hawkins: „*Nu știi asta*".

Henry Turner: „*Ba da. Ea mi-a zis*".

Nate Hawkins: „*Și de ce naiba ți-ar spune asta?*"

Henry Turner: „*Pentru că am întrebat?*"

Jaiden Johal: „*Nu că aș vrea să pun sare pe rană, căpitane... Dar Rothwell i-a tras-o și lui Summer*".

Nate Hawkins a părăsit grupul IepuraşiiPuc.

Joe Carter l-a adăugat pe Nate Hawkins în grupul IepuraşiiPuc.

Nate Hawkins a părăsit grupul IepuraşiiPuc.

Mattie Liu l-a adăugat pe Nate Hawkins în grupul IepuraşiiPuc.

Nate Hawkins: „*Idioților!*"

Mereu mi-a plăcut de Ryan Rothwell. Până acum.

Iau decizia strategică, dar facilă de a pune telefonul în buzunarul din spate și încerc să mă concentrez ca să învăț ceva sau măcar să învăț ceva care să *nu* fie despre Ryan Rothwell și unde-și bagă p...

Ora pare să treacă mai repede dacă mă concentrez, dar îmi doresc să fi rămas în urmă imediat ce îl văd pe J.J. A râs de mine din clipa în care m-am întâlnit cu el în afara laboratorului său până când am parcat la patinoar.

Din fericire însă, alege să mă lase să eșuez în privat și-mi promite să aștepte în mașină până ce ajung ceilalți băieți.

Când intru pe uşile duble, din difuzoarele arenei se aude *Sonata lunii*. Sunt şi alţi patinatori pe margine, dar numai o pereche pe gheaţă, ceea ce înseamnă că am ajuns la timp. Las geanta de hochei pe banchetă şi mă îndrept spre marginea patinoarului, salutând-o politicos cu un „Bună" pe Brady când ea mă vede şi se încruntă.

N-am mai văzut-o pe Anastasia patinând până acum. De obicei, unul din noi soseşte când celălalt pleacă, aşa că n-am văzut-o niciodată lucrând, dar astăzi am venit cu douăzeci de minute mai devreme.

Este fascinantă. Sunt pe gheaţă dinainte să-mi amintesc şi niciodată nu m-am mişcat cum se mişcă ea acum. Nici nu pare că patinează, pare că pluteşte; nu-mi pot lua ochii de la ea.

Întinde braţele spre Cap Pătrat, nici măcar nu se uită unul la celălalt, dar tot sunt perfect conectaţi. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea este sus în aer, susţinută într-o mână de el, rotindu-se, apucând lama patinei pentru a-şi ţine piciorul deasupra capului.

Mi se pare că este pe cale să o scape văzând cât de repede o coboară, dar ea se roteşte cumva prin aer – o combinaţie de membre pe care nici nu le pot urmări. Îmi şterg transpiraţia de pe frunte când patinele ei sunt iarăşi pe gheaţă şi expir aerul pe care nici nu mi-am dat seama că-l ţin.

Perechea prinde viteză, zburând fără greşeală pe patinoar. Îmi dau seama că este pe cale să se întâmple ceva după cum se schimbă postura lui Brady; se prinde cu degetele de mantinelă şi-şi ţine respiraţia.

Stas şi Aaron se mişcă într-un ritm perfect şi amândoi se întorc ca să patineze cu spatele. Lovesc gheaţa cu vârful patinei, învârtindu-se cu o viteză pe care creierul meu nici măcar nu o înregistrează. Ochii mei nici măcar nu-şi dau seama ce se petrece când Aaron aterizează, piciorul lui plutind graţios pentru a termina mişcarea, iar corpul Anastasiei alunecă pe gheaţă, lovindu-se puternic de mantinela din partea cealaltă a patinoarului.

La dracu'!

M-am lovit de mai multe mantinele decât îmi pot aminti, dar aveam echipamentul de hochei din cap până în picioare. Ea este în colanți și cu o bluză de sport mulată, care nu o protejează deloc, chiar dacă nu s-a lovit cu forță.

Muzica se oprește brusc, Aaron o ridică în picioare, verificându-i fiecare centimetru într-o frenezie, uitându-se în creștet, unde-i arată ea. Îl împinge când el încearcă să o ia în brațe, acceptându-i însă mâna și permițându-i să o conducă, patinând împreună spre locul unde stăm eu și Brady.

Simt că ar trebui să plec, dar îmi iese inima din piept. Trebuie să o aud că e bine, chiar dacă nu mi-o spune mie.

Scurtul drum pe gheață pare să dureze o eternitate. Ajung în sfârșit la margine, iar ea se uită la mine, dar este aproape ca și cum nu și-ar da seama că sunt eu, pentru că pe fața ei nu-i nici o emoție. Nici măcar dezgust.

Probabil e rănită tare dacă nici măcar nu-i enervată de prezența mea. La naiba!

Brady îi cuprinde fața aproape protector, într-un mod matern, înclinându-i capul în fiecare direcție până ce e satisfăcută.

– Scoatem săritura, Anastasia. Faci o săritură triplă.

– Poftim? strigă ea, realmente confuză. E bine! Lasă-mă un minut și încercăm din nou. O să-mi iasă aterizarea. Știi că poate să-mi iasă.

– Anastasia, tocmai te-am privit cum te-ai lovit puternic de o structură solidă! Nu stăm la discuții.

Stassie se uită la Aaron, cu maxilarul moale și lacrimi în ochi. El îi cuprinde umărul cu brațul, trăgându-i corpul spre al lui când ea începe să plângă.

– Stas, saltul triplu este greu. Nu-i nici o rușine să renunțăm la cvadruplu. Sunt așa de mulți care nu reușesc nici triplu, iar al tău este perfect.

Întregul corp îi tremură, își duce mâinile la ochi să-și șteargă lacrimile, tresărind când ridică brațul stâng – partea corpului care a suferit impactul.

– Dar pot să fac săritura cvadruplă. Muncesc la ea de aşa de mult timp! Trebuie să încerc din nou; n-am pornit cum trebuie. Pot să repar asta.

Ochii ei cad iarăşi pe mine în timp ce-şi şterge lacrimile cu mâneca. Încerc să-i zâmbesc cu compasiune, dar mă apucă groaza când văd un fir întunecat, roşu ce-i curge de la baza părului spre tâmplă.

Este ca şi cum cu toţii vedem asta în acelaşi moment. Aaron o trage spre ieşire, unde suntem eu şi Brady. Plonjăm cu toţii spre ea în acelaşi timp, iar confuzia se intensifică pe faţa ei când toţi trei o inspectăm.

– Doamnă antrenoare, am făcut un curs de prim ajutor, zic eu repede. Trebuie să meargă la spital, dar rana deschisă trebuie curăţată şi bandajată înainte de a merge oriunde.

Buzele lui Brady formează o linie dură, îngrijorată, dar încuviinţează scurt din cap.

– Stas, zic eu moale. O să te ridic şi o să te duc la camera de prim ajutor, bine?

– De ce-mi vorbeşti de parcă aş fi un copil?

Lângă ea, Aaron pufneşte şi-şi şterge faţa cu mâna, uitându-se la tavan cu un amestec de amuzament şi disperare. Omul este un nesimţit, dar acum n-ai cum să negi că ţine la ea. Pare teribil de îngrijorat şi nici măcar nu se ceartă cu mine pentru a o verifica.

– Mă bucur că lovitura aia la cap nu te-a lăsat fără fermecătoarea ta personalitate, zic eu în glumă. O să te duc pentru că n-ai apărători. În plus, mi-e teamă că, dacă mergi şi te prăbuşeşti, când te prind, o să te rănesc în locul unde vei avea vânătaia aia imensă. Pot să te ridic?

Mormăie nişte înjurături în şoaptă şi încuviinţează fără prea mult entuziasm, dându-şi ochii peste cap.

– Sunt grea, bombăne când braţele mele trec pe sub picioarele ei şi în jurul taliei.

Îi las pe Brady şi pe Cap Pătrat în urmă şi o iau spre vestiare, unde se află camera de prim ajutor.

– Taci din gură, Anastasia! N-ai nici măcar jumătate din greutatea cu care mă încălzesc.

Ea se foieşte în braţele mele şi-mi dau seama că încearcă să-mi dea un cot în coaste. Sunt prea ocupat încercând să deschid uşa cu fundul ca să-mi fac griji că ea se enervează. O aşez pe patul medical, fac un pas în spate şi imediat ce corpurile noastre se despart, ea mă loveşte direct în braţ.

– Nu poţi să-mi spui să tac, sunt rănită.

– Acum eu sunt rănit. Gem, prinzându-mă de biceps. Dumnezeule! Cine te-a învăţat să dai cu pumnul?

– Tatăl Lolei. Predă box.

Iau din dulap materialele de care am nevoie – soluţie salină, pansament şi un pachet cu gheaţă –, fiind destul până ce ajunge la spital. Mă spăl bine pe mâini, le şterg şi iau nişte mănuşi.

– Nu ai alergie la latex, nu?

Ea mijeşte ochii, formând o linie încordată cu buzele.

– Nu, Nathan. Nu sunt alergică la latex.

Înăbuşindu-mi râsul, trec peste conotaţiile evidente ale latexului pentru care se uită urât la mine.

– Mă bucur să aud. Nu vrem să adăugăm o faţă umflată la lista ta de accidentări.

Cred că a zâmbit, dar se poate să-mi fi imaginat.

Mă apuc să-i şterg sângele semiuscat de pe faţă, curăţ bine zona, mai ales linia părului. Probabil am ajuns la tăietură pentru că tresare şi ridică mâna ca să mă prindă de hanorac.

– Îmi pare rău, mormăi, încercând să o ating cât se poate de repede şi de uşor.

Sângele i-a intrat în păr şi, de fiecare dată când tamponez, se lipeşte de pansament. Mâna ei încă mă ţine, mişcând piciorul în sus şi în jos în aer. Este clar că nu-i place să fie îngrijită aşa.

Trebuie să-i distrag atenţia, dar nu-mi vine să zic nimic care să nu o facă să-şi amintească faptul că mă evită.

– Eşti o patinatoare fenomenală, Stas. Nu mi-am putut lua ochii de la tine.

– Până când m-am lovit de patinoar ca la popice şi am încercat să dărâm mantinela cu corpul, nu?

Ridică privirea spre mine, cu un zâmbet sută la sută confirmat – pe ăsta clar nu mi-l imaginez.

– Da, până la partea cu popicele umane, ai fost uluitoare.

– Mulțumesc, mormăie ea, privindu-și mâinile. De ce ai venit așa devreme?

Strâng pansamentele folosite după ce i-am curățat rana cum am putut și le arunc în coșul pentru deșeuri medicale. Nu știu cum să-i răspund la întrebare fără să stric acest moment semi-normal pe care-l avem acum.

– Voiam să te văd. M-ai evitat și voiam să văd dacă ești bine. Poți să ridici brațul stâng? Pe partea aia ai căzut, da?

– Da, repetă ea, ignorând restul din ce am zis.

Se strâmbă un pic, dar mișcarea este în regulă per ansamblu, nu e nimic rupt din ce mi-am dat seama. Îi pun pachetul cu gheață la umăr, unde este inflamația, și mă mai uit o dată la ea.

– Pachetul cu gheață se pune la intervale cel mult de zece minute, bine? Ești amețită?

Clatină din cap.

– Ți-e rău? Te doare capul? Amețită și/sau confuză?

Clatină din nou din cap, de data asta cu o sprânceană ridicată sceptic.

Îi desfac patinele, scoțându-le pe rând, apoi le așez în spatele ei.

– Vreau să mergi la spital. Trebuie să te consulte ca să fim sigur. Și restul weekendului trebuie să te odihnești.

Ea pufnește sonor, ducând mâna la gură ca să-și reprime sunetul.

– Scuze, asta a fost nepoliticos. Doar că mâine am competiție, nu mă pot odihni.

– Anastasia...

– O să fie bine. Ai terminat, doctor Hawkins? zice ea, dându-mi drumul și încercând să sară de pe pat.

O prind instinctiv de șolduri ca să o țin pe loc, dar îi dau drumul de parcă e din lavă. Ochii noștri se întâlnesc, în privirea ei înotând ceva incert.

– Nate, eu...

Ușa se deschide în spatele nostru și intră Cap Pătrat, aducând o geantă sport roz. De parcă nu aveam deja suficiente motive

să-l strâng de gât. Pune geanta în spatele ei, dându-i adidașii, pe care ea îi încalță. Îi examinează capul de parcă are habar la ce să se uite.

Dobitoc! Cred că studiază istoria sau ceva de genul ăsta.

De dragul lui Stassie, las problemele deoparte pentru o vreme și sunt politicos.

– Poți să o duci la spital?

Încuviințând din cap și mormăind un *hm* neinteresat, nu se deranjează să se uite la mine când îi ia iarăși geanta, scoțând un hanorac cu UCMH.

– Să nu o lași să adoarmă înainte să ajungeți la spital. Și trebuie să-i spui Lolei să vadă ce face când o să doarmă mai târziu.

– O să văd eu, zice el cu nonșalanță, aruncându-i patinele în geantă și trăgând fermoarul.

– Adică noaptea, când se culcă.

– Da, zice el, apăsând cuvântul de parcă nu-l înțeleg. O să văd eu. Știi că locuim împreună, da? Dormitorul meu este la fel de aproape de al ei ca al lui Lo.

„Ce naiba?"

– Bine. Încerc să-mi ascund șocul din voce. Să te faci bine, Stas! Succes mâine amândurora!

– Și ție, spune Cap Pătrat.

„Ciudat!"

Anastasia se uită peste umăr și mă mai privește pentru ultima dată înainte de a pleca. După ce curăț încăperea și ies unde așteaptă băieții, mi-e clar că au aflat ce s-a întâmplat și cu toții se uită la mine cu compasiune.

– Biata fată preferă să-și provoace o contuzie decât să vorbească cu tine, Hawkins. Asta-i greu, amice, zice Robbie, provocând un cor de râsete în restul echipei.

– Hei, amuzantule, replic eu. Știai că tatăl iubitei tale este boxer?

Pălește.

– Te rog, spune-mi că glumești!

– Oh, n-aș glumi cu ceva așa de amuzant ca asta.

CAPITOLUL 11

ANASTASIA

Dacă există o zi în care sunt extrem de recunoscătoare pentru Aaron, sunt zilele de competiție.

În contrast cu mine – eu mă agit și mă alarmez –, Aaron este calm și relaxat, asigurându-mă cu blândețe că o să fie bine. Între timp, eu vomit din cauza anxietății.

Deloc surprinzător, după cum zice el, a fost bine și vom merge la competiția statală. Brady chiar a glumit că am patinat mai bine decât de obicei, punând asta pe seama rănii mele de la cap.

Ca să vezi!

Așa sunt de fiecare dată; cu cât mă maturizez, cu atât sunt mai multe în joc și cu atât mai rea devine anxietatea. Aaron este la fel de calm, dacă nu mai calm, decât atunci când am început să patinăm împreună în primul an. Cred că diferența este că Aaron nu s-a mai calificat înainte, n-a căzut niciodată, nu a zburat peste patinoar și, din fericire, nu m-a scăpat niciodată.

Niciodată nu mi-a dat un motiv să nu am încredere.

Am trecut de ziua de astăzi, dar presiunea este și mai mare pentru competiția statală de luna viitoare. Dacă trecem de asta, mergem la competiția națională din ianuarie.

Brady a fost nervoasă pe mine din prima zi pentru că în anii când eram mai tânără n-am trecut mai departe. Spune că am talent și nu înțelege de ce n-am mai fost la competiții internaționale. Răspunsul sincer este că partenerul meu de atunci, James,

nu era pregătit, iar eu n-am vrut să găsesc pe cineva nou, pentru că îl iubeam.

Felul ei preferat de a descrie asta este *absurd.*

– Ai fost uimitoare astăzi, spune Aaron, privindu-mă de pe locul şoferului. De obicei, mergem cu Aubrey, dar astăzi a condus Aaron de vreme ce competiţia a fost în apropiere. Abia aştept ca Lo să vadă filmarea!

După ceva de genul ăsta, Lola asistă mereu la expunerea detaliată a programelor noastre. Spusese că avea să vină să ne vadă în acţiune, fiind aşa de aproape, dar Robbie i-a cerut să vadă primul meci din sezonul echipei Titans acasă.

Mă aşteptam ca Aaron să reacţioneze urât când Lo ne-a zis asta de dimineaţă, dar a fost surprinzător de înţelegător şi i-a spus că poate oricând să vină la următoarea competiţie.

– Şi tu. N-aş fi putut să fac asta fără tine.

– Suntem o echipă reuşită, Stas. Ne certăm uneori, dar nu putem face ce facem cu alţi oameni. N-ar mai fi la fel.

Enervant, dar are dreptate.

– Ştiu.

– Dăm totul. Simt asta. Dacă ţinem pasul, tu trebuie să te ţii de planul de alimentaţie. Putem să reuşim.

– Vrei să luăm cina sau ceva? Mă îndoiesc că Lola s-a întors deja de la meciul celor de la Titans.

– Nu pot, scuze! Am planuri cu Corey şi Davey; mergem să bem.

Îmi vibrează telefonul în suportul pentru pahare, îl iau şi văd numele Lolei.

Lols: *„Iubitul tău arată bestial, soro!"*

Eu: *„Nu-i iubitul meu".*

Lols: *„Ar trebui să fie. Tocmai a trântit pe cineva în perete şi jur că am palpitaţii".*

Eu: *„Ce se întâmplă?"*

Lols: *„Nu ştiu. Încă nu înţeleg hocheiul. Robbie poartă un costum din trei piese şi ţipă la oameni, deşi* 🤷‍♀️*".*

Eu: *„Dumnezeule! Câştigă?"*

Lols: „*Da! Nate tot alunecă pe lângă ei, cum a făcut cu pisicuța ta*".

Eu: „*Te urăsc*".

Lols: „*Lasă-l să ți-o tragă, Stassie*".

Eu: „*Îți șterg numărul*".

Lols: „*Vrei să ieșim să sărbătorim în seara asta?*"

Eu: „*Nu dacă ieșim cu echipa de hochei*".

Lols: „*Abia aștept să te fac să te răzgândești* 😁".

O cunosc destul de bine pe Lola ca să știu că nu are sens să-i evit pe băieți în seara asta. Din păcate, s-ar putea să fie amuzant pentru că îi plac pe mulți dintre ei.

Săptămâna trecută, i-am spus că nu merg sub nici o formă cu ea la petrecerea de ziua lui Robbie și apoi a trebuit să stau acolo, uitându-mă la rânjetul ei arogant, în timp ce ea mă machia pentru petrecerea la care clar nu mergeam.

Dacă ea iese, Aaron la fel, n-are sens să stau singură acasă, nu?

– Nu-i nici o problemă. Lo mi-a trimis SMS că oricum vrea să iasă, îi spun eu, băgând telefonul înapoi în suportul pentru pahar.

– Numai Lola putea să se încurce cu un tip de la hochei, zice el, uitându-se în oglinda retrovizoare înainte de a o lua pe aleea noastră. Măcar Rothwell nu-i un idiot absolut.

Îmi spun să țin minte asta. Ryan va fi încântat că e doar parțial idiot, nu absolut.

Indiferent ce sentimente am sau am avut față de jucătorii de hochei, Robbie se poartă grozav cu Lola. Este atent și amabil, dar, cel mai important, o tratează cu respectul pe care ea îl merită. Chiar și părinții lui au fost foarte drăguți cu ea pe durata întâlnirii neașteptate cu ei, dovedind că Robbie a fost crescut bine.

„Spre deosebire de alți oameni pe care-i cunosc."

– O face fericită și nu-i treaba noastră.

– Va fi când o s-o lase gravidă și o să dispară.

– Nu va... Cearta asta nu are rost. Sunt sigură că va fi bine.

– Ar trebui să stai departe de ei, Stassie. Sunt de rău augur. Să știi că nu trebuie să te duci mereu unde îți zice Lola.

Cuvintele îmi stau pe vârful limbii, dar le înghit, disperată să nu stric ceea ce a fost o zi grozavă.

– Bine.

Nu mă deranjez să-i spun că-mi voi petrece seara exact cu oamenii pe care el mi-a zis să-i evit. În ciuda faptului că nu vreau să petrec timp cu mine însămi, nici el nu vrea asta.

– Încerc să am grijă de tine, Stassie. Ţin la tine. Suntem parteneri, asta e peste patinaj. Ştiu că şi tu ai face la fel pentru mine.

Las de la mine pentru Aaron, disperată să mă agăţ de acele momente minunate pe care le împărtăşim. Chiar ţine la mine şi la Lola. Dar uneori, ca acum, spune ceva care mă face să mă întreb ce motiv real are.

Există momente când mi se pare imposibilă ideea că el ar spune ceva rău despre una dintre noi. Când este fioros de loial şi protector, fără a fi toxic, şi când noi trei suntem împreună în camera de zi, uitându-ne la filme şi râzând.

Apoi există momente ca acum, când iese la iveală partea urâtă din el. Uneori, apare aşa de nicăieri şi se simte ca un bici, făcându-mă să mă întreb dacă-l cunosc.

Aştept să parcheze maşina în faţa clădirii noastre, apoi mă aplec şi-l îmbrăţişez.

– Şi eu ţin la tine, Aaron.

Sunt pe jumătate gata când Lola dă buzna în dormitorul meu, plină de energie de la bere şi de la bomboanele Jolly Ranchers.

– Ador hocheiul! Pare de acolo cu tricoul ei cu numele Mitchell şi fesul Titans şi sunt un pic geloasă că n-am putut merge. Nu la fel de mult cum iubesc patinajul artistic, evident. Dar la hochei este mai mult dramatism; a fost ca la operă, dar cu bețe. Sunt obsedată. Se uită în jur, dându-şi seama că sunt singura acasă. Unde-i Prinţesa Gheţii?

– La băut cu prietenii. L-am întrebat dacă vrea să luăm cina, dar a zis că nu. Oh, şi băieţii de la hochei sunt nesuferiţi, iar eu nu trebuie să mă duc unde-mi spui tu, ceea ce-i o veste grozavă.

Suspină, aruncându-se pe canapea lângă mine.

– Jur, băiatul ăsta este așa de dramatic! Mergem la The Honeypot, nu ne căsătorim.

The Honeypot este cel mai popular club de noapte din Los Angeles. Este exclusivist; noi intrăm doar pentru că Briar, vecina noastră, lucrează acolo. Lola și-a făcut o misiune din a se împrieteni cu ea când a aflat că locuim în aceeași clădire.

Lo detestă să meargă la sală. Nu, ăsta-i un eufemism. Lo disprețuiește să facă sport cu toată ființa ei, dar s-a dus la sală în fiecare zi până când a fermecat-o pe Briar.

A fost sinceră de la bun început și, din fericire, lui Briar i s-a părut amuzant. De fiecare dată când suntem în club, Lo mă pune să-i cumpăr de băut pentru sacrificiul ei.

– Nici o nuntă? Deci, nu trebuie să-mi iau rochia de domnișoară de onoare? o tachinez eu, împungând-o în coaste, unde se gâdilă.

– Nu! mă imploră ea, rostogolindu-se de lângă mine. Sunt prea plină de bere ca să mă împungi. Se întinde, se descalță și ia pătura de pe speteaza canapelei. După un minipui de somn, mă pregătesc. Jur!

Minipuiul de somn al Lolei s-a transformat într-un pui de somn pe bune, iar de 45 de minute o ascult cum aleargă prin apartament înjurând, încercând agitată să fie gata.

Dă vina pe mine, dar nu-și amintește abuzul la care m-a supus în cele cinci minute cât am încercat să o trezesc.

Sunt singură cu gândurile mele cât aștept și nu pot să scap de conștientizarea că am emoții pentru că îl voi vedea pe Nate. L-a pus pe Robbie să-i dea un SMS Lolei de dimineață pentru a ne transmite succes, ceea ce a fost drăguț din partea lui.

Este momentul să îngropăm securea. Clar e un tip de treabă, așa cum mi-a zis toată lumea. Acum, după ce am avut o săptămână să mă gândesc la asta, nu mă mai simt rușinată pentru lipsa mea de voință de săptămâna trecută.

Amândoi suntem adulți. Uneori, adulții lasă alți adulți să le dovedească faptul că nu au nevoie de unelte de navigație pentru a găsi punctul G. Este normal.

– Bine, sunt gata!

Lola arată incredibil în rochia neagră, fără bretele și cu corsaj de la Max Morgan. Este rochia ei preferată când nu știe ce să poarte; spune că trebuie să-și merite banii, pentru că a costat așa de mult. A cumpărat-o anul trecut într-un drum rar pe Rodeo Drive. Este frumoasă, dar tatăl ei n-a fost mulțumit când a primit extrasul de cont.

Are părul strâns drept la spate, un contrast cu buclele ei obișnuite, iar ochii și i-a conturat perfect cu dermatograf. Zâmbește când se uită la mine.

– Știu că sunt atrăgătoare, dar trebuie să plecăm. Steve ne așteaptă deja de cinci minute.

Traversăm holul către Uberul care ne așteaptă, iar Lola chicotește pentru ea, ceea ce mereu este suspect.

– Ce e?

– Nimic.

– Lola…

– Mă întreb doar dacă o să ți-o ții în chiloți în seara asta, dar mi-am dat seama că oricum nu-i porți.

– Ești așa de copilăroasă!

– Îmi pare rău?

– Nu-ți pare deloc rău.

Îmi face cu ochiul, ținând portiera mașinii deschise ca să urc.

– Vrei să mă pun în genunchi și să-ți cer iertare?

– Te urăsc.

– Sigur că da. Cum l-ai urât pe Hawkins când ai terminat pe fața lui.

Steve, șoferul de Uber, începe să tușească, dar nu spune nimic, ceea ce pentru mine este suficient ca să-i dau cinci stele când ne lasă la destinație.

The Honeypot este la fel de plin cum te-ai aștepta într-o sâmbătă seară. Discutăm cu Briar câteva minute, înainte să-i spună cineva în căști că a apărut o problemă, iar ea pleacă să o rezolve.

Băieții au rezervat unul dintre separeurile din zona VIP, gata să sărbătorească prima lor victorie din sezon. Mă bucur să-l văd pe Henry; în acest moment, nu simt că ar trebui să explic asta.

Se pare că nu suntem singurii care au parte de beneficii din partea lui Briar. Când Lola mi-a zis mai devreme despre separeu, mi-a zis și că Nate a cerut favoarea ca Henry să nu fie legitimat. Nu voia ca Henry să stea acasă singur, știind că n-ar fi vrut să meargă la o petrecere în campus fără ei.

Încerc să nu fac o obsesie din faptul că este atât de drăguț gestul lui.

Îi cumpăr lui Lo băutura ei, mulțumindu-i pentru a milioana oară pentru cele șase săptămâni în care a făcut cardio. Stomacul îmi este plin de o energie nervoasă în timp ce ne îndreptăm spre separeu.

Bobby ne vede primul, strivindu-ne pe amândouă într-o îmbrățișare care ne lasă fără aer.

– Așa de tare mă bucur că ați venit! strigă el peste muzică.

Următorul este Mattie, arătându-mi mândru ochiul umflat, care pare să se coloreze în mov-închis. Îmi strigă detaliile bătăii, privind spre Lola pentru confirmarea că a fost așa de grozav cum zice el.

Majoritatea stau în separeu; restul discută cu oamenii, încercând evident să nu plece singuri acasă în noaptea asta. O persoană lipsește – nu că mi-ar păsa. Singura persoană cu care mă întorc acasă în noaptea asta este Lola – i-am zis și ei în Uber. Mi-a răspuns cu un „Bine" sarcastic și a revenit la mesajele ei cu Robbie.

Sunt într-o parte mai liniștită a clubului cu Joe și Kris, privindu-l pe Henry vorbind cu două femei. Singurul mod de a descrie cum mă simt acum este că sunt uimită. Amândouă sunt foarte atrăgătoare, fluturându-și părul, dând capetele pe spate pentru a râde la orice zice el. „Ce le spune? Unde-i Henry cel tăcut și timid pe care-l știu și-l iubesc?"

Joe râde la expresia mea uluită.

– Așa-i de fiecare dată când îl luăm. Femeile îl adoră.

„Serios?"

Kris pufnește, înghițindu-și Jack-ul cu coca-cola.

– Eu doar vreau să știu cum o face ca să fac și eu.

Îi ascult cum își dezbat teoriile când două mâini aterizează pe talia mea pe la spate și simt o respirație pe gât.

– N-ar trebui să bei! Te-ai rănit la cap.

Mă întorc cu fața în timp ce el se îndreaptă și văd imediat tăietura urâtă din obrazul lui. Mă apropii, ridic mâna, trecând delicat cu degetul mare pe sub ea.

– Și tu ai încercat să faci un cvadruplu Lutz?

Nate chicotește, corpul lui vibrând pe al meu.

– Da, l-ai făcut să pară așa de ușor. M-am gândit să încerc.

Corpul meu vibrează la apropierea de el. Nu, este alcoolul. Clar alcoolul. Nu mă deranjează apropierea. Cum nu mă deranjează felul în care îmi zâmbește.

Anastasia Nederanjată Allen.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu, ținând conversația în desfășurare ca să nu am timp să o iau razna.

Duce paharul la buze, rânjind când bea.

– Se pare că oamenii din Washington nu sunt prea prietenoși.

– O minciună sfruntată, Hawkins. Suntem faimoși de prietenoși.

El ridică din umeri, încă rânjind.

– Va trebui să-mi arăți, pentru că mi-e greu să te cred.

– Pregătește-te să fii uimit!

– Sunt deja uimit de tine, Anastasia, zice el făcând cu ochiul.

Și cu asta, mă ocolește și se duce spre separeu.

„Ce s-a întâmplat?“

CAPITOLUL 12

NATHAN

Nimic nu se compară cu a câștiga primul meci de acasă din sezon pentru a te face să te simți fantastic.

Am jucat fenomenal. M-am simțit bine revenind pe gheață cu băieții și conducându-i spre victorie. Până și Faulkner a fost fericit, iar el nu-i niciodată fericit, deci înseamnă că am jucat la fel de bine cum știu că am făcut-o.

Cu toții eram disperați să-i demonstrăm, în ciuda rahaturilor din ultimele câteva săptămâni, că meritățm un loc în echipa asta.

Antrenorul și Robbie ne-au pus imediat la masă, analizând meciul cât îl aveau proaspăt în minte. Asta-i partea pe care de obicei o urăsc, mai ales după o victorie, când vreau să sărbătoresc cu o bere sau zece.

Adrenalina care pompează prin corpul meu nu vrea să treacă peste fiecare pasă și gol stând blocați într-o cameră. Așa s-au simțit băieții în clipa în care s-au așezat; mi-am dat seama după cum ascultau, se foiau și se conformau la fiecare cuvânt ieșit din gura antrenorului.

Măcar o dată am fost perfect calm.

Anul ăsta n-am voie să fac greșeli; fiecare mișcare trebuie să fie perfectă.

Robbie a vrut să încheie repede lucrurile, ochii îi zburau la ceasul smart de fiecare dată când se aprindea. Știam că Lola

era pe undeva în clădire, purtând cu mândrie tricoul pe care i l-am trimis.

Ieşirile în nopţile de după meciuri au fost mereu *crème de la crème* a ieşirilor de noapte. Începem la o petrecere de la frăţii - nu e locul meu preferat, dar cum jumătate din echipă n-are 21 de ani şi nu poate merge în club, este drăguţ să bem ceva împreună înainte să ne despărţim.

Apoi mergem la The Honeypot, care este, după umila mea părere, cel mai bun club din West Hollywood. B, colega de apartament a lui Summer, şi cea mai nepricepută la a amesteca băuturi, lucrează acolo şi ne aranjează mesele.

Acum, când Henry locuieşte cu noi, am făcut un aranjament secret cu B ca să-l lase să intre fără să-l legitimeze pentru că n-are 21 de ani. A trebuit să promit că nu voi spune niciodată cuiva ca să nu se trezească cu jumătate din studenţii de la UCMH la uşa ei şi, la schimb, că eu voi obţine pentru ea, Summer şi Cami cele mai bune locuri la meciurile noastre de acasă.

Este o promisiune uşor de ţinut pentru că, dacă restul echipei ar şti că trag sfori pentru Henry, n-aş mai avea niciodată pace.

La câteva minute după ce ajungem, separeul e plin de sticle şi, deloc surprinzător, după câteva băuturi, jumătate din echipă este beată.

J.J. şi Robbie par să fie angajaţi într-o discuţie foarte intensă, sinceră, plină de bătăi pe spate şi îmbrăţişări cu afecţiune. Tot ciocnesc pentru felicitări, deşi n-am idee ce sărbătoresc.

Joe şi Kris încă îl urmăresc pe Henry de parcă ar fi de la Discovery, încercând cu disperare să afle cum face.

Bobby, Mattie şi unii dintre băieţi au dispărut să se împrietenească cu fetele de la o petrecere de burlăciţe din partea cealaltă a ringului de dans.

J.J. şi Robbie se despart, în sfârşit, şi se uită la mine, dar eu continui să mă uit la oameni în timp ce beau din pahar. J.J. râde, încuviinţând din cap spre locul unde dansează Anastasia şi Lola.

– Deja ai dat-o în bară cu ea?

– Probabil.

Nu mă deranjez să-i spun de planul meu de a o câștiga sau cât de surprinsă a fost mai devreme când am trecut pe lângă ea, lăsând-o cu prietenii mei. De acum înainte, ea va veni la mine.

Au trecut câteva ore, și eu nu mă pot gândi decât la pielea ei fină, bronzată, lucioasă. Poartă o rochie lila care-i așa de strâmtă, topindu-se perfect pe fiecare centimetru din ea de parcă-i a doua ei piele.

Se cufundă între sânii ei, iar acolo se termină capacitatea mea de a descrie cu ce este îmbrăcată, pentru că imediat ce ochii mei trec peste materialul întins ce-i acoperă sânii, tot sângele mi se duce direct în erecție.

Părul ei șaten-deschis este ondulat, plutind pe spate până aproape de curbura fundului, un fund care știu că se simte uimitor. Își unduiește șoldurile în ritm cu muzica, zâmbind și ducând băutura la gură.

Melodia în sfârșit se termină; o văd cum o atinge pe Lo și arată spre separeu, ceea ce înseamnă că în sfârșit pot să nu mă mai uit la ea ca un ciudat. M-aș fi alăturat dansului, dar nu voiam să fiu tipul care intră în spațiul unei femei când ea încearcă să se distreze cu prietena ei. Trebuie să-mi respect planul și să nu fiu distras. Ca să nu mai zic că nu știu să dansez.

Când băieții și-au dat seama că majoritatea fetelor de la petrecerea de burlăcițe erau măritate, s-au retras în separeu cu coada între picioare, și acum sticlele se golesc mult mai repede.

Lola dă prima buzna în separeu, cu obrajii roșii și un zâmbet beat, siropos pe față. Se uită la Robbie de parcă-i cel mai bun lucru pe care l-a văzut vreodată în viața ei, plonjând înainte ca să-l sărute și lăsându-se în poala lui.

El o mângâie cu blândețe pe tibie, mormăindu-i ceva ce o face să-și îngroape capul în gâtul lui.

Anastasia este chiar în spatele ei – de aproape este și mai frumoasă. Scanează separeul după un loc unde să se așeze, încruntându-se când îl găsește plin cu jucători de hochei de 90 de kilograme. Dar apoi ochii ei aterizează pe mine și mă măsoară fără rușine.

Îşi înfige dinţii în buza de jos, lovind cu degetele în paharul din mână în timp ce mai scanează o dată separeul. Tocmai vreau să-i spun să stea cu mine, dar se apleacă şi-i şopteşte ceva lui J.J.

Îi arunc lui Kris o privire care-i spune că-l omor după ce-l prind că-i face semn lui Mattie ca să-i atragă atenţia, apoi arăt spre ea.

Rochia abia-i acoperă fundul şi sunt la 0,1 secunde de la a o acoperi cu haina mea. Stând dreaptă, râde când aude ce-i spune Jaiden, dându-şi părul după ureche şi aruncându-mi o privire peste umăr.

J.J. îşi deschide larg picioarele, lăsând-o să vină între ele şi să se aşeze pe genunchiul lui. Îi cuprinde gâtul cu braţele şi sunt surprins că paharul din mână nu mi s-a spart, aşa de tare îl strâng.

La naiba cu planul! Gelozia mă sufocă. Dau pe gât restul de băutură, lăsând alcoolul rece să liniştească arsura din piept.

Mă ridic şi trec peste picioarele coechipierilor înainte să am măcar timp să mă gândesc la această etalare beată, nesăbuită de invidie. Ori încearcă să-mi intre pe sub piele, ori nu-i pasă de mine, dar oricare ar fi, acum sunt la un pas de ea.

Mă aplec, cu gura la câţiva milimetri de urechea ei.

– Dansezi cu mine?

Mi se împrăştie căldura prin corp când ea se cutremură, pentru că-mi place cum reacţionează la prezenţa mea. Mă dau în spate, făcându-i loc să se ridice. Ea se uită însă peste umăr, umezindu-şi buza de jos cu limba. Se uită la mine cu ochii sticloşi.

– Putem să facem asta. Doar cere-mi frumos!

Ea rânjeşte când din gâtul meu iese un râset de şoc. Întind mâna, pe care ea o acceptă, lăsându-mă să o ridic în picioare.

Ştiu că echipa se uită la noi ca la o telenovelă, dar nu mă interesează. Corpul ei se mulează pe al meu, faţa este mult mai aproape, cu vreo doisprezece centimetri mai sus datorită tocurilor ei. Sunt sigur că sunt aceiaşi pantofi care mi-au lăsat urme roşii pe spate, iar când îmi tresare penisul, îmi dau seama că nu-i momentul potrivit să-mi amintesc asta.

– Ăsta sunt eu întrebându-te frumos. Vrei să dansezi cu mine?

– Doar pentru că astăzi ați câștigat, răspunde ea cu o sclipire vicleană în ochi.

Ia mâinile noastre unite și le pune chiar deasupra fundului ei, navigând prin mulțimea de pe ringul de dans.

Eu nici măcar nu știu să dansez. Știu doar că vreau să-i simt corpul lipit de al meu și că, dacă ar mai fi trebuit să mă mai uit un minut la ea cum îl atingea pe J.J., i-aș fi smuls lui J.J. capul de pe umeri.

Ajungem la mijlocul ringului de dans, unde luminile sunt intermitente, dar ea continuă, trăgându-mă printre cei din club beți, neatenți într-o zonă a ringului de dans unde luminile nu prea ajung.

– Publicul nostru va trebui să găsească pe altcineva la care să se uite.

În ciuda alcoolului care îmi curge acum prin vene, sunt foarte conștient de senzația corpului ei lipit de al meu.

– Eu nu știu să dansez.

– Îți arăt eu.

Melodia se schimbă în ceva mai lent, mai misterios, mai senzual. Corpul ei se învârte în brațele mele, cu fundul lipit de mine așa de tare, încât între noi nu-i spațiu. Capul îi cade pe umărul meu și-mi trage mâinile pe corpul ei până când îmi înfig degetele în șoldurile ei.

Balansându-ne dintr-o parte în alta pe muzică, fundul ei se ondulează și se freacă până când am o erecție dureroasă pe care n-are cum să nu o simtă. Capul îmi cade pe umărul ei, inspirându-i imediat parfumul dulce.

– Mă omori, Stas, gem eu pe gâtul ei.

Ea întinde mâinile în spate până ce îmi cuprinde capul, și când mă uit în jos la corpul ei, văd sfârcurile tari proeminente prin materialul subțire al rochiei.

Îmi doresc să nu fim într-un club de noapte aglomerat. Îmi doresc să fi fost acasă ca să-i pot prinde sfârcurile între degete sau să bag mâna între coapsele ei, sperând că iarăși nu poartă lenjerie.

Practic gâfâi, inima îmi bate puternic, corpul îmi este în flăcări. Nu credeam că după victoria de astăzi aș putea să mă simt

mai bine, dar auzind oftatul satisfăcut al lui Stas când îmi trec mâinile peste talia ei, şoptindu-i la ureche cât de bine se simte corpul ei peste al meu, înseamnă că sigur este mai bine.

Mă port de parcă niciodată nu s-a mai frecat o femeie de mine, de parcă n-am mai fost în colţul întunecat al clubului cu o fată frumoasă în braţe. Dar atenţia Anastasiei este ca o răsplată.

Melodia se termină, iar ea îşi desprinde corpul de al meu. Când se întoarce, are obrajii roşii, respiră greu, pielea îi străluceşte. Îmi trec degetul peste obrazul ei, simţind cum căldura mă arde, şi văd cum ochii ei se măresc când se uită în ai mei.

O prind din lateralul gâtului, cuprinzându-i ceafa cu mâna şi frecând cu degetul mare pulsul neregulat. Sunt dependent de ea când este aşa. Când uită de jocul ăsta pe care-l jucăm, când mă soarbe din priviri şi când mă prinde de cămaşă cu mâinile de parcă îi este teamă să nu dispar.

Feţele noastre sunt periculos de aproape, îi simt respiraţia pe buze.

– Hei, porumbeilor! Sunteţi gata să plecăm? strigă Lo din spatele meu.

Fruntea mea cade peste a lui Stassie, iar în aer atârnă regretul că nu am profitat de moment.

Ea îmi dă drumul la cămaşă şi se dă înapoi, atingându-şi buzele cu degetele.

– Da, hai să mergem!

Dacă răsplata mea a fost să simt corpul Anastasiei frecându-se de al meu într-un club de noapte, pedeapsa mea este că îmi stă în poală în Uber în drum spre casă.

I-am dat şoferului 50 de dolari în plus ca să le lase pe fete să urce cu noi. Altfel, ar fi trebuit să luăm altă maşină doar pentru doi oameni. Henry şi Robbie sunt pe bancheta din faţă cu şoferul; J.J., Kris şi Robbie sunt pe rândul din mijloc, cu Lola între ei; eu sunt în spate cu Stas pe genunchi.

Voia să stea pe genunchiul lui Henry, dar el a refuzat politicos. Acum se foieşte, aplecându-se în faţă ca să stea de vorbă cu Lola pe rândul din faţa noastră, şi eu sunt blocat, privind la felul în care talia ei se înclină de la fund, încercând să nu mă gândesc

cât de bine s-ar potrivi mâinile mele acolo dacă aș fi... Nu mai contează.

– Stassie, trebuie să te lași pe spate! Trebuie să mă lași să-ți pun centura de siguranță, zic eu încet, trăgându-i lent umerii înapoi.

Nu se împotrivește; se lasă pe pieptul meu și mă lasă să-i trag centura de siguranță. Nu știu unde să-mi pun mâinile, așa că apuc scaunul în încercarea de a nu complica lucrurile și mai mult.

– Ce faci? întreabă ea, ridicând capul până ce nasul ei mă atinge pe sub maxilar.

– La ce te referi?

Chiar dacă mașina este plină de oameni care strigă și râd, din cine știe ce motiv, vorbim în șoaptă.

Mă împunge iarăși cu nasul.

– Nu mă atingi... Mă apucă de antebrațe și coboară unde degetele mele sunt înfipte în scaun, îndepărtându-le și punându-le în jurul corpului ei. De pe buze îi scapă un chicotit răutăcios. Ești tare.

Nici măcar nu-mi pot reține geamătul de jenă.

– Da, erecția mea pricepe greu că foiala ta nu este pentru beneficiul nostru.

Dacă este posibil, își relaxează și mai mult corpul pe al meu, iar mâinile noastre se împletesc, ea punându-le într-o poziție confortabilă pe coapsele ei. Mi se pare ușor de gestionat. Fără foit sau zvârcolit; pot să ajung în Maple Hills așa. Ținându-ne de mâini și cu corpurile relaxate. Plăcut, n-am de ce să mă stresez așa.

– Dacă asta te face să te simți mai puțin jenat... șoptește ea, mișcând mâinile noastre de-a lungul interiorul coapsei ei până când simt căldura ce radiază dintre picioarele ei. Sunt așa de udă. Deschizându-și genunchii, mișcă mâinile noastre mai aproape. Și nu port chiloți.

CAPITOLUL 13

ANASTASIA

Întunericul din spatele Uberului îmi oferă mai multă încredere decât ar trebui.

Poate e alcoolul, poate este entuziasmul pentru calificare, poate este modul în care corpul lui Nathan reacționează la al meu și acum îmi gâdilă egoul spunându-mi că sunt cea mai sexy femeie pe care a văzut-o vreodată în viața lui.

Mâna lui este la câțiva centimetri distanță de la a face acest drum spre casă mai interesant, dar, în apărarea mea, am încercat să evit asta. Am încercat să stau cu Henry, care știu că s-ar da peste cap să se asigure că corpurile noastre se ating cât mai puțin posibil.

La dracu', probabil m-ar fi forțat să stau pe podeaua de lângă locul pasagerului, și eu aș fi fost mulțumită cu asta. Dar acum am de-a face cu consecințele acțiunilor mele, singura vinovată pentru vaginul meu dornic și umed fiind doar eu.

Șoldurile mele trădătoare se mișcă după placul lor, iar de pe buze îmi scapă un scâncet disperat când Nate își unduiește lent și deliberat șoldurile înainte, cu mâna încă prinsă de a mea și între picioarele mele.

Își ia cealaltă mână de pe coapsă, și mâna mea se ridică instinctiv pentru a-mi petrece degetele în părul lui des, negru. Respirația îmi încetinește când el își lipește palma de corpul meu și o plimbă peste abdomen, peste curbura sânilor, încercuind

sfârcul, dar fără să adauge suficientă presiune pentru ca eu să fiu satisfăcută.

– Nathan... scâncesc cu nerăbdătoare. Chicotitul lui este întunecat și diabolic, spunându-mi fără cuvinte că nu-l interesează ce vreau eu. Mâna lui trece la celălalt sân, cu aceeași atingere ușoară, frustrantă, care mă face să mă arcuiesc în mâna lui doar ca să simt mai mult. Nathan, te rog...

Îmi trag mâna care e încă în părul lui, încercând să ignor faptul că mi se face pielea de găină de fiecare dată când respirația lui fierbinte dansează pe gâtul meu.

Mă ciupește în sfârșit de sfârcurile încordate, înghiontindu-mi capul cu nasul într-o parte. Barba nerasă de pe maxilarul lui îmi zgârie pulsul agitat, iar cu dinții îmi ciugulește lobul urechii.

– Mă placi doar când ești beată și excitată.

– Nu-i adevărat. Dau în sfârșit drumul mâinii dintre picioarele mele, lăsând-o pe a lui acolo în timp ce el mă mângâie delicat pe interiorul coapsei. Mă întorc să-l privesc peste umăr, iar când privirile ni se întâlnesc, el are ochii negri și grei. Nu te plac deloc.

Buzele lui le strivesc pe ale mele, și mâna lui se mișcă pentru a mă prinde de partea din față a gâtului. Este dur și pasional, copleșitor și fierbinte – un val de cuvinte pe care creierul meu nici nu le poate procesa acum. Mă strânge de gât, în timp ce limba îmi explorează gura, gemând când îmi înfig dinții în buza lui.

Nu-i suficient; îl vreau mai aproape, am nevoie de el mai aproape. Relaxează strânsoarea, trecându-și gura peste maxilarul meu, sărutându-mă și sugându-mă de gât. Vocea lui este aspră când îmi ondulez șoldurile pe el.

– Nu-mi spune că nu mă placi când simt cât ești de udă pe coapse, Anastasia.

– Ar fi pe mâna ta dacă ai face *ceva*.

Sunt incredibil de aproape să rezolv problema singură, deși nu sunt sigură că, dacă m-aș masturba în poala lui, am ajunge la nivelul de prieteni-dușmani. O persoană normală și-ar face griji pentru public, dar eu aș putea să urlu până ce s-ar sparge geamurile, iar prietenii noștri extrem de beți n-ar observa. Lăsând beția

laoparte, la radio se aude *Cruel Summer* a lui Taylor Swift, iar Kris dă volumul la maximum.

Aici, în spate, suntem în propria lume; temperatura a crescut, aerul e mai dens, tensiunea îmi fură fiecare fărâmă de oxigen din plămâni.

Nici măcar nu-mi dau seama cât de departe de Maple Hills suntem sau câte minute au trecut de când am urcat în mașină și m-am așezat în poala lui Nate. Genunchii lui i-au deschis pe ai mei, gura i-a coborât mai agresivă, mai dominantă peste a mea. Nasul lui îl atinge pe al meu.

– Poți să fii fată cuminte și să nu faci zgomot?

Încuviințez din cap, pregătită în sfârșit să-i simt degetele lungi, groase alinând dorința dintre picioarele mele. El, în schimb, își trece un deget peste clitorisul meu umflat și nu-mi pot reține frustrarea care îmi scapă.

– Sunt așa de aproape să o fac singură. Spune-mi dacă nu știi ce să faci, Nathan!

Ultima dată când l-am întărâtat spunându-i că nu era în stare să ofere plăcere unei femei, mi-a dovedit că m-am înșelat foarte tare.

Mâna lui liberă intră în părul meu de la ceafă, trăgându-mă ca să mă uit în sus la el. Mărește presiunea pe clitorisul meu, apoi din gât îmi iese un geamăt satisfăcut și maxilarul mi se relaxează în timp ce plăcerea mi se rostogolește prin corpul foarte tensionat și frustrat sexual.

Schimbând cu podul palmei, cealaltă mână se strânge în părul meu.

– Într-o zi o să-ți posed gura aia frumușică și nu o să mai poți să fii așa de autoritară, pușlama mică și nerăbdătoare!

Îmi acoperă gura cu a lui, absorbindu-mi geamătul satisfăcut și penetrându-mă cu două degete și întinzându-mă în mod delicios.

N-ar fi trebuit să promit vă voi fi liniștită.

Zgomotul alunecos, umed al degetelor lui Nate intrând și ieșind din mine ar fi suficient ca toată lumea să știe fără ca eu să spun măcar vreun cuvânt. Muzica urlă în continuare, prietenii

noştri sunt atenţi la orice numai la noi nu, iar plăcerea fierbinte, roşie şi cunoscută explodează pe şira spinării.

– Păsărica ta este perfectă, geme el în urechea mea. Aşa de udă şi de strâmtă!

Îmi cambrez şoldurile în mâna lui şi de pe buze îmi ies rugăminţi incoerente şi gemete. Încerc să strâng genunchii, corpul încercând să ascundă senzaţia care creşte în mine.

El îmi ţintuieşte picioarele deschise cu ale lui şi sunt aproape să cad în neant cu capul înainte.

– O să termini pentru mine? Termină pe degetele mele, Anastasia, arată-mi cum va fi când o să te penetrez.

Dându-mi drumul la păr, îmi pune mâna peste gură pentru a-mi înăbuşi ţipetele când mă cutremură orgasmul şi înţeleg că ţip aşa de tare, încât s-ar sparge geamurile la cea mai bună încercare a mea.

Tot corpul îmi tremură, plăcerea mi se împrăştie peste tot până ce îmi dau ochii peste cap şi-mi arcuiesc spatele. El continuă să îşi mişte degetele până când spasmele se opresc şi cad lipicioasă şi satisfăcută pe pieptul lui.

Scoate delicat degetele şi-şi lipeşte buzele de fruntea mea udă.

– Deschide gura, îmi spune el cu o sclipire curioasă în ochi când eu ridic curioasă privirea.

Fac cum îmi spune, prea mulţumită să mă cert, şi aştept cu gura deschisă. Îmi pune cele două degete ude pe limbă, iar eu simt imediat gustul ameţitor dulce-sărat.

– Suge. Vezi ce gust incredibil de bun ai, şopteşte el.

– Na...

Muzica se întrerupe brusc, corpul meu încremeneşte, eu fac ochii mari, în timp ce Nathan îşi retrage repede degetele din gura mea şi-mi eliberează picioarele ca să le pot strânge.

– Vrea cineva McDonald's?

Îmi promit ca următoarele zece minute în spatele maşinii până la Maple Hills vor fi fără evenimente.

Lola îmi aruncă o privire bănuitoare peste umăr când coboară geamul.

– Este, hm... prea cald. Am nevoie de niște aer proaspăt.

Uitându-mă la Nathan, simt un amestec de beție, somn, satisfacție. Aștept până când el se uită la mine înainte de a șopti:

– Miroase a sex?

Pufnește și-și lipește cu afecțiune buzele de nasul meu.

– Eu nu simt decât mirosul șamponului tău. O să am erecție de la miere și căpșune pentru că o să-mi amintească de asta. Foarte nepotrivit, Allen.

Nate are dreptate; este foarte nepotrivit, dar acum nu mă deranjează. Mă trage aproape, ținându-mă de vorbă și făcându-mă să râd până ce ajungem în fața casei lui.

Toată lumea o ia spre ușă, unii ducând pungile pline de McDonald's și ceilalți încercând să se care unii pe alții.

O urmez pe Lola în casă, în timp ce Nate îi ajută pe Robbie și J.J., care sunt așa de beți, încât au adormit. Imediat ce nu ne mai aud băieții, Lola mă trage de braț și mă duce în colțul bucătăriei.

– Ați făcut sex în Uber?

Vocea îi este contrariată, dar pe față i se citește mândria. Așa de multă mândrie!

– Nu, n-am făcut!

Teoretic vorbind, nu mint.

– Ai făcut ceva, Anastasia Allen.

Brațe mari îmi cuprind talia de la spate și-i simt gura sărutându-mi umărul.

– Lo, Robbie mi-a zis să-ți spun să te duci să-ți iei nuggets-urile de pui.

Ea face ochii mari – după cum o știu pe Lola, probabil uitase complet de ele. Când ea pleacă în direcția camerei de zi, Nate mă întoarce în brațele lui ca să fim față în față, cu un rânjet mulțumit pe chip. Îmi dă părul după urechi.

– Vrei să te duci la culcare?

– Foarte mult.

Luând două sticle de apă din frigider, își petrece degetele prin ale mele, luând-o spre scări, printre coechipierii lui beți împrăștiați prin camera de zi.

Mă lasă să urc prima, prinzându-mă bine de talie ca să se asigure că nu-mi pierd echilibrul pe tocurile astea ridicol de înalte.

– Nu te mai uita la fundul meu, Hawkins!

– Atunci să nu mai ai un fund care arată așa.

Ajungem în sfârșit la ușa lui și tastez codul, încruntându-mă când tastatura arată roșu în loc de verde. Îl tastez din nou. Roșu.

– Ușa ta e stricată, mormăi eu, mai încercând o dată.

– Acum câteva ore funcționa. Introduci codul corect?

– Da! Tastez iarăși numerele. 2539... Este roșu.

– Ăla nu-i codul meu, zice el, dându-mă laoparte pentru a introduce patru cifre diferite.

Tastatura devine imediat verde.

– Cum adică nu-i codul tău? L-ai schimbat?

Clatină din cap, băgându-mă pe ușă. Eu sunt convinsă că am dreptate, până când trece ceața de la tequila pentru o fracțiune de secundă și-mi dau seama că n-am dreptate.

– Nu, scuze, tequila în creier. Este codul de la camera lui Ryan.

Aproape toate emoțiile trec dintr-odată peste fața lui, ca și cum temperatura în cameră a scăzut. Deschizând una din sticlele de apă, ia o gură mare, încuviințând către el însuși ca și cum ar purta o conversație la care nu sunt invitată.

Se descalță, își dă șosetele jos și-și desface blugii, trăgându-i în jos de pe coapsele musculoase, apoi se întinde ca să tragă și tricoul.

Mi se pare nedrept să fiu martoră la asta pentru prima dată fără să fiu complet trează. Mi-e teamă că am pierdut un mușchi sau un abdomen, poate vreun pistrui undeva pe pieptul lui. Este incredibil și nici măcar nu reacționează în timp ce mă uit fără nerușinare la el cum umblă prin cameră în boxeri mulați, gri.

Ia un tricou negru dintr-un sertar, logoul Titanilor fiind vizibil lângă gât, și mi-l dă. Oftează, spunând în sfârșit ceva.

– Da, Ryan, am uitat cumva de Ryan. Tipul cu care te culci.

Ar fi trebuit să anticipez conversația asta.

– Nu suntem împreună.

Urmărindu-l cu privirea, îl văd cum se așază pe pat, cu mușchii umerilor tensionați.

– Lui Henry i-ai spus că te culci cu el. Chiar l-am văzut în patul tău.

Nu pare supărat. Pare, nu știu. Nu știu cum pare; nu știu ce-i trece prin cap.

– Am avut o relație de prieteni cu beneficii de ceva timp. Vrea să iasă cu Olivia, așa că ne-am oprit. Ridic din umeri, sperând că scurta mea explicație este suficientă, dar nu-mi dau seama după fața lui. Noaptea trecută nici măcar n-am făcut ceva; ne-am uitat la un film și am adormit. Este cel mai bun prieten al meu, Nate, și nu-i treaba ta. De ce ești gelos?

Îmi ignoră întrebările, trăgându-mă de șolduri până când sunt direct în fața lui. Mă aștept să spună ceva, dar, din nou, nu o face.

Întinzându-se după picioarele mele, îmi desface fiecare pantof și-mi dă ordin să-i descalț. Ușurarea de a păși cu picioarele pe podeaua tare, plată după ore de tortură este probabil mai bună decât orgasmul de mai devreme oferit de Nate, dar nu cred că-i momentul potrivit să spun asta.

Își urcă delicat mâinile pe spatele coapselor mele.

– Sunt gelos pentru că te vreau doar pentru mine, Stassie, și sunt gelos pe orice tip căruia îi acorzi gratuit atenția ta. Sunt gelos până și pe Henry, pentru Dumnezeu, și-l iubesc pe băiatul acela!

– Cu Ryan a funcționat așa de bine pentru că nu am fost geloși. Nu ne păsa ce făcea celălalt în afara aranjamentului nostru...

– Asta-i grozav, zice el sarcastic. Dar eu nu sunt Ryan.

Mă prinde de spatele coapselor și mă trage în față, în așa fel încât genunchii mei ajung de o parte și de alta a șoldurilor lui, încălecându-l. Devin perfect conștientă de faptul că nu am chiloți când rochia mea se ridică, oprindu-se doar când mâinile lui mari îmi strâng fundul și se folosește de asta ca să mă frece de el.

– Nu vreau să te împart cu alți tipi. Știi că sunt perfect capabil să te satisfac singur, în orice fel ai nevoie.

Este periculos de aproape de teritoriul exclusivității, ceva ce nu-mi doresc. Îi dau laoparte părul de pe față și-mi lipesc delicat buzele de gura lui.

– Nu te mai gândi atât și hai să o facem! Nu-i ceva așa de serios. Rostogolindu-mă pe spate, Nate se urcă între picioarele mele, aplicând presiune exact unde vreau eu. Îmi înfig degetele în spatele lui pentru a-i trage corpul peste mine ca să-i simt fiecare respirație. Am nevoie de mai multă frecare, mai multă presiune, mai mult din el. Ai un prezervativ?

Nasul lui îl atinge pe al meu o dată, de două ori. Din pieptul lui se aude un geamăt când îmi ondulez șoldurile spre locul erecției din boxeri.

– Mă urăsc acum, dar nu facem dragoste.

Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, asta era undeva spre capătul listei.

– Poftim?

– Nu vreau să fac dragoste cu tine. Nu. La dracu', vreau, dar nu acum. Își lipește fruntea de a mea, coborând vocea. Vreau să mă dorești când ești trează, Anastasia. Nu mai suport altă săptămână în care să mă eviți. Urăsc asta.

Înțepătura respingerii îmi cade în stomac și simt că nu pot să respir.

– Oh, bine. Nu-i nimic. Poți să te dai jos de pe mine, te rog?

– N-am vrut să sune așa, îmi pare rău. Nu vreau să fie sex la beție. Ia tricoul pe tine; putem să stăm de vorbă sau să dormim, orice vrei să faci.

Are sens ce spune, dar cumva asta nu alină stânjeneala pe care o simt. Îmi tremură buzele, în ciuda încercărilor de a mă concentra asupra lui când spune că mă dorește. Mi se pare că mă vrea doar dacă îi ofer mai mult, ceea ce nu pot. Nevoia de a-i face pe plac și cea de a evada se luptă în creierul meu, sufocându-mă.

– Stassie, te rog, nu plânge! Te doresc așa de tare! Doar că nu vreau ca prima dată când facem dragoste să fie ceva ce ai regreta.

Nu mai zic nimic, iau tricoul Titans și mă duc la baie. După ce mă schimb de rochie, cu obrajii încă roz și cu lacrimi amenințătoare în ochi, el este deja în pat, așa că mă urc lângă el.

Se apropie şi-şi lipeşte buzele de tâmpla mea, sărutându-mă repetat.

– Vrei să ne îmbrăţişăm?

Îmi pun capul pe pernă.

– Eu nu mă îmbrăţişez.

Chicoteşte, mai sărutându-mă o dată.

– Noapte bună!

Aştept până ce adoarme repede înainte de a chema un Uber.

CAPITOLUL 14

NATHAN

Uneori, nu-mi folosesc creierul pe care l-am primit.

Este jenant, o să-mi asum asta și o să spun că merit runda de tratament silențios care mă așteaptă.

Sunt un idiot. Probabil cel mai mare idiot care a existat vreodată. Ce fel de om are o femeie sub el, o femeie la care visează de săptămâni și-i spune că nu vrea să facă sex când ea îi cere un prezervativ?

N-aș fi putut să aleg un moment mai vulnerabil să o resping; nici măcar n-am vrut. Sper că înțelege asta. Chiar dacă înțelege, tot am rănit-o, chiar și cu cele mai bune intenții.

Eram doar beat și gelos după ce a încercat să intre în camera mea cu codul lui Ryan. Am stricat totul pentru că am fost meschin.

„Grozavă treabă, Hawkins!"

Voiam să-i arăt că nu o doresc doar când sunt beat, ci o vreau tot timpul. Îmi place scânteia ei și vreau să o cunosc, dar am dat-o rău în bară.

Mi-am dat seama că nu-i acolo când m-am rostogolit, pe jumătate adormit, ca să o iau în brațe. Clar a așteptat până ce am adormit – nu că i-aș căuta vreo vină.

O sun de când m-am trezit, dar îmi intră mesageria vocală. Mi-a dat numărul ei abia azi-noapte, iar eu practic am murit din cauza șocului. După ce a avut orgasm, era drăguță, somnoroasă

și docilă, cuibărită în poala mea, bolborosind prostii, punându-mi o grămadă de întrebări și uitându-se la mine cu ochii ei mari, albaștri.

Am scos telefonul din buzunar să văd cât era ceasul, iar ea a mormăit să nu i-l bag în ochi ca să nu vadă toate pozele nud care le primesc. L-am deblocat și i l-am dat, spunându-i să-și facă de cap, apoi ea a intrat la contacte și și-a trecut numărul de telefon.

– Cum să mă trec?

– Numele tău ar fi bun pentru început, am tachinat-o eu.

Ea a chicotit, bătând cu unghiile pe dosul telefonului meu.

– Mmm... Este plictisitor... Vreau să fiu... Ușuratica din Uber... Nu, este cam lung. Ușuratica Uber. Perfect.

Nu m-am putut abține să nu pufnesc.

– Doar nu vorbești serios, Anastasia, am provocat-o, dar ea deja tasta fericită.

Așa că acum încerc să dau de Ușuratica Uber.

Ușuratica Uber

„Răspunde la telefon Stas!"

„Te rog!"

„Răspunde la telefon sau îți schimb numele!"

„O să fii ceva plictisitor, ca Stassie sau Anastasia."

„Gata cu Ușuratica Uber!"

Sper că erai suficient de trează ca să-ți amintești conversația aia."

Ultimul lucru de care am nevoie este să creadă că îi zic ușuratică.

După ce m-am holbat o oră la tavanul din dormitor și n-am primit nici un apel și nici un SMS, mă dau în sfârșit jos din pat.

J.J., Robbie și Lola mănâncă în bucătărie când ajung eu jos. Se vede că sunt mahmuri, dar râd toți. Mă rog, până ce apar eu, iar Lola mijește ochii.

– Patul rece, Hawkins?

Trecându-mi mâna peste față, mă îndrept jenat spre ei. Îmi sprijin coatele de insula din bucătărie și mă pregătesc de tortură.

– Știu, Lols, știu. Cum știi așa de repede? Nici măcar n-ai fost acasă.

– Pentru că am văzut-o când încerca să se strecoare în tricoul tău la o oră după ce v-ați furișat sus.

Măcar o dată J.J. și Robbie nu spun nimic; se holbează în bolurile lor cu cereale de parcă sunt cel mai excitant lucru pe care l-au văzut vreodată.

– Am tot sunat-o, dar nu-mi răspunde. Ce număr aveți la apartament? Mă duc acolo.

– Te-ai lovit de prea multe ori la cap, hocheistule? Este sus. Își ia cana de cafea și o duce la buze, încă uitându-se urât la mine peste margine. Doar nu o lăsam să se urce în Uber beată și tristă, purtând doar un tricou. A dormit în camera lui Henry.

– Și unde a dormit Henry? întreb eu cât pot de calm.

– Nu știu, probabil cuibărit lângă ea. Zâmbetul ei este imens, aproape sinistru. Încă n-au coborât. Știi ce spun bărbații, că dimineața e glorioasă. El e așa de dulce și de bun. Mereu e tăcut, știi? Henry o va trata frumos.

Încă o aud cum râde când sunt la jumătatea scărilor, clar prea mahmur ca să alerg în orice direcție.

– Nu ești amuzantă, Lola!

Camera lui Henry este lângă a mea, așa că faptul că n-am auzit nici un sunet este semn bun. Bat la ușă și aștept să-mi spună cineva să intru. Acum, când stau în fața ușii, o aud cum râde. Bat din nou, dar nu răspunde nimeni.

La dracu'!

De patru zero – pentru că Henry este prea speriat că ar rămâne pe din afară și că nu și-ar putea lua lucrurile.

Este sub pături, nemachiată, cu părul ud, cu o cană de cafea între mâini. Chicotește la ceva ce-i spune Henry, dar când mă vede, se schimbă un pic la față înainte să zâmbească forțat.

Spre încântarea mea, Henry stă pe o saltea gonflabilă pe jumătate umflată pe podea. Se uită la noi doi și se ridică.

– Mă duc să iau micul-dejun.

Trece jenat pe lângă mine, și când îl aud pe scări, intru în cameră și mă așez la marginea patului. Ea se îndreaptă și se sprijină

de tăblia patului. Încă poartă tricoul meu și, al naibii să fiu, e frumoasă!

– Stassie, îmi pare rău!

Îmi zâmbește din nou forțat.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, Nathan. Ai voie să-ți retragi consimțământul în orice moment. Nu m-aș supăra niciodată pe tine pentru că te-ai răzgândit. Inspiră adânc, aplecându-se să pună cana pe noptiera de lângă pat. Eu doar...

– Stas, încetează, o întrerup eu, apropiindu-mă de ea. Sunt așa de bucuros că știi asta! Și ai dreptate, dar nu-i cazul de data asta. Nu am retras nimic, doar eram gelos. Dumnezeule, mă simt ca naiba recunoscând asta! Am crezut că, dacă facem dragoste, o să te trezești în dimineața asta și o să dispari. Nu-mi place că ești supărată pe mine, iar de fiecare dată când par să sparg fortăreața de gheață construită de tine, se întâmplă ceva și sunt iarăși la început.

Ascultă tot ce am de zis: fără să mă contrazică, fără să-și dea ochii peste cap, fără să mă ia peste picior.

– Nu-mi place respingerea, zice ea încet. Nu mi-a plăcut niciodată, nici când eram mică. Azi-noapte m-am simțit respinsă și copleșită, eu voiam doar să ne-o tragem, dar tu ai început să spui că nu vrei să mă împarți. Se foiește pe pat, jucându-se cu vârfurile șuvițelor și-mi dau seama că discuția este inconfortabilă pentru ea. Simt că vrei o relație sau ceva mai mult decât ofer eu. Eu chiar sunt atrasă de tine, Nate, dar abia ne cunoaștem. Îmi pare rău că am plecat. Doar că nu mi-a plăcut și am vrut să ies din acea situație.

Are dreptate. Îmi place de ea și nici măcar nu m-am gândit la ce vrea ea.

– Îmi place că știi cum să-ți exprimi sentimentele.

Pufnește și-și ridică genunchii la piept, trăgând tricoul pentru a se îmbrățișa strâns.

– Am făcut atâta terapie. Mi-a luat ani întregi să spun „Nu-mi place respingerea". Doctorul Andrews o să fie așa de fericit că am reușit să o aplic într-o situație din viața reală.

– Poți să fii pacienta lui vedetă. Ascultă, îmi pare rău că te-ai simțit respinsă. Nu era intenția mea.

– Este așa de ciudat! Voiam să ți-o trag, Nathan, nu să provoc drame. Trebuie să fiu sinceră, eu nu sunt pentru chestia asta cu exclusivismul. Nu-mi plac angajamentele. Nu am timp. Programul meu este și așa plin.

N-ar fi putut să fie mai directă și mai clară. Nu-mi place nimic din ce zice, mai puțin partea că voia să mi-o tragă pentru că aia mi-ar plăcea, dar nu pot să dau vina pe ea că nu a comunicat.

– Te-am ascultat, Allen. Ai fobie de angajamente, am înțeles. Ca să știi, acum, când suntem de acord, poți să mi-o tragi oricând vrei.

– Oh, Nate, gângurește ea în cel mai drăguț și condescendent mod posibil, zâmbindu-mi larg. Nu mai sunt beată. Ești iarăși pe lista neagră, amice. O să mă gândesc să te scot când îmi redai patinoarul.

– Credeam că sunt în perioada de probă. Când am intrat pe lista neagră? Măcar sunt în capul listei? Sunt numărul 1?

– Clar ești numărul 1.

Să fiu numărul 1 pe lista neagră a lui Stassie este cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

În fiecare zi din această săptămână ne-am antrenat înaintea ei și a lui Aaron din cauza unor rahaturi pe care Brady îi pune să facă pentru *a învăța din greșelile lor de la regionale.*

Problema este că în fiecare zi din această săptămână am început târziu și am terminat târziu din cauza unor critici din partea lui Faulkner. Ea a stat fierbând tăcută cu brațele încrucișate la piept, încercând să mă omoare cu privirea.

– Stassie... am încercat imediat ce am ieșit de pe gheață, fiind nevoit să trec pe lângă ea.

– Nici măcar nu începe, Nathan, doar dacă nu cumva vrei să te bat cu crosa de hochei.

A spus-o așa de calm, că a fost mai înfiorător decât dacă ar fi urlat și mi s-ar fi făcut pielea de găină.

Ieri, am fost ocupați să câștigăm meciul în San Diego, așa că a avut patinoarul doar pentru ea, dar astăzi nu cred că ies întreg de aici. O văd cu coada ochiului în timp ce patinez. Astăzi poartă un costum de un albastru-deschis; culorile calde și delicate mi se pare ciudat de nepotrivite pentru cineva plin de furie.

Deși nu-i pot vedea corpul, aș paria că se întinde pe fiecare curbură a ei, așa că măcar va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea când mă va omorî.

O zăresc certându-se cu Aaron, ceea ce mă încântă mai mult decât ar trebui, dar îmi distrage atenția suficient ca J.J. să intre în mine, trimițându-mă în mantinelă.

– Fii atent, dobitocule!

Mă uit la ceas, știu că am depășit programul de vreo cincisprezece minute. Faulkner a zis să nu ne oprim până ce nu zice el și, atât timp cât Brady nu bate nerăbdătoare din picior, el este pregătit să-și încerce norocul.

Mă dor toți mușchii pentru că ne muncește ca la armată și...

„Ce naiba face?"

Ea e în mijlocul patinoarului cu o expresie de pură hotărâre și se pare că... *își începe programul?* O să fie făcută una cu pământul.

„Unde naiba sunt Aaron *și* Brady?"

– Stassie, ieși de pe gheață!

Nici măcar nu se uită la mine, doar îmi arată degetul mijlociu și continuă să patineze în timp ce băieții sunt în jurul ei.

Bobby vine lângă mine.

– O să fie rănită, căpitane! Trebuie să faci ceva.

Plutește pe patinoar printre băieți și simt că încerc să prind un fluture. O imagine în albastru ce se învârte și alunecă, nederanjată de pericolul în care este. Jumătate din băieți nici măcar n-au văzut-o, așa că n-au încetinit și, pus într-o situație jenantă, eu mă chinui să o prind din urmă.

Sunt căpitan al echipei de hochei și nu pot să prind o patinatoare de la patinaj artistic de 1,60 metri – niciodată nu o să ajung așa de jos.

Încetinește în sfârșit din cauza unei piruete elegante și recuperez distanța și o iau pe umăr, ignorând țipătul ei de groază. Mă lovește cu pumnul în spate – este o zi bună de purtat echipament protector.

Nici măcar n-am zis ceva, dar știe că sunt eu.

– Nate Hawkins, lasă-mă jos acum!

Îi țin coapsa pe loc și o strâng.

– Taci, Anastasia! Încerci să te rănești iarăși la cap?

Încearcă să se foiască, dar o strâng așa de tare, că poate doar să mă lovească – sincer, am avut parte de lovituri mai rele.

– Încetează să-mi spui să tac! Lasă-mă jos, Nathan!

Furia se prelinge prin fiecare silabă și știu ce mă așteaptă imediat ce o las jos.

Când o pun la loc pe pământ, după mantinelă, unde va fi în siguranță, în ochii ei sunt flăcări, obrajii îi sunt roșii, pumnii sunt strânși în lateral.

Mâinile îi zboară în păr, degetele se unesc în timp ce clatină exasperată din cap, respirând greu. Încerc să mă concentrez pe furia ei, nu pe sâni, dar este greu.

– Anas...

– Dacă mă mai atingi vreodată – ochii ei se uită în ai mei, eu sunt încremenit, vocea ei fiind periculos de joasă –, Nathan Hawkins, mă voi asigura că singurul loc de muncă pe care-l vei avea va fi ca șofer Zamboni. M-ai înțeles?

Îmi mușc limba pentru că, la dracu', acum vreau așa de tare să o sărut! Își duce mâinile la buze, fiind așa de atrăgătoare când e supărată pe mine.

– Am înțeles.

– Ați depășit ora și-mi dați programul peste cap. Am planuri în seara asta și voi întârzia dacă nu ieșiți de pe gheață și nu mă lăsați să mă antrenez!

– Ce planuri ai?

Pufnește, încrucișându-și brațele la piept.

– Nimic în care să fii implicat.

– Hawkins! strigă antrenorul, atrăgându-mi atenția înapoi spre gheață. Terminați!

Mă mai uit o dată.

– Eşti foarte frumoasă astăzi.

Deschide gura şi o închide – clar nu se aştepta la asta. Furia de pe faţa ei începe să se ducă, ochii i se îmblânzesc şi aproape ca prin magie, o fracţiune de secundă după aceea, dispare totul.

– Du-te dracului, Nathan! strigă ea, plecând de lângă mine.

Mă simt ca un detectiv încercând să aflu unde se duce în seara asta.

– Poliţia foloseşte cuvântul obsedat, Nate, mă informează Henry din partea cealaltă a camerei.

Nu m-ar mira ca el să ştie unde se duce; probabil a întrebat-o, iar ea i-a spus. Aşa funcţionează lucrurile cu ei doi, nu-i aşa?

Scot telefonul şi sper că i se face milă de mine acum, când e obosită după antrenament.

Uşuratica Uber

„Unde te duci în seara asta?“

„Cine eşti?“

„Ştii cine sunt.“

„Cred că ai greşit numărul.“

„Hm... Nu cred. Te duci la o petrecere?“

„Mă văd cu nişte motociclişti. Mari. Plini de spermă.“

„Grozavă referinţă de film. Ce răzgâiată eşti!“

„Hai să-ţi spun ceva, Hawkins. Găseşte-mă înainte de miezul nopţii şi poţi să mi-o tragi, în sfârşit, în gura asta frumuşică. *Aşa nu o să mai pot fi* o puşlama nerăbdătoare, autoritară. *Ne-am înţeles?“*

„O să-ţi stea aşa de bine când o să-mi faci sex oral!“

„Vânătoare fericită!“

Anastasia are darul de a-mi folosi propriile cuvinte împotriva mea, dar acum mi-a oferit motivaţia perfectă să o găsesc.

La dracu'!

Henry are dreptate – parcă aş fi un obsedat.

CAPITOLUL 15

ANASTASIA

Sunt extrem de mulțumită de mine acum.

Nate este la zece minute de locația mea și mai sunt cincisprezece minute până la miezul nopții. Toată noaptea m-a sunat, implorându-mă să-i dau indicii. Nu am cedat nici eu, nici ceilalți care au jurat să țină secret.

Cu fiecare petrecere la care nu mă găsește, este tot mai enervat pe el însuși. A petrecut prea mult timp verificând petrecerile de la frății, lucru care i-a zădărnicit șansele, și acum aștept să treacă minutele.

Douăsprezece minute.

Accept apelul lui video și zâmbesc când fața lui morocănoasă îmi umple ecranul.

- Încă ești în L.A., corect?

- Tic-tac, Hawkins. Rămâi fără timp.

Își trece mâna prin păr și oftează înfrânt.

- Asta-i pedeapsă, nu-i așa? Pentru că am jucat până târziu toată săptămâna? Încă ești supărată, nu-i așa?

Mă ridic din pat și mă plimb prin cameră, cu ochii pe fața lui, ținând telefonul la distanță de corp.

- Tu ce crezi?

- Normal că ești încă supărată. Oftează. Știu asta.

Mă plimb prin cameră, urmărind cum pe fața lui se vede că-și dă seama unde sunt.

– Ar trebui să știi că nu trebuie să-ți bați joc de timpul meu pe gheață, Nathan.

Nouă minute.

– Ești în dormitorul meu, zice el monoton. De ce m-ai spus să alerg prin tot Maple Hills când tu erai în dormitorul meu?

– Nu ți-a zis nimeni că la tine acasă este o petrecere? Ciudat!

– O să-i omor!

– Păcat că ești prea departe și n-ai cum să te întorci până la miezul nopții. Oftez dramatic, savurând fiecare secundă. Cred că mă duc jos să găsesc pe cineva cu care să fiu răsfățată. Drum bun, Hawkins!

– Anastasia, st...

A fost ușor să-i conving pe prietenii lui Nate să ne batem joc de el.

J.J.

„Am nevoie de o favoare. O să-i strice noaptea lui Nathan."

„Ascult."

„S-ar putea să-i fi spus că poate să facă anumite lucruri cu unele părți din mine. Părți cu care chiar vrea să facă anumite lucruri. Dar doar dacă mă găsește în campus înainte de miezul nopții."

„Și eu ce rol am în asta?"

„Ce-ai zice să dai o petrecere după ce pleacă el? Una despre care să afle abia după miezul nopții."

„Ești malefică. Mă bag. A trimis mesaj pe grupul nostru ca să întrebe dacă vrea cineva să iasă diseară. LOL."

Eu și J.J. avem un parteneriat neobișnuit, cu rădăcini în bucuria amândurora de a-l enerva pe Nathan. A început săptămâna trecută, când nu aveam unde să stau. Nate se uita la mine, dezbrăcându-mă practic cu privirea, așa că am decis să mă joc un pic cu el.

Jaiden m-a lăsat să stau pe genunchiul lui, glumind că, dacă Nate nu avea să fie lângă mine în 90 de secunde, avea să achite el toată nota. Au fost 27 de secunde.

Tot el nu m-a lăsat să plec după faza cu gelozia, băgându-mă în camera lui Henry ca să dorm acolo. După el, Nate şi-ar fi folosit creierul în continuare dacă m-ar fi găsit în camera lui, dar i-ar fi dat băiatului şansa să explice.

J.J. este o ameninţare pentru Nathan pentru că este un amant excepţional – explicaţia lui, nu a mea.

A fost amuzant să stau în camera lui Henry. În baie are o cutie cu lucruri esenţiale precum şampon, şerveţele umede, elastice de păr şi tampoane. L-am întrebat dacă i le-a lăsat vreo fostă, dar el a zis că le-a cumpărat în caz că rămânea o femeie la el. Voia să se asigure că ea ar fi avut tot ce i-ar fi trebuit, mai ales pentru că femeile n-au niciodată propriile şosete.

Îmi doresc să fi avut o soră ca să o mărit cu Henry, pentru că mă face să-mi explodeze inima.

Mă duc în bucătărie să mă alătur celorlalţi şi e evident că starea de spirit este bună. E un miracol că au reuşit să păstreze secretă petrecerea. Apare Mattie cu o sticlă de şampanie.

– Trei minute!

Robbie împarte pahare de plastic, iar Mattie deschide sticla.

– Un minut până la miezul nopţii, zice Henry uitându-se la ceas.

În ciuda faptului că suntem în octombrie, parcă ar fi Anul Nou datorită entuziasmului inexplicabil şi numărătorii inverse.

În bucătărie este o atmosferă vibrantă şi nimeni din afara grupului nostru n-are idee ce se petrece. Mă bucur pentru că este aşa de prostesc, dar băieţilor le place. Din câte-mi dau seama, s-au săturat ca Nate să aibă orice fată vrea.

Trei.

Doi.

Unu.

Băieţii izbucnesc în urale, dând şampania pe gât şi bătând palma unii cu alţii. Un braţ greu cade pe umărul meu şi mă uit la faţa zâmbitoare a lui J.J.

– Facem o echipă grozavă, Allen? E la vreo treizeci de secunde distanță. Ești gata de distracție?

Bobby și Kris au fost cu Hawkins toată noaptea, trimițându-ne în secret actualizări cu locurile unde mergeau și cu nivelul frustrării lui. Aparent, nu-i pasă de propunerea mea; nu vrea să piardă în fața mea pentru că aș fi insuportabilă.

Și s-ar putea ca ăsta să fie singurul lucru cu care o să fim vreodată de acord.

De la insula din bucătărie, unde suntem toți adunați, se vede direct ușa de la intrare. Când intră pe ușă, primul lucru pe care îl face este să clatine din cap, scanând camera plină de oameni.

– Pare supărat, chicotește Lola.

– Da, asta-i pentru mine, zice J.J., golind paharul dintr-o înghițitură și neputând să-și ascundă zâmbetul. Dacă n-ar reacționa așa, n-aș face-o. Este așa de ușor cu el!

Hotărăsc să mă întâlnesc cu el la jumătatea drumului, oarecum speriată că, dacă ajunge în bucătărie, o să-l omoare pe Jaiden, când o fată pășește în fața mea, petrecându-și brațele în jurul taliei lui.

El pare surprins, chiar mai mult decât noi, restul. Lola se apleacă, mijind privirea.

– Aia este Summer Castillo-West?

Summer locuiește în aceeași clădire cu noi împreună cu prietena noastră de la The Honeypot, iar acum este pe vârfuri, șoptindu-i ceva la ureche lui Nate. Ochii lui mă găsesc, iar după ce-mi zâmbește arogant, îmi face cu ochiul.

Dau pe gât restul băuturii.

– Da, este Summer.

Un sentiment ciudat, fierbinte mi se strecoară pe șira spinării, deși nu-l recunosc. Nu doresc să-l mai simt; se întinde spre stomac, întorcându-se când îl văd pe Nathan luând-o pe Summer de mână și conducând-o spre scări.

Nu-i furie, este ceva mai profund de atât. Agonizant și înnebunitor, mă aprinde ca focul. Cred că este gelozie. Rahat!

J.J. se scarpină la ceafă, pe liniile delicate ale feței lui văzându-se confuzia. Se uită la băieți pentru sprijin, dar toți își

examinează paharele, evitând contactul vizual. Își drege vocea și se uită la mine.

– Nate umblă după ea din primul an, dar mereu l-a refuzat. Eu... nu știu ce se întâmplă acum.

Suntem doi care nu știm.

Nu cred că am clipit cât timp Nate și Summer au fost sus împreună. După vreo zece minute, o zăresc în sfârșit pe scări, dar este singură. Se alătură grupului ei pentru a continua să bea, dar nu arată ca și cum tocmai ar fi făcut sex.

În timp ce mă îndrept spre scări, mă gândesc că poate nu-i o idee bună. Sunt alimentată de alcool, gelozie și poate ceva neîncredere. Care-i cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

O parte din mine se așteaptă să mă lovesc de el coborând pe scări, închizându-și șlițul sau ceva la fel de scârbos, dar nu. Tastând codul, cel corect de data asta, privesc cum se face verde.

Nate stă pe pat în același loc unde eram eu mai devreme în apelul video cu el. Pare mult mai fericit decât când a intrat pe ușă, ceea ce mă irită instantaneu.

– Ce naiba a fost asta? întreb eu cât pot de calm, dar, când mă aud vorbind, nu-i calm.

– Ești geloasă, Anastasia?

– Sunt enervată.

Se îndreaptă, zâmbind arogant când mă apropii de el.

– M-ai făcut să par o proastă în fața prietenilor noștri!

Mă sfidează.

– M-ai pus să alerg prin tot campusul când tu erai, de fapt, chiar unde voiam eu să fii. Imaginează-ți cât de prost mă simt eu!

– Te-ai culcat cu altă fată aici, la petrecerea la care sunt și eu!

Se ridică, trupul lui copleșindu-l imediat pe al meu, mirosul dulce al parfumului înnebunindu-mi toate simțurile. Se întinde și-mi dă părul după ureche, ignorându-mă când încerc să-i înlătur mâna.

– N-am atins-o niciodată. I-a venit menstruația și avea nevoie să folosească urgent baia. Am stat aici, așteptând să vii și să te înfurii pe mine. Îmi prinde delicat bărbia, trecându-și degetul

mare peste buza de jos. Am fost interesat să văd cum funcţionează chestia asta fără gelozie.

– Eu... La dracu'! Păi, sunt supărată pe tine, Nathan.

– Bun.

– Aşa de supărată.

– Perfect.

Gurile noastre se strivesc într-o demonstraţie nebună, beată şi disperată de frustrare sexuală acumulată. Prinzându-mă de coapse pe la spate, mă ridică, lăsându-mă să-mi petrec picioarele în jurul taliei lui. Mâinile mele pătrund în părul lui, iar corpurile noastre se mişcă la unison pentru a ne apropia cât mai mult posibil.

Nu-i nimic romantic în ce se întâmplă. Corpul meu este făcut sendviş între al lui şi uşă, limbile noastre se luptă pentru dominaţie şi mâinile i se cufundă în fesele mele. Îmi scapă un scâncet de tortură când îşi freacă pelvisul de mine şi simt cât de tare este.

Trecând cu gura de-a lungul maxilarului meu, îmi ciuguleşte locul de sub ureche, făcându-mi întreg corpul să se cutremure.

– Spune-mi că vrei să te culci cu mine, Anastasia!

– *Tu* să-mi spui!

Cuvintele mele dure îşi pierd impactul când el îmi suge gâtul şi practic le gem. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, el mă aşază pe marginea patului şi se lasă pe vine la picioarele mele, descălţându-mă.

Mă uimeşte cum poate să treacă de la a fi dur la blândeţe în câteva secunde. După ce mă descalţă, îmi bag picioarele sub fund şi-l privesc cum se ridică. Este un scurt moment de linişte în care doar ne uităm unul la celălalt. Inima încă îmi bate puternic, sângele mă arde pe sub piele, totul este hipersensibil.

Ochii lui se cufundă în ai mei, aşa că nu-mi scapă surprinderea lui când întind mâinile spre cureaua lui.

– Pot?

– Da.

Mă ajută să-l dezbrac până ce rămâne în faţa mea doar în boxeri, moment în care îmi dau seama că sub nici o formă nu o să-l pot lua în gură sau oriunde altundeva.

Nate zâmbește arogant, în timp ce eu sunt impresionată. Alung senzația pentru că nu renunț și clar nu-i dau satisfacția de a-i spune cât de mare o are.

– Am fost testat recent și n-a fost nimic de raportat, dar pot să pun un prezervativ dacă vrei? mă întreabă el, în timp ce urc cu mâinile pe partea din față a coapselor lui.

Clatin din cap și-l privesc cum o scoate, încordând pumnul în jurul bazei și frecând-o de câteva ori. Se apleacă și mă sărută pe creștet.

– Îmi spui să mă opresc dacă sunt prea dur, bine?

Cu o mână mă ține de gât și cu cealaltă își ghidează erecția spre mine.

– Scoate limba, iubito!

Fac cum îmi spune, spre încântarea lui imediată, rotind-o în jurul capului, simțind gustul amețitor și sărat pe limbă.

– Așa, fată cuminte!

Cuprind capul cu buzele și sug delicat. Mâna lui îmi lasă gâtul și se înfige imediat în părul meu.

– La dracu', Stas!

Geme puternic și uite așa îmi pierd capacitatea de a aștepta ordine.

Pun mâinile pe fața coapselor lui și mă aplec, înghițindu-l până ce ajunge în fundul gâtului și mă înec.

Prin cameră răsună o serie de înjurături. Cealaltă mână a lui intră în părul meu când eu preiau controlul. Cuprind baza penisului cu mâna și o mișc în ritm cu gura, gemând și înecându-mă, uitându-mă la el cu ochii înlăcrimați.

Capul îi cade pe spate, mușchii stomacului i se încordează, geme adânc, satisfăcut în timp ce continuă, pompând mai adânc.

– Este așa de bine, iubito. Ești al dracului de bună!

Mișcările lui sunt mai dure și dezordonate, spunându-mi cât de aproape este, iar când îi prind delicat testiculele cu mâna liberă, el termină.

– Oh, la dracu', Stassie!

Mâinile lui se încordează în părul meu în timp ce are spasme, iar eu înghit tot ce-mi oferă, cu ochii încă înlăcrimați și gâtul care mă doare.

Îmi curăț colțul gurii cu degetul mare, lingându-l apoi.

– Eu tot mă simt neastâmpărată, îl tachinez. Și nerăbdătoare.

Râde adânc, țintuindu-mă într-un fel în care nu sunt obișnuită. Obrajii i s-au înroșit cu o sclipire mulțumită de după orgasm. Ochii îi sunt cețoși și sălbatici și este frumos.

– Ești incredibil.

Nathan mă ridică de la subraț în picioare, trăgând de breteaua rochiei mele.

– Asta trebuie să dispară.

– Cine-i autoritar acum?

Mă întorc pe loc ca el să poată trage de fermoar. Buzele lui îmi ating umărul, sărutându-mă peste tot în timp ce trage bretelele, iar materialul cade la picioarele mele.

Simt că întregul corp îmi este plin cu o energie frenetică, neîmblânzită. Se controlează așa de mult și este așa de lent, torturându-mă intenționat, tergiversând plăcerea inevitabilă. Când mâna îmi cuprinde sânii de la spate și degetele lui îmi rotesc sfârcurile, fundul mi se curbează instinctiv în el.

– Roagă-mă frumos, șoptește el în urechea mea. O să ți-o trag așa de bine!

Cu cât îmi spune mai mult să-l rog frumos, cu atât mai aproape sunt să-l trimit la naiba. Îi dau laoparte mâinile de unde-mi explorau corpul și mă cațăr în mijlocul patului, proptindu-mă în perne. Genunchiul lui se lasă pe pat, urmându-mă, dar eu apăs cu piciorul în pieptul lui ca să-i opresc înaintarea.

– Stai la capătul patului!

Pare confuz, dar curios, mijind ochii, dar luând-o spre marginea patului. Degetele îmi alunecă pe sub chiloți, coborându-i pe picioare.

Ochii lui se măresc când își dă seama ce fac și se apleacă înainte a prinde cadrul patului. Îmi desfac picioarele cât pot de larg, oferindu-i priveliștea perfectă cu cât de udă sunt – așa, poate să vadă cum mă penetrez cu două degete.

– Mmm, Nathan...

Sunetul de alunecare umedă este singurul din cameră, în afară de țipetele și gemetele mele și câte un *Dumnezeule* dinspre el.

Penisul lui este iarăși tare, ieșind mândru în relief pe pelvis cu sperma sclipind la cap. Încercuiesc clitorisul umflat și bag și scot degetele din mine în vreme ce Nathan pare că explodează.

Cred că este efectul geamătului pe care îl scot când îi rostesc numele și al felului în care mi se arcuiește spatele și mă frec în mână.

– Roagă-mă frumos, îl tachinez eu. Și te las să mă ai.

– Ești o femeie rea, mormăie el, frecându-și fața cu mâna. Lasă-mă să te fac să te simți bine, Stas.

Se duce la sertar și scoate un prezervativ, rupând învelișul și rulându-l pe el. Târându-se lent spre mine, se așază între coapsele mele și se întinde după o pernă liberă, instruindu-mă să ridic șoldurile ca să o poată pune sub mine.

Nu mă pot concentra la ce ar trebui să-mi fac pentru că el este în genunchi, între picioarele mele, cu un corp ce pare sculptat de zei și un penis gros, lung și tare.

– Nu vrei să ți-o trag, Anastasia?

– Ba da.

Da, vreau.

Nathan își lasă corpul peste al meu, sprijinindu-și trupul pe un braț și cu celălalt cuprinzându-mi blând capul. Bag mâna între noi, frec capul de deasupra clitorisului meu, făcându-ne pe amândoi să ne cutremurăm și-l ghidez.

– O să fiu delicat, murmură el, înghiontindu-mi nasul cu afecțiune cu al lui.

Îmi înfig dinții în buza lui de jos, apoi îmi trec imediat cu limba peste același loc.

– Nu fi delicat! Fă sex cu mine ca și cum m-ai urî!

CAPITOLUL 16

NATHAN

Asta se va întâmpla de fiecare dată când voi fi singur cu ea în camera mea?

Îmi convine, dar e prea frumos să fie adevărat. De săptămâni întregi mă gândesc cum ar fi să o am pe Stassie goală sub mine.

M-am gândit cum ar fi să i-o trag când mi-a spus că sunt vedetă de hochei și băiat de bani gata și a continuat spunându-mi că nu-i place hocheiul.

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce necazuri aveau să-mi apară în cale.

Nu știu cum voi ieși viu din asta, pentru că imaginația mea nu i-a făcut dreptate, nici măcar un pic. Aș zice că va distruge toate femeile pentru mine, dar nu mă gândesc decât la ea.

Imediat ce Summer mi-a ieșit în cale, am știut că Anastasia va fi nemulțumită. M-a zis pe bună dreptate că eram gelos. Așa că, atunci când mi s-a oferit ocazia să-i plătesc cu aceeași monedă fără să o resping, n-am putut să o ratez.

Știu cum a părut din bucătărie. Am văzut cum le-au căzut fețele cu groază. Băieții știu de când umblu după Summer, dar pentru prima dată nu eram interesat. Da, și eu am fost șocat. I-am dat niște tampoane din cutia cu prostii de sub chiuveta lui Henry și am trimis-o jos.

Mă aşteptam ca Anastasia să reziste mai mult. Probabil Summer abia ajunsese la baza scărilor când ea urca precum o furtună.

Poate că de Rothwell nu i-a plăcut aşa de mult ca de mine şi mă place chiar dacă neagă.

A fost ideal că s-a aflat aici tot timpul. Acum pot să o ţin toată noaptea şi să facem sex până ce iese gelozia din ea. O înghiontesc cu afecţiune cu nasul peste nasul ei.

– O să fiu delicat.

Îşi înfige dinţii în buza mea inferioară, luându-mă pe nepregătite, apoi limba ei trece peste aceeaşi zonă.

– Nu fi delicat! Fă sex cu mine ca şi cum m-ai urî!

Dumnezeule!

– Nu o să mă prefac că te urăsc, Anastasia.

Corpul ei se foieşte, căutând cu disperare ceva care să-i atenueze dorinţa. Mijeşte ochii şi se apleacă pentru a fi nas în nas.

– De ce?

– Pentru că nu te-aş putea urî niciodată. O ţin de ceafă ca să-i ţin gura lângă a mea, absorbind ţipătul puternic, satisfăcut când intru în ea, întinzându-o lent. O să ţi-o trag ca şi cum păsărica asta strâmtă este a mea. O s-o iei ca o fată cuminte, nu-i aşa?

Am amuţit amândoi. Se mai aud doar gâfâielile şi gemetele ei delicate când îmi ondulez şoldurile. Este udă toată şi mă strânge aşa de bine, încât mi-e greu să cred că ar trebui să mai fac altceva vreodată.

Îmi consum tot autocontrolul ca să stau nemişcat şi să o las să se ajusteze, ştiind că fundul ei autoritar îmi va da de ştire când va fi pregătită. Abia când planez deasupra ei îmi dau seama cât de mare sunt faţă de ea.

– Trebuia să o bagi toată, nu-i aşa? Să te dai mare.

Degetele ei umblă pe spatele meu, şoldurile încep să se mişte, semn că trebuie să mă retrag şi să pompez iarăşi.

– Am băgat-o doar pe jumătate.

Deschide ochii mari şi se ridică pentru a se uita unde se unesc corpurile noastre.

– Dar cred că intră mai mult.

Mă retrag, intru din nou cât de mult pot, până ce întâmpin rezistență. Unghiile ei mi se înfig în umeri își arcuiește spatele, împingându-și abdomenul spre mine.

– Oh, Dumnezeule!

– Ce bine este în tine, Anastasia, ce păsărică perfectă!

Picioarele ei sunt în jurul șoldurilor mele, gleznele se încrucișează pe spatele meu, încordându-se să mă țină acolo, adânc în ea.

– Nate, șoptește ca o rugăciune, este așa de mare! Mă umpli. *Ah!*

Încearcă să mă termine cu vorbele și, la dracu', ar putea reuși dacă ar continua. Capul îmi cade pe umărul ei; îmi lipesc buzele de clavicula ei, apoi în sus pe gât până când gurile noastre se strivesc una pe alta într-o bătaie disperată de limbi și de buze.

O mână mă trage de păr, iar cealaltă îmi zgârie spatele. Este aproape; îmi dau seama după felul cum se agită sub mine, după cum i se adâncește respirația când capătul penisului meu îi atinge punctul G, după felul în care pe față i se citește extazul când intru mai adânc.

Îmi retrag mâna cu care îi țin capul și o strecor între noi, frecându-i cu degetul mare clitorisul umflat până când întregul ei corp se arcuiește și rămâne cu gura căscată.

– Termină pe erecția mea, Stas. Dă-mi-o!

Întregul ei corp se încordează în timp ce-mi strigă numele pe umăr, iar unghiile i se afundă așa de adânc, încât sunt surprins că nu mi-a dat sângele. Cu faldurile ei pulsând în jurul meu în timp ce încetinesc ritmul, îmi lipesc buzele de fruntea ei și ne rostogolim pentru ca eu să fiu pe spate, cu corpul ei fin și moale pe pieptul meu și penisul adânc îngropat în ea.

– A fost... gâfâie ea. Ești... Ai terminat?

– Nu încă. Vreau să te văd cum mă călărești.

Stassie deasupra mea a fost gândul-vedetă la fiecare duș făcut săptămâna trecută. Numai la asta mă gândesc de când a zis-o cu voce tare. Felul în care îi scânteiază ochii când se uită la fața mea cu un zâmbet timid pe buze îmi spune că o vreau.

Se îndreaptă, alunecând lent pe erecția mea până când intră toată. Mă uit la locul dintre picioarele ei unde suntem uniți și nu mai este nici un pic de spațiu.

Dumnezeule!

– Așa? întreabă ea ușor, dându-și părul de pe față.

Încuviințez din cap și îmi înfig mâinile în șoldurile ei, nefiind în stare să articulez vreun cuvânt. Șoldurile ei se ondulează și coboară și mi se taie respirația.

– Sau așa?

– Da, iubito, așa, îi spun cu vocea încordată.

Știu că Stassie este flexibilă pentru că am privit-o patinând. Așa că nu știu de ce sunt așa de surprins când își întinde picioarele în lateral, făcând sfoara.

– Dar așa?

Nu pot să vorbesc sau să gândesc. Intru mai adânc; nu știu cum sau de unde vine ori unde se duce. Își pune mâinile pe pieptul meu, ridicându-se și coborând. Fulgerul de plăcere mă lovește cu putere și o prind de șolduri așa de puternic încât va avea semne zile întregi.

– Ești incredibilă, incredibilă!

Fiecare mișcare a șoldurilor ei este într-un ritm perfect. Îmi pierd mințile. Ridic șoldurile când ea le coboară, iar capul îi cade pe spate.

– Acolo, da, chiar acolo...

Prăbușindu-se pe pieptul meu, degetele ei îmi prind părul. Încă balansându-se în mișcarea mea, sunetul satisfăcător al pielii care se lovește de piele răsună prin cameră și brusc mă bucur că de partea cealaltă a ușii este o petrecere zgomotoasă.

Corpul lui Stassie este perfect; puternic și flexibil, cu un fund rotund, cărnos și cu sâni plini. Nimic din toate astea nu contează când vine vorba de cât de bine este când simți că o cotropește orgasmul.

– O să termini pentru mine, Anastasia? o tachinez eu în timp ce-i tremură picioarele și degetele îi sunt înfipte în pielea mea.

Mormăie ceva incoerent, pielea ei bronzată sclipește în lumina din dormitorul meu, fire scurte de păr îi sunt lipite de frunte,

pe față are o expresie de epuizare și de satisfacție în timp ce mă acceptă în ea cu fiecare centimetru ca o campioană.

Îi cuprind talia cu brațul ca să o țin și strecor cealaltă mână între corpurile noastre unite. Aplic o presiune ușoară pe clitoris, iar ea se cutremură.

Merit o medalie că n-am explodat pe loc pentru că întregul ei corp se încordează, ceea ce acum câteva secunde aș fi zis că era imposibil. Tremură, cambrează șoldurile în timp ce călărește orgasmul, strigându-mi numele.

– Ești un demon. Se întinde, lipindu-și buzele de ale mele, corpurile noastre încă fiind unite în cel mai bun fel. Un adevărat demon.

– Nu te-am crezut niciodată o persoană care renunță, Allen. Îi dau părul ce-i atârnă pe față pe după urechi, cuprinzându-i fața cu mâna. Mă uit o secundă la ea – obraji roșii și un zâmbet leneș în timp ce întoarce capul ca să-mi sărute podul palmei. Ești așa de frumoasă, știi?

– Hawkins, deja mi-o tragi. Nu trebuie să mă mai perii.

„Iat-o!"

Iubita mea docilă, afectuoasă după orgasm a dispărut și a reapărut atitudinea ei tipică de răzgâiată. Îi dau o palmă peste fund, rostogolind-o iarăși pe spate. Ies din ea și chicotesc la scâncetul ei de dezamăgire și la țipătul de surprindere când o întorc pe burtă.

– Nu mai pot să o fac, geme ea. Nu pot.

O trag de șolduri până când are fundul în aer – la priveliștea asta voi visa în fiecare noapte.

– Vrei să mă opresc?

Se uită la mine peste umăr și clatină din cap.

– Bine, ține-te de pat!

Întinde mâinile și se prinde de barele cadrului, sprijinind capul pe o pernă și încercând să se uite la mine în timp ce mă așez în spatele ei.

Nu cred că am fost vreodată așa de tare.

Îmi frec penisul în sus și în jos, încercuindu-i fără grabă clitorisul supersensibil, făcându-i corpul să se cutremure. Când ea suspină nerăbdătoare, mă așez în sfârșit și intru din nou în ea.

Întâmpină fiecare mișcare împingându-se în mine, fundul îi saltă și devin mai tare. Mâinile mi se potrivesc perfect pe curbura taliei ei, iar sunetele pe care le scoate nu mă lăsa să continui mult.

– Ți-am zis că o să-ți posed păsărica asta de parcă-i a mea, Anastasia, pentru că este a mea.

– Nathan.... Geme, dar tot reușește să fie obraznică. În visele tale.

– Dă drumul patului!

Mi se umflă satisfacția pe sub piele când ea mă ascultă imediat, făcând măcar o dată ce i se zice. Trăgând-o iarăși în fața mea – o vreau mai aproape, am nevoie de ea mai aproape –, îmi trec limba de-a lungul umărului ei până la gât, gustându-i transpirația sărată de pe piele.

Cu una din mâini urc pe corpul ei la sâni și cu cealaltă între picioarele ei, simțind cum mi se mișcă penisul, intrând și ieșind în timp ce ea se mișcă într-un ritm înflăcărat. Întregul ei corp tremură, gâfâie, pulsează în jurul meu.

– Este prea mult. Este prea bine, nu mai pot.

– Nu renunța, Anastasia!

Îi tachinez lent clitorisul cu degetele, în mod deliberat și controlat, iar ea aproape că termină. Ridică gura spre mine, își cambrează șoldurile și se freacă, dându-și ochii peste cap. Îi strivesc gura cu a mea în timp ce ea țipă, strângându-mă așa de tare, încât nu mă mai pot reține și mă vărs în prezervativ.

Simt ca și cum un foc mi se întinde prin tot corpul, consumându-mă și înghițindu-mă, sufocându-mă în flăcări. Am spasme și convulsii în ea mult după ce ne-am oprit, iar plăcerea mă inundă.

– A fost mai bine decât sexul cu ură? mormăi eu, cu fruntea căzând pe umărul ei.

Ea începe să râdă, corpul scuturându-i-se în brațele mele.

– Oh, Dumnezeule, taci din gură, Nathan!

Partea proastă când ai o casă plină de oameni, în afară de faptul că e plină de oameni, este să încerci să te strecori.

După ce m-am convins în sfârşit să ies din ea, arunc prezervativul şi iau nişte pantaloni de trening pe mine. Ea priveşte din pat, cu nasul încreţit când îşi dă seama ce vreau să fac.

– Mi-ai topit toate oasele, zice Anastasia.

Este goală în patul meu, iar stomacul i se contractă în timp ce respiră controlat. Arată incredibil. Este de necrezut că, după cât am făcut-o, erecţia mea tresare, dar dacă îi sugerez să o mai facem o dată chiar acum, mă omoară. Se uită la mine cum traversez camera spre uşa dormitorului.

– Unde te duci?

O sărut pe frunte şi trag pătura peste ea, ignorându-i încruntătura.

– O să deschid uşa. Vrei să rişti ca oricine ar putea să fie afară să te vadă în fundul gol?

Ea ridică din umeri.

– O să fur nişte chestii de la Henry. Mă întorc imediat.

În noaptea asta Henry este vedeta şi cred că mâine mă voi duce la Target să cumpăr o cutie cu chestii pentru fete. Tastez zerourile şi intru, având parte de şocul vieţii mele când îl văd pe Henry în boxeri, sărutându-se cu o fată pe jumătate goală în patul lui.

– Oh, la dracu'! strig eu, acoperindu-mi ochii. Îmi pare rău, amice, am nevoie să iau cutia cu chestii din baia ta. Îmi pare foarte rău…

– Daisy, spune fata misterioasă.

Ţin mâna la ochi şi mă îndrept spre baie, închizând uşa în urma mea şi găsind imediat ce-mi trebuie. Fur gel de duş, şampon, balsam, un elastic de păr şi o perie. Mă mai uit o dată, hotărând să iau şi nişte şosete. Le pun sub un braţ şi pe celălalt îl folosesc ca să-mi protejez ochii când mă aventurez înapoi în ceea ce ar trebui clasificat drept ţara nimănui.

– A plecat. Poţi să-ţi iei mâna, zice categoric Henry.

– Îmi pare rău, băiete. Nu credeam că vei fi aici. Cine-i fata?

– Cineva pe care o cunosc. Este sora mai mică a lui Briar. Oftează şi mă simt vinovat. Data viitoare când ai o fată, căpitane, nu o lăsa singură, altfel ţi-o iau.

Grozav!

– Probabil ai putea, amice. Nu mă întorc, promit! Du-te și caută-ți fata!

Când intru în cameră, Anastasia este unde am lăsat-o.

– Tocmai i-am distrus șansele lui Henry din greșeală. Nu mai vorbim cu el, Allen. A zis că, dacă te las singură, te ia el.

Încă râde după ce pun proviziile în baie și mă întorc în pat ca să o iau în brațe.

– Ar putea, să știi. Are aerul ăla misterios, dar dulce.

Parcă n-aș ști! Femeile îl adoră pe Henry. Dau drumul la duș la presiunea și temperatura potrivite și intrăm, așezând-o cu blândețe din nou pe picioarele ei. Mă întind după șampon, iar ea pufnește.

– Nathan, pot să mă spăl singură.

– De ce ai face asta când eu sunt aici ca să o fac pentru tine?

Nu se ceartă cu mine în timp ce îmi mișc metodic degetele prin părul ei, acoperind fiecare șuviță cu spumă, ca apoi s-o spăl.

Degetele mi se afundă în umerii ei, corpul îi este calm și se sprijină de pieptul meu, oftând mulțumită. Avem parte de liniște și pace, un contrast puternic față de mai devreme, mă rog, până ce iau sticla de balsam, mijind ochii la instrucțiuni.

– Ăsta unde naiba se pune?

Ea se apleacă râzând.

– Pe vârfuri.

O frec din cap până în picioare, iar când terminăm, o înfășor în cel mai mare și pufos prosop pe care îl am. Stassie trece de la blândețe și pasivitate la iritare mai repede decât oricine, dar după cum s-a cuibărit la pieptul meu, nu mi-aș da seama.

Iau un tricou cu Titans din sertar și i-l trag peste cap, scoțând niște boxeri pentru mine, apoi o întind pe pat și mă urc lângă ea.

Nici nu-mi pasă de petrecerea zgomotoasă de dincolo de ușă. Sting luminile și stau întins lângă ea, cuprinzând-o în brațe când ea se întoarce imediat spre mine. Mă acoperă cu corpul ei și adoarme imediat, gâdilându-mi pieptul cu sforăiturile ei ușoare.

În loc să adorm, stau întins în întuneric, ascultându-i respirația și încercând să fac un plan prin care ea să nu mai vrea să facă asta cu altcineva.

Și nu-mi vine nimic în minte.

CAPITOLUL 17

ANASTASIA

Este greu să fii fericită când ai avut cea mai grozavă partidă de sex din viața ta, dar tipul cu care ai făcut-o este imposibil de enervant.

– Uită-te la gâtul meu, Nathan! fumeg eu, văzându-mi reflexia în oglindă când ieșim de la duș. Azi-noapte nu m-am gândit să mă uit, dar vânătăile sunt incredibil de mari și urâte în dimineața asta, ieșindu-mi în evidență pe gât. Parcă m-au atacat lipitorile! Cine ești? Dracula?

– O să-ți cumpăr o eșarfă când mă duc la Target, zice el cu nonșalanță, examinându-și opera.

Mă uit la el în oglindă, văzând expresia inconfundabilă de mândrie de pe fața lui.

– Nu mai dramatiza atât!

– Să nu mai dramatizez atât? Dacă îmi dai o eșarfă, te voi strangula cu ea, răspund eu, desfăcând prosopul ca să mă șterg. În dimineața asta am cursuri cu copiii. Știi ce observă copiii? Absolut orice.

– Ești așa de plină de furie pentru o fată așa de mică și de drăguță, mă tachinează el, sărutându-mi semnele urâte de pe gât.

– Te urăsc.

– Ba nu.

Mâinile lui călătoresc peste abdomenul meu gol și-mi trag corpul aproape de al lui. Prosopul de pe șoldurile lui nu ascunde

cât de dornic este ca eu să nu mă duc la muncă. Vocea îi este joasă și misterioasă când îmi șoptește la ureche:

– Te vreau din nou.

– Mm... Văd.

– Demisionează ca să ne putem întoarce în pat.

„De ce mă ud de la câteva cuvinte? De ce pentru o fracțiune de secundă m-am gândit să demisionez? Așa te simți când ești posedată de mădular?"

– Hawkins, n-avem toți un fond fiduciar, zic eu, revenindu-mi și ieșind din îmbrățișarea lui, mormăind înjurături.

Încă mormăi amenințări că-l acopăr de vânătăi când urc în mașina lui, iar el încă zâmbește ca un prost.

Noaptea trecută a fost altceva. Nu știu dacă a fost frustrarea sexuală acumulată sau excitarea jocului, dar omul știe cum să-și folosească dotarea pentru binele suprem.

Nu cred că am dormit. E posibil să fi leșinat de oboseală pentru că a fost așa de bine să fac sex. În dimineața asta, când am intrat amândoi la duș și am menționat durerea surdă dintre picioare, m-a întrebat dacă o poate săruta ca să treacă.

Și a făcut-o. De două ori.

– Vrei să vin și eu? mă întreabă când parchează lângă clădirea unde locuiesc ca să mă pot schimba înainte de muncă.

Clatin din cap.

– O să mă distragi. Nu-mi ia mult.

Adevăratul motiv este că nu am energia să gestionez reacția Aaron dacă apar cu Nate și plină de vânătăi de la sărutări.

Din fericire, Aaron încă doarme când intru în apartament. Când ajung în dormitor, hotărăsc că singurele haine potrivite pentru astăzi trebuie să includă o helancă. Când monstruozitățile de pe gâtul meu sunt acoperite cum trebuie, mă întorc la Nate.

– Eu n-aș putea să mă concentrez dacă tu mi-ai fi profesoară la patinaj.

Nate întinde mâna peste consola centrală pentru a o pune pe coapsa mea, mișcând degetele tot drumul până la Simone.

Când în sfârșit parchează lângă patinoar, se întoarce spre mine cu o expresie de speranță.

– Pot să mă uit la tine cum predai?

– Sub nici o formă, zic eu, coborând din mașină și luându-mi geanta. Mulțumesc că m-ai adus.

– Stassie! strigă el când eu vreau să închid portiera. Ne vedem mai târziu?

Caut în geantă și scot agenda, dând la 23 octombrie. Muncă, învățat, sală, cină.

– Nu, îmi pare rău, sunt ocupată. Pa, Nate.

– Stas! strigă el din nou, oprindu-mă din mers. Dar mâine?

Mă uit la 24 octombrie.

– Nu, ocupată. Trebuie să plec și, dacă mă mai strigi o dată, îți lovesc mașina. Nu pot să întârzii, pa!

Nici măcar n-am trecut de ușile de la intrare, că îmi vibrează telefonul în buzunar.

Nate

„Luni?“

„Ocupată.“

„Marți?“

„Ocupată 👎.“

„Miercuri? Mă omori, Allen.“

„Ai meci în Arizona.“

„Pentru Dumnezeu! De unde știi asta?“

„De la Lola Mitchell – expertă în hochei.“

„Joi? Ai antrenament după noi. Te aștept?“

„Joi trebuie să merg la mall după un costum de Halloween.“

„Și eu. Ce coincidență ciudată! Hai să mergem împreună!“

„🤓 Sigur.“

Coincidență ciudată pe dracu'!

Astăzi copiii par plini de energie, așa că, atunci când vine pauza de prânz, sunt epuizată. Încerc să mă hotărăsc ce să mănânc, când telefonul îmi vibrează pe masă și apare numele lui Nate.

Nate

„Pot să te iau de la muncă?"

„Nu-i nevoie. Iau un Uber."

„Nu are sens. Hai că te iau!"

„Tu nu ai sens."

„Doar pentru că mi-ai terminat creierii."

„La naiba!"

„La 15.00?"

„Mda. Să nu întârzii! Trebuie să mă duci direct acasă. Fără prostii."

„Pe cuvânt de cercetaș."

„N-ai cum să fi fost la cercetași."

„Am fost, dar m-au dat afară."

„De ce?"

„I-am dat foc din greșeală lui Robbie când aveam opt ani 😳."

Așa cum a promis, mă așteaptă în parcare când ies de la muncă fix la 15.00.

– Hei, piromanule! îl tachinez eu, urcând pe locul din dreapta.

Se apleacă și-mi cuprinde fața cu mâna, dându-mi un sărut pasional care îmi cutremură întregul corp.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dacă m-ar săruta Ryan, nu m-aș gândi la nimic, dar acest bărbat a făcut lucruri perverse cu corpul meu azi-noapte… și azi-dimineață. Probabil n-ar trebui să-mi fac griji pentru un sărut.

– Bună, spune el, pornind mașina și plecând din parcare. Apropo de incendii, dă-mi agenda ta, Allen!

Strâng geanta la piept și-i lovesc mâna.

– Nu. De ce ai glumi cu asta?

– Chestia aia îmi strică săptămâna. De ce ești așa de ocupată? Mâna se așază pe coapsa mea, distrăgându-mă pentru moment. Ce ai putea să faci ca să nu ai timp pentru mine?

Pot să fac față mâinii pe coapsă. Nu pot să fac față tiparelor și strângerilor ocazionale. Chestiile alea îmi fac vaginul să urle și nu sunt sigură că este din nou pregătit pentru consecințele excitării.

– Nu știu, Nate. Poate că învăț? Mă antrenez ca să-mi împlinesc visul de a fi în echipa olimpică de patinaj artistic? Treburi? Pregătirea meselor? Munca? Degetele lui se înfig jucăuș în coapsă și mă foiesc. O să mă vezi înainte sau după antrenament – joi am seara liberă; de obicei, atunci mă... am timp pentru prieteni.

„Nu spune că ți-o tragi, Stassie!"

– Bănuiesc că, dacă e vorba de visurile tale de-o viață, aș putea să găsesc o cale să fiu de acord cu asta. De când ai un stil de viață așa de meticulos planificat?

– De la nouă ani.

– Nouă ani? îngaimă el. Ai fost un copil de nouă ani cu un planificator în culori?

– Nu chiar.

Este greu să știi când să începi să-ți dezvălui detaliile vieții într-o prietenie. Nu este un secret și nu este ceva de care să-mi fie rușine, dar...

– Pot să-ți explic, dacă vrei, dar poate că e un pic cam profund pentru o sâmbătă după-amiază.

Mă strânge din nou de coapsă, privindu-mă în timp ce ne oprim. Încuviințează din cap, încurajându-mă.

– Mă pricep la profunzime. Închide ochii. Nu așa!

Credeți-mă, știu, dar asta-i o conversație foarte-foarte diferită.

„Concentrează-te, Anastasia!"

– Bine, deci am știut întotdeauna că sunt adoptată. Părinții mei sunt niște oameni foarte iubitori. Mereu și-au dorit ce-i mai bun pentru mine. „Bun început." M-au înscris la toate activitățile în afara școlii pentru că au vrut să-mi ofere cele mai bune oportunități. Am început să patinez și am tot avansat până când a observat cineva că sunt bună. Îmi privesc mâinile, trăgând de colțul unghiilor. În fiecare zi mi-au spus ce mândri erau. Cum voi deveni o vedetă, o patinatoare faimoasă, o olimpică.

Mâna lui Nate urcă și coboară delicat pe coapsa mea.

– Pare cam mult pentru un copil.

– Am simțit presiunea asta copleșitoare, dar acum, ca adult, îmi dau seama că era anxietate severă. Însă iubeam patinajul prea mult și voiam să fiu cea mai bună pentru ei.

Degetele lui se împletesc cu ale mele.

– Am crezut că ei nu mă vor mai dori dacă voi da greș.

– Oh, Stas! oftează el.

– Privind ca adult, este ridicol, pentru că mă iubesc mult. Dar mi-a fost așa de teamă că aveau să mă respingă dacă nu mă descurcam, încât am scăpat de sub control în această obsesie intensă.

El nu spune nimic, lucru pe care îl apreciez.

– Nu puteam să explic cum mă simțeam și am devenit furioasă și frustrată, așa că m-au dus la terapie. Din motive întemeiate, pentru că deveneam un coșmar. Doctorul Andrews m-a învățat cum să-mi comunic emoțiile.

– Și agenda?

– A început ca o activitate de terapie. Simțeam că nu dețin controlul, ceea ce pare incredibil pentru un copil așa de mic. Într-o duminică seară, a trebuit să stau cu părinții și să scriu ce trebuia să fac în acea săptămână.

– Inteligent.

– Trei categorii. Ce trebuia să fac, ce mi-ar plăcea să fac dacă aș avea timp și ce urma să fac pentru mine, lucruri care nu aveau de-a face cu școala și cu patinajul.

Mă foiesc și mă simt inconfortabil pentru că, fără îndoială, deja spun prea multe, dar el se uită la mine și încuviințează din cap, îndemnându-mă să continui.

– Când eram mai mică, aveam un tabel sclipitor cu stickere. Mă făcea să simt că puteam face orice fără să o iau razna, iar pe măsură ce a trecut timpul și am crescut, s-a metamorfozat într-o agendă.

– Deci...

– Te rog să nu mă întrebi dacă-mi cunosc părinții naturali, îl întrerup eu. Sunt fericită cu părinții mei și nu doresc să fac săpături în trecut.

– Nu voiam să te întreb asta, Stassie. Îmi duce dosul mâinii la gură, sărutându-mă pe degete. Voiam să te întreb dacă citatele alea ridicol de optimiste pe care le postezi au de-a face cu terapia sau doar îți place să păcălești lumea să creadă că nu ești cea mai

temperamentală, autoritară și înspăimântătoare femeie pe care au cunoscut-o vreodată?

– Poftim? Nu sunt temperamentală sau autoritară.

Râzând de fața mea șocată, îmi sărută din nou degetele.

– Simt că dovezile cântăresc în favoarea mea. Ajungem în sfârșit la clădirea mea, iar el găsește un loc mai departe de locul normal de parcare. Mulțumesc că mi-ai povestit.

– Mulțumesc că ai ascultat. Știu că a fost... mult.

– Pot să fac față. Și apoi îmi place să aud ce te face să vibrezi. Este important pentru mine să fiu prezent pentru prietenii mei, bănuiesc că ajută când știi anumite lucruri. Când deschid gura să răspund, mi-o acoperă imediat cu o mână mare. Nu-mi spune că nu suntem prieteni! Suntem.

Îi ciugulesc palma, făcându-l să și-o retragă, râzând.

– Nu voiam să spun asta.

Mă țintuiește cu o privire sceptică.

– Bine, nu era singurul lucru pe care voiam să-l spun. Voiam să spun că prietenii tăi și-au pierdut mult timp convingându-mă că ești un tip de treabă, deci orice ai face, funcționează.

Un zâmbet larg se întinde pe fața lui.

– Tocmai ai recunoscut că sunt un tip de treabă? M-ai... *complimentat?*

– Oh, Dumnezeule! Plec. Mulțumesc că m-ai adus.

Însă Nate nu mă lasă să plec, se apleacă și mă sărută pasional.

Și-l las să o facă. Douăzeci de minute.

În scurtul drum cu liftul până la etaj încerc să-mi recapăt controlul asupra trăsăturilor faciale, pentru că niciodată n-am arătat așa de fericită după muncă. Intru în apartament. Aaron și Lola sunt acasă, certându-se pentru nimicuri, ca de obicei.

Anxietatea crește în mine când mă vede Aaron, privindu-mă imediat cu o expresie ciudată. Las geanta pe podea și iau un pahar ca să beau ceva.

– Bună.

Ignorându-mi salutul, vine spre mine și își folosește degetul pentru a da laoparte materialul ce-mi acoperă un pic gâtul. Acel mic gest mă face să-mi dau seama că a alunecat. La dracu'!

– Trebuie să-i spui lui Rothwell să mănânce bine înainte să-l laşi să se apropie de tine, Stas. Se încruntă. Arată al dracului de rău. Nu patinez cu tine la regionale dacă le ai.

– Las-o în pace, Prinţesa Gheţii! strigă Lo la el de pe canapea. Nu fi rău doar pentru că tu nu faci sex, iar Stassie în sfârşit a prins trendul de hochei.

– Trendul de hochei? Se uită cu frenezie de la una la alta, iar inima mi se strânge. Te culci cu Nate Hawkins, nu-i aşa?

Ochii Lolei se măresc, dându-şi seama de greşeală.

– Nu-i treaba ta.

Nu-i treaba lui. Sunt adultă şi pot să fac ce vreau, dar asta nu mă opreşte să văd că Aaron o să-şi verse nervii pe mine, ceea ce mă înspăimântă. De-a lungul anilor, am învăţat ce lupte pot să câştig. Dar cele în care el a decis deja ce crede despre cineva nu sunt lupte pe care le-aş câştiga.

– Încetează!

– De ce faci alegeri aşa de îngrozitoare? Dumnezeule! Este ca şi cum nu respec...

– Termină fraza aia, mârâie Lo, venind ca o furtună spre noi. Te provoc, Carlisle. Termină fraza aia şi o să vezi ce alegeri fac *eu!*

Pufneşte şi-şi dă ochii peste cap, plecând de lângă noi în direcţia dormitorului, mormăind în şoaptă ceva despre locuitul cu femei.

Când trânteşte uşa, Lola se aruncă la mine, sufocându-mă într-o îmbrăţişare strânsă.

– Scuze, scuze, scuze, scuze!

– Hm... O să-ţi pară rău, Mitchell.

Vine ziua de joi şi, la cinci zile după ce Aaron s-a bosumflat, pot să confirm că-i în continuare supărat. Abia mi-a adresat două cuvinte de când am ajuns sâmbătă acasă de la muncă, ceea ce îmi convine, dar atmosfera în casă este rece.

M-am ţinut ocupată şi, după ceea ce eu numesc *magie planificatoare*, am reuşit cumva să o iau înaintea agendei şi să-mi eliberez timpul până duminică.

– Lasă telefonul! Henry nici măcar nu ridică ochii din caietul de schițe când se răstește la mine. Sau îl iau iarăși.

Fac cu reticență cum îmi zice, băgând telefonul la loc în buzunar. Henry a fost partenerul meu de studiu toată săptămâna, ținându-mi companie la bibliotecă și confiscându-mi telefonul când eram distrasă de mesajele de la jucătorii plictisitori de hochei. Plural, pentru că J.J. îmi asaltează telefonul mai mult decât oricine altcineva.

Momentan, Henry nu învață, pretinzând că el preferă să amâne până în ultimul minut, apoi învață sub presiune și senzația de dezastru iminent, dar m-a desenat ca girafă, ceea ce a fost drăguț.

Aproape că mi-am terminat tema când îl aud cum lovește cu creionul în masa la care lucrăm.

– Știi că Nathan nu te-ar abandona, da?

– Poftim?

– Ieri. Ai zis că ai fi fericită să te îndrăgostești, pentru că eu nu te-aș abandona. Nici Nathan nu ar face-o.

Ca majoritatea conversațiilor mele cu Henry, cuvintele lui mă iau prin surprindere, lucru trădat de râsetul ce-mi scapă de pe buze, un râset distorsionat, care sună un pic ca și cum m-aș îneca.

– A fost o glumă, Hen.

În schimbul unei ciocolate fierbinți cu bezele, ieri Henry mi-a povestit foarte detaliat cum m-ar face să mă îndrăgostesc de el dacă Nate i-ar mai strica șansele de a face dragoste. Evident că reacția mea imediată a fost să-i spun că eram cu totul de acord să mă îndrăgostesc de el, adăugând ca proasta că n-ar exista nici o șansă ca el să mă abandoneze vreodată, așa că ar fi bine să-mi spună când va veni momentul. Este clar că l-a preocupat asta.

– Nu trebuie să mă minți, Anastasia. O fată drăguță ca tine nu este singură fără motiv, nu trebuie să-mi povestești despre asta, dar voiam să știi că el nu te-ar abandona. Pare așa de sincer când o spune, încât îmi vine să plâng. Pe mine nu m-a abandonat niciodată, iar eu sunt doar prietenul lui. Pe tine te vede goală și asta clar e mult mai atrăgător. Înainte să spui că nu, dormitorul meu este chiar lângă al lui și tu ești incredibil de zgomotoasă când ai orgasm.

Simt cum mi se scurge sângele de pe față.

– Asta-i... bine de știut. Și pe această notă edificatoare, este momentul să mergem la patinoar.

Eu și Henry ne strângem lucrurile și traversăm împreună campusul spre arenă. Discutăm lejer, din fericire despre subiecte care nu au legătură cu sunetele pe care le scot când am orgasm. Mi-e ușor să fiu prietenă cu Henry; știu că spune adevărul, fără viclenie sau ocolișuri. Săptămâna asta, genul acesta de sinceritate fără filtre a fost o alinare imensă în fața tensiunii create de Aaron, așa că sunt mai mult decât dezamăgită când ajungem la patinoar, iar el mă lasă imediat.

„El de ce nu a vrut să fie patinator artistic?"

Încerc să mă concentrez pe încălzire și nu la cât de atrăgător arată Nathan urlând instrucțiuni către echipa lui. Când ies pe gheață, sunt un pic mai mult decât îmbujorată, dar Aaron mă trezește imediat – cu atitudinea lui te face să te simți ca și cum ai fi prins într-un viscol.

– Îți distrage atenția, Anastasia. Ești neatentă. Încetează să-mi pierzi timpul dacă nu depui efort pentru asta, se plânge Aaron, gesticulând spre Nate, care privește de pe margine.

Astăzi, eu și Nate mergem la mall, așa că i-am spus că mă poate privi cum patinez. Știu că a fost o greșeală, anticipând că Aaron se va purta ca un dobitoc, dar mi-a cerut-o așa de frumos, încât nu l-am putut refuza.

– Nu sunt distrasă!

Singurul lucru care mă distrage acum este atitudinea lui Aaron. Mișcările lui sunt încordate și tăioase, nu suntem sincronizați, și când vrea să mă ridice, mă prinde cu mâna un pic mai tare decât de obicei. Este frustrant și confuz, iar până ce terminăm, simt că trebuie să mă încui și să plâng.

În clipa în care terminăm, pleacă grăbit spre vestiare, și Nate vine lent la mine – nici măcar nu trebuie să-i spun; antrenamentul acesta dezastruos a fost evident pentru toată lumea. Am fost groaznici.

– Îl bat dacă vrei.

Îmi cuprinde obrazul, și eu mă cuibăresc în confortul mâinii lui.

– Dacă-l rănești, nu voi putea concura la competiția statală de peste două săptămâni.

– Am înțeles.

– Dar, dacă nu ne calificăm și-l lovești din întâmplare cu mașina, nu-i treaba mea.

– Am înțeles și asta.

Chicotește, aplecându-se să mă sărute pe frunte. Sunt sigură că Brady pândește pe undeva, judecându-mă și ea, dar în timp ce-mi petrec brațele în jurul lui și mă las cuprinsă de calmul lui, nu găsesc forța în mine să-mi pese de ce ar putea crede ea.

Îi urmez respirațiile adânci, simțind imediat cum se diminuează nevoia de a plânge.

– Mulțumesc că m-ai așteptat.

– Pot să fac o sugestie pentru planurile noastre? zice el cu atenție, înclinându-mi capul în sus. Nu vreau să-ți încurc agenda, dar am senzația că, după cum te simți acum, este nevoie de niște schimbări.

Este așa de atent cu mine, așa de blând, de parcă m-aș putea frânge. Aplecându-se, se apropie la câțiva centimetri de fața mea, așteptând ca eu să acopăr distanța.

– Nu te sărut până ce nu știu care e propunerea.

Zâmbetul lui este așa de frumos, încât aproape mă copleșește, dar rezist, concentrându-mă să respir, ca să arăt ca o ființă normală în fața acestui bărbat dureros de atrăgător.

– În loc să mergem la mall, comandăm mâncarea ta preferată și luăm un costum online. Poți să rămâi la mine pentru că sâmbătă, după ce te-am dus la muncă, am cumpărat o grămadă de chestii de fete de la Target și cred că un pic de distanță față de Aaron s-ar putea să fie ce ai nevoie acum.

– Ai presupus că vei putea convinge altă persoană să doarmă cu tine? îl tachinez eu, simțindu-mă imediat mai bine.

– N-ai văzut ce lucruri bune am luat. Cutia lui Henry pare de amatori. O să mă implori să te las să rămâi.

– Este un plan bine gândit, Hawkins.

– Este un plan grozav. Te duc acasă dimineaţă să-ţi schimbi hainele şi apoi te duc la cursuri. S-ar putea să fie cel mai bun plan al meu.

Fac să dispară distanţa dintre noi şi-mi lipesc buzele de ale lui. Mi-e greu să-mi amintesc că suntem în public când limba lui se rostogoleşte peste a mea. El se desprinde.

– Ăsta-i un da?

– Da.

CAPITOLUL 18

NATHAN

Am parcat în faţa casei mele acum trei minute şi, până acum, ea nici n-a încercat să coboare din maşină, aşa că stăm într-o tăcere semiconfortabilă.

Strânge curelele genţii, se uită în depărtare şi corpul îi este vizibil rigid. Ştiu că-i pierdută în gânduri, aşa că o las să mai fiarbă o vreme, pentru că nu vreau să mă bag.

Mai trec câteva minute şi buzele îi sunt în continuare strânse într-o linie încordată, aşa că întind mâna şi-i ating uşor obrazul cu degetele, dregându-mi vocea ca să-i atrag atenţia. Rulez o şuviţă de păr în jurul degetului, iar ea întoarce capul ca să audă ce am de spus.

- Vrei să ne jucăm de-a casa?

- Cum? Pare confuză, dar nu o pot învinovăţi. Sub ochii ei apar riduri fine când îmi aruncă o privire amuzată. De-a casa?

- Cum ne jucam când eram copii.

Încruntătura ei se pierde lent şi colţurile gurii i se ridică uşor.

- Şi ce înseamnă să ne jucăm de-a casa? Ne vom preface că suntem mama şi tata pentru băieţi?

- Uităm de lumea de afară până mâine. Dacă J.J. îţi zice mami, îl bat, dar atât. Cum zici tu când păcăleşti? Doar energie pozitivă.

- Eu nu păcălesc oamenii! *Sunt* o persoană pozitivă, insistă ea, mințindu-ne pe amândoi. Pufneşte, îşi încrucişează braţele sfidătoare, dar nu o ţine mult, şi expresia ei de enervare

prefăcută se înmoaie. Mereu ai fost așa de blând? Nu ești deloc cum mă așteptam.

– Da, exact cum m-a crescut mama. Dacă te plac, te plac. Sunt genul de persoană hotărâtă, mereu am fost.

Un mic fior de panică mă străbate când mă gândesc că ar putea să-mi înțeleagă greșit cuvintele după ce înainte am discutat despre ce caută ea, dar din fericire râde.

– După statutul tău în campus, aș fi crezut că te-ai culcat deja cu jumătate din Maple Hills. Titlul de căpitan garantează că o faci, nu?

– Am făcut-o și, da, cam așa este.

Nu sunt sigur că e răspunsul pe care îl așteaptă, pentru că ochii i se măresc și doar se uită la mine.

– Oh!

– Mă faci de rușine pentru că m-am culcat cu mai multe femei, Anastasia Allen? Regina non-angajamentului? Rămâne cu gura căscată și vrea să mă contrazică, dar nu-i las ocazia, savurând faptul că rămâne fără cuvinte. A face sex cu cineva și a-ți plăcea de cineva sunt lucruri diferite. Dacă-mi place de cineva, vreau să fiu în preajma persoanei ca să o cunosc. Rareori doresc ceva mai mult de la cineva, așa că, atunci când vreau, persoana respectivă devine o prioritate.

– Dumnezeule, ce sâcâitor! mormăie ea cu obrajii înroșiți. Mâna îi atinge mânerul portierei, iar cealaltă este pe geantă. Haide să intrăm în casă înainte să se revolte copiii!

Este grozav când cei mai buni prieteni ai tăi o plac pe fata care îți place, dar abia intrăm pe ușă înainte ca ei să o vadă pe Anastasia în spatele meu și se transformă în golden retrieveri. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut niciodată. Îi cunosc pe băieții ăștia de ani întregi și niciodată nu i-am văzut purtându-se cum o fac când Stas și Lola sunt prin preajmă.

Henry este primul care începe.

– Ce faci aici? Vrei să vezi un film cu noi? Rămâi peste noapte?

Petrecându-și brațul în jurul taliei mele și sprijinindu-se de mine, îmi zâmbește înainte de a se uita iarăși la Henry.

– Nathan m-a răpit pentru că vrea să ne jucăm de-a casa.

– Poți să-mi spui tati oricând, Stassie! strigă J.J. la ea de pe canapea.

– Sus. O lovesc ușor cu șoldul în direcția scărilor. Nu mai fi sâcâitor, Johal! Nu te vrea.

J.J. râde cu gura până la urechi.

– Nu cred asta. Toată lumea mă vrea.

Henry se încruntă când Stassie o ia spre scări, mormăind în șoaptă.

– Eu nu te vreau, J.J.

A fi cu Stassie complet trează s-ar putea să fie noua mea activitate preferată.

Îmi place să vorbesc cu ea. Pare evident, și este, dar îmi place să o ascult cum se aruncă într-o poveste. Felul în care trebuie să-și rețină râsul când îmi povestește ce a spus Lola sau zâmbetul trist când vorbește despre Seattle. Râd în hohote când o imită pe Brady cu un îngrozitor accent rusesc, chiar dacă am auzit-o de douăzeci de ori.

Are opinii și interese, iar dincolo de natura ei obsedată de organizare și de competiție, este o femeie care vrea doar să se descurce. Mă face să mă simt ca naiba faptul că am etichetat-o drept dramatică – nu mă înțelegeți greșit, are momentele ei, dar până la urmă este devotată, iar atunci era doar speriată.

Un alt lucru amuzant pe care l-am descoperit la Stassie nebăută este că, pentru cineva care se opune atât de mult comportamentului lipicios, este al naibii de lipicioasă.

Adică se lipește de mine.

Ca un koala.

Sau un leneș.

Întregul ei corp este în jurul meu. Cu fața îngropată în gâtul meu, cu părul gâdilându-mi nasul, cu picioarele în jurul taliei, obligându-mă să balansez laptopul pe fundul ei, cu o mână căutând pe un site de costume și cu cealaltă gâdilând-o pe spate.

Oricât de mult aș vrea să nu se simtă prost, mai ales că Aaron este supărat din cauza mea, mă bucur că este cu mine în loc să mă îndepărteze.

– Tu ai grăsime corporală? Se mișcă în jos pe corpul meu până când îmi încalecă șoldurile, ridicându-se un pic ca să fim față în față. Este ca și cum aș sta întinsă pe trotuar. Ești tare ca piatra.

Închid laptopul și-l pun pe podea, apoi îmi îndrept toată atenția spre frumoasa femeie de pe mine.

Tricoul meu o acoperă toată, alt lucru care îmi place. Ciudat, știu. Mă întreb dacă există un motiv psihologic pentru faptul că sunt excitat când poartă hainele.

– Îmi pare rău că acest corp pentru care am lucrat așa de mult nu-i o saltea bună pentru tine. Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos, și când își înfige dinții în el cu o expresie răutăcioasă pe față, tot sângele din corp mi se duce direct în mădular. Dar sunt destul de sigur că-ți place corpul meu din alte motive.

Șoldurile ei se ondulează peste erecția care se luptă să iasă din boxeri și, jur pe Dumnezeu, fata asta mă face să-mi pierd mințile cu o mică mișcare.

– Știi ce vreau? cugetă ea, trasând cu degetul fiecare mușchi abdominal în timp ce mâna îi coboară spre buricul meu.

– Spune-mi, Anastasia, ce vrei?

– Mâncare. Chicotește, întinzându-se la loc pe pieptul meu, proptindu-se în antebrațe. Mor de foame.

De când am ajuns acasă, încerc să o fac să aleagă ceva de mâncare. A fost o sarcină imposibilă și frustrantă, posibil cea mai enervantă din viața mea.

M-am oferit să comand de mâncare. M-am oferit să gătesc. M-am oferit să aleg pentru noi, dar mi-a răspuns cu un mormăit și un clătinat din cap. Așa că încerc din nou, aplecându-mă mai întâi să o sărut pe vârful nasului, pentru că acum arată așa de drăguță.

– Burgeri?

– Prea multe calorii.

– Pizza?

– Calorii.

Când vreau să sugerez mâncare thailandeză pentru a nu știu câta oară, îi sună telefonul în spatele nostru.

– Scuze, stai să răspund… Bună, Ry.

Ţine telefonul departe de corp în timp ce faţa lui umple ecranul.

„Grozav!"

– Care-i treaba?

– Bună, tocmai am luat-o pe Liv de la repetiţie şi am văzut-o pe Lo. A zis că Aaron este supărat pe tine, voiam doar să văd cum eşti. Încerc să nu mă uit în telefonul ei peste umăr pentru că nu sunt sigur că mă aflu în cadru. Mergem la Kenny's după aripioare, vrei să vii?

În fundal se aude un murmur încet, iar el chicoteşte.

– Liv te salută, se pare că sunt prea înalt, iar ea nu se vede.

– Bună, Olivia! Da, este fermecător, ca de obicei, dar este în regulă. E doar stresat, crede că sunt iresponsabilă când vine vorba de... nişte chestii.

„Eu. Sunt chestii."

– Şi el este mereu prost dispus înainte de competiţie, dar o să fie bine în ziua respectivă. Doar de asta am nevoie. Aş omorî pentru nişte aripioare de la Kenny's, dar nu pot. Dar mulţumesc mult pentru ofertă.

– Am sugerat aripioare şi ai zis nu, mormăi eu încet.

Ea îşi dă ochii peste cap, coborând vocea.

– Calorii.

– Tocmai ai zis calorii? rosteşte dur Ryan. Încearcă iar să controleze ce mănânci? Stai... Cu cine eşti?

– Sunt cu Nathan, zice ea, mutând telefonul în lateral ca să o vadă întinsă pe pieptul meu gol. Şi nimeni nu controlează nimic, aşa că nu începe! În două săptămâni am competiţia statală, Ryan. Nu putem să trăim toţi cu o dietă cu grăsimi saturate şi carbohidraţi.

Spre surprinderea mea absolută, când mă uit în telefonul ei şi salut politicos încuviinţând din cap, el are cel mai mare zâmbet pe faţă.

– Mă bucur că mi-ai urmat sfatul, Allen. Nu, nu vă mai deranjez în seara ta. Pa-pa! Să-mi spui dacă vreţi să veniţi.

Stassie închide apelul şi lasă telefonul lângă noi, fără să spună nimic.

– Ce sfat ai urmat?

– Cum? Oh, el... Ryan mi-a zis să nu mai fiu așa de dură cu tine și să-ți dau o șansă. A zis că ești un tip de treabă și că n-ar trebui să mai fiu încăpățânată.

Am spus mereu cât de mult îmi place Ryan. Mereu am spus că-i un tip de treabă, înțelept, de care trebuie să asculți. Retrag toate celelalte prostii pe care le-am spus.

– Și apoi a zis că ar trebui să mă culc tine. Pentru știință. Și Lo a fost de acord.

Îmi plac prietenii Anastasiei. Sunt oameni buni.

– Și acum îmi dau o șansă?

Sunt pregătit pentru orice răspuns mi-ar da. Este încă aici, în patul meu, orice ar spune. Înțeleg care e limita ei și sunt fericit că acum sunt în grațiile ei.

– Da, bănuiesc că da. Deși, dacă nu primesc ceva de mâncare în curând, o să mă enervez de foame și cine știe ce o să-ți spun sau o să-ți fac.

– Comand de la Kenny's. Vrei aripioare, deci o să primești aripioare.

Își îngroapă capul în pieptul meu și geme, mormăind niște prostii despre îngrășat.

– Oh, taci din gură, Anastasia! Râd, tresărind când mă lovește în coaste pentru că i-am zis iarăși să tacă. Oricum caloriile nu există în realități alternative. Este o masă, iar tu arzi sute de calorii în plus pe zi. Bine?

Se joacă cu vârfurile părului, rulând nervoasă o șuviță între degete. Până la urmă, încuviințează din cap.

– Bine.

– Nu trebuie să discutăm despre asta acum, dar vreau să știu la ce s-a referit Ryan când a spus că Aaron controlează ce mănânci. Ce vrei să-ți comand?

Vreo oră mai târziu, am o iubită mult mai fericită în brațele mele.

Un bol imens de aripioare dezosate și cartofi prăjiți cu brânză, iar ea are un zâmbet imens pe față, privindu-mă de parcă

aş fi creat soarele. N-am făcut decât să plasez o comandă şi să o iau de la uşă, dar este suficient ca ea să fie în extaz.

Henry n-a ştiut în ce direcţie să se uite când ea a trecut pe lângă el în tricoul meu. Nimeni n-a ştiut unde să se uite când ea a suspinat, muşcând din prima aripioară. J.J. a deschis gura, dar până şi el a ştiut că era mai bine să nu zică nimic, ceea ce a fost o uşurare, pentru că avem meci sâmbătă şi aş prefera să nu-mi lipsească un om din apărare.

Dar nimic nu-l poate opri pe Henry şi îngrijorarea de pe faţa lui. Încearcă din răsputeri să nu scoată pe gură primul lucru care îi trece prin cap, dar nu îi iese mereu.

Stassie muşcă din altă aripioară, iar încruntătura lui se adânceşte.

– Stassie, ştiu că va trebui să te aud făcând acel zgomot mai târziu. Nu mi se pare corect că trebuie să-l aud şi la cină.

– Pentru Dumnezeu, Hen! zice J.J., împroşcându-şi băutura peste insula din bucătărie.

Ea rămâne cu gura căscată şi nici măcar eu nu sunt sigur cum va răspunde. Ăsta e semnul să o iau de lângă prietenii mei. După ce termină de mâncat şi se spală pe mâini, o iau sus.

În clipa în care închid uşa dormitorului, îmi împinge corpul pe uşă şi-şi petrece braţele în jurul gâtului meu, trăgându-mi faţa în jos spre a ei.

Corpul moale al lui Stassie se mulează pe al meu, iar degetele i se cufundă în părul meu.

– Care-i graba? întreb, dându-mi oricum jos pantalonii de trening pentru că nu sunt suficient de prost să pun prea multe întrebări când ea mă sărută aşa.

– Henry mi-a spus că fac zgomot când termin, aşa că acum vreau să o facem înainte ca el să se culce.

Dumnezeule!

Dintre toate motivele la care m-am gândit, ăsta nu era pe lista mea.

Mâna îmi alunecă pe sub materialul subţire al tricoului pe care încă îl poartă, intrând între picioarele ei şi trecând degetele peste chiloţi. Se freacă de mâna mea, în căutarea presiunii,

apucându-mă cu degetele de bicepşi în timp ce-şi mişcă limba pe a mea.

Scurtele ei sunete şi mişcări mă înnebunesc. Geme şi se zbate, respirând greu când îmi mişc gura în jos pe gâtul ei şi o prind între coapse ca să o trag în jurul şoldurilor mele, împingând-o mai mult în uşă.

Sunt disperat să fiu în ea. De sâmbătă noapte, doar la asta m-am gândit. Şoldurile ei se mişcă pe mine şi mi se face pielea de găină pe tot corpul.

– Şi dacă-mi place că eşti zgomotoasă?

– Atunci fă ceva ca să ţip, Hawkins!

O las pe picioare şi o prind de o parte şi de alta a chiloţilor, trăgându-i până la glezne când ea încuviinţează din cap. Urmează tricoul, rămânând goală, cu coapsele frecându-se, cu obrajii roşii şi ochii sticloşi. Este cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată şi nici măcar nu-şi dă seama de asta. O las acolo, aruncându-mă pe pat şi întinzându-mă.

– Ce faci?

Are mâinile în şolduri şi-şi înclină capul într-o parte – confuză şi neimpresionată în aceeaşi măsură.

– Aştept să-ţi mişti fundul, să vii aici să te aşezi pe faţa mea, Anastasia. Ce ţi se pare că fac?

Ador să mă joc de-a casa.

CAPITOLUL 19

ANASTASIA

Îmi place la nebunie Halloweenul când sunt mulţumită de costumul meu.

Chiar dacă eu şi Nate n-am reuşit să comandăm nimic, ştiam ce voiam să fiu când m-am trezit ieri-dimineaţă în patul lui.

Când am deschis ochii, Henry stătea la capătul patului lui Nate cu o expresie de vinovăţie. Nate stătea lângă el doar în boxeri, cu braţele încrucişate peste pieptul musculos, încruntându-se ca un părinte neimpresionat.

– Spune-o, mârâie Nate.

Henry se foieşte jenat, învârtind telefonul în mâini.

– Îmi pare rău, Anastasia.

– Pentru ce?

Mă uit la Nate, care încă îmi dă senzaţia de tată supărat, care începe să mă excite.

– Îmi pare foarte rău că te-am făcut să te simţi jenată de activităţile tale sexuale şi de felul cum mănânci aripioare. Sonorul este relativ, bănuiesc, şi tu eşti mult mai puţin zgomotoasă decât Kitt...

– Bine, bine, taci din gură, ai terminat, îl întrerupe Nate, trăgându-l de lângă pat şi împingându-l spre uşă. Ieşi afară!

Dintre noi trei, eu am fost cea mai jenată, ceea ce m-a făcut să vreau să mă răzbun pe bărbatul exagerat de protector care a făcut asta.

Nate nu a părut deranjat și se urcă la loc în pat, corpul lui imens acoperindu-l pe al meu când se așează între picioarele mele. Încă mă gândesc cât m-a enervat, când începe să se unduiască pe mine și mă sărută pe gât.

– Cum poți să te gândești la sex când m-ai făcut de râs în fața celui mai bun prieten al tău?

Corpul i se oprește imediat, mișcând capul ca să-i văd fața nedumerită.

– Mai întâi, eu mereu mă gândesc să fac dragoste cu tine. Au! scâncește el. Nu mă ciupi! Îmi pare rău dacă te-ai simțit jenată, nu a fost asta intenția mea. Nu mi-a plăcut ce ți-a zis. Vreau să te simți confortabil când ești aici.

– Mă simt confortabil când sunt aici... Nu acum... Acum vreau să mă ascund pentru totdeauna.

Rânjetul i se întinde de la o ureche la alta.

– Asta mă face fericit, în afară de treaba cu ascunsul. Îmi pare rău că te-ai simțit jenată, dar nu scapă doar că-i simpatic.

– Este simpatic. Încuviințez din cap. Îl iubesc, Nathan, așa că e o problemă. Nu vreau să creadă că l-am băgat în belele.

– Este adorabil. Mă sărută delicat pe vârful nasului, distrăgându-mă pe moment. Dar, dacă nu învață, într-o zi va supăra pe toată lumea. Îmi fac griji, mă gândesc cum se va descurca după ce vom absolvi toți, așa că trebuie să-l învăț.

– Oricât de mult nu-mi place să mă trezesc cu fața vinovată a lui Henry, îmi place aerul ăsta de tătic sexy, dar grijuliu pe care-l ai.

– Nici măcar nu glumi, Anastasia! Își schimbă complet atitudinea și continuă să se frece de mine. Pentru că voi sădi în tine un copil chiar acum și o să ajungi să le predai unor mici puștamale de patinatori, cum face Brady.

– Dă-te laoparte, zic eu în glumă, împingându-l cu mâinile în piept și ignorându-i geamătul. Trebuie să-mi iau pastila anticonceptională.

Râde, dându-se jos de pe mine, stând pe călcâie cu toată înălțimea lui de 1,90 de coapse groase și mușchi proeminenți. Ar trebui să primesc un premiu pentru că Nathan arată atât de bine

fără haine, dar eu reușesc totuși să plec din dormitorul lui. A fost mai mult decât greu să găsesc motivația să-l dau jos de pe mine. Până și ovarele mele urlau.

Când intru după tura de sâmbătă, Lola stă în fundul gol în camera mea, căutând prin dulap.

– Hei, sexy, ciripește ea. Cum a fost la muncă?

Arunc geanta pe podea și mă așez la capătul patului.

– Bine, mulțumesc. Nu zic că nu-mi place să-ți văd fundul rozaliu, dar de ce ești goală în camera mea?

– Fur din dulapul tău. Am nevoie de ceva de purtat diseară.

The Honeypot organizează o mare petrecere de Halloween și, datorită vecinei noastre preferate, toți avem bilete.

Pentru că vor să fie o surpriză costumele lor, băieții ne-au cerut să ne vedem la club, ceea ce mie îmi convine, pentru că și al meu este o surpriză. Mă uit la ceasul de pe telefon și văd un mesaj de la J.J., care-mi spune că este pe drum.

– J.J. îmi aduce costumul în curând.

– Probabil ar trebui să aștepți la ușă, zice ea, scoțând o rochie verde de pe umeraș și lipindu-și-o de corp. Dacă vede Aaron că apare vreun jucător de hochei aici, în apartamentul ăsta, s-ar putea să dea foc clădirii.

Nu se înșală.

– Nu-i aici. Nu știu unde este. Nu-mi răspunde la apeluri.

Lucrurile cu Aaron merg mai prost ca niciodată. Pentru că suntem prieteni de atât timp, sunt obișnuită cu schimbările lui de dispoziție. La un moment dat îi trece, își cere scuze și-și petrece câteva săptămâni revanșându-se față de mine și de Lola.

A trecut o săptămână de când a aflat că am făcut sex cu Nathan și tot supărat este, dar nu pot să-mi dau seama de ce. Ieri-dimineață, Nate m-a lăsat la patinoar, dar Aaron a ajuns târziu și nici măcar n-a vorbit cu mine. La antrenamentul de după-amiază, când și-a dat seama că nu plec cu Nathan, a părut că se înmoaie un pic.

Îmi vine să țip de fiecare dată când sugerează cineva că se poartă așa pentru că e îndrăgostit de mine, dar nu se convinge,

în ciuda obiecțiilor mele. Când zic cineva, mă refer la toată lumea din echipa de hochei a lui Nate, inclusiv la Nate.

Teoria mea este că Aaron n-a învățat niciodată să împartă, iar lucrurile doar s-ar putea înrăutăți.

Ar trebui să fie imposibil să ne găsim prietenii într-un club de noapte plin de oameni.

Ei bine, ar fi fost dacă, atunci când ne-am uitat peste balcon, n-am fi văzut un grup de corpuri galbene unde sunt mesele private.

J.J. ne vede primul pe mine și pe Lo mergând prin mulțime. Judecând după expresia de entuziasm din ochii lui, este mai mult decât pregătit pentru ce urmează să se întâmple. Îl lovește pe tipul de lângă el, care îl lovește pe următorul până când avem o duzină de băieți îmbrăcați în salopete de minioni uitându-se la noi.

Ultimul minion are gluga trasă, așa că-mi dau seama că este Bobby. Îl bate pe Nate pe umăr, întrerupându-i conversația cu Robbie.

Nate poartă pantaloni negri, o geacă cu fermoar și o eșarfă în dungi în jurul gâtului. Îl apucă pe Robbie de piept, fără să-și ia ochii de la el. Robbie poartă un halat alb de laborator, un tricou galben și ochelari cu rame groase. Cu abilele mele puteri de deducție, influențate de vodcă, aș zice că băieții ăștia sunt distribuția din *Sunt un mic ticălos.*

Ochii lui Nathan sunt lipiți de mine în timp ce traversăm ultimii metri până la separeu, oprindu-ne chiar la intrare. Ochii lui încep să mă studieze de la picioare, urcând pe cizmele negre și înalte până pe coapse. Știu că a ajuns la partea de piele expusă după cum i se mișcă mărul lui Adam când înghite și după cum își umezește buzele cu limba.

Ochii lui continuă să alunece dincolo de coapse, de tivul tricoului cu Titans și de curea, apoi peste talie și peste sâni, până când îi ajung la ai mei. Expiră, trecându-și mâna peste față.

Este o experiență de-a dreptul intimidantă cu toți acești băieți uitându-se la mine, dar acum este prea târziu ca să dau înapoi. J.J. zâmbește mai larg decât oricare dintre băieți și începe să strige de bucurie peste sunetul muzicii.

– Fă-ne o piruetă, Stassie!

Îmi dau părul peste umăr și mă întorc încet, oprindu-mă două secunde când sunt cu spatele la echipă. Este suficient ca să înceapă râsetele și uralele. Când termin pirueta, fața lui Nathan este încremenită.

Degetele îi sunt albe, atât de tare strânge paharul. Nu zice nimic, așa că n-am o confirmare, dar îmi imaginez că reacționează așa pentru că nu se aștepta ca eu să fiu J.J. de Halloween.

– Ai avut dreptate, este amuzant. Este foarte enervat, zice veselă Lola, intrând în separeu.

Chiar când vreau să o urmez, mă lovesc de un perete de mușchi de 1,90.

– Vino cu mine!

Nu sunt sigură că pot să clasific drept mers ceea ce fac, pentru că picioarele mele nu ating constant pământul.

Nate mă trage – foarte atent – prin mulțime, dar nu mi-a zis unde mergem. Nu a zis nimic. Chiar și în furia lui, strânsoarea asupra încheieturii mele este totuși tandră și își folosește corpul ca scut uman în timp ce își face drum prin marea de Jokeri și Iepurași Playboy beți, făcând să-mi fie ușor să-l urmez.

Măcar costumul meu este original.

Nate murmură un „Mulțumesc" către un bodyguard înspăimântător, în timp ce o luăm în jos pe un hol întunecat. Ne oprim în fața unei uși negre, iar el arată spre ea.

– Înăuntru!

Poate că aici mă omoară și ajung în podcasturile cu crime pentru totdeauna. Îmi încrucișez brațele, clătinând din cap.

– Obligă-mă!

– Alegerea ta.

Mă ia pe umăr înainte să am șansa să mă gândesc la ultimele cuvinte. Intră pe ușă, apoi pe altă ușă, după care mă lasă pe propriile picioare.

Privesc în jur în timp ce el încuie ușa și-mi dau repede seama că suntem într-o baie foarte elegantă.

– Nu-ți place să faci pipi singur? Puteai să mă întrebi frumos.

– Dă-l jos, Anastasia!

Acum mi-e greu să nu zâmbesc ca o pisică de Cheshire. Ador să-l scot din sărite; înțeleg de ce o fac băieții – pentru că e ușor și *atât* de satisfăcător!

– Ce să dau jos?

Nathan vine spre mine, și cu fiecare pas pe care îl face, eu fac unul în spate până ce spatele meu se lovește de perete. Excitarea începe să crească în vreme ce mă concentrez la fața lui furioasă și, dintr-un motiv masochist, nu există alt loc mai excitat decât punctul dintre picioarele mele care pulsează.

Își așază câte o mână de o parte și de alta a capului meu și se apleacă la nivelul ochilor mei.

– Dă jos tricoul lui Jaiden sau ți-l smulg de pe tine!

– Pari supărat, Nathan, îl tachinez, urcând și coborând cu degetul pe eșarfa lui. Cu fața la câțiva centimetri de mine, îmi frec nasul de al lui, savurând cum îi încetinește respirația când șopntesc: Cred că ai nevoie să găsești o cale de a-ți canaliza furia în ceva satisfăcător.

– Sunt așa de furios pe tine, zice el, capturându-mi gura cu a lui.

Mă ridică, lipindu-mă dur de perete. Dacă n-aș fi deja udă, m-aș fi udat acum.

Nu știu la ce să mă concentrez, la mâinile ce îmi umblă pe corp sau la șoldurile lipite de mine. Și lui i se pare la fel de excitant. Este tare, erecția împinge în fermoarul pantalonilor, iar când îmi ondulez șoldurile, din gât îi iese un geamăt.

Eu ar trebui să am atuul în această situație. Dar nu-l am, nici măcar un pic. Sunt neajutorată și disperată, suspinând când dinții lui trec peste pulsul meu care bubuie.

– Ultima șansă, iubito! Care dintre noi îl dă jos?

– Dar J.J. este jucătorul meu preferat de hoch…

Nu apuc să termin fraza, că îmi desface cureaua, lăsând-o să cadă pe podea. Îmi trage tricoul peste cap cu o mișcare rapidă, aruncându-l departe de noi.

Simt cum fiecare centimetru din corpul meu arde; este sufocant, înnebunitor. Nici măcar nu sunt beată, dar mă simt amețită

de el, de atingerea lui, de mirosul lui. Este incredibil, e îmbrăcat ca Gru, pentru Dumnezeu, dar jur că după o atingere iau foc!

Se uită la corpul meu și se încruntă. Costumul meu minuscul de majoretă Titans este vizibil acum pentru că m-am dezbrăcat brusc de primul costum. Îmi ciupește bărbia cu degetele, înclinându-mi capul pe spate.

– Cât de mult îți place să nu poți merge drept?

Îmi încordez picioarele în jurul taliei lui, nerăbdarea fiind aproape de punctul de fierbere.

– N-am fost niciodată fan.

– Bun.

Sunetele care urmează sunt un amestec de gemete și foșnete, zăngănit de curea și ruperea unei folii până când este protejat și mă tachinează cu capul penisului.

Știu ce face; vrea să-l implor, dar el este cel păcălit pentru că eu nu implor pentru nimic.

– Lasă-mă să pun tricoul pe mine ca să te uiți la numele lui J.J. în timp ce mă…

Nu apuc să-mi termin provocarea pentru că mă penetrează cu o mișcare dură, lăsându-mă fără aer în plămâni și icnesc.

Degetele lui Nate se înfig în fesele mele, folosindu-se de strânsoare ca să mă posede și mai tare, iar eu nu pot decât să mă agăț de el de parcă viața mea depinde de asta.

Fiecare mișcare este la fel de delicioasă și de dură ca precedenta. În jurul nostru răsună pielea lovindu-se de piele, iar el își înfige dinții în buza mea în timp ce geme și gâfâie, împingându-mă tot mai tare în perete.

Orgasmul apare de nicăieri și mă lovește ca un tren de marfă, dar nu se oprește; nici măcar nu încetinește.

Mă lasă să țip în pieptul lui și să mă înfig în umerii lui și, când în sfârșit spasmele se opresc, își pune un braț sub un picior și mi-l ridică pe umărul lui, apoi repetă mișcarea cu celălalt.

M-a îndoit, sprijinindu-mi întreaga greutate în mâinile lui. „De unde a apărut omul ăsta?“ Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: „Slavă Domnului că sunt flexibilă și că el este puternic!“

– Ce păsărică strâmtă, Anastasia. Doar a mea. El gâfâie pe gura mea. Crezi că poți să mă enervezi, hm? Crezi că nu văd jocul pe care-l faci? Cu erecția mea termini. Chiar și când vrei să pui numele altui tip pe spatele tău… numele meu îl strigi.

Fiecare cuvânt mă face să-l strâng mai puternic. Dar și unghiul, frustrarea, controlul. El mă strivește. Mă cambrez și mă mișc pe el. Fiecare celulă din corpul meu este încordată și pregătită ca el să mă dezintegreze.

Încerc să mă abțin, să nu-i dau satisfacția de a crede că micul lui discurs are vreun impact asupra mea, dar apoi îmi geme numele pe gât și este așa de erotic, încât întregul corp mă trădează.

Jur că văd stele. Corpul mi se tensionează, se topește. Și izbucnesc în flăcări pentru că se simte așa de bine, încât nici nu știu ce simt.

Mișcările lui devin mai neglijente, gemetele mai puternice, iar când gura lui o strivește pe a mea, încetinește, cutremurându-se și înjurând, pulsând în mine și vărsându-se în prezervativ.

Fruntea îi cade peste a mea și-mi dă drumul la picioare, lăsându-mă pe propriile picioare foarte-foarte instabile. Respirăm greu. Își lipește buzele de fruntea mea și inspiră.

– Îmi place costumul tău de majoretă.

– Mm…

Nici măcar nu-i un răspuns. Este doar un sunet vag, care seamănă cu o oarecare confirmare. Nu glumea când m-a întrebat dacă îmi place să nu merg drept, dar n-a zis nimic despre neputința de a articula cuvinte.

Brațul lui Nathan este în jurul taliei mele, iar când ridic privirea la el, are rânjetul ăla arogant și enervant. Când ajungem la separeu, Nate îi aruncă tricoul lui J.J., lovindu-l direct în față cu el.

– Sper că-ți place patinajul fără puc, idiotule!

Miros a sex, iar părul îmi stă ca după sex, dar nu-mi pasă. Am încercat să mă aranjez la baie, dar după vreo două minute în care am încercat să-mi trec degetele prin păr, am renunțat.

Băieții își aruncă unii altora priviri cunoscătoare când luăm paharele de băutură.

Cu toții, mai puțin unul.

– Ar fi trebuit să fii un minion ca noi, zice Henry, uitându-se la costumul meu de sus în jos, cu un total dezinteres pe chip. Acum te-ai simți mult mai confortabil și n-ar exista riscul ca noi să-ți vedem fundul.

Are dreptate, iar anul viitor o să port o salopetă de minion în club. Nathan mă trage în poala lui, punându-mi o băutură în mână și sărutându-mi umărul cu afecțiune.

– Nu-ți vede nimeni fundul, Allen, șoptește el la urechea mea, făcându-mi tot corpul să se cutremure. Sunt destul de sigur că ai semne de la mâinile mele pe ambele fese.

Cu coada ochiului o văd pe Lo intrând în separeu, iar când mă întorc cu fața spre ea, văd că Aaron e chiar în urma ei, ținând-o de braț. Ea face ochii mari când mă vede și-mi aruncă o privire care, după mai bine de doi ani de prietenie, știu că spune că lucrurile sunt pe cale să se înrăutățească.

Mă uit la Aaron, zâmbindu-i de bun-venit, dar nu-mi răspunde la zâmbet.

– Hei! Ce mă bucur că ești aici! Ești bine? Ochii mei se întorc la brațul pe care îl strânge și simt că mi se face rău când îmi dau seama că nu-i un costum. Aaron, ce ai pățit la braț?

Mijește ochii și se uită la mine cu așa de multă ură, încât nu pot să respir.

– Întreabă-l pe iubitul tău, Anastasia!

CAPITOLUL 20

NATHAN

Am o migrenă de mai bine de 24 de ore.

A început cu Aaron Carlisle stând în fața mea cu brațul lovit și șoldul vânăt și dând vina pe mine. Atunci am simțit junghiul la baza craniului, urmat la scurt timp de o fierbințeală înăbușitoare întinzându-se în cap până când a devenit așa de dureroasă, încât o simțeam în spatele ochilor.

Întregul dezastru s-a transformat într-un haos. Lola a urlat la Robbie, J.J. i-a zis lui Aaron că-i un mincinos, iar eu am prins-o frenetic pe Anastasia, încercând să-i spun că nu l-am atins niciodată.

Ea a zburat lângă el, fără să-i pese de altcineva, analizându-i cu grijă brațul, și i-a rostit numele cu cea mai rănită și sfâșietoare voce.

– Nu vom putea concura la statale.

Nu i-am putut vedea fața, dar mi-am dat seama. Cu toții ne-am dat seama. Angoasa, conștientizarea, suferința. A fost șocată, iar când s-a lăsat la pieptul lui, a început să plângă. Nu-mi dau seama cum au putut lucrurile să o ia razna așa de repede.

Nu știam ce să-i spun. Nu l-am atins niciodată, chiar dacă am glumit despre asta și i-am spus și ei. Nu i-aș pune niciodată în pericol visurile.

Mâna lui Aaron îi mângâia capul, liniştind-o. Voiam să o smulg de lângă el şi să-i spun că n-am făcut-o eu, dar el a scos-o din separeu, cu Lo în urma lor, iar eu i-am lăsat să plece.

Echipa a fost la fel de confuză ca mine, fiecare garantându-mi că n-a avut de-a face cu el. Fără farse, fără prostii, cu toţii au păstrat distanţa faţă de el, aşa cum le-am zis. Nimic nu avea sens.

În clipa în care am ajuns acasă de la club, am sunat-o pe Anastasia, dar nu a răspuns. Nici prima dată, nici a doua oară. A treia oară a răspuns Lola şi mi-a spus că doarme. Am încercat să-i explic că n-am făcut nimic, dar mi-a zis că nu pe ea trebuie să o conving.

Duminică, Stassie mi-a trimis un SMS spunând că are nevoie de spaţiu pentru că nu ştie ce să creadă. Este blocată între partenerul de patinaj şi mine, amândoi garantându-i că spunem adevărul şi că ea trebuie să se gândească la faptul că va trebui să se retragă din competiţie.

I-am spus că mi-e dor de ea, dar nu mi-a răspuns.

Mi-am petrecut toată duminica dintr-o casă în alta pentru a-i întreba pe băieţi unde au fost noaptea trecută şi toţi mi-au jurat că n-au fost ei. Spuneţi-mi că sunt naiv, dar îi cred.

Stăteam pe o canapea dezgustător de lipicioasă într-o casă a frăţiei cu trei boboci în faţa mea. Aveau ochii roşii şi toţi trei arătau de parcă nu dormiseră adunat cinci minute. Cum ar fi trebuit să arăt şi eu dacă noaptea de sâmbătă n-ar fi fost distrusă în cel mai groaznic mod.

– N-am făcut nimic, căpitane. Johal ne-a zis să nu ne luăm de patinatori – chiar dacă ei sunt nişte idioţi. A zis că nu trebuie să-ţi supărăm iubita, altfel tu şi Robbie o să ne ţineţi pe bancă.

Iubita. Nici că ar putea fi mai departe de a fi iubita mea acum. S-a simţit mai aproape de a fi iubita mea noaptea trecută, dar acum nici măcar nu m-am întors la zero. Nici măcar sub zero.

Acum, când weekendul s-a terminat, de o oră încerc să mă pregătesc pentru cursuri, dar nici întunericul din cameră nu mă ajută să-mi alin durerea ascuţită de cap.

Telefonul începe să-mi vibreze, dar în loc de Stassie, găsesc mesaje de la echipă.

IepuraşiiPuc

Robbie Hamlet: „*E-mail de la Faulkner: sala de festivităţi la 7.30*".

Bobby Hughes: „*Păi, mi-a făcut plăcere să vă cunosc băieţi. Zburaţi*".

Mattie Liu: „*Ar fi trebuit să joc baschet*".

Henry Turner: „*Nu poţi să-ţi coordonezi mâna şi ochii pentru baschet, Liu*".

Nate Hawkins: „*Îmi simt creierul de parcă vrea să se transforme în mâzgă şi să ia foc în acelaşi timp*".

Jaiden Johal: „*Ai nevoie de Tylenol, amice?*"

Nate Hawkins: „*Am nevoie de o lopată în cap*".

Kris Hudson: „*Sunt sigur că nu trebuie să-i ceri de două ori lui Faulkner*".

M-am aşteptat mereu la asta, aşa că nu mă pot preface surprins. Aaron i-a spus antrenoarei lui că era ceva pe podea lângă dulapul lui, iar el a alunecat. „Echipa de hochei face iarăşi farse", i-a zis el.

I-a spus Anastasiei că m-a văzut cineva făcând-o, după care i-a spus lui. Dar nu ştie cine era acel presupus martor şi nu i-a zis lui Brady că am fost eu. Nu, partea aia a păstrat-o pentru Anastasia, pretinzând că nu voia să mă bage în belele pentru că are grijă de *ea*.

Ştiu asta pentru că Robbie o are pe Lola distrusă în braţele lui. Ea este prinsă la mijloc, nefiind în stare să ţină partea cuiva sau să îmbunătăţească lucrurile. Toţi prietenii ei suferă.

Ea ştie că n-aş face niciodată ceva ca să o rănesc pe Anastasia. Sunt numai prostii.

Ora 7.30 vine repede şi cumva reuşesc să mă târăsc la şedinţa spontană a lui Faulkner. Este o tăcere totală în încăpere, Faulkner stă şi se uită la noi toţi şi, pentru prima dată, nu-i pot citi starea.

Nu ştiu ce aşteaptă. Mărturisirea unei vinovăţii? O expresie care să spună că am fost eu?

– S-a simţit toată lumea bine în weekend? întreabă Faulkner.

Am participat la suficiente ședințe de genul ăsta de-a lungul anilor ca să știu că nu-l interesează weekendurile noastre și nu-i o întrebare la care trebuie să răspunzi.

Henry se uită la mine pentru încurajare și clatin ușor din cap.

– Al meu a fost grozav, continuă Faulkner. Mi-am petrecut sâmbăta la meciul de volei al fetei mele, zice plin de mândrie. Au câștigat și n-aș fi putut fi într-o dispoziție mai bună. Chiar am planificat o zi cu familia duminică pentru a sărbători.

Dacă am învățat ceva în acești peste trei ani de când joc în echipă, acest lucru este că nu trebuie să-ți bați joc de Faulkner și de timpul cu familia lui.

Cât a jucat pentru profesioniști, a călătorit mult prin natura muncii, stând departe de soție și de nou-născuta lor fetiță, Imogen. Accidentul l-a obligat să o ia mai ușor, iar acum nu prețuiește nimic mai mult decât timpul cu fetele lui.

– Duminică m-a sunat decanul. Duce cafeaua la buze, privind peste margine la băieți cum se foiesc jenați. Oh, da, chiar puteți să vă simțiți inconfortabil toți. Nu directorul Skinner, oh, nu, a fost de mai sus! Decanul a vrut să știe de ce echipa mea bine antrenată, cu sportivi de primă divizie, a rănit cu intenție alt student sportiv.

– Domnule antrenor, noi...

– Taci din gură, Johal! se răstește el, trântind cana pe masă. Decanul a fost sunat de mama unui student, care a amenințat că-și retrage donația considerabilă pentru noua clădire de arte. Este de înțeles că-i foarte supărată nu doar pentru că i-a fost rănit copilul pe proprietatea colegiului, ci și pentru că în două săptămâni are o competiție.

Nu trebuie să ne spună. Știm cu toții de statale. Numai asta urlă Anastasia la noi când încearcă să ne scoată de pe gheață.

Kris i-a zis că va bea un shot de fiecare dată când ea va rosti cuvântul *statale*, făcându-i pe băieții din jur să râdă. Eram pregătit să intervin, dar ea l-a țintuit cu o privire așa de rece, încât am simțit un fior pe șira spinării, iar ea nici măcar nu s-a uitat la mine.

L-a măsurat lent cu privirea de sus până jos, apoi l-am văzut cum se foia pe loc, dar apoi i-a zâmbit orbitor și l-a mângâiat pe braț.

– Și eu aș bea câte un shot de fiecare dată când ratezi un gol, dar n-am timp să intru în comă alcoolică săptămâna asta.

De aia o iubesc băieții, chiar dacă își petrece mare parte din timp spunându-ne că suntem blestemul existenței ei și că trebuie să învățăm să citim ceasul. Se apără singură și este amuzantă când e morocănoasă.

– Te plictisesc, Hawkins? aud vag, abia înregistrând că vorbește cu mine când Mattie îmi dă un cot în coaste.

– Nu, domnule. Am o migrenă, dar ascult.

Mijește ochii în timp ce mă măsoară ca să vadă dacă mint, dar sunt alb ca varul și cu cearcăne imense sub ochi. I-ar fi greu să spună că nu mi-e rău.

Când locuiam acasă, aveam migrene provocate de stresul de a petrece așa de mult timp cu tatăl meu. Erau insuportabile, de unde știu că, dacă iau pastile contra durerii, pot să funcționez. Dacă las ca lucrurile să-mi scape de sub control, vomit și mă ascund de lumină ca un vampir înainte să-mi dau seama.

– Atunci, înțelegi că suntem într-o situație dificilă. Acum spuneți-mi, cine a făcut-o?

În încăpere încă este tăcere pentru că, așa cum am spus, toată lumea a zis că n-a făcut-o. Lucrul normal ar fi să se vorbească, să i se explice lui Faulkner că a înțeles greșit și să lucrăm împreună ca să aflăm adevărul.

Dar Titans nu așa fac.

El a decis că suntem vinovați pentru că nu i-am dat nici un motiv să aibă încredere în noi că spunem adevărul.

A suportat ani întregi de prostii meschine, extenuante, când vinovat s-a dovedit a fi de fiecare dată cineva din echipă. Nu ne acordă prezumția de nevinovăție pentru că nu am câștigat-o niciodată.

– Sunteți cu toții suspendați din echipă până când cineva recunoaște adevărul.

Tăcerea din încăpere se sparge într-un haos în timp ce fiecare persoană încearcă să se înțeleagă cu el. Zgomotul se mărește, durerea mea de cap la fel, până când el urlă într-un final și toată lumea se oprește instantaneu.

– Mă doare undeva că pierdem meciurile voastre. O să terminați ultimii dacă nu începeți să vă comportați ca niște bărbați!

Am mai zis-o că-i un tip înspăimântător. Furia lui fierbe așa de tare, încât n-ai cum să nu o observi, dar, dacă vezi dincolo de fața roșie și vocea ridicată, e dezamăgit. Robbie s-a tot ciupit de podul nasului și s-a uitat în poală în ultimele cinci minute, dezamăgit și el, pentru că nu poate antrena o echipă care nu există.

– Hocheiul este un privilegiu! Colegiul este un privilegiu! urlă Faulkner. Când voi avea răspunsul, veți putea juca din nou.

Îmi dreg vocea și evit contactul vizual cu coechipierii mei.

– Eu am fost, domnule antrenor.

Știu că efectul Tylenolului se duce în clipa în care greața mă lovește ca un autobuz.

Antrenorul vorbește la telefon cu decanul, rostind *hm* și *da*, fără să spună prea multe. Deja am primit vreo douăzeci de SMS-uri în care mi-au adresat tot felul de insulte creative, pe care le merit, aș zice.

Faulkner nu mă crede. Îmi dau seama după cum se uită la mine în timp ce mormăie la telefon, dar are mâinile legate și i-am oferit o ieșire de care avea nevoie cu disperare.

Și-ar putea pierde echipa cine știe pentru cât timp pentru că nimeni n-ar spune vreodată că a făcut-o. Alternativa ar fi să mă piardă temporar și să mă recapete înainte ca sezonul să fie în plină desfășurare. A fost un risc din partea mea, recunosc, din moment ce nu știu care va fi pedeapsa, dar cu cât amânam, cu atât mai mult suferea echipa și cu atât mai mult voiam să-l bat pe Aaron.

Dacă îl bat pe Aaron, măcar să am de ce să mă simt vinovat.

Pune telefonul la loc.

– Nu joci până când el nu patinează din nou. Așa a zis decanul. Poți să vii la meciuri în echipament, dar stai și te uiți.

Nu te antrenezi cu echipa și nu poți să iei parte la nici o activitate legată de echipă în afară de călătorit.

– Se știe cât nu poate patina?

– Nu. În seara asta merge la specialist și o să aflăm atunci. După vânătăile de la încheietură și șold, vor fi minimum două săptămâni. Nu și-a rupt nimic, așa că odihna și câteva exerciții de mobilitate ar trebui să fie de ajuns, dar părinții lui solicită a doua părere ca să fie siguri. Își trece mâna peste față, iar când mă uit atent la el, pare la fel de bolnav și de extenuat ca mine. Este clar că își ridică iubita când patinează, deci nu doresc să o pună în pericol dacă nu va fi suficient de puternic în două săptămâni.

– Nu este iubita lui.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte să le pot opri, și el închide imediat ochii. La dracu'!

– Hawkins, dacă descopăr că-i vorba de o femeie, Dumnezeu mi-e martor, te omor cu mâna mea! Nu sunt picat din lună. Știu că asta nu ajută, dar ce ar trebui să fac când îmi spui că tu ai făcut-o? Se ciupește de podul nasului și îmi doresc să-i pot oferi o explicație. N-am energia să urlu la tine acum, sunt prea dezamăgit. Sugerez să vorbești cu tutorele tău despre rahatul ăsta pentru că nu vreau e-mailuri amenințătoare când nu o să joci. Acum ieși dracului din biroul meu! Te sun mai încolo în timpul săptămânii.

Drumul până la mașină pare un maraton, dar până la urmă ajung, luând imediat medicamentele și o sticlă de apă băgată în torpedou.

Telefonul îmi vibrează în continuare și fac în sfârșit efortul de a mă uita la el pentru că băieții merită răspunsuri.

IepurașiiPuc

Joe Carter: *„Hawkins, ești un dobitoc. Ce naiba se întâmplă?"*

Bobby Hughes: *„N-am mai fost așa stresat de când am aflat că prezervativele nu sunt sută la sută eficiente".*

Jaiden Johal: *„Poftim? Ce-i asta?"*

Kris Hudson: *„Cum ar trebui să jucăm fără căpitan?"*

Jaiden Johal: *„Să nu trecem peste faza cu prezervativul???"*

Nate Hawkins: *„Nu mă pot antrena cât timp nu poate patina Aaron".*

Mattie Liu: *„Cât timp?"*

Nate Hawkins: *„😉. Mă duc la Stassie să încerc să vorbesc cu ea. Ne vedem mai târziu".*

Încă îmi bubuie capul și niciodată n-am fost mai recunoscător pentru o mașină care se conduce singură.

J.J. mi-a trimis numărul apartamentului ei printr-un SMS, pentru că n-am fost niciodată invitat și nu-l știu. El a fost sâmbătă aici pentru a-și lăsa tricoul, așa că reduc riscurile și îi dau numele lui tipului de la intrare, pentru că sigur nu l-a scos de pe lista vizitatorilor. Merge și, din fericire, nu-mi cere actul de identitate. Îmi dă un cod temporar pentru lift și-mi spune că va funcționa timp de 24 de ore.

Sunt fericit că locuiește într-o clădire așa de sigură. Când nu o să mai fie supărată pe mine și nu o să mai intru prin efracție, o să-i spun că am mințit ca să intru aici.

Dar acum nu-i momentul.

Despre Maple Tower se spune că oferă cea mai bună cazare din Maple Hills și înțeleg de ce – întregul bloc este luxos și frumos. O parte din mine se întreabă cum își permite Stas pentru că mă îndoiesc că munca ei la cursurile de sâmbătă este plătită îndeajuns și știu că bursa nu acoperă cazarea. Dar apoi ajung la ușa ei, apartamentul 6013, și chiar sub numere scrie cursiv *Reședința Carlisle.*

Inspir adânc și bat de câteva ori la ușă tare, dar nu frenetic. Nu vreau să creadă că am venit să mă bat pentru că nu-i așa.

Nu-mi dau seama dacă învolburarea din stomac e de la anxietate sau pentru că trupul și creierul îmi cedează. Dar impulsul de a vomita se intensifică atunci când ușa se deschide și de partea cealaltă apare Aaron doar într-un șort de baschet.

– Sunt aici să o văd pe Anastasia. Poți să-i transmiți, te rog? întreb eu cu calm.

Vreau să urlu la el, să-i zic că-i un mincinos, să-i dau un pumn în fața nesuferită, dar nu o fac.

Îmi zâmbește. Jur că nu-mi imaginez, zâmbește, se dă laoparte și deschide ușa mai larg, întinzând brațul bandajat ca eu să intru.

– Este în camera ei, zice el, închizând ușa în urma mea.

– Nu știu care este, spun eu ridicând o sprânceană. N-am mai fost aici.

Ridică din umeri și zâmbetul fals dispare.

– Ușa din mijloc. Cea de lângă masa cu flori.

– Mulțumesc, murmur eu, îndreptându-mă spre ușă.

Este prea amabil, prea calm și tot corpul meu este stresat. Aștept să apară motivul pentru care e așa de mulțumit.

Bat ușor la ușă, dar nu mi se răspunde. Așa că încerc din nou, iar de data asta aud un suspin.

– Pleacă, Aaron!

Îmi asum riscul, deschid ușa și văd de ce Aaron a fost așa de fericit să mă lase să intru. Ryan este proptit de tăblia patului, cu un braț în jurul ei și cu celălalt mângâind-o pe păr, iar ea stă între picioarele lui și îi plânge la piept. Asta a vrut Aaron ca eu să văd, dar singurul motiv pentru ca mă doare inima este că ea pare frântă.

Se uită amândoi la mine în același timp, cu expresii complet diferite, dar a ei este inconfundabilă.

Trădare.

– Ieși! zice ea cu vocea spartă. Se întoarce în brațele lui Ryan și-și șterge lacrimile cu dosul palmei. M-ai mințit din nou! Ai promis că nu o să faci nimic și ai mințit, Nathan.

– Stassie, te rog! Putem vorbi? Îți garantez că n-am făcut nimic.

– Încetează să-mi promiți lucruri! țipă ea, întregul corp cutremurându-i-se de hohote de plâns. Ryan își îngroapă capul în părul ei, mormăind ceva ce nu pot să aud, dar ea rămâne cu ochii la mine. Decanul le-a spus părinților lui Aaron, Nate! Știu că te-au dat afară din echipă! Știu că ai fost tu!

Simt că nu pot să respir. Mă doare capul și vreau să-i povestesc cu disperare tot ce s-a petrecut astăzi, dar nu mă pot concentra decât la junghiul alb al durerii din cap și la arsura din spatele ochilor.

Ryan o ridică pe Stas și o așază pe pat lângă el.

– Ești bine, Hawkins? întreabă el, dându-se jos din pat. Nu arăți prea grozav, amice. Ai nevoie să stai jos? Ai nevoie de apă?

Începe să mi se învârtă capul și simt brațele lui Ryan pe umeri, conducându-mă cu spatele până când picioarele mi se lovesc de un scaun și mă așez.

– Ce se întâmplă cu el? întreabă ea panicată.

Îmi duc palmele la ochi și las capul între picioare, inspirând adânc. Nu mai suport alte pastile, așa că n-are sens să cer.

A trecut prea mult timp între ultima doză și efectul noii doze pentru că am fost în biroul antrenorului, iar acum plătesc pentru asta și mă fac de râs.

Grozav!

Când mâinile ei moi mă apasă pe frunte, nu mă pot abține și mă las sub atingerea ei. Niciodată nu o să mă lase să mă mai apropii de ea. Doar că-mi doresc ca momentul să nu fie distrus de junghiul fierbinte din creier și de întregul corp care simte că e strivit puțin câte puțin.

– Migrenă. O să mă duc acasă. Revin când putem vorbi, reușesc eu să șoptesc.

– Nu poate să conducă, este ultimul lucru pe care-l aud.

CAPITOLUL 21

ANASTASIA

Mi-am aşezat iPadul în faţă pentru a zecea oară, dar nu mă pot abţine să nu-l mai mişc un pic spre dreapta.

Tot ce-mi trebuie este în faţa mea, aliniat în ordinea priorităţilor. Agenda, apa şi Kleenex – cea mai mare cutie care există.

Am făcut asta de sute de ori, aşa că nu ştiu de ce am emoţii, dar senzaţia de nelinişte mă râcâie. Lola şi Aaron s-au dus la Kenny's să ia aripioare şi să-mi ofere intimitate, dar liniştea din apartament îmi sporeşte agitaţia.

Exact la timp, numele doctorului Andrew apare pe ecran când îmi sună iPadul.

Accept apelul video şi mi se strânge inima când ecranul se umple cu fundalul familiar din Seattle şi decorul mut din cabinetul doctorului Andrew.

Stă la biroul lui, cu un caiet aşezat pe picioarele încrucişate şi cu un pix între degete.

– Bună ziua, Anastasia. Cum te mai simţi astăzi?

„Mi-e dor de casă" sunt cuvintele care îmi stau pe limbă. Pentru prima dată de când am plecat la facultate, îmi doresc să mă întorc în Washington.

Am văzut de nenumărate ori Seattle în filme sau în seriale şi niciodată n-am fost afectată. Când văd oraşul printr-un geam pe care m-am uitat aproape zece ani, îmi vine să sar în următorul avion.

Îmi șterg palmele transpirate pe pantaloni și zâmbesc spre cameră.

– Sunt bine, mulțumesc.

– Ești sigură că ăsta-i răspunsul pe care vrei să-l scriu?

Doctorul Andrews are în jur de 40 de ani, dar când i-am devenit pacientă abia își luase diploma. N-a îmbătrânit – fața are aceleași linii fine în jurul ochilor, iar părul mereu a fost șaten-deschis cu șuvițe grizonante.

„Păr grizonant de la Facultatea de Medicină", a spus el când l-am întrebat pe la nouă ani, probabil foarte nepoliticoasă, ce erau acele fire de păr. Într-un fel, cred că mă alină faptul că sfidează semnele timpului. Mi se pare ceva ce ar trebui să discut cu el cândva.

Nu spune nimic cât mă gândesc ce să mai zic. Nu cred că e bine să-i ascunzi anumite lucruri terapeutului. Doar că acum nu știu cum să-mi exprim sentimentele și de asta am revenit la terapie.

– Mă întristează faptul că te văd.

– Poți să-mi spui ce anume te întristează?

Se aude sunetul pixului scriind pe hârtie, un sunet cu care de-a lungul anilor m-am obișnuit.

– N-am mai fost acasă de aproape un an. Mi-e dor de Seattle.

Se îndreaptă în scaun, se rotește ușor, blocându-mi parțial, cu știință sau fără, priveliștea. Îmi descleștez pumnii, gest pe care nu eram conștientă că-l făcusem până când palmele nu au început să mă înțepe din pricina unghiilor.

– Părinții te vizitează la Los Angeles?

– Niciodată. Mă întreabă, dar mereu sunt ocupată, iar lor nu le place să zboare, așa că nu vreau să-i pun pe drumuri. Sunt prea ocupată ca să-i vizitez.

– Anastasia, am vorbit mult despre părinții tăi. Mi-ai spus că te simți copleșită de nevoia de a avea succes mai mult pentru ei decât pentru tine. Își împinge ochelarii pe podul nasului și se uită în cameră. Presiunea și sentimentul copleșitor pe care-l descrii s-au diminuat când nu i-ai văzut?

– Niciodată nu dispare complet. Când mă sună, primul lucru despre care mă întreabă este patinajul. Mi se pune un nod în gât şi mă chinuiesc să-l înghit. Când nu mă sună, mă simt... mă simt uşurată.

Încuviinţează din cap, luând notiţe.

– Uşurarea te face să te simţi vinovată?

„Oh, Dumnezeule! De ce am ochii înlăcrimaţi?"

– Da.

– Ce alte interese ai în afară de patinajul artistic, Anastasia?

Încerc să răspund imediat, dar când deschid gura, îmi dau seama că n-am nimic de spus; patinajul este toată viaţa mea.

– Nu am altele.

– Şi dacă ai pierde o competiţie sau ai hotărî că nu mai vrei să patinezi, crezi că părinţii s-ar supăra? Gândeşte-te un moment la asta!

N-am nevoie de un moment. Imediat ce m-a întrebat, răspunsul mi-a venit în minte.

– Nu, cred că la început ar fi nedumeriţi, dar ar vrea să fiu fericită.

– După şedinţele din trecut împreună cu părinţii tăi şi şedinţele pe care le-am avut noi doi, ştiu că ai o părere foarte bună despre ei. Ar fi corect să spun că ei încă te sprijină foarte mult la terapie, la şcoală sau cu sportul?

– Absolut. Sunt grozavi.

– Părinţii – ei bine, părinţii buni ca ai tăi – care au copii de înaltă performanţă cu interese specifice uneori se chinuiesc să abordeze alte subiecte în afară de aceste interese. Îşi împreunează mâinile, apoi şi le pune pe abdomen, lăsându-se pe spate în scaun. În şedinţele noastre, părinţii tăi au spus că ei înţeleg că patinajul este principala ta prioritate. Poate că te întreabă despre asta de fiecare dată când vorbiţi pentru că aşa-ţi arată că încă te sprijină, în ciuda faptului că nu vă vedeţi regulat.

Mi se strânge pieptul – vinovăţie. Vinovăţie pentru că ştiu că părinţii mă sprijină. Vinovăţie pentru că nu i-am văzut. Vinovăţie pentru că nu i-am apreciat.

Rămân cu ochii pe ecranul iPadului, holbându-mă la acul lui de cravată; dacă mă uit la fața lui, o să plâng.

– Știu că îmi vor doar binele.

– Este normal să înțelegi un lucru logic, dar emoțional să simți altceva. A iubi pe cineva, dar a simți ușurare pentru că nu vorbești cu acea persoană duce la un conflict imens în mintea cuiva, dar asta nu înseamnă că ești rea, ci te face om.

„Asta e o afirmație dură."

– Revenind la priveliște, Anastasia. Crezi că priveliștea de aici te întristează nu pentru că ți-e dor de Seattle, ci pentru că ți-e dor de părinții tăi?

Încuviințez din cap, fără să-mi iau privirea de la ac chiar când ochii mi se umplu de lacrimi.

– Poate.

– Precum copiii, adulții au nevoie de limite. Aș vrea să le spui părinților tăi că nu vrei să discuți despre patinaj. Chiar dacă o faci într-un apel, într-o vizită, vezi cum te simți știind că nu se va deschide subiectul. Se poate?

Clipind ca să înlătur lacrimile ce amenință să cadă, mă uit la fața lui și mă forțez să zâmbesc.

– Sigur.

Acum doi ani, când m-am mutat în L.A., am oprit ședințele de terapie regulate. Am fost așa de prinsă de toată experiența colegiului, încât n-am avut nevoie. Dar, dacă se întâmpla ceva, aveam o ședință ad-hoc și-mi promiteam că aveam să merg din nou regulat, dar n-am făcut-o niciodată.

La terapie nimic nu devine mai ușor. Înveți doar să accepți că merită să ai acele conversații dure, pentru că sentimentele tale devin mai gestionabile. La jumătatea sesiunii, pot să respir din nou, dar, din experiență, știu că totul se poate schimba din nou înainte să se termine sesiunea.

– În ședința de săptămâna trecută, mi-ai explicat că nesiguranța cu privire la competiție îți provoca o anxietate severă. Poți să-mi spui cum te simți săptămâna asta?

– Mă simt bine, răspund eu cu sinceritate. Este plăcut să am ceva pozitiv de spus măcar o dată. Aaron a primit liber de la medic ieri, deci mâine putem participa la competiție.

– Sunt încântat să aud asta. Cred că ți s-a luat o mare greutate de pe suflet.

Eu și Aaron am sărit peste cursuri ca să ne antrenăm și, din fericire, totul a mers bine.

– Și cum merge relația cu Aaron? Săptămâna trecută ai menționat că te simțeai sufocată.

Sufocată este puțin spus. De două săptămâni, Aaron nu s-a mișcat de lângă mine și asta a fost mult. Apreciez că, în ciuda faptului că el e cel accidentat, și-a făcut timp să jelească împreună cu mine. Pentru că asta am simțit în ultimele două săptămâni, jale. Am jelit lucrurile pe care le-aș fi putut avea.

Dar chiar și cu cele mai bune intenții, bunătatea lui Aaron se simte ca un control. Lacrimile îmi erau înțelese, dar numai dacă erau pentru patinaj. Anxietatea pe care o simțeam se putea diminua, dar numai cu el alături ca să mă ajute.

– Aaron s-a retras, îi explic eu. I-am spus că am nevoie să procesez singură, mai ales acum că am dubii cu privire la ce s-a întâmplat. La început s-a enervat, dar acum, când a primit acceptul să patineze, se pare că a uitat totul.

– Ți se pare că se enervează des pe tine?

– Hm, cel mai drăguț mod de a o spune este că lui Aaron i-ar prinde bine terapia.

Mă lupt cu impulsul de a râde nervos, pentru că nu știu de unde să încep.

– Părinții lui Aaron tot timpul se manipulează reciproc, lucru foarte nesănătos, iar Aaron a crescut văzând că așa obții ce vrei. Vrea să fie mai bun decât ei și încearcă asta. De cele mai multe ori, este un prieten minunat.

– Dar se enervează des pe tine?

– Clar suport consecințele dispozițiilor lui proaste, dar petrec mai mult timp cu el decât cu oricine altcineva. Uneori, am senzația că totul este perfect și brusc nu mai este și nu știu ce am făcut greșit.

– Pare dificil.

– Este. De la mine are alte pretenții... Nu știu cum să explic. Ceva ce face Lola este în regulă, dar, dacă eu fac același lucru, s-ar putea să nu fie.

– Simți că regulile sunt diferite pentru tine?

– Da, exact. Când este într-o dispoziție bună, nu contează, dar, dacă lucrurile stau rău, este greu să fii în preajma lui. Dar n-aș abandona-o pe Lola dacă ar avea probleme; nu vreau să-l abandonez nici pe el.

– Admirabil, Anastasia. El notează ceva – uneori îmi doresc să-i pot citi notițele. Te-aș încuraja să-ți amintești că, deși toți avem drumul nostru, este important să-ți pui bunăstarea pe primul loc. Prieteniile sunt importante, dar și să trăiești într-un mediu sănătos.

– Am înțeles.

– Aș vrea să vorbim despre Nathan, dacă poți. Aș vrea să știu impactul lui asupra vieții tale.

Știam că va urma asta, dar tot nepregătită sunt. Terapeutul nu uită că ai terminat o ședință mai repede pentru că nu te puteai opri din plâns din cauza unui bărbat pe care îl știi doar de două luni.

Săptămâna trecută, i-am povestit pe scurt doctorului Andrews evenimentele care au dus la prietenia neobișnuită cu Nathan. Am început să plâng când am început să vorbesc despre jocul de-a casa.

– N-am mai vorbit cu el de două săptămâni. Am țipat urât la el și cred că, orice era între noi, s-a terminat.

Frunzărește paginile scrise și bate într-o pagină.

– Erai furioasă pentru că a mărturisit că a fost responsabil de accidentul lui Aaron după ce ți-a garantat că nu a fost el de vină.

– Da.

– Și a mai spus o dată ceva, lucru care s-a dovedit a fi o minciună, ca să protejeze un coechipier, corect?

– Corect.

– Dar crezi că ar putea să spună adevărul și de aceea te întristează să vorbești despre el?

În urmă cu două săptămâni, după ce Ryan a refuzat să-l lase pe Nathan să conducă până acasă, Bobby și Joe au venit să-l ia. Nate a leșinat după ce a vomitat violent de mai multe ori – îmi doresc să fii leșinat și eu. Bobby s-a uitat o dată la fața mea plânsă și a încercat să mă convingă că n-a făcut-o Nate, chiar dacă a recunoscut. Apoi Joe a sărit în apărarea lui Nate, explicând că antrenorul Faulkner a vrut să le anuleze toate meciurile de hochei dacă nu mărturisea cineva.

Amândoi mi-au spus că Nathan n-ar face niciodată ceva care să mă rănească, ceea ce mi-a fost greu să aud, dar și mai greu să accept.

Doctorul Andrews are un deget pe buze, așteptând cu răbdare să-i explic. Tot ce vreau e să termin apelul, dar continui:

– Nate este împăciuitor. Are grijă de prietenii lui; știu cât de mândru se simte că i s-a încredințat titlul de căpitan. Pentru mine are logică faptul că și-ar asuma vina dacă echipa ar avea de suferit.

– Par niște momente dificile pentru toți. Ce anume te-a întristat? Că ai fost mințită?

Și eu m-am întrebat același lucru. Oftând mai tare decât intenționam, încerc să exprim asta în cuvinte.

– Cam da. Mai mult decât orice, mă simt naivă. Nu se poate ca și Nathan, și Aaron să mintă. Aaron n-are nimic de câștigat; n-are motiv să mintă.

– Și Nathan?

– Nathan… „Oh, Dumnezeule! De ce mă enervez?“ Când sunt cu Nathan, simt că are grijă de mine. Mă face să mă simt dorită. Nu cred că mi-ar pune în pericol competiția, dar n-am încredere în judecata mea, pentru că am început să am sentimente pentru el.

– I-ai spus și lui asta?

Clătinând din cap, recunosc în sfârșit înfrângerea și mă întind după Kleenex.

– Cum spuneam, n-am mai vorbit cu el. M-am gândit de atât de multe ori să-l sun, dar mi-e teamă.

– De ce ți-e teamă?

– Că e prea târziu. Va asculta ce voi avea de zis și mă va respinge pentru că nu l-am crezut.

Mă doare să o recunosc cu voce tare. Mă doare că îl doresc când el s-ar putea să nu mă mai vrea. Mă doare că n-am avut încredere în mine să îndrept lucrurile. Mă doare dorul de el.

Am reușit să evit pe toată lumea antrenându-mă pe patinoarul de la muncă. Lui Brady nu i-a convenit, dar nu i-am dat de ales. Mattie m-a salutat cu tristețe când m-a văzut la unul dintre cursurile noastre comune, dar nu s-a apropiat de mine. Lola are instrucțiuni stricte să nu mă țină la curent.

– Respingerea sperie, dar și să trăiești fără să știi ce s-ar fi putut întâmpla dacă ai fi fost sinceră. Cred că trebuie să-i comunici sentimentele pe care le ai față de el. Orice relație, de prietenie sau mai mult, nu va supraviețui cu toată această lipsă de onestitate.

– Mi se pare nedrept că eu trebuie să fiu cea onestă. Pufnesc, tamponându-mi obrajii cu un șervețel. Nu sunt eu cea care spune minciuni. Toți ceilalți o fac. Sunt prinsă la mijloc, ca o proastă.

Doctorul Andrews zâmbește, înăbușindu-și râsul cu o mână.

– Da, văd ironia, dar nimeni nu te consideră proastă, Anastasia. Cum se spune? Fii schimbarea pe care vrei să o vezi sau ceva de genul ăsta. Alege onestitatea. Mi se pare că ai oameni de treabă în jurul tău și este important să ții minte că oamenii fac greșeli.

– N-am probleme cu greșelile. Nu mă aștept să fie cineva perfect...

– În afară de tine.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că aici m-a prins, dar ședința nu mai are suficiente minute ca să discutăm și despre asta. Sunt mai bine de zece ani și tot n-au trecut suficienți.

– În afară de mine, dar nu cu prietenii mei.

Sună timerul, amintindu-ne că ședința se apropie de sfârșit. Abia când am o ședință îmi amintesc cât de epuizantă este terapia. Te lasă cu senzația de mahmureală. Mereu am nevoie să dorm după aceea, dar când mă trezesc, mă simt mai bine.

– Am trecut prin multe, dar să recapitulăm. Cu ce lucruri rămâi din această conversație?

Simt că am trecut prin multe, dar, în realitate, probabil aș mai putea petrece câteva ore vorbind obsesiv despre asta.

– Trebuie să stabilesc limite cu mama și tata ca să mă bucur de timpul petrecut cu ei și nu să-mi fac griji.

– Bun. Altceva?

– Trebuie să mă pun pe primul loc când Aaron este dificil. Pot să fiu o bună prietenă, dar și să-mi pun bunăstarea pe primul loc.

– Și?

– Trebuie să stau de vorbă cu Nathan. Trebuie să fiu onestă și să spun ce simt.

– Și în sfârșit?

– Oamenii greșesc.

Închide caietul și-mi zâmbește pieziș.

– Premiantă, bravo! Competiția este mâine, nu?

– Da, la ora prânzului.

– Te-am văzut la multe competiții și știu că perspectiva de a pierde nu este una pe care tu sau orice sportiv competitiv să o aștepte cu nerăbdare. Cum te simți să treci mental prin asta? Ești pregătită de posibilitatea de a nu te califica?

– Da, mint eu. Pentru că am făcut tot ce am putut și prefer să concurez și să pierd decât să nu concurez.

– Îmi spui asta de fiecare dată, Anastasia, și, trebuie să recunosc, nu ești mai convingătoare acum decât atunci când aveai nouă ani. Lasă caietul și pixul pe birou și-și îndreaptă cravata, chicotind. Sper să obții rezultatul pentru care ai muncit așa de mult, mai ales după toată această nefericire.

– Și eu, doctore.

CAPITOLUL 22

NATHAN

Ultimele paisprezece zile au fost cele mai lungi din viaţa mea.

Două săptămâni am stat bosumflat şi trist, gelos pe coechipierii mei, suspinând după o fată care mă urăşte.

Pe scurt, două săptămâni am fost un ratat.

Aproape că am plâns de fericire când m-a sunat Robbie ca să-mi spună să-mi mişc fundul la antrenament pentru că, în sfârşit, Cap Pătrat primise liber să patineze.

Cât n-am jucat cu echipa, mi-am dat seama ce mult iubesc hocheiul. Ştiu că sună scandalos pentru că aţi crede că ştiu, nu? Credeam că ştiu. Dar timpul fără hochei mi-a oferit o nouă perspectivă şi claritate.

Următorul meu gând a fost către Anastasia şi faptul că visurile ei sunt iarăşi realizabile. Dumnezeule, aşa de tare îmi doresc să o văd!

Baia este plină de sticluţe care miros bine, cum miroase ea. Pentru că n-am văzut-o, niciodată nu mi-a plăcut mirosul de miere şi de căpşune atât de mult ca acum.

Dar nu mă vrea în preajma ei. Am văzut-o pe faţa ei când a crezut că iar am minţit-o. Vreau să o sun, m-am gândit de zeci de ori să o sun, dar mi-e teamă că voi înrăutăţi lucrurile.

Mattie mi-a zis ce tristă era la cursuri şi urăsc că eu sunt motivul pentru asta. Probabil ţine un pic la mine, chiar dacă nu-şi dă seama. Când am simţit că sunt în pragul morţii din cauza

migrenei și am vomitat violent și urât de mai multe ori, ea mi-a fost alături, frecându-mă pe spate.

Când am leșinat în patul ei, iar ea s-a urcat să-mi verifice temperatura, mi-am forțat norocul și mi-am îngropat capul în poala ei. Voiam să mă ascund de lumina care îmi prăjea creierul, dar ea m-a mângâiat pe păr o eternitate. Am încercat să rămân treaz ca să apreciez gestul, dar n-am putut.

Lola s-a săturat să o tot întreb ce face cea mai bună prietenă a ei. De fiecare dată când o menționez pe Stassie, îmi spune că LAPD are tone de crime nerezolvate pe care le pot mărturisi și să-i enervez pe ei, nu pe ea.

Sunt multe cuvinte, deci ai crede că după două săptămâni a mai cedat, dar nu, este foarte dedicată discursului ei. Oricât de mult îi place să se ia de mine, știu că e prinsă la mijloc și este foarte supărată. Robbie mi-a spus că Anastasia i-a interzis Lolei să ne menționeze pe vreunul dintre noi, ceea ce mă face să mă simt și mai rău.

Am vrut să-i trimit un SMS ca să-i urez succes la statale, dar mi-a fost teamă când m-am gândit că aș putea să o stresez. Vreau ca lucrurile să revină la normal mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.

Să ies din Maple Hills și să-i zdrobim pe cei de la UT Austin cu scorul de 8-3 a fost o metodă excelentă de a nu mă mai concentra la drama mea.

Mi-am făcut griji că aș fi putut rugini, dar totul a fost perfect, în afară de Joe și J.J. suspendați. O să-l las pe Robbie să se ocupe de ei, pentru că eu sunt într-o dispoziție prea bună.

Oricum, s-ar putea să nu dureze mult pentru că mă strecor pe lângă recepția hotelului cu două pungi de băutură de la magazin.

Teoretic, nu-i ilegal, pentru că am 21 de ani, dar Faulkner nu o să fie de aceeași părere dacă mă prinde pasând sticle de Jägermeister. Am fost ales să-mi asum riscul; băieții au zis că le sunt dator, deoarece, cât n-am fost cu ei, au trebuit să îndure toate rahaturile la care Robbie mă supune de obicei.

Lipesc cardul de acces de ușă și apăs pe clanță când se aprinde lumina verde. Majoritatea băieților sunt deja în camera pe care o împart cu Robbie și Henry, punându-și picioarele transpirate pe patul meu.

Mă simt de parcă am intrat la o înmormântare, nu în camera unei echipe care tocmai a câștigat un meci.

– Cine a murit?

Se întorc cu toții spre mine, cu aceleași fețe sumbre.

– Glumeam, dar acum nu mai sunt sigur. De ce vă uitați toți la mine așa?

Se uită unii la alții, iar Kris este primul care își drege vocea.

– Te caută Faulkner, amice.

– Încă n-am deschis nici o sticlă. Râd, punând punga pe birou. Cum pot să am deja probleme?

– Nu-i asta, zice Robbie, trecându-și o mână peste față. Nathan, Aaron iarăși nu poate să patineze. Ești din nou pe bancă.

– Ce naiba vrei să spui, cum nu poate să patineze? urlu. „Iar o să mă ia migrena." Au participat la competiție? Tăcere. Poate să-mi spună cineva ce naiba se întâmplă?

– A scăpat-o, spune categoric Henry, ducându-se spre pungi ca să scoată o sticlă. I-a cedat încheietura în timpul numărului și a scăpat-o.

De treizeci de minute stau în fața Maple Tower și tot n-am reușit să intru.

Cincisprezece minute am stat la telefon cu Lola, încercând să o conving să-i dea portarului numele meu ca să primesc un cod la lift. În celelalte cincisprezece minute m-am pregătit mental ca Anastasia să mă dea afară.

Când l-am găsit, Faulkner mi-a confirmat ce au spus băieții. Încheietura lui Aaron a cedat când erau pe gheață; a încercat să o prindă în cădere, accidentându-se și mai rău.

– Îmi pare rău, Hawkins, zice Faulkner, dându-mi o bere din minifrigider. O să știm mai multe luni, dar din ce mi s-a zis până acum, Skinner te vrea pe bancă.

Nu-mi pasă de mine acum. Mă gândesc la echipă, așa cum fac mereu, dar cel mai mult mă gândesc la ea. Și o să mă gândesc la ea până ce văd cu ochii mei că e bine.

În lift simt o durere în stomac. Din fericire, Lo n-a cerut să fiu dat afară cu forța și am fost lăsat să intru în clădire. Bat de trei ori în ușă și fac un pas în spate. Durerea se intensifică și simt că inima îmi bate în ritmul greșit.

De partea cealaltă a ușii, răsună accentul dur și distinct de Brooklyn cu care sunt obișnuit să mi se vorbească. Ușa se deschide, iar Lola se sprijină de cadru.

– Nathan, dacă o faci să plângă, jur că penisul ta va trăi într-un borcan în camera mea și o să fie misiunea vieții mele ca tu să nu fii niciodată fericit.

– Am înțeles.

Trăgându-mă înăuntru de hanorac, pufnește când închide ușa în urma mea.

– Este în camera ei și nu știe că ești aici. Ai răbdare cu ea, este dură, dar acum e vulnerabilă.

În spatele ei, Aaron scoate capul din dormitor, apoi trântește ușa când mă vede.

– Nate, totul i-a scăpat de sub control. Este o fată căreia îi place să dețină controlul.

– Am înțeles. Vreau să o văd, pentru că mi-a fost dor de ea și-mi fac griji.

Ea încuviințează cu precauție din cap și se dă laoparte.

– Și ei i-a fost dor de tine.

N-am nici un drept să îmi doresc ceva acum; sunt recunoscător că am ajuns până aici. Dar o mică și egoistă parte din mine speră să nu dea de Ryan Rothwell de partea cealaltă a acestei uși.

Bat ușor și aud un „Intră“ liniștit înainte de a o deschide.

Întoarce capul de două ori și se așază mai dreaptă în pat, tresărind.

„Poartă tricoul meu.“

– Salut.

Clipește spre mine, apoi o face din nou de parcă nu poate pricepe că sunt eu. Intru în dormitor și închid ușa în urma mea, păstrând distanța.

– Bună, șoptește ea.

– Știu că nu mă vrei aici, dar am auzit ce s-a întâmplat. Chiar dacă-mi smulgi capul, trebuia să te văd, Anastasia. Trebuia să văd cu ochii mei că ești bine.

Ducându-și genunchii la piept, își trage tricoul peste picioarele goale și încuviințează din cap. Arată oricum, numai bine nu.

– Arăți mai bine decât ultima dată când ai fost aici. Nu știam că ai migrene; a fost înspăimântător.

Fac un pas mai aproape de pat și nu reacționează rău, așa că mai fac unul.

– N-am vrut să te sperii și... îmi pare rău că am vomitat. Uitasem complet că vomitasem. Și îmi pare rău și pentru restul. Am dat-o rău în bară, dar nu așa cum crezi tu.

– Știu.

– Știi?

Își sprijină bărbia pe genunchi și oftează.

– Știu, Nathan.

Pare frântă. Cu fața palidă și umflată, ochii roșii de la atâta plâns ori frecat – sau de la ambele. Părul ei, de obicei strălucitor și lăsat liber pe spate, este prins într-un coc în vârful capului și întreaga ei înfățișare este tristă.

– Stassie, pot să te îmbrățișez? Mi se pare că ai nevoie, iar mie, ei bine, mi-a fost foarte dor de tine.

– Mi-ar plăcea asta, zice ea așa de încet, încât abia o pot auzi.

Mă descalț și mă urc lângă ea. Întinde picioarele și văd imediat vânătăile de ieri. Neștiind unde să stau, mă așez lângă ea, proptit pe milioanele de perne, suficient de aproape ca picioarele noastre să se atingă.

Este ca și cum în cele două săptămâni în care am stat despărțiți am uitat cum e să fim unul în preajma celuilalt, dar când o iau în brațe, se cațără între picioarele mele și-și cufundă fața la pieptul meu.

Corpul meu știe ce să facă mai bine decât creierul. O trag lent mai aproape, cuprinzând-o în brațe. Toată tensiunea din corp îmi dispare și pot să respir cum trebuie. Până când umerii ei tremură și degetele i se agață de hanoracul meu. Îmi lipesc buzele de fruntea ei în timp ce plânsetul începe să i se audă tot mai tare.

– Ștt, iubito! O să fie bine.

– Totul este un dezastru, se sparge vocea ei printre hohote.

Cuprinzându-i gâtul cu mâna, îi șterg obrazul cu degetul mare până ce se oprește din plâns și încremenește pe pieptul meu.

Rămân cu brațele în jurul ei, fără să spun nimic, ținând-o până ce e pregătită să vorbească. Ascult cum respiră delicat când în sfârșit vorbește.

– Îmi pare rău că am plâns.

– Hei, eu am vomitat și am leșinat aici, Stas. Pot să fac față unei scurte crize de plâns. Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Îmi dă drumul și pentru o secundă îmi imaginez că vrea să fugă, dar în schimb se așază în poala mea cu fața spre mine.

O frec pe coapsele goale, iar ea își șterge ochii cu palmele, îndepărtând lacrimile rămase.

– Ai fost scăpat vreodată de la mare înălțime în fața a sute de oameni?

– Am căzut o dată la teleschi.

Ea pufnește și clatină din cap.

– Normal că ai căzut. Se joacă cu șiretul de la pantalonii mei de trening, fără să se uite la mine. Totul era bine. Ne-am tot antrenat și era bine. Eram aproape de finalul programului, făceam ridicarea, iar încheietura *i-a cedat*.

Modul în care îi tremură vocea când spune asta este ca un pumn în stomac. Ochii ei îi întâlnesc în sfârșit pe ai mei – sunt plini de lacrimi.

– Am crezut că o să-mi sparg capul. Totul s-a întâmplat așa de repede! Aaron m-a prins în cădere, dar i-am lovit piciorul când m-a întors. Are niște tăieturi și vânătăi urâte; mă simt așa de vinovată!

Ocolesc uşor cu degetul o vânătaie urâtă de pe interiorul coapsei.

– Nici tu n-ai scăpat ieftin.

– Am aterizat în picioare, nu în cap, Nate. Ar fi putut să fie mult mai rău. Întregul ei corp tremură şi nu ştiu cum să rezolv asta. M-a adus cu picioarele pe pământ, mi-a spus să continui să patinez şi am reuşit să terminăm.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Am vomitat şi am plâns. Se încruntă. Ne-am aşteptat nota şi printr-un miracol am reuşit să ne calificăm. Până în acel moment, am mers perfect, apoi nu ştiu…

Râde, dar fără să fie amuzată. Se metamorfozează pas cu pas în lacrimi până când plânge şi râde în acelaşi timp. Ridică din umeri. Cred că nici ea nu ştie ce se întâmplă.

Trăgând-o spre mine, o frec pe spate în timp ce plânge din nou. Îşi petrece braţele în jurul gâtului meu şi-şi sprijină capul pe umerii mei. Suspinele şi oftaturile mă gâdilă pe gât şi nu mă simt în largul meu.

Obrazul i se lipeşte de al meu şi respiraţia i se adânceşte. Apoi îşi lipeşte nasul de al meu şi-şi pune mâinile de o parte şi de alta a feţei mele, unde le ţine până ce îşi lipeşte buzele de ale mele.

Totul decurge mult mai lent decât de obicei. Nu este valul obişnuit, grăbit de frustrare sexuală sau de ceaţă beată, excitată. Suntem doar noi doi, treji, cu corpul ei moale sub mâinile mele şi limba ei mişcându-se pe a mea.

Ea se desprinde şi îşi trece afectuos mâna peste barba mea, în timp ce eu văd cum în ochii ei frumoşi şi albaştri se învârt o mie de întrebări.

– Nathan, te joci de-a casa cu mine?

– Mereu.

Bănuiesc că spălatul pe cap la femei nu durează aşa de mult, dar nu mă îndur să mă opresc.

Am încercat să nu icnesc sau să nu mă holbez când şi-a dat tricoul jos şi a intrat sub apa care curgea. Mi se face rău când văd

vânătăile mov de pe coastele și de pe abdomenul ei apărute după impactul cu Aaron în momentul în care a prins-o.

Sunt obișnuit să văd oameni bătuți și cu vânătăi. Asta vine la pachet când ești jucător de hochei și când ai un grup de prieteni clovni. Dar niciodată așa. Mi-a zâmbit trist, întinzându-mi mâna ca eu să intru la duș cu ea.

– Nu-i așa de rău cum pare, să știi.

A fost cea mai bună idee să ne jucăm de-a casa ca să uităm de viața reală pentru câteva ore. Gândindu-mă la ce a zis Lola despre control, am întrebat-o pe Anastasia ce vrea să facă. A vrut imediat să-și spele părul, pretinzând că nu se putea vedea cu părul încurcat.

Mă pricep să-i masez chestia aia pe scalp. La început am fost cam aspru, dar acum o fac cum trebuie și scot tot clăbucul.

Este fascinant să fiu la duș cu ea; sunt în plus tone de chestii parfumate despre care nu știam că există. Am aflat că există exfoliant de corp, iar asta m-a șocat.

– De aia ești mereu așa de moale?

Mă simt așa de bine când o aud că râde!

– Da, poate.

După ce am stat amândoi sub duș, corpul ei s-a relaxat pe al meu, unde a și rămas. Acest duș n-are nimic sexual și nici nu vreau să aibă. Vreau să am grijă de ea și sunt recunoscător că ea își dorește asta.

Întorcându-se cu fața spre mine, se ridică pe vârfurile degetelor și-mi freacă scalpul.

– Pot să te spăl pe cap?

Ochii ei sunt mai luminoși, obrajii roșii, aducându-i culoarea înapoi pe chip. În ultimele cinci minute, am încercat să-i fac părul să stea drept, hotărât să i-l aranjez în stil punk rock. Este prea lung, și de fiecare dată când pun suficient șampon ca să facă spumă, cade și o lovește peste față. Îmi dă un cot în stomac și se alege cu o gură plină de șampon.

– Nici măcar n-ajungi bine la capul meu, o tachinez, lipindu-mi degetele de mâinile ei lacome. Ai nevoie de ajutor.

Pare gata să facă pe încăpățânata, dar probabil își dă seama că n-are de ales pentru că încuviințează din cap.

O ridic cât pot de delicat, iar ea își petrece picioarele în jurul taliei mele. Îmi țin mâinile sub ea ca să o sprijin; mă rog, ca să o țin departe de erecție. Penisul meu nu înțelege că femeia goală și udă încolăcită în jurul meu nu vrea să stea pe el.

Își pune șampon în palme, apoi și le bagă în părul meu, iar eu jur că gem.

– Mulțumesc, Nathan. Aveam nevoie de asta.

– Și eu.

CAPITOLUL 23

ANASTASIA

Când m-am trezit de dimineaţă, mi-am promis că nu voi plânge săptămâna asta.

Şi aşa intenţionam. La acel moment mi se părea realizabil; am şi postat *Săptămână nouă, început nou*. Aşa de încrezătoare eram că lucrurile aveau să meargă grozav. În ultimele două săptămâni, am plâns aşa de mult, încât sunt surprinsă că n-am inundat clădirea. Dar azi-noapte am marcat sfârşitul plânsului.

Aşa credeam, oricum.

N-am început bine, când a trebuit să trag de mine ca să mă dau jos din pat. Capul lui Nate era îngropat în gâtul meu, iar corpul lui cald, lipit de al meu. Merita să plâng la gândul de a mă desprinde de el.

Azi-noapte a fost aşa de grijuliu! Nu, el *este* aşa de grijuliu! Să mă aşez în pat cu el, după ce m-a spălat pe cap şi mi-a periat părul, a fost cea mai relaxantă experienţă din viaţa mea. În acel moment, ne-a fost uşor să discutăm despre ce s-a întâmplat.

– Anastasia, nu-mi vine să cred că te-ai gândit că te-aş respinge vreodată, mi-a zis el şocat. N-ai idee, nu-i aşa? Ce aş face dacă m-ai lăsa. Ce aş face să te văd fericită.

Inima mea a reacţionat într-un mod ciudat, cum doar am citit. Un amestec între un zgomot surd şi o tresărire, genul care m-a făcut să mă întreb dacă avea să continue să funcţioneze cum trebuie.

Simt o mare satisfacție când sunt cu Nate – orice problemă am, el o rezolvă. Într-o lume în care simt că aș putea fi luată de valuri oricând, el este ancora mea. Apreciez asta, îl apreciez pe el.

– Îmi pare rău că am țipat la tine, am mormăit la pieptul lui, pe care îmi sprijineam capul.

– O meritam, a recunoscut el, sărutându-mă pe creștet. Aș fi putut să fac mai multe. Te-aș fi putut suna înaintea părinților lui Aaron ca să-ți explic. Aș fi putut să nu mărturisesc ceva ce n-am făcut. A râs. Îmi pare rău că a trebuit să trăiești și o secundă crezând că eu aș face ceva care să-ți pună în pericol visurile.

– Nathan, eu te plac, am zis, ridicând privirea spre chipul lui. Și mă doare că acum sunt o persoană căreia îi place un jucător de hochei. Dar îmi place. Este greu pentru că Aaron e convins că ai fost tu, dar am încredere în instinctul meu.

– Și eu te plac. Ultimele două săptămâni au fost groaznice.

Conversația noastră a fost întreruptă de Aaron lovind prin apartament, nefericit probabil că Nate încă era acolo.

Și Aaron suferă fizic și mental, dar n-a găsit o cale sănătoasă de a mi-o comunica. M-a scăpat, iar asta îl înnebunește. Și-a cerut scuze de mai multe ori decât pot să număr și a făcut o obsesie din cauza unei mici greșeli care n-a fost din vina lui și nu reușesc să-l fac să depășească momentul.

Nu pot să dau vina pe el; a fost un accident pe care nici unul din noi nu l-a anticipat. În afară de câteva semne, sunt bine. I-am spus ce recunoscătoare sunt că m-a prins, dar pentru el nu-i suficient.

Mă sperie felul în care ne va afecta asta când se va întoarce, pentru că acum pe mine mă înspăimântă ideea de a fi ridicată. Chiar și la duș, când Nathan a vrut să mă ridice ca să fiu mai aproape de capul lui, inima mea a vrut să se oprească un moment.

Sunt surprinsă că nu l-am strivit; am avut picioarele așa de strânse în jurul lui, încât probabil i-am lăsat semne. N-a părut să-i pese. Cred că s-a concentrat să nu mă împungă din greșeală cu penisul.

Sunt obișnuită să-mi fac griji din cauza lui Aaron, dar poți să ajuți pe cineva doar dacă îți spune ce este în neregulă cu el.

În dimineața asta m-am trezit cu uși trântite – fără îndoială, tot Aaron – și am ales să stau trează, ascultându-l pe Nate respirând, în loc să adorm la loc.

– Aud cum ți se învârt rotițele în creier. Spune-mi, la ce te-ai putea gândi așa de dimineață?

A căscat, sărutându-mi umărul cu afecțiune.

Declarasem deja o săptămână fără lacrimi, așa că n-am vrut să mă lansez într-o discuție despre Aaron.

– Încerc să mă hotărăsc dacă ai pus o crosă de hochei între noi sau dacă ești într-adevăr fericit să te trezești lângă mine.

S-a frecat de fundul meu, gemând lângă urechea mea. Este un tip vocal, iar asta are efect asupra mea. Este ca și cum apasă pe un buton undeva și brusc între picioarele mele se formează cascada Niagara.

– Dacă zic crosă de hochei, te joci cu ea?

– Oh, Dumnezeule! Ești așa de scârbos! Urăsc hocheiul, îți vine să crezi?

– Te-aș putea face să te îndrăgostești de hochei, Anastasia, mi-a șoptit el, făcându-mi pielea de găină. Cu instrumentele potrivite de educație, desigur, și cu suficiente antrenamente.

Nu cred că se referea la penisul lui.

Presărându-mi săruturi în jos pe gât, mâna i-a coborât spre chiloți, trecând delicat cu degetul peste materialul dintre coapse.

Voiam să gâfâi ca un câine. Jenant, dar total justificat. Undeva în mintea mea știam că trebuia să mă dau jos din pat și nu să mă rostogolesc lângă el.

– Eu învăț foarte bine prin practică, dar mă tem că n-avem timp de antrenamente, *căpitane*.

– Oh, La dracu'! Mâinile lui mi-au înclinat capul pe spate, capturându-mi imediat gura cu a lui. Mai spune-mi o dată „căpitane"!

Îndepărtându-mă de el, am mijit ochii.

– Cred că-i ceva ce trebuie să explorăm.

– Sunt sută la sută de acord cu exploratul.

– Mă refer la modul psihologic.

El a rânjit.

– Pervers. Îmi place.

Ăla a fost momentul în care ar fi trebuit să anulez ziua de luni și să rămân în pat. L-aș fi putut lăsa pe Nathan să se urce pe mine, să ne arătăm cât de dor ne-a fost unul de celălalt și să ne ascundem împreună toată ziua.

Dar am fost imprudentă și naivă, crezând că ziua de luni nu putea să mă dea peste cap.

– Mai vreau o vodcă cu cola fără zahăr, te rog!

Când nu ai voie să plângi ca să faci față problemelor, alcoolul este următoarea cea mai bună soluție. N-am crezut niciodată că îmi voi dori să mă îmbăt singură, dar se poate întâmpla asta când n-ai un partener la patinaj timp de opt săptămâni.

Barmanul îmi pune un nou suport în față și așază paharul pe el.

– Mulțumesc.

Duc paiul la buze și închid ochii când iau o gură de vodcă.

Opt săptămâni. Partea cea mai rea? Nici măcar nu mă gândesc cât de bine se va simți el după opt săptămâni; îmi fac griji pentru mine. Îmi fac griji pentru noua mea aversiune față de ridicări și capacitatea de a ține pasul cu el. Aaron își poate lua un an de pauză; nu mi-l pot imagina altfel decât spectaculos când se va întoarce.

Etapa națională este peste opt săptămâni, eu n-am idee dacă vom fi suficient de buni ca să concurăm, iar asta mă înspăimântă. Aaron nu-mi răspunde la telefoane și n-a venit la antrenament, nici măcar să vorbim, deci asta-i *minunat*.

Nate m-a sunat să-mi spună că n-are voie să joace până când Aaron nu poate patina, iar în clipa în care am terminat apelul, am chemat un Uber.

I-am zis lui Lo că mă duc la patinoarul lui Simone să mă antrenez în plus, dar de fapt m-am dus la barul care e la două străzi distanță de Simone.

De vreo oră, îmi văd de treaba mea și n-am avut probleme, dar grupul de băieți aflat la câteva locuri mai încolo devine cu fiecare băutură tot mai zgomotos și mai enervant.

De fiecare dată când se duce unul la baie, se așază mai aproape de mine când se întoarce. Pas cu pas, au ajuns chiar lângă mine.

Mirosindu-le disperarea, dau pe gât restul băuturii și cer nota.

– Dă-mi voie să-ți fac cinste, iubito, se bâlbâie cel mai apropiat, aplecându-se spre mine. Pari singură.

– Nu, mulțumesc. Mă gândesc că nu sunt nici prea drăguță, nici prea necivilizată. Așa cum am citit în articolele despre femei care au de-a face cu bărbați beți și indiscreți. Plec.

– Încă nu pleca. Distracția abia începe…

– Ești gata de plecare, iubito?

Recunosc vocea înainte să-l văd și ușurarea pe care o simt când zăresc chipul de copil al lui Russ privindu-mă este copleșitoare. Mă aplec să-mi iau geanta de pe podea, dar el o aruncă peste umăr, întinzând mâna spre mine.

– Îmi pare rău că am întârziat.

– Nu-i nimic… gogoșică, zic eu, acceptându-i mâna.

Lăsând niște bancnote pe bar, sar de pe scaun, fără să-mi dau seama cât de beată sunt până când picioarele mele nu ating podeaua.

Deloc surprinzător, tipii beți nu mai zic nimic. Statura lui Russ este intimidantă; îmi imaginez că n-ar avea nici o problemă dacă ei l-ar provoca.

Îmi ține ușa deschisă, iar aerul rece de noiembrie mă lovește când ies pe stradă la brațul lui.

– Ei bine, a fost ciudat.

– Scuze, eu sunt Russ. Ne-am cunoscut acum câteva săptămâni la chestia aia pe echipe. Sunt în echipa de hochei.

– Știu cine ești, Russ.

I se înroșesc vârfurile urechilor.

– Tipii ăia sunt groaznici. Mereu sunt acolo, beau și se iau de lume. Am auzit când ai spus că pleci și nu voiam să-ți facă probleme.

– Apreciez, serios, chiar apreciez.

Vârfurile urechilor i se înroșesc și mai mult.

– Cu plăcere, mormăie el încet.

– Trebuie să-mi chem Uberul.

– După colț este o cafenea. Pot să aștept cu tine dacă vrei. M-aș oferi eu să te duc, dar de obicei alerg până acasă.

– Ești binevenit să vii cu mine, dar să nu te simți obligat.

După colț este Kiley, o cafenea liniștită, cu doar câțiva oameni care beau și mănâncă. Ne așezăm la una dintre mesele de afară și cerem două cafele.

– Deci, Russ. Ce te-a motivat să petreci seara de luni într-un bar singur când ești minor și locuiești la kilometri distanță?

Îmi împreunez mâinile, aplecându-mă pentru a-mi sprijini coatele pe masă de parcă îl interoghez.

Se scarpină la ceafă, foindu-se.

Chelnerul ne aduce cafelele și pleacă; probabil părem un cuplu pe cale să se despartă. Eu am ochii sticloși și el pare foarte stânjenit.

Russ ia o gură din cafea, prelungind tăcerea până ce nu mai poate.

– Lucrez acolo serile. Lucrez la bucătărie, zice el, părând jenat.

– Eu lucrez la Simone, câteva străzi mai încolo.

Din câte știu, ceilalți băieți din echipă nu muncesc. Ca în alte colegii din America, diferențele sociale sunt destul de mari.

– Nu sunt bogată, dar am prieteni bogați, așa că am nevoie de bani. Le place să mănânce chestii scumpe, iar munca mă ajută să-mi plătesc partea. Sunt foarte norocoasă că părinții îmi plătesc pentru echipamentul de patinaj, dar pentru restul trebuie să muncesc.

Umerii i se detensionează și se relaxează, iar reticența pe care o simțeam se mai risipește.

– Da, băieții din frăția mea au bani de la părinți. Bursa îmi acoperă mare parte, dar prin muncă pot să-mi plătesc partea. Cum ai zis tu.

– Înțeleg, îi spun cu sinceritate.

– De ce ești singură într-un bar într-o zi de luni?

– Bănuiesc că știi că Nate stă pe bancă?

El încuviințează din cap.

– Partenerul de patinaj nu-mi răspunde la telefoane, iar eu a trebuit să-mi interzic să plâng. Alcoolul este cea mai bună soluție, nu-i așa?

– Eu nu beau des. Câteva guri de bere din când în când, dar ta...

Se oprește, luându-și imediat cafeaua și folosindu-se de înghițitura lungă pentru a nu mai vorbi. Când cana i se golește, se uită la mine.

– Îmi pare rău de partenerul tău, chiar dacă-i dobitoc cu tine. Ce o să faci acum?

– Nu este un dobitoc cu... Mijesc ochii. Ție nu-ți place să vorbești despre tine, nu-i? Așa ai făcut la activitatea pe echipe. M-ai ținut de vorbă, dar eu n-am aflat nimic despre tine.

– Nu-i nimic interesant de aflat despre mine, Anastasia.

Mi se frânge inima când aud cum o zice. Cu încredere, exersat. De parcă a zis-o de un milion de ori.

– Refuz să cred asta. Eu sunt interesată de ce ai de împărtășit.

– Ți-ai chemat Uberul? întreabă el, schimbând conversația.

La dracu'!

– Nu, am uitat. Din nou pare jenat, și când ochii i se îndreaptă spre ecranul telefonului, înțeleg de ce. I-ai zis lui Nathan, nu-i așa?

– I-am trimis un SMS când te-am văzut la bar. Îmi pare rău.

– Vine încoace, nu-i așa?

– În apărarea mea, nu i-am spus unde suntem. Ne obligă să folosim aplicația Găsește-mi Prietenii. Zice că, dacă avem probleme, trebuie să ne găsească.

– Oh, Russ! Începea să-mi placă de tine. Trebuia să mă torni.

Obrajii i se aprind iarăși și se scufundă la loc în scaun.

– Ești mai puțin înspăimântătoare decât căpitanul. Tesla albă a lui Nathan parchează lângă noi, iar Russ pune niște bancnote pe masă. Cred, zice el.

Este nevoie de mult efort pentru a-l convinge pe Russ să se lase dus acasă de Nathan, dar când în sfârșit este în mașină, Nathan rămâne tăcut, în timp ce eu încerc să-l fac pe Russ

să vorbească despre el. Când parcăm în fața frăției unde locuiește, îi zâmbește jenat lui Nate.

– Mulțumesc pentru drum, căpitane.

– Nici o problemă, zice lejer Nate.

Aplecându-mă spre spatele mașinii, îl îmbrățișez pe Russ.

– Pa, gogoșică. Îmi pare rău că relația noastră s-a terminat.

Râde nervos, privind repede la Nate, apoi la mine, clătinând din cap.

– Pa, Stassie.

După ce coboară Russ și mă așez la locul meu, îmi dau seama că Nathan este foarte confuz.

– Gogoșică? Relație? Jur că, dacă următorul tricou pe care-l porți este al lui Russ, mă transfer la UCLA.

– Iubirea noastră a fost scurtă, dar importantă. Oftez. Legătura dintre mine și Russ va dăinui după noi, dar sunt fericită că a existat, în loc să fiu tristă că s-a terminat.

– Ești beată. Zâmbește, dându-mi părul de pe față. De ce te-ai îmbătat singură, iubito?

– N-am voie să plâng.

Încuviințează din cap, pornește mașina și-și pune mâna pe coapsa mea.

– Nu-mi dau seama care-i legătura între cele două, dar bine. Vrei să vorbim despre asta?

– Eu ar trebui să te întreb, mormăi, trasându-i conturul mâinii. Știu că ai zis că ești bine, dar chiar ești?

– Simt consecințele propriilor acțiuni, Anastasia. Skinner mă folosește drept exemplu. Este în regulă. Echipa joacă și fără mine, o să mă întorc în vreo două luni. Haide, spune-mi ce se întâmplă în mintea ta!

– Aaron mă evită. Tu nu poți să joci hochei. Eu nu pot să mă antrenez și mi-e frică să fiu ridicată. Îmi mușc obrazul pe interior, amintindu-mi să nu plâng. Nimeni nu-l poate înlocui pe Aaron, pentru că toată lumea are deja angajamente sau parteneri, iar eu...

– Voi fi eu partenerul tău.

Mă înec cu propriile vorbe, la propriu. El mă mângâie delicat cât încerc să respir.

– O zic cât se poate de respectuos. Drumul de acasă de la Russ la mine este scurt, iar Nathan se opreşte în parcare. Se răsuceşte ca să se uite la mine cu o expresie serioasă. Am zis că-ţi voi fi partener. Oricum trebuie să patinez şi să mă antrenez, doar că o fac cu tine. Voi fi plecat la meciurile din deplasare, dar în restul timpului sunt al tău.

Îmi trec mâna prin păr şi nu mă pot abţine să nu clatin din cap, gândindu-mă imediat la toate motivele pentru care asta ar fi o idee îngrozitoare.

– Patinajul artistic nu-i ca hocheiul; nu poţi să faci trecerea aşa. N-ar funcţiona niciodată, Nate.

– Sunt opt săptămâni, Stas. S-ar putea să nu pot sări ca Aaron, dar te pot ajuta să te antrenezi şi să te ridic.

– Nu mă poţi ridica. Nu ai antrenament.

Sprijinindu-şi mâna pe gâtul meu, îmi mângâie cu tandreţe obrazul.

– Va trebui să-mi arăţi ce să fac, dar sunt mai mult decât în stare să te ridic. Oftează, iar bătăile ciudate de inimă revin. Sunt un patinator excelent şi sunt puternic. Sunt mult mai puternic decât Aaron. M-aş face saltea umană înainte să te las să te loveşti de gheaţă.

Îmi ronţăi buza, gândindu-mă la ce a zis.

– E frumos din partea ta, dar n-ar funcţiona niciodată.

– Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar funcţiona. Îmi duce mâna la gură, sărutând-o delicat, şi-mi dă adevăratul motiv. Doar unul, zice el.

– De asta, răspund încet. Nu pot să amestec patinajul cu ce o fi sau ce este între noi. Te plac şi mă doare foarte mult să spun asta cu voce tare, dar te-ai băgat pe sub pielea mea şi m-ai făcut să-mi placă să petrec timp cu tine. Acum mă port frumos cu tine. Asta dovedeşte cât de mult am decăzut, e un dezastru, ar spune unii.

Chicoteşte, uitându-se cu adoraţie la mine, şi mi se taie respiraţia.

– Spui multe cuvinte, fată beată, dar nu spui nimic care să aibă sens.

„Pare corect."

– Trebuie să mă concentrez, Nate. Nu pot să fac asta dacă sunt în patul tău în fiecare noapte.

– Dar la două nopți?

Îmi dau ochii peste cap, reprimându-mi zâmbetul care încearcă să mă trădeze.

– Nathan…

– Dacă tu crezi că nu pot să-mi țin erecția în pantaloni, te înșeli. Acum două luni, am crezut că o să mi-o smulgi și o să mi-o dai s-o mănânc. Uite ce departe am ajuns!

Ochii mi se umplu de lacrimi. Trădători.

– Îți place să faci pe șefa cu mine. Gândește-te ce bine o să fie să mă înveți patinaj artistic. Te rog, spune da!

– Nu cred că-i o idee bună…

– Dar spune da oricum.

Oftând exasperată și tensionată, încuviințez din cap.

– Bine. Hai să fim parteneri! Da.

CAPITOLUL 24

NATHAN

Când m-am trezit în dimineața asta, să-i iau pe Stassie și pe Russ de la o întâlnire la o cafenea mică și drăguță părea la fel de probabil cu a deveni patinator artistic.

Trec treizeci de secunde înainte să se instaleze panica. Apare linia dintre sprâncenele ei, cum se întâmplă de fiecare dată când este adâncită în gânduri.

– E greu de lucrat cu mine, Nate, zice ea cu voce tremurândă. Știu că ai impresia că Aaron face ce vrea cu mine, dar nu-i așa. Uneori, începem să ne certăm în mijlocul patinoarului.

Mă întind spre ea și-i dau părul după ureche, cuprinzându-i obrazul cu blândețe.

– De ce-mi spui că e greu de lucrat cu tine de parcă n-aș ști deja?

Linia se adâncește, dar îi scapă un râset. Pentru mine, ziua de luni a început grozav, a mers ca naiba și acum pare să se termine minunat. Nu știu de unde a ieșit oferta mea; cred că m-am săturat să o văd supărată.

Nu sunt sigur că va ieși ceva util din asta, dar nu o voi scăpa – și de asta are nevoie.

– Nu pricepi în ce te bagi. Îmi adulmecă palma și oftează. Dacă nu mă mai suporți după ce terminăm?

– Anastasia, n-am de ce să-mi fac griji că în opt săptămâni nu o să te mai plac. Dar, dacă vreodată o să am un om lipsă,

mă aştept să vii să joci hochei. Cred că ostilitatea ta ar fi un plus grozav pentru echipă.

Reuşesc să prind braţul care vine în direcţia mea şi-l trag uşor până ce Stas se urcă peste consolă în poala mea.

– Când o să cobori din maşina asta, o să fim parteneri şi nu o să te mai pot atinge până în ianuarie. Dacă de dimineaţă aş fi ştiut că era ultima oară când te puteam săruta, aş fi făcut-o mai bine. Un ultim sărut?

– Doar nu vorbeşti serios.

– Ba sigur că sunt serios. Dacă n-ai fi băut, ţi-aş fi cerut să o facem pe bancheta din spate. Deci un sărut este calea de mijloc.

Dându-şi ochii peste cap, se apleacă, oprindu-se la un centimetru de buzele mele.

– Farmecul tău este infinit, Hawkins.

Băgându-mi mâinile în părul ei, o sărut cu pasiune. Este un moment ciudat, în care parcă amândoi începem şi terminăm ceva, iar când îşi ondulează şoldurile pe mine, nu ştiu dacă să plâng sau să mă bucur.

– Am voie să mă gândesc la tine când mă masturbez, da? întreb repede când ea vrea să coboare. Sau asta-i împotriva regulilor?

„Te rog, să nu fie împotriva regulilor!"

Ea pufneşte. Ca un purceluş.

– Sunt corectă dacă eşti corect. Eu doar la tine mă gândesc. Ne-am înţeles?

„La dracu' cu viaţa mea!" Încuviinţez din cap, nefiind în stare să vorbesc în timp ce creierul meu zugrăveşte o imagine foarte nepotrivită.

Următoarele opt săptămâni vor fi un iad.

Când ajung acasă, toată lumea ştie ce se întâmplă pentru că Stassie i-a spus Lolei printr-un SMS. L-am sunat pe Faulkner din maşină; el zice că-mi va ajuta reputaţia şi-mi va face un regim ca să rămân în formă. Patinajul artistic va contribui la timpul meu pe gheaţă, aşa că s-ar putea să fie mulţumit de planul meu. Doar cred, nu ştiu, pentru că apoi mi-a zis că sunt cel mai bizar puşti

pe care a trebuit să-l tolereze vreodată și mi-a urat să port cu plăcere colanți.

Lo i-a adunat pe toți băieții în jurul mesei din camera de distracții pentru a îndoi fluturași pentru spectacolul *Hamilton* al trupei de teatru. Îmi e mai ușor să le spun tuturor întreaga poveste, dar râsetele pe seama mea sunt de zece ori mai zgomotoase.

– Dacă tot te pricepi așa de bine la a-i ajuta pe alții să-și rezolve problemele, ia loc, te rog! Îmi dă un teanc imens de hârtii și-mi arată scaunul de lângă Mattie. Abia aștept să-ți văd fundul în colanți, Hawkins!

– Eu îmi fac mai multe griji că o să aibă o erecție, adăugă Henry, concentrat la împăturirea fluturașilor. Este ca un câine în călduri pe lângă Stassie.

– Vai, mulțumesc. Nu, fără prostii! Vrea să fie sigură că nu-i distrasă. Doar prieteni.

Iar încep râsetele; îmi imaginez că în următoarele două luni se va râde mult pe seama mea.

Prima descoperire din această experiență cu patinajul artistic este că orarul meu de marți se aliniază cu al Anastasiei și amândoi terminăm la ora 14.00. Amândoi ar trebui să învățăm, dar tocmai am ajuns la mallul din Maple Hills.

Știți că în filme este un buton roșu, dar nimeni n-are voie să-l atingă, iar tu urli la televizor când cineva în mod inevitabil îl atinge? Anastasia este butonul meu roșu. Știu că n-ar trebui să o ating, dar o doresc și o să țipe la mine dacă o fac.

E atât de frumoasă acum, explicând cu pasiune importanța de a patina în echipamentul potrivit.

– Nu te mai uita la buzele mele și fii atent, zice ea.

– Sunt atent. Eu tot nu înțeleg de ce nu pot să port pantaloni de trening.

– Nu poți, bine? Cumpărăm *colanți*.

Atât de frumoasă!

– Da, doamnă.

Primul magazin în care intrăm nu are nimic pentru bărbați, al doilea n-are nimic care să-mi intre pe coapse, dar al treilea este perfect.

– Ce zici de ăștia? mă întreabă ea, ținând o pereche mărimea mea.

– Sunt cu imprimeu de leopard, Anastasia.

– Văd asta. Ce zici de ei?

Ridicând sprânceana, mă sprijin de raft.

– Adică, faptul că sunt cu imprimeu de leopard nu-i suficient ca răspuns? De ce nu eliminăm toate imprimeurile ca să scutim timp?

Tocmai vrea să mă contrazică, dar suntem întrerupți de telefonul meu, care sună.

Tata. Respins.

Bag telefonul la loc în buzunar, iar ea ridică altă pereche când o privesc.

– Deci nu imprimeul zebră?

– Nu.

– Ești *absolut* sigur? Ăștia ți-ar arăta grozav coapsele.

– Dacă vrei să-mi vezi coapsele, patinez în chiloți. Problemă rezolvată. Mâncare?

Nici măcar nu se deranjează să-mi răspundă.

– O iau ca pe un nu.

Căutând printr-o mare de opțiuni negre, fără imprimeuri cu animale, găsesc câteva perechi de mărimea mea. Ea mormăie și se încruntă în timp ce plătesc ținutele „plictisitoare" și ieșim din magazin.

Vreau să o iau de mână, dar mă opresc imediat și, chipurile, fac o mișcare de stretching. Mergem în tăcere spre zona cu mâncare și văd că o deranjează ceva după expresia neliniștită. Chiar când vreau să o întreb, îmi sună iar telefonul.

Tata. Respins.

Ne așezăm la o masă departe de alți oameni, unde e mai liniște, iar ea are aceeași expresie.

– Ce te supără, morocănoaso?

– NHL.

Neașteptat.

– Eu sunt pentru diversitate în sport, Stas, dar cred că ești cam mică pentru a fi jucătoare de hochei, o tachinez. De ce te gândești la NHL?

– Mă gândesc cât de liniștit va fi ultimul meu an, pentru că tu o să te duci în Canada să te lupți cu elanii. Ridică din umeri și zâmbește forțat. Este o prostie; nu contează.

– Sunt impresionat că tu crezi că mă pot lupta cu un elan, dar nu sunt sigur că frecventează Centrul Vancouver. Râd. Nu sunt sigur că știi, dar sunt zboruri din L.A. în Vancouver. Dacă vrei să-ți întrerupi liniștea și să mă vizitezi.

Vrea să-mi răspundă, dar telefonul meu sună din nou. Iarăși *tata*. *Iarăși* respins. Ea își trece mâna prin păr și oftează.

– Poți să răspunzi la telefon în fața mea.

– Știu.

– Nu o s-o iau razna dacă ai o conversație cu altă fată. Își pune coatele pe masă și-și sprijină capul în mâini. Doar pentru că nu o poți face cu mine, nu înseamnă că nu poți să faci sex cu altcineva.

Îmi dau ochii peste cap și împing telefonul pe masă.

– 3993.

Clatină imediat din cap și încearcă să împingă telefonul înapoi.

– Nathan, n-am ne…

Tastez chiar eu numerele, din moment ce pare să-mi respecte intimitatea. Mă uit la ea cum se luptă înainte să întoarcă în sfârșit privirea spre ecranul telefonului și vede că pe lista mea de apeluri apare *Tata*.

– Este complicat.

– Oh, bine, zice ea. Dar vorbesc serios, apropo. Nu mă aștept să stai cuminte două luni.

Pufnesc și observ cum face ochii mari, nesigură.

– Anastasia, vom petrece așa de mult timp împreună. Sunt pe cale să blochez orice penis care se apropie de tine din orice motiv. Poți să faci ce vrei, *evident*. Dar mult succes în încercarea de a face sex cu altcineva în afară de mine!

Ochii i se luminează și obrajii i se înroșesc instantaneu.

– Asta ar trebui să fie înduioşător? Mi se pare un pic cam posesiv şi toxic.

Colţurile gurii mi se ridică – acum îmi place cum decurge ziua.

– Nu mă lua cu de-astea. Am văzut ce ai pe raftul de obscenităţi. Rămâne cu gura căscată. Ce vrei să mănânci?

– Sunt bine. O să mănânc când ajung acasă, dar tu ia-ţi ce vrei!

– Ai ceva împotriva mâncatului în oraş?

– Nu, dar trebuie să-mi respect dieta.

– Dietă?

Pentru oricine petrece timp cu Anastasia este clar că are o relaţie complicată cu mâncarea. Jur că jumătate din stările ei proaste le are pentru că-i e foame.

– Eu şi Aaron avem un plan de mâncare. Eu pregătesc mâncarea pe durata săptămânii; trebuie să fim organizaţi.

– Este grozav că eşti aşa de disciplinată, zic eu cu precauţie. Nutriţia este printre cursurile mele, deci şi eu fac multe în privinţa asta. Mi-ar plăcea să mă uit la planul tău de alimentaţie, dacă este în regulă.

Caută în geantă şi scoate duşmanul: agenda. O frunzăreşte până când găseşte o bucată de hârtie pe care mi-o întinde.

– Poftim!

Oh, la naiba! Legume. Legume. Câteva proteine. Legume. Iau telefonul şi caut calculatorul, adunând în grabă caloriile.

– Cine ţi-a făcut planul ăsta alimentar?

– Aaron.

Răspunsul este unul nesurprinzător, dar dezamăgitor. Măcar o dată rămân fără cuvinte. Sentimentele mele faţă de Aaron Carlisle sunt, lucru de înţeles, nu prea bune şi simt că merită asta. Dar e de-a dreptul ciudat. Ori n-are idee ce face când vine vorba de nutriţie, ori o face cu intenţie.

– Anastasia, tu te subalimentezi. Nu mănânci suficient, nici pe departe.

Nu vreau să pară că o cert sau că nu o apreciez; nu-i vina ei. Ia hârtia înapoi, trecându-şi ochii peste pagină.

– Ce vrei să spui?

– Corpul tău arde calorii doar pentru că respiri. Deci trebuie să-ți alimentezi corpul ca să trăiești. Cineva care arde atât de multe calorii ca tine, prin patinaj și antrenament de forță, are nevoie să mănânce mai mult ca să asigure recuperarea mușchilor.

– Sunt bine.

– Când nu mănânci suficient, ești înclinată spre accidentări și probleme serioase de sănătate. Mereu ai vânătăi așa de urâte precum cele de acum?

Mintea ei probabil lucrează în mare viteză. Încremenește pe loc, fiind clar că încearcă să înțeleagă ce spun.

– Poate? Nu știu.

Am observat de ceva vreme că mereu este plină de vânătăi. Am crezut că sunt din cauza căzăturilor, dar acum, când le-am văzut de aproape, știu cât de grave sunt.

– Învinețirea gravă poate să fie semnul unui deficit nutrițional. Ești prea obosită? Anxioasă? Iritată fără motiv? Ciclu menstrual neregulat?

– Doamne, Nate! Fumegă, privind în jur ca să se asigure că nu ne ascultă nimeni. Coboară vocea. Sunt obosită, anxioasă și iritată pentru că muncesc din greu. Sigur știi mai bine decât oricine că face parte din meserie.

– Stas...

– Iar în ce privește menstruația, care nu-i treaba ta, iau pastile anticoncepționale care o opresc complet. N-am mai avut de ani întregi.

Își încrucișează brațele la piept și se lasă pe scaun. Sfidare, enervare, un pic de nesiguranță. N-a fost intenția mea să o enervez, dar nici nu o s-o las să mănânce așa.

– În planul ăsta nu prea ai carbohidrați.

– Și?

– Stassie, ai nevoie de carbohidrați. Nu-ți cer să te îndopi cu mâncare proastă, dar trebuie să mănânci mai multe calorii, iubito! Pot să-ți fac un plan nou; i le dăm pe ambele lui Brady și vedem pe care-l preferă.

– Bine. Ridică din umeri. Mă rog.

– Ryan s-a uitat la planul tău de nutriție?

Sprâncenele ei se unesc.

– Poftim? Nu. De ce?

Îmi amintesc apelul video de acum o lună, când voiam să deschid subiectul despre ce a spus Ryan atunci, dar n-am avut ocazia după tot ce s-a petrecut.

– Ryan a zis odată că Aaron încearcă să controleze ce mănânci.

Ea își dă ochii peste cap.

– Nu-l băga în seamă pe Ryan! El m-ar pune să mănânc de la KFC în fiecare seară, ceea ce nu-i realist. Eu n-am metabolismul lui de superom. Aaron zice că uneori se chinuie să mă ridice, iar asta îl enervează pe Ryan.

„La dracu'!"

– A zis că *se chinuie* să te ridice?

– Dacă nu respect planul, da. Uneori îmi fluctuează un pic greutatea.

Trecându-mi mâna peste față, îmi reprim furia care fierbe. Arena la comun nu înseamnă doar patinoarul, ci și sala. L-am văzut pe Aaron cum ridica fără probleme dublul greutății Anastasiei. Poate că nu-i un tip masiv, dar e puternic.

– E un dezaxat, Stas.

– Dramatizezi.

– Nu vreau să ne certăm pe tema asta pentru că nu-i vina ta. Dar omul te controlează, iar dacă-i arătăm asta lui Brady, o vom dovedi.

Pufnește, frecându-și tâmplele cu ochii închiși.

– Îmi provoci o durere de cap.

– Pentru că-mi pasă.

– Poate să-ți pese într-un mod care să nu-mi provoace o tonă de probleme?

– O s-o rezolvăm împreună, promit!

Întinzându-se peste masă, își așază mâinile peste ale mele și le strânge.

– Mă duc să iau ceva de mâncare. Mă întorc.

Încerc să nu mă concentrez la vocea ei frântă când o spune.

CAPITOLUL 25

ANASTASIA

– De ce a durat atât?

Îl aud cum tropăie de partea cealaltă a uşii vestiarului, dar încă n-a ieşit. Este primul nostru antrenament şi o să ieşim târziu pe gheaţă, ceea ce este de bun augur pentru următoarele două luni sau pentru ca Nathan să rămână în viaţă.

– Nathan! urlu, bătând la uşă.

– Eu nu ies.

Stau încruntată la uşă, ştiind că arăt ridicol, dar nu mă pot încrunta la el dacă n-a ieşit.

– De ce?

– Colanţii. Sunt prea strâmţi. Se vede *totul.*

– Dacă nu ieşi tu, intru eu!

Scoate capul, dar corpul îi este protejat de uşă.

– Vorbesc serios. Sunt… Se vede *totul.*

– Da, am înţeles cu toţii. Ai un penis mare. Bla-bla-bla. De ajuns? Suntem în întârziere. Haide să începem!

Brady se apropie când Nate trage uşa, purtând cei mai revelatori colanţi pe care i-am văzut vreodată. Par pictaţi pe el şi se văd contururile. Nişte contururi foarte-foarte detaliate.

– Oh, Dumnezeule!

Brady îl studiază din cap până în picioare, apoi îl mai măsoară o dată. Îşi pune mâinile în şolduri şi clatină din cap.

– Îmi pare rău, domnule Hawkins, dar nu te pot lăsa să-i porţi.

Nate arată ca un iepure în lumina farurilor, ascunzându-se iarăși după ușă.

– Ai altceva la tine?

– Am niște pantaloni scurți în dulap, i-aș putea pune peste?

– Cred că ar fi o alegere înțeleaptă.

Nate dispare în vestiar și simt cum antrenoarea planează în urma mea. Mă întorc cu fața spre ea și clatină din cap.

– Este o pantă alunecoasă, Anastasia.

– Nu știu la ce vă referiți. Minciună. O minciună mare. *Imensă.* Să mă încălzesc?

– Folosește protecție. Întreab-o pe Prishi! Vezica ta nu va mai fi niciodată la fel.

– Noi nu...

Mă întrerupe fluturând superficial din mână.

– Suntem amândouă adulți. Nu-mi insulta inteligența; am văzut cum se uită la tine. Eu vreau să-mi văd cea mai bună patinatoare pe podium, nu într-o sală de nașteri. Ne-am înțeles?

– Nici că se putea mai clar, doamnă antrenoare.

La ce nu s-a gândit când a ținut micul discurs este probabilitatea ca, de fapt, *cea mai bună patinatoare* să moară de rușine.

Și de ce-mi spune că sunt cea mai bună patinatoare când n-am martori?

Ieșind în sfârșit din vestiar, Nate mă înghiontește ușor în coaste.

– Ești gata s-o facem, Allen?

– Nu, să nu cazi pe mine.

– Nu cad pe tine, fără săli de naștere... Așa de multe reguli, Anastasia!

Fac ochii mari când ridic privirea și-i văd zâmbetul arogant. Fericirea lui înseamnă alinare și dovada că nu are emoții, la fel ca mine. Dovada că nu-și dă seama că, dacă acest mic experiment eșuează, s-ar putea în sfârșit să cedez.

Sunt pierdută în gânduri când își petrece degetele printre ale mele.

– O să fie bine, șoptește în timp ce ne apropiem de zona de încălzire. S-ar putea să fie distractiv.

Plescăi zgomotos.

– Dacă-i amuzant, nu muncești suficient.

Râde, câștigând un șuierat dinspre Brady.

– Ai vorbit ca un adevărat tiran.

După ce ne încălzim, este în sfârșit momentul să aflăm dacă a fost o idee oribilă.

– Ca să funcționeze, am nevoie să ții minte programul, Nathan.

Antrenoarea își strânge blana falsă, împreunându-și brațele. Niciodată nu mi-a dat prin cap că nu cu mine s-ar putea să aibă Nate probleme.

– Nu sunt sigură cu ce prostii scapi la antrenorul Faulkner, dar în arena mea faci ce-ți zic eu.

El încuviințează din cap, rânjetul arogant de mai devreme fiind acum o amintire îndepărtată.

– Am înțeles.

– Dați o tură amândoi! Se concentrează asupra lui Nate. Concentrează-te să fii grațios, nu rapid, dar ține pasul cu Stassie!

– Grațios. Lent. Am înțeles… Au! De ce mă ciupești mereu?

Geme, frecându-și stomacul.

– Eu nu sunt lentă! Am dovedit deja că sunt mai rapidă decât tine. Trebuie să o fac din nou?

Nate deschide gura, dar, înainte să răspundă, Brady bate din palme.

– Ce parte din *grațios* v-a făcut să credeți că vreau să văd o cursă? Faceți ce v-am cerut acum!

Pornim, iar Nate reușește să țină pasul. Când suntem suficient de departe să ne simțim în siguranță, vine mai aproape.

– Care-i faza cu bătutul din palme?

Este amuzant să vezi alți oameni observând gesturile lui Brady. După peste doi ani de antrenament cu ea, eu nici nu le mai observ.

– Îmi place să-mi imaginez că într-o viață anterioară a fost dresoare de câini.

Ne întoarcem de unde am pornit și imediat recunosc nemulțumirea lui Brady. Mi-e foarte ușor să o recunosc după

ce am văzut-o șase zile pe săptămână. Bietul Nate pare mulțumit de el și, spre meritul lui, a reușit să țină ritmul.

– Cum a fost?

El rânjește.

Ea scrâșnește din dinți.

– Ca o căprioară beată, care a călcat nechibzuită pe un lac înghețat.

– Aveți multe căprioare bete în Montana, doamnă antrenoare? întreb eu, amintindu-mi în ultimul moment să zic Montana, nu Rusia.

– Anastasia, nu fi obraznică! Mai faceți o tură! *Cu grație.*

Am făcut mai multe ture decât sărituri până ce Brady a fost în sfârșit mulțumită de versiunea de grație a lui Nathan.

– Mult mai bine, Nathan. Acum nu joci hochei. Nu o să te atace nimeni pe gheață.

– Cu tot respectul, doamnă antrenoare. Se uită repede la mine. Nu cred că îmi puteți garanta asta.

După ce mă obișnuiesc, mă bucur de antrenament pentru prima dată în viața mea și *cred* că și Brady s-ar putea să se bucure.

Mergem în centrul patinoarului și stau lângă Nate ca să-i arăt săriturile simple. Nu trebuie să facă nimic complex ca să mă ajute, dar este esențial ca el să se asigure că e în locul potrivit și cu fața în direcția corectă atunci când execut partea cu adevărat tehnică.

Mai mult decât orice, am nevoie ca el să recunoască numele elementelor ca să știe ce fac și să nu-mi stea în cale din greșeală.

– Voi face să fie ușor pentru tine. Doar fii atent la picioarele mele!

– Stassie, zice el. Sunt destul de sigur că am patinat înainte să merg. Nu trebuie să-mi ușurezi lucrurile. Probabil știu mai bine decât crezi tu.

Aroganță. Ce-mi place să am de-a face cu ea!

– Bine, istețule. De pe ce parte te desprinzi când faci un Lutz? Vine în fața mea și văd pe fața lui că habar n-are. Păcăleală, mi-ai dovedit că trebuie să taci și să mă asculți.

– Păcăleală pentru tine. Se încruntă. Nici măcar nu știu ce-i un Lutz.

– Eşti cel mai enervant om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Nu-mi pasă cum îmi spui atât timp cât sunt primul pe listă.

„Cum naiba ar trebui să trec prin asta timp de şase zile pe săptămână?"

Chiar şi când este enervant, tot vreau să sar pe el. Tricoul cu mânecă lungă pe care l-am cumpărat mai devreme se mulează pe fiecare muşchi, obrajii îi sunt roşii şi, de fiecare dată când se uită la mine şi are colţul gurii ridicat, uit tot.

Am fost complet dezechilibrată de un bărbat. Sunt dezgustată de mine însămi că sunt distrasă, că las cu bună-ştiinţă ca fiecare bucăţică de feminism să se ofilească şi să moară din cauza unor gropiţe şi a unor coapse groase.

– De ce arăţi de parcă ai o criză?

„Pentru că am una?"

– Fii atent! Nu mai explic asta o dată.

– Hei, eu nu visez cu ochii deschişi!

– În patinajul artistic sunt şase tipuri de sărituri: toe loop, flip, Lutz, Salchow, loop şi Axel. Sunt împărţite în două categorii: salturi pe vârf şi salturi pe margine. Poţi să ghiceşti ce sunt salturile pe vârf?

– Sunt săriturile în care foloseşti chestia asta inutilă din vârful lamei?

Singurul lucru de care Nate nu e mulţumit sunt noile patine. Spre deosebire de patinele de hochei, cele pe care le folosim au dinţi în vârful lamei. Am făcut o sesiune rapidă de antrenament la patinoarul lui Simone după ce am fost la mall şi am pierdut numărul de câte ori a căzut. Ca să nu mai zic că a purta patine noi poate fi groaznic.

– Nu este inutilă; o să ai nevoie de ea. Dar, da, te desprinzi lovind gheaţa cu chestia inutilă din vârful lamei. La salturile pe margine te desprinzi de pe interiorul sau de pe exteriorul patinei. Simplu, nu-i aşa?

Mormăie ceva ce seamănă vag cu un da, privind atent la picioarele mele când mă întorc, întinzând piciorul stâng în spate şi lovind cu vârful în gheaţă.

– Toe loop simplu.

Imitându-mi mișcările și, spre meritul lui, ieșindu-i destul de bine, cu excepția aterizării nesigure, trecem mai departe.

– Ce mișcare făceai când te-ai lovit acum câteva săptămâni? mă întreabă el, ridicându-se și ștergându-și gheața de pe fund.

– Încercam să sar un cvadruplu Lutz. *Încercam* fiind cuvântul de bază. Lutzul este un salt pe vârf.

– Părea greu.

– Este greu.

– Simt că nu vrei să discuți despre asta.

– Nu-i nimic de zis. Oftez. Brady ne-a pus să scoatem săritura după ce m-am lovit la cap. Nu-i ceva obișnuit în patinajul artistic la fete și e chiar nemaiauzit la perechi. I s-a părut că era un risc inutil.

– Atunci de ce să-l faci?

Nu este obraznic; cred că e realmente interesat.

– Încerc doar să-ți înțeleg mentalitatea, Stas. Nu să te fac să te simți prost.

Nu știu cum să explic. Pare un subiect pentru terapie, nu ceva dintr-o discuție spontană în mijlocul unui antrenament. Dar sunt datoare să fiu sinceră cu el.

– Am pierdut ani întregi patinând cu cineva care nu avea aptitudinile mele pentru că era iubitul meu. „Clasic." Nu mă înțelege greșit, eram foarte buni, doar că nu eram grozavi. Cu un partener diferit, aș putea realiza mai multe. Nu vreau să fiu asta pentru Aaron.

– Și lui Aaron îi iese, nu-i așa?

– Normal că da. Pufnesc. A petrecut ore întregi încercând să mă ajute să-mi iasă, chiar dacă n-a crezut niciodată că aș reuși. Există un motiv pentru care nu-i un salt comun, dar eu sunt încăpățânată. O să continui să încerc, dar nu se va întâmpla în acest sezon.

– Știu ce hotărâtă ești, zice el moale.

– Dacă vreți să vă uitați ca doi porumbei unul la celălalt, faceți-o pe timpul vostru! urlă antrenoarea la noi, amintindu-ne că ar trebui să patinăm, nu să stăm de vorbă.

El oftează apăsat, punându-și mâinile în șolduri.

– Mă sperie îngrozitor. Care-i faza cu haina? Știe că suntem în California?

– Etalonul ei estetic este Cruella de Vil. O să te obișnuiești.

Nathan geme și oftează zgomotos când urcăm în mașină.

– Ești așa de dramatic! Râd, aruncând geanta la picioare. N-a fost așa de rău.

– Eu nu sunt construit pentru balet și yoga, Stas, mormăie el, băgând mașina în marșarier. Mă dor picioarele.

– Nu ești deloc flexibil, nu-i așa? Parcă ai fost o scândură.

Privind de pe locul șoferului, ridică din sprâncene.

– Nu trebuie să fiu flexibil pentru că ești tu, de aia ne potrivim perfect.

– Te-ai descurcat bine, Nathan. Serios, sunt recunoscătoare. Mulțumesc.

– Jumătate din timp mi l-am petrecut în genunchi sau pe gheață. Niciodată nu m-am concentrat așa de tare ca atunci când am făcut turele alea. Am fost îngrozit că o să mă împiedic. Ești sigură că nu pot să port patinele mele?

– O să te obișnuiești cu ele.

– Sau tu o să te obișnuiești să mă vezi în genunchi. Se încruntă. Nu așa. Sau așa, dacă vrei. Așa prefer și eu.

– O zi. Pufnesc. Ai rezistat o zi.

Tot drumul înapoi la apartamentul meu, Nate mă face să râd, în mare parte glumind pe seama lui, dar tot contează. Coborând din mașină și luându-mi geanta, mă aplec.

– Ne vedem de dimineață.

– Adu cafea! strigă el când închid ușa.

În sinea mea, mi-a fost teamă să ajung acasă, iar acum, când mă uit la numerele etajelor din lift cum urcă, îmi doresc să fiu oriunde, numai aici nu. Nu i-am spus lui Nathan, dar Aaron mă ignoră de când i-am povestit aseară, când am ajuns acasă, despre noul meu aranjament la patinaj.

De parcă n-ar fi fost de ajuns, mi-a rămas în minte ce a zis Nathan despre planul meu de alimentație în această după-amiază. Îmi recunosc vina, niciodată nu m-am arătat interesată să învăț

despre nutriție. Când stăteam acasă, mama se ocupa de asta, iar la colegiu l-am lăsat pe Aaron să se ocupe și am avut încredere că știa ce făcea.

Știu că Lola este la repetiții, ceea ce înseamnă că Aaron ar trebui să fie singur și sper că-mi oferă ocazia perfectă să vorbesc cu el. Subliniez că *sper.*

Intru în apartament și-l văd imediat pe canapeaua din camera de zi, uitându-se la un film.

– Bună.

Întoarce capul, se uită la mine, dar nu-mi răspunde. Înghit nodul din gât și-mi șterg palmele transpirate pe abdomen când mă apropii de el.

– Putem să vorbim?

Din nou nu-mi răspunde, dar pune pauză la film și se uită la mine când mă așez pe canapea, lăsându-mi geanta de antrenament la picioare.

– Hm, mă întrebam… Crezi că am suficiente calorii în planul de alimentație? Este suficient de variat ca să fiu sănătoasă?

– De ce naiba mă întrebi pe mine asta? se răstește el.

Inspir adânc, ridicând din umeri.

– M-am gândit azi, când mi s-a sugerat că mănânc prea puțin. Voiam să discut cu tine, deci…

– Cine ți-a sugerat? Hawkins? Felul în care rostește numele lui Nathan este aproape veninos. Îi faci sex oral de două ori și brusc știe de ce ai nevoie mai bine decât mine?

Cuvintele lui mă lasă fără aer. Mă bâlbâi și mă înec cu vorbele, surprinsă. Stupefiată este un cuvânt mai bun pentru ce simt acum. În timp ce acel sentiment se stinge, se instalează suferința.

– Poftim? De ce ești așa de rău? Voiam doar să vorbesc cu tine ca să…

Mă întrerupe din nou și se ridică de pe canapea, trecându-și mâna peste față.

– Știi ceva, Anastasia? Du-te dracului! Dacă Nate Hawkins este așa de inteligent, du-te și bazează-te pe el pentru orice! Îi tremură mâinile și mă arde cu privirea. Dar când se va plictisi

de tine, să nu vii plângând la mine, pentru că tu ești cea care-și dă jos chiloții pentru oricine poartă jachetă!

Inima îmi bate tare în piept când se duce valvârtej în camera lui, trântind ușa așa de tare, de parcă toată clădirea se zguduie. Mă las pe canapea, caut în geantă și scot telefonul.

– Deja ți-e dor de mine?

Râde când apelul se conectează.

Ștergându-mi lacrimile cu dosul mâinii, îmi dreg vocea.

– Poți să vii să mă iei?

CAPITOLUL 26

NATHAN

– Un pic de sare. *Nu,* un pic. Un pic, Robbie! Aia nu-i un pic!

Anastasia inspiră adânc, zâmbind forțat în timp ce scoate muntele de sare pe care Robbie tocmai l-a adăugat.

– Greșeala mea, mormăie el, de data asta luând chiar un pic.

– Nu-i nici o problemă. Scuze că am țipat!

Stassie îl învață pe Rob să gătească. De fapt, încearcă este mai potrivit. Am pariat 10 dolari cu Stas că o să-și piardă calmul cu el înainte să se încingă tigaia. Ea pretinsese că avea să fie ușor, dar eu cred că el transpiră din cauza stresului, iar de fiecare dată când ea vrea să spună ceva, se uită mai întâi la mine și o spune calm.

– Trebuie să le lași pe toate să se cunoască în tigaie, explică Stassie oarecum răbdătoare. Dar nu le poți lăsa să se ardă.

– Să nu se ardă. Prieteni în tigaie. Am înțeles.

Ocolind tejgheaua, Stassie se așază pe scaunul unde lucrez eu, își ia manualele și reia învățatul.

În mod ciudat, acum, când sunt nevoit să mă aplec în fața agendei, văd că sunt la zi cu toate temele pentru prima dată de când am venit la Maple Hills. Ne antrenăm împreună, ne spălăm pe dinți unul lângă celălalt și gătim aceleași mese. N-am idee ce suntem, dar îmi place. Am dus jucatul de-a casa la următorul nivel.

Nu zice nimic despre cei 10 dolari când se așază lângă mine, concentrându-se la treaba ei; doar își sprijină delicat piciorul pe al meu.

Aici am ajuns – recunoscător pentru atingerea piciorului. A fost greu să se afle aici tot timpul, dar să nu o pot atinge continuă să fie dificil și probabil va deveni tot mai dificil.

Au trecut două săptămâni de când Aaron a reacționat în cel mai caracteristic fel al lui, înjurând-o și insinuând că e o paraşută. Era un dezastru când am luat-o în acea zi, plângând în fața clădirii și strângând o geantă mică.

Promițând că avea să fie o singură noapte, am făcut o baricadă de perne pentru a ne respecta înțelegerea și să nu trecem peste prietenia noastră. Asta a fost acum două săptămâni, iar eu încă dorm pe partea cealaltă a baricadei de perne. Fiecare pe partea lui, începem să ne cunoaștem cum trebuie. Noaptea, când stăm de o parte și de alta a baricadei, vorbim despre orice până când unul din noi adoarme primul. Mereu adoarme ea; eu nu o să obosesc niciodată să o aud vorbind despre ea.

În mod ciudat, mă bucur. Dacă lucrurile ar fi fost diferite, mi-aș fi petrecut ultimele două săptămâni îngropat în ea în loc să aflu ce o face să vibreze. N-am fi realizat nimic. Aș fi putut chiar să renunț la colegiu ca să stau acasă și să aflu exact câte metode există să o fac să-mi țipe numele...

Dar acum nu mă pot gândi la asta, pentru că suntem prieteni și singurele dăți când îmi urlă numele este când ne aflăm pe gheață.

– Stassie? strigă Robbie. Cred că acum sunt prieteni. Ce fac?

Sărind de pe scaun, își plimbă degetele pe partea de jos a spatelui meu când trece pe lângă mine, transmițându-mi un fior pe șira spinării. Se uită la mâncare, încuviințând mândră din cap.

– Arată bine. Ți-a ieșit.

– Ce mâncăm, *chef*? întreb eu glumeț, închizând manualul, oficial plictisit.

Calculele mele au fost corecte: ea era subnutrită după planul lui Aaron. A fost unul dintre singurele momente din viața mea când am detestat că am dreptate. Brady a aprobat planul făcut

de mine, nedumerită în primul rând de ce Anastasia ar mânca vreodată așa de puțin. Stas n-a vrut să-l bage pe Aaron în asta, subliniind că tot va trebui să patineze cu el, iar dacă l-ar fi pârât antrenoarei, doar i-ar fi îngreunat viața în viitor.

Anastasia și Lo nu cred că Aaron ar fi așa de dezaxat încât să o facă intenționat, susținând că este prea încăpățânat să recunoască faptul că nu știe ce face, dar asta e o ceartă pentru altă zi.

Schimbarea planului alimentar îi oferă lui Stassie mâncare mai bună decât salată și pui. A învățat să gătească pe rând diferite feluri de mâncare sau găsește online ceva care îi place cum arată, iar eu adaptez rețeta ca să se potrivească pentru ea. Nu cred că vreunul dintre noi a anticipat teama pe care a dezvoltat-o prin modul ăsta dezordonat de a mânca.

Poate să accepte până la un anumit punct să trișeze cu o masă, dar este de înțeles, pentru că a fost extrem de copleșitor să proceseze că i-am schimbat 99% din alimentație. Am încercat să planific lucrurile încet, dar ea a zis că n-are timp să o ia încet și să-i dăm drumul. Știu semnele de avertisment când le aud, dar a promis că va discuta cu terapeutul ei despre asta, așa că n-am ce să mai zic.

Nu înseamnă că nu-i place cu ce se hrănește, ci are această teamă fermă de a nu se îngrășa și de a fi prea grea ca să fie ridicată sau de a nu mai încăpea în costumele de patinaj. Este înspăimântător, practic, e o condiționare, ceea ce mă face să mă întreb de câte ori a auzit asta.

– J.J. vrea să mă învețe să gătesc curry indian autentic. I-am spus fără să vreau că n-am gătit niciodată unul care să nu fie din borcan și mi-a zis ceva despre ofensatul strămoșilor lui. Scoate telefonul din buzunar și știu că verifică aplicația de calorii fără să mă uit. Se uită la mine pentru încurajare. O putem face să funcționeze, nu?

– Mâncarea tradițională indiană este bună pentru tine. Sunt legume, mirodenii, carne, linte sau ce mai pui în ea. Din punct de vedere nutritiv, este foarte echilibrat, explic eu, subliniind mai întâi beneficiile nutriționale. Versiunea vestică din magazin este

plină de prostii. Undeva pe drum, întreaga bucătărie a fost demonizată. Clar o putem face să funcționeze.

– Bine. Ar trebui să se întoarcă de la sală în curând. Bagă telefonul la loc și întinde mâna spre mine. Hai să te întinzi, micul meu patinator artistic!

Gem, punând mâna în mâinile ei și o las să mă tragă în camera de zi.

Au trecut două săptămâni cu coapse dureroase, salturi cu degetul și balet afurisit. Două săptămâni în care i-am dovedit că e o patinatoare mai bună decât mine. Două săptămâni în care Brady s-a holbat la mine de parcă se uita în sufletul meu și-mi afla toate secretele. Totul mă doare: fundul, coapsele, gambele. Poate că sunt puternic, dar am aflat că nu sunt suplu.

Întins pe podea, ridic ambele picioare. Folosindu-și greutatea corpului, îmi ține picioarele lipite de ea și se apleacă, întinzându-mi tendoanele.

Când eu gem cu picioarele în aer este momentul perfect ca J.J. și Henry să ajungă acasă. Mi-e greu să le judec expresiile din poziția de pe podea, dar îl aud pe J.J. râzând.

– Eu urmez, Stassie.

Henry stă lângă noi, cu capul într-o parte, în timp ce analizează ce facem.

– Ți se pare ciudat să fii de partea asta a corpului aplecându-te, Anastasia?

Ea mai apasă un pic, făcându-mi tendoanele să urle. Îmi place și urăsc asta în același timp, dar din cauza disconfortului nu sunt atent la ce zice Henry decât când ea îi răspunde.

– Știi ceva, Henry? Da, mi se pare ciudat.

Oricâte glume ar face pe seama mea, mă bucur că băieții o distrag pe Stas suficient cât să nu se gândească prea mult la Aaron. I-a tot asaltat telefonul cu scuze. „A fost un moment de furie", a scris el, spunând că n-a vrut să țipe la ea. Dar este rănită și-și pune sub semnul întrebării propria judecată.

„Prieteniile sunt importante, dar și să trăiești într-un mediu sănătos este important", am auzit-o spunându-și când i-a respins al zecelea apel. „Toată lumea trebuie să progreseze."

În fiecare zi îi spun că poate să stea cât vrea. În mod egoist, îmi place să o am în preajma mea tot timpul și la fel simt și băieții. Sunt de acord ca ea să stea, la fel ca mine, și mi-au zis să nu mai fiu idiot când m-am oferit să iau o cameră la hotel pentru noi doi. Nici ei nu vor ca ea să se întoarcă la Aaron.

După ce se întoarce acasă Lola și mănâncă ce a gătit Robbie, ea și Anastasia spun că sunt înconjurate de așa de mult testosteron, încât le putrezește creierul, așa că le las la film pentru niște timp între fete.

Nu aș vrea să îngreunez lucrurile cu agenda defăimătoare, dar Stassie și-a umplut timpul cu lucruri inutile. Trăitul aici a fost un șoc cultural pentru ea, pentru că nimic nu se face când trebuie.

Văd cât de neplăcut este când simte că rămâne în urmă, așa că fac tot ce pot ca să-i respect orarul, dar amintindu-i că uneori e bine să mai schimbi planurile – cum ar fi o plecare inopinată pentru a vedea un film romantic.

Oprind pe aleea de acasă după ce le-am lăsat pe ele, observ că e parcată pe locul meu o mașină pe care nu o recunosc. Îmi sună telefonul când răsucesc cheia în ușă, iar când se deschide, n-am nevoie să întreb cine mă sună sau de ce.

– Nathaniel, zice tăios tata. Nu-i frumos să nu confirmi că ești în viață.

– Ce naiba cauți aici? zic eu.

– Adică în casa pe care o plătesc, unde locuiește singurul meu fiu? Sau în California?

Mi se ridică bila în gât la superioritatea tonului său. Chiar nu știu cum am fost crescuți eu și Sasha de cineva așa de enervant și n-am ajuns ca el.

Vizual este ca și cum m-aș uita într-o oglindă care îmi arată viitorul. Același păr, aceiași ochi, aceeași față. Din nefericire, n-am nici o îndoială al cui fiu sunt. Dar personalitatea lui, Dumnezeule! Ar fi ca și cum aș avea personalitatea lui Aaron.

– Ambele.

– Nu mi-ai răspuns la telefoane.

– Și ai zburat 1 600 de kilometri pentru că am fost prea ocupat ca să-ți răspund la telefoane? Pe bune?

Nici măcar n-am observat că băieții sunt acasă până când nu i-am văzut cu coada ochiului îndreptându-se toți spre camera de distracții. Mereu a fost stânjenitor pentru mine, pentru că părinții lor sunt toți amabili. Mamele lui Henry trăiesc în Maple Hills și nici măcar ele nu vin neanunțate.

– Am venit pentru că am afaceri în California. Sunt aici pentru că vreau să te văd. Rolul de tată grijuliu a fost mereu unul dintre preferatele lui; dacă nu-l cunoști, este aproape convingător. Cum spuneam, nu mi-ai răspuns la apeluri.

Mă așez pe canapea, copiind poziția în care stă el pe scaunul de vizavi de mine. Ceva este suspect, instinctul urlă la mine că este ceva în neregulă.

– Ce afaceri ai putea să ai în L.A.? Știi că aici nu ninge, da?

– Nu te face că nu știi nimic despre afacerea de familie. Renunță la fațadă! Nu te deranjează să cheltuiești banii familiei pe taxa școlară, pe casă sau pe mașina aia de o sută de mii de dolari. Doar că nu-ți place să contribui cu nimic.

Oftez, aplecându-mă ca să-mi sprijin coatele pe genunchi, refuzând să particip la aceeași conversație pe care o avem de când am terminat liceul și i-am zis că nu voi studia afacerile la Colorado State.

– De ce ești aici, tată?

– Sora ta este nefericită.

„Serios?“

– Vreau să vorbești cu ea. Spune că vrea să renunțe la schi.

Sasha nu vrea să renunțe la schi. Este singurul lucru despre care poate să discute pentru ca el să o asculte.

– Și ce mai spune?

Cu sprâncenele încruntate, își freacă maxilarul. La dracu', până și mișcările noastre sunt la fel!

– Ce vrei să spui?

– N-a venit la tine să-ți spună doar că renunță. Ce-ți cere și tu ignori? Ce vrea? Dumnezeule, n-ar trebui să te învăț eu cum să fii părinte pentru o fată de 16 ani!

– Ai grijă la ton, Nathaniel!

– Tu măcar o asculți? Ridic vocea, iar furia îmi fierbe în piept. Nu este un cal de curse, este o fetiță. Nu există ca să-ți câștige trofee. Are nevoi! Ai noroc că n-a depus cerere pentru emancipare.

Vreau să urle la mine, să ne certăm, dar el doar mă privește cu o expresie goală.

– Adoră să schieze, știi asta. Nu ar fi așa de bună dacă nu i-ar plăcea să facă asta. Dar are nevoie de pauze, tată. Are nevoie de grijă și de atenție și să știe că iubirea ta pentru ea nu depinde de cât de bine schiază.

– Vrea să meargă într-o vacanță de Crăciun.

Știam că aflase; n-aș fi fost surprins dacă ea ar fi cerut asta de luni întregi, iar el ar fi ignorat-o.

– Vezi? Ușor. Du-o la St. Barts sau undeva! Să stea la plajă, să citească o carte, să bea una, două piña colada fără alcool.

Fără să clipească, ignoră ce am zis și încuviințează din cap spre scări.

– Se pare că în dormitorul tău stă o femeie. Unde este?

Mă ia pe nepregătite – evident, asta fiind intenția lui. Singura lui intenție de obicei, lucru demonstrat și de sosirea lui aici neinvitat. După ce-mi trece șocul inițial, îmi dau seama și, pentru prima dată, mă bucur că Anastasia nu este aici.

– Cum ai intrat în camera mea?

Ridicându-se de pe scaun, își îndreaptă sacoul de la costum.

– Pentru că țin minte data de naștere a soției mele.

Aerul se schimbă. Se răcește. Mă sufocă. Nici măcar nu știu.

– Bine, este clar că ești ocupat și nu vrei să fiu aici. Stau la Huntington, dacă decizi că poți tolera pe durata unei mese un om care ți-a dat tot ce ți-ai dorit vreodată. Peste două zile plec acasă.

Și cu acel act final de autocompătimire, după ce a obținut ce a vrut, mă uit la el cum pleacă.

CAPITOLUL 27

ANASTASIA

Pentru ceva creat să te facă să te simți mai bine, afirmațiile pozitive sunt grele. Nu funcționează. Nu mă simt mai pozitivă. Nu mă simt mai hotărâtă. De ce mă mai obosesc?

Venind în spatele meu, corpul lui se conturează peste al meu. Mâinile lui Nate mă prind bine de talie, căldura degetelor lui arzându-mi pielea abdomenului expus. Cu corpul lângă al meu, gura lui îmi găsește urechea, șoptindu-mi:

– Ești gata pentru asta, Allen?

Inima e gata să-mi sară din piept, gândurile sunt într-un haos iremediabil. Au trecut săptămâni întregi și nu știu dacă sunt pregătită. Nu. Știu că nu sunt. Nu vreau.

– Trei, doi, unu…

– Nu! Îl prind de încheieturi și nu-mi ia mult să-l îndepărtez. Nu, nu pot!

Îmi dă drumul și mă lasă să patinez mai departe. Mă scutur de tensiunea incomodă ce mă furnică la baza gâtului. Devine ridicol și știu asta. Îi simt frustrarea când mă opresc înainte să mă ridice. Niciodată nu-și varsă nervii pe mine, niciodată nu spune nimic, dar știu că-i acolo.

Nate patinează în direcția opusă, cu mâinile în șolduri, trăgându-și sufletul.

– Nate, îmi pare rău! strig eu pentru a milioana oară.

El alunecă spre mine și vreau să cedez instinctului. Să-l las să mă ia în brațe, să mă ducă departe pentru a mă copleși cu afecțiune. Vreau să-l iau în brațe și să-l las să-mi șoptească promisiuni pe piele, spunându-mi că nu o să mă dezamăgească niciodată.

Două mâini îmi cuprind fața, dându-mi capul ușor pe spate. Vreau să se aplece și să mă sărute, dar nu o va face, pentru că i-am zis că nu poate.

Alt lucru din cauza căruia sunt furioasă pe mine.

– De ce n-ai încredere în mine? Tonul lui este delicat, ceea ce doar îngreunează lucrurile. Stas, nu o să te scap!

– Eu...

N-am un răspuns pentru el. De fiecare dată când mi se învârte anxietatea în stomac, nu pot să respir. Ne-am antrenat la sală și știu că mă poate ridica, dar, din cine știe ce motiv, aici pe gheață, când o facem pe bune, este prea mult.

– Am încredere în tine. Nu știu ce-i în neregulă cu mine.

Ne îndreptăm spre Brady, care are expresia obișnuită de iritare.

– Trebuie să rezolvați asta. Anastasia, dacă vrei să fii patinatoare la perechi, trebuie să poți lucra în pereche.

O spune de parcă asta n-ar fi obsesia mea de moment.

– Știu, doamnă antrenoare.

– Cu cât te lași mai mult guvernată de frica asta, cu atât mai mult suferi. Rezolv-o și repede!

Reținându-mi lacrimile, eu și Nate ieșim de pe gheață și ne punem protecțiile pentru patine. Cel mai rău este că mă distrez antrenându-mă cu Nathan, iar acum, când s-a obișnuit cu patinele, învață repede.

Chiar dacă e aici să mă ajute, sunt ciudat de mândră când îi iese un salt. Nu mă înțelegeți greșit, a aterizat în fund de sute de ori, de fiecare dată mai amuzant decât înainte, dar acum, după ce cade, îmi împinge picioarele dacă încerc să-l ajut și mă prinde în poală.

Iubirea mea pentru patinaj a fost revitalizată și în mare parte datorită lui. Îmi pune un braț pe umeri când ne îndreptăm spre vestiare.

– O să reuşim. O să fac un plan. O să trecem împreună peste asta.

Se opreşte, şi eu îi urmăresc direcţia privirii spre ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd.

– Aaron, ce faci aici?

– Putem să vorbim? Se uită la Nate şi postura îi devine rigidă. Singuri.

– Sub nici o formă! se răsteşte Nate.

– Nathan... Ultimul lucru de care am nevoie este o bătaie. Aaron, n-am nimic să-ţi spun.

– Atunci nu spune nimic, zice el încet. Doar ascultă şi apoi plec!

Braţul lui Nate se strânge în jurul meu şi nu-mi place senzaţia de a fi prinsă între ei. Este cea mai lungă perioadă în care eu şi Aaron n-am vorbit; nu pentru că nu vreau să-l aud spunându-mi ceva care să mă ajute să înţeleg situaţia, ci pentru că sunt sătulă să fiu sacul lui de pumni verbali.

– Mai întâi lasă-mă să mă schimb, îi zic eu. Ne întâlnim în birou în câteva minute.

– Anastasia, spune Nathan cu fermitate.

Îi simt anxietatea, dar nu-l pot evita pe Aaron mereu. Îi strâng de mâna de pe umărul meu în încercarea de a-l linişti.

– O să fie bine şi nu va dura mult.

Intru în vestiar şi imediat mi se îmbunătăţeşte dispoziţia când aud câteva patinatoare mai mici bârfind înainte de antrenament.

– Este aşa de sexy!

– Este căpitanul echipei de hochei.

– Ce norocoasă este!

– Şi-o trag fără să ştie Aubrey.

– Am auzit că el l-a aranjat pe Aaron.

– Credeam că ea este cu tipul de la baschet.

– Bine, Aaron este un ciudat.

– Nu, îl urmăresc şi mereu postează ceva cu o fată blondă pe nume Olivia.

– Clar şi-o trag. Fac pariu că Aubrey s-a prins deja.

– Aş risca şi eu furia ei dacă el s-ar uita aşa la mine. Aţi auzit că a trebuit să-şi pună pantaloni scurţi pentru că e prea mare...

– Fetelor? zic eu, încercând să nu râd. Antrenoarea Brady vă aşteaptă.

S-a făcut aşa de linişte, încât ai auzi un ac cum cade. Nu mai scot nici un ciripit în timp ce trec toate înspăimântate pe lângă mine.

O parte din mine nu se grăbeşte să se schimbe, temându-se să-l înfrunte pe Aaron. Cealaltă parte vrea să termine. Nathan mă aşteaptă când, în sfârşit, ies din vestiar.

– Nu-mi place asta, este primul lucru pe care mi-l spune. Îmi cuprinde delicat obrazul, iar eu nu mă pot opri să nu mă bucur de căldura lui. Vreau să faci propriile alegeri, dar te rog să ţii minte că nu-i eşti datoare cu nimic! Să nu-l laşi să te învinovăţească.

– Mă aştepţi în maşină?

Încuviinţează din cap, aplecându-se, apoi se răzgândeşte şi se dă pe spate, iar într-un final mă sărută repede pe frunte, după care o ia spre ieşire.

Drumul spre birou mi se pare de două ori mai lung ştiind cine mă aşteaptă, dar oricum înfrunt furtuna, deschizând uşa.

Aaron stă la masă, cu încheietura accidentată legată la piept făcându-l să pară foarte serios. Închid uşa în urma mea şi mă aşez în faţa lui, concentrându-mă asupra respiraţiei.

– De săptămâni întregi am vrut să vin aici, zice el încet, uitându-se la mâna liberă aflată pe masă. Dar am fost supărat pe tine şi n-ar fi fost bine pentru nici unul din noi.

Sunt surprinsă că nu mi-a căzut faţa. Aaron practic m-a hăituit, implorându-mă să mă întorc acasă, dar tot el era supărat pe mine?

– De ce ai fi supărat pe mine?

– Glumeşti? Te-ai mutat fără să-mi spui şi exact cu tipul care-i vinovat pentru că eu nu pot să patinez?

Îmi tremură maxilarul în timp ce mă lupt să-mi păstrez calmul.

– El zice că n-a avut de-a face cu asta.

– Tu ai crede orice-ți spune. Asta-i problema ta, Stassie. Se încruntă, uitându-se fix la mine. Ești naivă. Te dai drept Domnișoara Pozitivitate și vrei să comunici, dar sunt numai prostii. Ești doar o mincinoasă.

„Ăsta-i un vis din cauza febrei?" Sigur n-aud eu bine. Nu știu ce să spun mai întâi. Ar trebui să plec și să nu mai vorbesc niciodată cu el, dar, din păcate, nu pot.

– Dacă ai de gând să mă ataci, o să plec.

– Nu te atac. Vreau să vorbim. Vreau să îndreptăm lucrurile între noi.

– Cum poți să spui că nu mă ataci? Ești supărat pe mine că m-am mutat, dar mi-ai zis să mă duc dracului. Încerc să nu mă enervez din cauza lui, dar creierul meu vrea să urle și inima mea vrea să plângă. Aaron, am fost subnutrită. Riscam să mă accidentez de *luni* întregi, dar tu ești ăla cu probleme? Am avut încredere în tine!

– Ce mai dramatizezi! De ce te porți de parcă eu te-am înfometat? Geme sonor, privind spre tavan, apoi iar la mine. Eu credeam că e bine! Nu te-ai plâns niciodată și ești adult, Anastasia. Poți să mănânci mai mult dacă ți-e foame. De ce este vina mea că nu-ți asculți corpul?

– Oh, ca apoi să-mi aduci aminte că am un costum în care trebuie să intru? Sau să oftezi când mă ridici?

– Deci eu sunt ăla rău pentru că te trag la răspundere?

– Nu este tragere la răspundere, Aaron, este obsesie! Îți pasă prea mult de ceea ce fac și cu cine o fac. Mi se frânge vocea și urăsc asta. Urăsc că-și poate da seama ce-mi face. Vrei să mă controlezi și distrugi prietenia noastră, parteneriatul nostru!

– Când te întorci acasă? zice el brusc. Mi-e dor de tine!

Schimbarea de subiect mă plesnește și-mi amintește că, în adâncul lui, Aaron este pierdut.

– Nu pot să vin acasă până când nu înțelegi ce ai făcut și până când nu te vei schimba. Mă ridic și-mi pun geanta pe umăr. Nu pot să am încredere în tine acum, Aaron. Dar suntem o pereche, că ne place sau nu, așa că va trebui să gestionez cumva asta.

Încuviințează din cap fără expresie.

– Știu că tu crezi tot ce-ți spune el, dar de ce te-aș pune în pericol, Anastasia? Oftând, își încovoiază umerii. Dacă nu crezi că țin la tine, bine. Dar știi că țin la mine, deci de ce mi-aș risca propriile obiective dacă tu te-ai accidenta?

Dacă situația n-ar fi așa de mizerabilă, ar fi fost amuzante vorbele lui. Nu greșește: primul la care ține Aaron Carlisle este el însuși.

– Eu nu știu de ce faci multe din lucrurile pe care le faci. Dar asta nu înseamnă că nu le faci.

– Nu mi-a plăcut să te văd patinând cu altcineva. Vreau să rezolvăm asta, Stas. Promit!

– Te cred, dar în acest moment promisiunea ta nu este suficientă.

Când am urcat mai devreme în mașina lui Nathan, explodând de prea multă adrenalină, l-am întrebat dacă are chef să facă ceva iresponsabil.

A da o petrecere cu o săptămână înainte să înceapă sesiunea este versiunea mea de iresponsabilitate, la fel și a face un concurs de băut cu un bărbat cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine și cu 45 de kilograme mai greu. Ca să echilibrăm șansele, băutura lui Nate este de două ori mai tare decât a mea, nu că el ar fi observat. Din fericire pentru mine, jocul ales este *Niciodată n-am* și se pare că Nate și-a petrecut destul de mult din timp la colegiu acumulând noi experiențe.

Mattie își drege vocea ca să atragă atenția tuturor că-i rândul lui.

– Niciodată nu... l-am sunat din greșeală pe Faulkner când făceam sex.

– Oh, pentru Dumnezeu! mormăie Nate, ridicând băutura la buze. Nici nu se deranjează să se uite la mine. Nu vrei să știi.

– Bine, bine. J.J. își freacă mâinile. Niciodată n-am... plecat din club cu o femeie mai în vârstă – câțiva băieți ridică paharele, oprindu-se când J.J. le cere să aștepte –, ca apoi să aflu că mi-am tras-o și cu fata ei când am văzut pozele de familie de pe perete în dimineața următoare.

Nathan înjură în șoaptă, clătinând din cap spre cel mai bun prieten al lui, și ridică din nou paharul la gură.

– Oh, Doamne!

Rămân cu gura căscată, Lola râde lângă mine și Jaiden pare foarte mulțumit de el. Este rândul meu și nu-mi vine în minte nimic scandalos precum declarația băieților, dar știu un lucru care îl va face să bea.

– Niciodată n-am... căzut din telescaun.

Nate pufnește, ridicând paharul. Lângă el bea și Robbie.

– Și tu? râd eu când el încuviințează din cap, tresărind când bea.

Lola a pregătit băutura, deci Dumnezeu știe cât o fi de tare.

– Da, nemernicul m-a tras după el.

Jocul continuă și, evident, băieții îl folosesc pentru a scoate la iveală indiscrețiile. Eu și Lola ne mutăm pentru a o pune la curent cu evenimentele zilei, iar după o oră în care am schimbat teorii și m-am plâns practic de Aaron, îl caut pe Nate.

Îl găsesc în camera de distracții, ignorând complet două fete care încearcă să-i vorbească. Imediat ce mă apropii, mă ia în poală și-și îngroapă capul în gâtul meu.

– Unde ai fost? Mi-a fost dor de tine.

– Cu Lo. Cum poate să-ți fie dor de mine? Mă vezi în fiecare zi.

Nu se deranjează să-mi răspundă și-l simt că-mi ciugulește o ureche.

– Nu-mi aduc aminte de ce n-am voie să te mai sărut, dar chiar vreau. Este așa de beat, încât se bâlbâie, dar nici eu nu-mi amintesc. Ești așa de drăguță, Stassie!

Întorcându-mă în poala lui ca să fiu cu fața spre el, geamătul lui îmi dă de înțeles că n-a fost cea mai bună decizie. Îmi pune mâna pe față și se bosumflă.

– Ne simțim așa de bine! Haide, o să-ți amintesc!

Vreau să-l duc în pat, dar clar nu pentru asta.

– Haide, băiat beat!

Este ca și cum aș încerca să controlez un bebeluș foarte zurbagiu în timp ce încerc să urc scările cu el. Intrând în camera lui, Nathan se dezbracă imediat, aruncându-și hainele la întâmplare.

În timp ce îi ridic hainele, aud dușul, iar câteva momente mai târziu, peste apa care curge răsună o interpretare foarte zgomotoasă și falsă a melodiei *Last Christmas*.

Apare câteva minute mai târziu, mirosind puternic a miere și a căpșune, așa că știu că mi-a folosit șamponul. Prosopul îi atârnă lejer pe șolduri și picături de apă îi alunecă de pe pieptul tare.

Dumnezeule!

Fără să-i pese că picură apă, traversează camera, oprindu-se în fața mea.

– Vrei să facem dansul fără pantaloni?

– Nu. Vreau să te urci în pat și să te culci.

Pare realmente șocat.

– De ce nu?

Îl împing spre pat și cade, aterizând într-o poziție care numai a poziție de somn nu seamănă.

– Tu de ce crezi?

Se gândește la asta și-și dă seama.

– Tu ești beată, eu sunt treaz, deci asta înseamnă... cântă el, făcând un X cu brațele. Nu dormim goi.

Nu neapărat corect, dar părțile importante sunt corecte.

– Bingo! Întinde-te cum trebuie, te rog!

Mă ignoră, cască și închide ochii.

– Oamenii beți nu pot să consimtă, Stas.

– Corect, amice, gâfâi eu, ridicându-i picioarele alarmant de grele în încercarea de a-l mișca. Nate, poți să... bine, dormi! Grozav!

Lo strâmbă din nas când mă duc jos.

– De ce ești așa de transpirată?

– Nathan este beat și greu.

– Ți-ai dat seama că deja te îndrăgostești de el?

– Lols, îl știu de două minute. Nu mă îndrăgostesc, nici măcar nu ieșim la întâlniri, zic eu, privind peste umăr ca să mă asigur că nu ascultă nimeni prin jur.

– Au trecut aproape trei luni, iar de o lună locuiți împreună. Cred că partea cu întâlnirile este redundantă.

Lola mă bate la cap de o oră și-mi dă sugestii de nuntă. Brusc țipă, speriindu-mă.

– Am uitat să-ți spun pentru că mă grăbeam. Aaron se culcă cu Kitty Vincent!

Mă simt ca unul dintre personajele din desenele animate cărora le ies ochii din cap.

– Spune-mi că glumești!

– N-aș glumi niciodată despre ceva așa de oribil. Am văzut cu ochii mei. E irelevant, dar când te întorci acasă, trebuie să ardem canapeaua. Rosie este în continuare cea mai drăguță, dar Kitty este mai rea. Mult-mult mai rea.

Kitty a fost prietenă cu noi în primul an și începuserăm să o cunoaștem și pe Rosie, colega ei de cameră. Rosie este fiica lui Simone, șefa mea, și ea m-a recomandat la muncă.

Cum a spus Lola, Rosie era drăguță, dar Kitty e o târfă rea și încrezută, iar eu n-aș spune ușor așa ceva despre o femeie. Oamenii de știință ar trebui să studieze prietenia lor, pentru că au trecut doi ani și eu tot nu o înțeleg.

Este enervant că locuiesc în clădirea noastră, deci uneori le vedem și nu putem să o cunoaștem pe Rosie mai bine și să o evităm pe Kitty, pentru că sunt inseparabile.

Înainte să apuc să procesez informația de la Lo, în jurul nostru se aud urale. Lola face ochii mari și mâna îi zboară la gură în timp ce scoate un râset amestecat cu un pufnet.

Întorcându-mă pentru a vedea sursa haosului, îl văd pe Nathan în boxeri trecând prin mulțime. Prietenii lui apar din camera de distracții, căutând și ei sursa zgomotului, și toți își scot telefoanele.

Nate tropăie apăsat prin cameră și îmi doresc să se îndrepte spre prietenii lui.

Chiar îmi doresc să o ia spre ei.

Dar nu o face, ci se oprește în fața mea, îmbufnat, adormit și cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu erai acolo când m-am trezit.

– Dumnezeule, unde-ți sunt hainele?

– Hai înapoi în pat, se plânge el suficient de tare ca să audă și ceilalți. Fără prostii. Doar în brațe la mine.

– Asta-i prea tare, zice Lola din spatele meu, iar când mă uit peste umăr, văd că și ea și-a scos telefonul.

Toți băieții se uită, iar câțiva mor de râs. Unul dintre ei pare să se hiperventileze. Fără tragere de inimă, mă las târâtă de Nathan spre scări, uitându-mă urât la toți.

– Mulțumesc pentru ajutor, băieți!

– Dar faci o treabă așa de bună! strigă Robbie.

Când ajungem în camera lui, Nate se aruncă în pat și văd că a hotărât să demoleze baricada de perne. Deja sforăie când sunt pregătită să urc în pat, dar tot mă simte acolo și mă trage mai aproape.

După trei săptămâni în care am stat despărțiți de perne, mă simt așa de bine lângă el! Nu încerc să țin ochii deschiși.

CAPITOLUL 28

NATHAN

Telefonul meu este plin de mesaje și nu trebuie să le deschid pentru că am deschis unul și restul garantat sunt la fel.

Vor fi despre mine, umblând beat și aproape gol prin camera de zi, încercând s-o trag pe Anastasia sus ca un bebeluș neputincios și beat.

Este cuibărită lângă mine, respirația ei delicată îmi gâdilă pieptul, șuvițele șatene îmi decorează bicepsul. Văd rămășițele baricadei de perne înșirate pe podeaua din dormitor.

Nu-mi amintesc, dar pot să-mi imaginez a cui este vina pentru asta.

Aș zice că tot vina mea este că acum suntem îmbrățișați, dar după expresia de mulțumire de pe fața ei în timp ce doarme liniștită, cred că e la fel de fericită ca mine de apropierea asta.

De obicei, nu mă îmbăt atât de tare, pentru că prietenii mei sunt prea iresponsabili în preajma altor oameni și trebuie să fie supravegheați de un adult. Dar azi-noapte am fost întărâtat să intru într-un joc cu băutură de o femeie care presupun că a trișat.

Ea a avut grijă de mine, nu invers, și numai asta îmi confirmă bănuielile. Încerc să înfrunt răul cât încă doarme și deschid grupul de chat al echipei.

IepurașiiPuc

Jaiden Johal: „😫 *Nate când Stassie îndrăznește să vorbească cu altcineva în afară de el*".

Joe Carter: „😭 *Când ea nu-i acolo când te trezești*".

Kris Hudson: „🤩 *Când el zice fără sex, doar luat în brațe*".

Următorul mesaj este de la sora mea, Sasha.

Sash Hawkins

„Dumnezeule, ce jenant! O să scot UCMH de pe lista de școli potențiale."

„Tu de unde știi?"

„Am văzut pe pagina de bârfe a UCMH. Acum am nevoie de terapie, mersi."

„Grozav!"

„Deja eram supărată pe tine că m-ai abandonat de Crăciun."

„Oh, cred că-i groaznic pentru tine. Cum o să faci față pe o plajă în St. Barts? Cu plăcere, apropo."

„Mă rog. Sărbători fericite singur, ciudatule!"

Tata mi-a ascultat sfatul și s-a oferit să ne ducă în vacanță de Crăciun la St. Barts. Nu știu cine a fost mai șocat: Sasha că a obținut ce a vrut sau eu că mi-a ascultat sfatul.

Mi-ar plăcea să petrec Crăciunul cu Sasha, dar aș prefera să înot în ape pline cu rechini în costum de focă decât să stau două săptămâni cu tata în altă țară.

Telefonul îmi vibrează cu alt mesaj de la echipă.

„Grozav! Acum sunt o mamă."

Uneori le-o servesc la tavă, dar acum a fost și mai ușor pentru ei. De când sunt la colegiu, n-am avut iubită. Nu că ar fi iubita mea. „De ce intru în panică de parcă mi-ar putea auzi gândurile?" Când i-am zis că sunt o persoană care vrea totul sau nimic,

am glumit în mare parte. Chiar nu mă aşteptam ca ea să se mute cu mine.

Acum mi se pare ciudată ideea ca ea să nu locuiască împreună cu mine şi cu băieţii şi mă îngrijorează ce va urma. A zis că, după ce rezolvă treburile cu Aaron, vrea să se mute înapoi. Mi-e greu să pricep, mai ales că se referă la locul ăsta ca *acasă*.

Anastasia crede că s-ar putea să eşuăm dacă ne începem relaţia – da, a zis relaţie – aşa de intens. Apoi mi-a amintit că la sfârşitul anului şcolar eu mă voi muta în Canada şi ea va rămâne aici singură. Are dreptate, dar tot nu mă convinge că ar trebui să locuiască din nou cu Aaron.

Se mişcă în braţele mele, aşa că mi se pare un moment bun să mă prefac că sforăi, dar deschide ochii şi nu pare deloc impresionată.

– De ce te uiţi la mine, ciudatule? Nu-mi oferă ocazia să răspund. Nici măcar nu încerca să-mi spui că sunt frumoasă! Simt o bală uscată pe obraz.

– Ador când îmi vorbeşti vulgar.

– Eşti în nişte necazuri aşa de mari, domnule, zice ea cu un căscat, întinzându-şi membrele.

Nu ştiu dacă stomacul mi-e agitat de la mahmureală sau de la anxietatea că aştept să ţipe la mine, dar mi-e greaţă.

– Ce-ţi face capul? Vrei să-ţi fac clătite?

Măi să fie! La asta nu mă aşteptam.

– Te-am făcut de râs şi tu vrei să-mi faci clătite?

– Te-ai făcut de râs pe tine. Chicoteşte. Şi ştiu sigur că prietenii te vor teroriza astăzi. Probabil pentru tot restul vieţii, dacă mă gândesc. Ai putea zice că sunt clătite de milă. Vrei fulgi de ciocolată?

Se ridică de lângă mine, cu părul ciufulit precum coama unui leu şi cu ochii somnoroşi, dar calzi. Nu mă pot abţine, întind mâna şi-i cuprind faţa, trecând-o cu grijă peste obrajii îmbujoraţi.

– Ce am făcut ca să te merit?

Îmi sărută repede palma şi se caţără peste mine ca să se dea jos din pat.

– Eşti foarte bun şi foarte frumuşel.

– Dacă mă atacă o pumă și-mi mănâncă fața, tot o să mă placi?

O văd cum încearcă să nu râdă, în timp ce buzele îi formează o linie încordată.

– Petreci prea mult timp cu J.J. Mereu mă întreabă prostii din astea. Hm, o să fii în continuare bun când nu o să ai față?

Mă gândesc.

– Da.

– O să te plac în continuare.

Reluăm conversația în bucătărie, unde toată lumea așteaptă cu nerăbdare clătitele pe care le face Stassie.

– Dacă-l mușcă un rechin, dar supraviețuiește și are o cicatrice grozavă, dar la fiecare lună plină se transformă în rechin, o să-l placi și atunci? întreabă J.J., tresărind când încearcă să fure o clătită din grămada la care tot adaugă Stassie, dar ea îl lovește oricum peste mână.

– Când este rechin, locuiește în mare sau în cada de baie pe care eu trebuie să o umplu?

J.J. răspunde fără ezitare:

– În mare. Trebuie doar să-l lași pe plaja Venice înainte să apună soarele.

– Da, tot o să-mi placă de el.

Aranjează clătitele și le împarte, acoperindu-și farfuria cu sirop și căpșune. Clătitele proteice sunt noua ei obsesie, pentru că înseamnă că nu mai trebuie să tolereze gustul dezgustător al shake-urilor.

Henry a fost ciudat de tăcut, ascultându-i pe Robbie, J.J. și Lola înșirând scenariu după scenariu ca să testeze unde e limita. Henry n-are tendința să tacă prea mult.

– Deci ce aud eu, Stassie, este că, atât timp cât Nathan se poartă frumos cu tine, nimic nu te-ar face să nu-l placi?

Ea ridică din umeri.

– Hm, bănuiesc? Nu știu. Nu-mi fac prea mari griji că ar intra în mafie sau că ar trebui să poarte toată viața doar un costum de clovn, deci, nu-i real, nu-i așa?

– Mie mi se pare că eşti îndrăgostită de el. Ochii mari şi capetele tuturor se întorc spre el în acelaşi timp, iar cu gura plină de clătite, Henry se uită la noi confuz. Ce e?

Mă simt bine că Stas m-ar plăcea şi dacă aş avea mâini de crab? Desigur. Vreau ca Henry să o pună într-o situaţie dificilă în timp ce ea face clătite când noi încercăm să aşteptăm până în ianuarie? Nu.

Luând o gură de apă, Henry îşi drege vocea.

– Judecând după cum vă uitaţi toţi la mine, simt că ăsta s-ar putea să fie unul dintre acele lucruri pe care n-ar trebui să le zic.

– Clătitele astea sunt grozave, Stassie, zice tare J.J.

– Cele mai bune, mormăi eu, băgând altă furculiţă plină în gură.

Ea se concentrează la căpşune, dar nu-şi poate ascunde obrajii roz.

„Interesant!"

– Nate, ăsta nu-i drumul spre patinoar.

– Nu mergem la patinoar.

Brady a zis că trebuie să ne rezolvăm problemele cu încrederea, aşa că asta mergem să facem. Le spunem *probleme cu încrederea* pentru că suntem o echipă. Dacă spun că e teama lui Stassie, dau vina pe ea şi-i mai ofer un motiv să se pedepsească.

– Nu putem să sărim peste antrenament pentru că eşti mahmur, zice ea.

– Am mâncat trei gogoşi cu J.J. mai devreme, nu mai sunt mahmur. Şi nu o să sărim. Brady a fost de acord.

– Şi ce facem?

– O să învăţăm să avem încredere unul în celălalt.

Restul drumului cu maşina este liniştit, pentru că stă bosumflată din cauză că nu-i spun unde mergem. Ea pierde, pentru că îmi place când stă bosumflată şi felul în care îşi încreţeşte nasul când este enervată.

Mă opresc în parcarea piscinei UCMH şi îi simt imediat privirea asupra mea.

– Înotăm? Glumeşti, da?

– Toată echipa de înot este la Philadelphia la un concurs. Avem toată piscina doar pentru noi; o să-ți dovedesc că mă descurc cu orice arunci în mine.

În principiu este un plan bun, dar mi se strânge inima când văd cum se schimbă la față.

– Nici măcar n-am costum.

– Am dus-o pe Lola acasă la prânz și mi-a dat toate lucrurile tale. Ai tot ce-ți trebuie și totul va fi bine.

– Dacă zici, mormăie ea, desfăcându-și centura de siguranță.

De 15 minute aștept în fața vestiarelor, dar nu apare. M-am gândit că a chemat un Uber, dar într-un final îi apare capul.

– I-ai specificat ceva anume Lolei când i-ai cerut să-ți dea un costum de baie?

– I-am cerut să-mi dea ceva cu care să poți intra în piscină, de ce?

Pufnește și-și dă ochii peste cap.

– Păi, să știi că acest costum de baie a fost purtat ultima oară în vacanța de primăvară din Palm Springs.

Îi dispare capul, apoi iese toată, iar eu mă înec cu nimic. Aer? Salivă? Nu știu, dar mă chinuiesc să respir.

Este o exagerare să spună că poartă costum de baie. Este o bucățică de material care nu acoperă nimic. Se întoarce și, da, tot fundul e pe afară, printre fese trecându-i cea mai mică bucată de ață roz.

– Tu chiar ai crezut că Lo o să-mi dea ceva practic?

Gura mi-e ca un deșert și mă chinuiesc să înghit. S-a dezbrăcat în baie de când a început colaborarea noastră, așa că n-am văzut așa de multă piele de când am făcut duș împreună ultima dată. Purta mai mult de atât ultima dată când am făcut dragoste.

– Oh! „Grozav!" Să intrăm în piscină?

Încearcă să nu râdă, iar eu încerc să nu mă holbez ostentativ la ea, dar nici unuia nu-i prea iese. Sunt așa de fericit că echipa de înot nu-i aici! Nu sunt sigur că i-aș putea pocni pe toți tipii care s-ar uita la ea, deși aș încerca.

Centrul de înot are două piscine, așa că lucrăm în cea mai puțin adâncă. Scopul este ca Stassie să creadă că nu o voi scăpa,

beneficiind de siguranța că în cel mai rău caz se alege cu o gură plină de apă cu clor.

– Oh, grozav! geme după ce aude planul, intrând în apă prin lateral. Deci nu doar că trebuie să-mi fac griji că mă scapi, acum trebuie să-mi fac griji și că mă înec.

– Nu o să te scap și nu te-aș lăsa niciodată să te îneci. Repetă ca să știu că asculți, zic eu, venind lângă ea.

– Nu o să mă scapi.

– Și mai ce?

– Nu m-ai lăsa niciodată să mă înec.

– Bun. Acum, ce o să facem mai întâi?

Niciodată nu m-am concentrat așa de mult la ceva. Chiar și în apă, fiecare mișcare de până acum pe care am exersat-o de cel puțin zece ori a fost foarte ușoară.

Adâncimea piscinei este suficientă pentru a-i oferi siguranța de care are nevoie, dar permițându-ne să lucrăm fără diferență de înălțime. Mi-a spus că acum trecem la elementele grele, și entuziasmul i s-a domolit imediat.

– Mă aplec și-mi împing corpul de pe șoldurile tale, zice ea, punându-și ambele mâini pe oasele șoldului meu. Îmi pun obrazul pe umărul tău așa! Prinde-ți brațele sub cutia mea toracică și lasă-te pe spate! Este ca la contragreutăți.

Fac ce-mi spune, lăsându-mă lent pe spate în timp ce corpul ei se ridică din apă, cu picioarele întinse perfect. Acum am o priveliște perfectă asupra fundului ei, dar mă bucur pentru ridicare.

Își coboară corpul și eu rămân în poziție până ce îmi spune că pot să mă opresc. Zâmbetul ei este molipsitor și sunt ușurat să văd că merge. O mai facem de câteva ori până ce e mulțumită.

– Ce urmează, doamnă antrenoare?

Lipindu-și degetele de buze, cu obrajii îmbujorați, clatină din cap.

– Nu vreau să-ți arăt.

– Promit că nu te scap!

Lovește cu mâinile în apă, uitându-se oriunde numai la mine nu.

– Nu-i doar asta. Oh, mă cam îngrijorează că o să vezi ce-i între picioarele mele. Trebuie să-mi extind larg picioarele cât sunt deasupra capului tău.

Am văzut-o făcând asta; aș zice că îngrijorarea ei este îndreptățită, ținând cont de mărimea ței slipului.

– Nu poți să-mi arăți ceva ce n-am văzut deja. Te-ai așezat pe fața mea, Anastasia. Sunt un mare fan – probabil cel mai mare fan al tău.

– Pentru Dumnezeu, mormăie ea în șoaptă și se întoarce cu spatele la mine. Ești gata?

Își petrece degetele printre ale mele și numără de la trei în jos. O ridic în aer, asigurându-mi brațele în timp ce picioarele ei se întind. Tremură un pic și mă strânge mai tare cu mâinile.

– Nu te panica, te țin! Te-aș prinde înainte să atingi apa, iubito. Concentrează-te!

O aud cum vorbește, dar nu înțeleg ce spune, dar după câteva secunde, tremuratul se oprește, iar ea începe să râdă. Picioarele îi cad și o cobor lent înapoi în apă.

– Este bine, te descurci așa de bine.

Mai exersăm de câteva ori până ce e mulțumită că ne iese, iar de fiecare dată când îi cobor spatele în apă, simt cum se risipește frica.

– Ești foarte puternic, zice ea, aproape surprinsă.

Nu o contrazic, pentru că știu că probabil s-a cântărit în dimineața asta și nu-i momentul să comentez.

– De ce nu facem ridicarea pe care o făceai când te-a scăpat? Aia este cea care te îngrijorează cel mai mult?

Plutește în apă în fața mea, explicându-mi intrările și ieșirile mișcării, dar nu mă lasă să o ating. Mă scufund până la gât și o ascult unde trebuie puse mâinile. Îi aud anxietatea din voce și nu-mi pot imagina cât de rău ar fi dacă s-ar lovi de gheață.

– Anastasia, ascultă-mă! Nu o să te scap și, chiar dacă te scap, cazi în apă. Ăsta-i cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla. Ți se umple gura cu apa scârboasă dintr-o piscină din Maple Hills.

– Știu că mă prostesc, îmi pare foarte rău! Am încredere în tine, promit!

– Haide, gata cu vorbăria! Hai să o facem!

Ne poziționăm și, înainte să aibă timp să se răzgândească, este deasupra capului meu, în balans într-una din mâinile mele. Chiar și cu mâna doar pe șoldul ei, simt cum îi tremură corpul și-i aud respirația neregulată.

– Respiră adânc!

– Lasă-mă jos! Nu-mi place.

– Încearcă să cazi, Stas. Agită-te! Mișcă-te cât poți!

– Ești ridicol!

– Fă-o!

Mormăie niște înjurături în timp ce începe să se foiască deasupra capului meu. Îmi ia o secundă să-mi pun cealaltă mână pe celălalt șold, dar nu contează cât de mult se mișcă, fiindcă nu se duce nicăieri. O mai las să se agite zece secunde, încercând să se elibereze, apoi o cobor lent cu spatele în apă în fața mea, cu mâinile în continuare pe șoldurile ei.

– Vezi? Ești în siguranță.

Stomacul îi este lipit de al meu, are brațele strânse în jurul gâtului meu și respiră greu.

– Ce am făcut ca să te merit?

Îmi lipesc buzele de fruntea ei, gândindu-mă la cel mai bun mod de a răspunde. N-am unul, așa că va trebui să mă mulțumesc cu atât.

– Nu știu, dar și eu te-aș plăcea dacă ai avea mâini de crab.

CAPITOLUL 29

ANASTASIA

Niciodată n-am fost aşa de fericită să termin cu învăţatul şi examenele.

Casa băieţilor trece printr-o transformare pentru a deveni atelierul lui Moş Crăciun din Maple Hills, visul lui Robbie. Pentru cineva calm în mod normal, este foarte stresat de toată situaţia asta a atelierului – de care el singur este responsabil.

J.J. are un bătrân în corpul lui de tânăr şi are voie să fie morocănos. Henry zice că Robbie are nevoie de o scuză ca să facă pe şeful şi în afara meciurilor de hochei. Lola spune că are o personalitate dominantă, iar asta e foarte sexy.

Nu ştiu care dintre ei are dreptate, dar când azi-dimineaţă a sosit suficient vâsc cât să umple toată casa, am decis să nu mă bag când s-au întrebat unde să-l pună.

Eu şi Lola am dansat pe muzică de Crăciun în timp ce încercam să ne dăm seama unde să punem totul. Până la urmă, a trebuit să renunţ, pentru că erau prea multe. Am hotărât să mă întorc la cealaltă sarcină, holbatul la laptop şi hotărârea de a rezerva un zbor spre Seattle de Crăciun.

Intrând pe uşă, Henry se opreşte şi se uită la noua şi îmbunătăţita cameră de zi.

– Sunteţi lente amândouă. Eu şi J.J. am fi terminat până acum.

Abia reuşeşte să evite ornamentul cu care Lo aruncă spre el, dându-se laoparte. Cel lovit în piept este Robbie, care intră pe uşă. Îl aruncă înapoi la ea.

– Mulţumesc, iubito. Şi mie mi-a fost dor de tine.

– Iubito, am ajuns! strigă J.J., intrând pe uşă în costum.

Au fost cu toţii în Utah la un meci, deci a trebuit să doarmă acolo. Chiar dacă Nathan n-are voie să joace, poate să călătorească şi să se uite la meciuri. Dar a împărţit camera cu Mattie şi Bobby, deci cred că-şi dorea să nu se fi dus. Au încercat să aducă fete în cameră, iar Nate a fost trezit de Faulkner, care s-a luat de ei.

Îmi zâmbeşte frumos când intră, cu rucsacul aruncat peste umăr. „Mi-e dor să-mi fie aruncate picioarele peste umerii lui." Are umeri laţi şi îi stă bine în costum. Arată bine în costum cu totul. Mă gândesc ce strâmt îi vine pe coapse când aterizează pe canapea lângă mine, cu un zâmbet în colţul gurii.

– Nu mă mai dezbrăca din priviri, Allen!

Are dreptate, practic salivez şi nici măcar nu sunt discretă.

– Îmi pare rău, doar că arăţi excepţional de bine în costum. Îmi imaginez nişte lucruri.

– Le putem transpune în realitate dacă vrei, mă tachinează, ridicându-mă şi aşezându-mă în poală. Se uită la ecranul laptopului meu şi-mi aruncă o privire de compasiune. Tot nu poţi să faci pasul?

– De o oră încerc.

Mâna lui urcă şi îmi coboară delicat pe tibie în timp ce-i explic pentru a milioana oară cum vreau să mă duc acasă, dar mă împiedică toate scuzele de doi lei. Ştie ce simt, pentru că am discutat pe îndelete şi înţelege că trag de timp, dar din fericire nu mi-o spune în faţă.

– De ce nu vii în Colorado cu mine? mă întreabă când îmi înşir iarăşi scuzele. Familia mea nu va fi acolo; putem să patinăm pe lacul din curte şi să folosim spa-ul de la complexul de schi cât vrem noi. Spune-le părinţilor tăi că te pregăteşti pentru competiţie!

– De ce cauţi zboruri din Seattle?

– Credeam că putem merge la părinții tăi câteva zile, apoi să zburăm în Eagle County prin Denver. Sau ai putea să te duci tu, apoi să vii cu avionul și să ne întâlnim. Cred că ar trebui să-ți vezi părinții. Cred sincer că o să fii supărată când va veni Anul Nou fără să-i vezi.

Perspectiva de a sta la ai mei cu Nate mi se pare foarte serioasă, dar într-un fel mă eliberează de anxietatea pe care o simt.

– Hai să vorbesc cu mama mai întâi, bine?

– Bine, dar nu amâna prea mult! Vine Moș Crăciun!

Dintre toate motivele pentru care agenda mea este minunată, în vârful listei e faptul că sunt organizată de Crăciun.

Tot anul îmi notez chestii pe care oamenii menționează că le plac, iar de Crăciun scurtez lista. Mă rog, toată lumea mai puțin o persoană.

– Ce vrei de Crăciun?

– Nimic.

– Nate, mă răstesc eu. Spune-mi ce vrei de Crăciun sau vei primi o nuia!

– Nu vreau nimic.

– *Nathan!*

Purtăm discuția asta de zile întregi, dar se scurg zilele în care îi pot cumpăra ceva. Cu ceilalți a fost așa de ușor, dar Nate nu dezvăluie nimic, deci niciodată nu am ceva de notat.

Lui Henry i-am cumpărat creioane de desen și culori tempera, lui Robbie i-am luat chestii de hochei. J.J. nu sărbătorește Crăciunul, așa că am cumpărat un curs de bucătărie vietnameză ca să continuăm educația culinară în noul an, pentru că ne place așa de mult să gătim împreună.

Dar Nathan – nimic.

Baricada noastră de perne n-a mai fost reconstruită, așa că nu mi-e greu să mă urc pe el și să-i solicit întreaga atenție.

– Spune-mi, te rog, ce vrei! Vreau să-ți iau ceva care să te facă fericit.

– Tu mă faci deja fericit. Lasă-mă să te am!

– Dar mă ai deja, mă plâng eu. Și nu mă poți despacheta.

– Te-aș putea despacheta dacă m-ai lăsa… zice el, strecurându-și mâinile pe sub tricoul meu ca să mă gâdile pe burtă.

Îl simt cum se întărește între coapsele mele și toate gândurile despre distragere și conflict de interese ies brusc din mintea mea.

În general, patru săptămâni nu par mult, dar cu cât l-am cunoscut mai bine, cu atât mai mult am vrut să mă cațăr pe el ca pe un copac. E straniu să afli că filmul preferat al unui jucător dur și musculos de hochei este *Coco*.

Ți se întâmplă lucruri ciudate pe interior.

Când ridic brațele, el îmi trage tricoul de pe cap. Ochii lui căprui se întunecă și căldura privirii circulă pe mine, transmițându-mi un fior de anticipare pe șira spinării. Urmează sutienul, apoi limba lui trece imediat peste sfârcul meu deja tare. Urcându-mi pe piept, ajunge cu sărutările până la gură, cuprinzându-mi fața între mâini.

– Încălcăm regulile? mă întreabă pe gura mea.

Între noi nu mai este spațiu și jur că nu m-am simțit așa de mulțumită de săptămâni bune.

– Clar.

Gura lui o întâlnește în sfârșit pe a mea, limba explorând cu înflăcărare în timp ce șoldurile mele știu ce vor și se freacă de el. Fiecare unduire a șoldurilor transmite cel mai captivant val de plăcere prin mine.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! Îmi ciugulește buza de jos cu dinții, având vocea joasă și tensionată. Nu o să mai rezist dacă îmi faci asta în continuare.

– Spune-mi ce vrei de Crăciun, altfel nu te las să termini, îl tachinez eu, băgând mâna între noi ca să-l prind prin boxeri. Chicotitul lui șocat este înlocuit instantaneu de un geamăt jos în timp ce îl frec. Haide, Hawkins, un mic cadou de Crăciun.

– Nu știu!

Spatele mi se lovește de saltea când ne întoarce pe amândoi, venind cu corpul lui dur peste al meu. Coboară pe mine, oprindu-se să lingă și să sărute fiecare loc până când gura lui se oprește chiar deasupra locului ud de pe chiloții mei. Se încruntă, ridicând privirea de la locul dintre coapsele mele și trăgând de dantelă.

– Ăştia îmi stau în cale.

În clipa în care gura lui este pe mine, îmi arcuiesc spatele, frecându-mă de faţa lui. Nu pare să-i pese de ţipetele disperate, dornice, pentru că nu se grăbeşte, sugându-mi clitorisul care pulsează. Nu mai rezist. Plăcerea se rostogoleşte prin mine; un mormăit mulţumit îi vibrează în gât în timp ce mă străpunge cu limba, făcându-mă să am orgasm şi să-i strig numele.

Ai crede că este suficient ca să cedeze, dar nu e aşa. Îşi petrece braţele în jurul picioarelor mele, ţintuindu-mă şi strângându-mă mai tare când încerc să mă zvârcolesc din cauza senzaţiei intense şi stimulate de dorinţă. Senzaţia este prea puternică, iar dacă îmi arcuiesc spatele mai mult, jur că mă frâng. De săptămâni întregi am folosit doar capul de la duş, aşa că să-l văd îngropat cu capul între picioarele mele devorându-mă, gemând fericit, este mai mult decât pot să suport.

– Încă o dată, iubito!

Şi, evident, corpul meu face orice zice el.

– Fată deşteaptă, spune, urcând înapoi pe mine şi dându-mi părul laoparte de pe fruntea umedă.

Îi dau boxerii jos şi îi eliberez penisul, frecându-l cu mâna şi privindu-l cum îşi dă ochii peste cap.

– Nathan, spune-mi ce vrei de Crăciun!

Se freacă lent de mâna mea.

– Cum poţi să te gândeşti la Crăciun când eu tocmai te-am făcut să termini de două ori?

– Pentru că-i important pentru mine să fac ceva drăguţ pentru tine.

– Te vreau doar pe tine, Anastasia. Orice mi-ai cumpăra, nu poate fi mai bun decât ultimele patru săptămâni cu tine. Dă-mi mai multe şi voi fi fericit!

Îi trag gura peste a mea, gustându-mă de pe limba lui. Nu mai am cuvinte. Cum să nu mi se întâmple asta? Omul ăsta alungă orice gând negativ pe care l-am avut vreodată despre exclusivitate. De ce aş vrea să mă împart, să-l împart?

Mă sărută, îmi cuprinde faţa şi îmi oferă toată atenţia şi grija lui. Întinde mâna spre sertarul de lângă pat şi cuvintele îmi ies din gură.

– Trebuie să folosim un prezervativ... doar dacă vrei. Eu iau anticoncepţionale şi nu mai fac dragoste cu altcineva. Am încredere în tine – inspir adânc – şi sper că şi tu ai încredere în mine.

Nu cred că l-am văzut vreodată fără cuvinte. În sfârşit îşi drege vocea, după ce se uită la mine vreo treizeci de secunde.

– Vorbeşti serios?

– Da. N-am făcut-o niciodată fără, dar nu te simţi presat!

– Nici eu. Oh, la naiba! El se opreşte, iar nerăbdarea mă ucide. Eşti sigură?

– *Te rog,* am aşteptat suficient.

Când Nate intră în mine fără protecţie este cu totul diferit; totul este de zece ori mai intens şi simt fiecare parte din el. Gâfâie în umărul meu, lăsându-mă să mă obişnuiesc după ce a intrat în mine.

– Oh, Dumnezeule! Ce bine este, Anastasia! Dumnezeule, eşti aşa de udă şi de pregătită pentru mine!

Îşi retrage şoldurile şi pompează, prin cameră răsunând pielea lovindu-se de piele. Simt că pielea e gata să-mi ia foc şi fiecare nerv este întins. Vreau mai mult.

– Tare şi repede, şoptesc eu, petrecându-mi picioarele în jurul lui şi încrucişându-i-le pe spate.

– Nu o să dureze. Geme. Ce bine este! Am nevoie de tot autocontrolul ca să nu termin acum.

Mă folosesc de picioare ca să-mi ridic şoldurile şi alunec în sus şi în jos pe el, ondulându-mi şoldurile când ajung la vârf.

Vreau să mă ţintuiască în pat şi să-l văd cum îşi pierde minţile, dar Domnul Generos este prea concentrat să nu mă transforme într-o epavă tremurândă. *Din nou.*

– Nu-mi pasă, îi zic eu cu sinceritate. Dă-mi tot ce ai!

Alunecând cu mâinile sub mine, mă prinde cu degetele de umeri. Încerc să-mi ascund expresia extaziată, dar el o vede şi buzele îi formează un zâmbet arogant.

– Pune-ţi mâinile în jurul meu şi ţine minte că tu ai cerut-o!

Nimeni nu poate să spună vreodată că Nathan Hawkins nu știe să pună instrucțiunile în practică.

Mă trage în jos în timp ce intră în mine, iar eu la fiecare mișcare îi țip numele și-mi înfig unghiile în umerii lui. Îmi tremură picioarele, și de fiecare dată când intră adânc, spatele mi se arcuiește și picioarele mi se încordează în jurul lui.

– *Nathan*...

– Știu, iubito. Știu. Fruntea îi cade pe a mea, nasurile ni se ating și gurile se strivesc cu disperare. Uită-te la tine cum o iei pe toată ca o fată cuminte!

– Sunt așa de aproape! strig, apucându-l strâns de ceafă cu o mână și frecându-mă frenetic între picioare cu cealaltă.

– A cui este păsărica asta, Anastasia? gâfâie el, pompând tot mai dur și mai adânc.

– Oh, Dumnezeule! A ta. Este a ta.

– Termină pentru mine. Să te simt.

– Nathan, oh, la dracu'...

Întregul corp mi se zbate, se încordează, încremenește și se topește în același timp. Nu știu ce senzație să aleg, așa că mă mulțumesc cu dezintegrarea. Corpul lui se prăbușește peste al meu, pieptul gâfâind, corpul tremurând în timp ce-l simt pulsând și vibrând în mine.

– La dracu'!

Rămânem întinși minute în șir, uimiți în tăcere, el încă tare în mine, sărutându-mă leneș. Nu știu cum poate fi mai bine decât asta, cum aș putea să mă mulțumesc vreodată cu mai puțin.

Când în sfârșit îmi revin și trece ceața de după orgasm, îmi trec degetele prin părul lui.

– N-am reușit să te fac să-mi spui ce cadou vrei de Crăciun, mormăi dezamăgită că m-am lăsat hipnotizată de penis și am uitat.

El pufnește, iar respirația mă gâdilă pe gât.

– Cred că tocmai mi-ai dat cadoul de Crăciun.

„Crăciun fericit, bănuiesc!"

CAPITOLUL 30

NATHAN

– Nu-i cumpăr lenjerie, zic pentru a milioana oară.

– Bună, pot să vă ajut?

Ne întoarcem cu toții în căutarea vocii politicoase care tocmai a întrerupt discuția cea mai inutilă din lume. Vânzătoarea se uită de parcă ar fi văzut o fantomă și bănuiesc că suntem cu toții un pic cam intimidanți când ne holbăm.

I s-au înroșit obrajii, dar face tot ce poate ca să păstreze contactul vizual, cu un zâmbet prietenos pe buze. Nu invidiez pe nimeni care lucrează cu clienții în perioada asta a anului.

– Da, poți. Ajută-ne să terminăm discuția asta, te rog, zice J.J., dându-mă laoparte. Este o idee groaznică să-i cumperi pijama partenerei ocazionale de sex?

Ea face ochii mari, dar își revine repede.

– Nu crezi că ar prefera ceva de genul ăsta?

El ridică un corset din dantelă din cauza căruia ne certăm de 15 minute și se uită la vânzătoare, așteptând ca ea să fie de partea lui.

Îl lovesc în biceps cât pot de tare.

– Nu spune despre ea că-i parteneră de sex! Nu este asta.

– Are dreptate, Jaiden, zice Henry cu un rânjet enervant, care îmi dă de înțeles că este pe cale să mă enerveze. Nu poți să spui că este parteneră de sex când nu l-a lăsat să se apropie de ea de o lună. Acum este doar prietenă.

Evident că n-am povestit nimănui despre noaptea trecută. Sau despre dimineața asta. Mi-am petrecut dimineața cu mâna peste gura ei ca să nu trezească pe toată lumea și simțind-o storcându-mă de energie. Faptul că Henry crede că mă scald în zona prieteniei îmi dovedește că ne pricepem să fim discreți.

După ce ne-am petrecut toată noaptea – și dimineața asta – recuperând săptămânile în care ne-am purtat frumos, sunt surprins că am energie să umblu prin mall.

Fata pufnește zgomotos și își duce îngrozită mâna la gură, însă își revine repede și afișează iarăși zâmbetul pentru clienți.

– Îmi cer scuze! Lenjeria este un cadou destul de intim, așa că, dacă ești nesigur, aș zice că pijamaua este cea mai sigură opțiune pentru tine.

– Și dacă-i cumpăr eu lenjerie? Atunci ce? mă tachinează J.J., ridicând chiloții asortați cu corsetul și punându-i pe corpul lui Hen.

Henry este cu ochii pe vânzătoare de când s-a apropiat de noi, iar acum cred că ea o să se chinuie să-și șteargă din memorie imaginea cu lenjeria lipită de el. Se înroșește și-l împinge pe J.J., spunându-i în șoaptă ceva nu foarte în ton cu spiritul de Crăciun.

Mă scarpin prin mirișteа de pe maxilar și pufăi, în mare parte pentru că acum aș putea să fiu în pat, îngropat în Stassie, dar sunt aici, în mallul din Maple Hills, cu dobitocii ăștia doi.

– Cred că Faulkner o să fie și mai supărat pe mine dacă-ți smulg membrele.

Mă uit la raftul cu pijamale din spatele nostru și cred că acelea pe care le-am ales sunt cele mai drăguțe. A zis că vrea niște pijamale drăguțe pe care să le poată purta în preajma băieților. Se simte confortabil cu ei în casa mea, dar uneori, când coboară să ia ceva de băut în tricou, unii dintre ceilalți jucători de hochei pe care nu-i cunoaște așa de bine sunt la noi și joacă Call of Duty, iar ea se simte un pic jenată.

În plus, dacă i-aș cumpăra lenjerie, n-aș face-o împreună cu J.J. și Henry.

Îl aud pe Henry cum o terorizează pe biata fată, acuzând-o că a tresărit sau ceva de genul ăsta.

– Las-o în pace, Hen, mormăi eu, alegând o pijama cu flori și punând-o lângă cea pe care am ales-o deja.

Îi las în pace în timp ce explorez alte opțiuni prin apropiere. Când mă întorc, îl aud pe Henry cum îi spune de ușa noastră cu fundă mare roșie și de colegii de apartament cărora le place să fie în centrul atenției, ceea ce mă face să pufnesc, dar Jaiden pare ofensat, ceea ce este și mai amuzant.

Ea oftează adânc.

– Bine.

– Bine, adică ne vedem mai târziu? zice el cu o voce ciudat de veselă.

Mă uit discret la J.J., care deja mă privește cu o expresie surprinsă. În mod normal, nu-l vedem fermecat pe Henry, ci vedem cum se aruncă femeile pe el.

Fata asta e drăguță, așa că văd de ce este interesat; înaltă și suplă, cu părul brunet mătăsos și lung, ochi mari căprui, buze pline și piele măslinie lucitoare. Aș zice că-i genul lui Henry, dar nici măcar nu sunt sigur care e genul lui, pentru că nu l-am văzut niciodată cu aceeași fată de două ori – și toate arată diferit.

– Cum te cheamă? strigă el când ea încearcă să scape.

– Oh!

„Acum probabil biata fată inventează ceva."

– Gen.

– Pa, Gen! strigăm eu și J.J., ignorând privirile ciudate ale celorlalți oameni din magazin.

După încă vreo zece minute, hotărăsc că nu mă pot decide, așa că le cumpăr pe amândouă, spre enervarea lui J.J.. Îi pun pe amândoi să stea afară în timp ce mă duc la casă să plătesc. I-am ales deja cadourile principale, deci cred că am terminat. Ajung la tejghea și pun obiectele jos, având imediat un șoc când văd că persoana care mă servește este Summer.

– Salut, străine, zice ea politicoasă, trăgând pijamalele și scanând etichetele. Pentru sora ta?

– Nu. „Ce îmi este ea?" Pentru Anastasia.

– Oh. Am văzut acel video, dar nu mi-am dat seama că sunteți împreună… zice ea, bătând în casa de marcat.

– Suntem... Este uimitoare. Îi dau cardul de credit, nefiind încă sigur cum să mă refer la ea. Vii mai târziu la petrecere? Cred că Henry tocmai a invitat-o pe una dintre vânzătoare.

– Îmi pare rău, dar nu în seara asta. Pune pijamalele în pungă și mi le dă, dar mi se pare ciudat. Nu-i deloc ca Summer pe care o cunosc eu. Mergem la slujbă la biserica lui Cami cu familia ei, iar Briar vine mâine din New York pentru Crăciun. Are zbor devreme, așa că nu bem.

– Credeam că B. este din Anglia.

– Este. Părinții ei s-au mutat anul trecut la New York. Doi dintre frații ei merg la școală acolo. Sora ei Daisy este în Maple Hills.

– Uau! Nu mi-am dat seama că are o familie așa de mare.

Încuviințează din cap, forțându-se să zâmbească.

– Ți-am pus chitanța în pungă, sper să-i placă. Crăciun fericit, Nate!

– Și ție la fel, Summer.

A fost inutil de stânjenitor.

Când ajungem acasă, am senzația că Moș Crăciun a vomitat prin casă.

Cred că Lola a îmbogățit lichiorul de ouă, pentru că Stassie este foarte săltăreață în timp ce dansează prin camera de distracții în costumul ei de spiriduș. Ea zice că-i costum de spiriduș, dar de fapt poartă o rochie minusculă verde cu niște pantofi de spiriduș pe care i-a cumpărat de la magazinul de costume.

Robbie m-a pus să așez pahare la întâmplare pe o saltea de Twister, iar Henry, în loc să ajute, a stat la palavre cu Stas și Lo. Mai devreme, am făcut ceea ce acum consider o greșeală: le-am zis fetelor că Henry s-a dat la o fată când am făcut cumpărături de Crăciun; acum sunt obsedate.

Anastasia a început imediat să întrebe de cineva pe nume Daisy, o fată cu care Hen nu și-o tras-o din cauza mea. A fost a doua oară în după-amiaza asta când am auzit numele Daisy. „Henry a avut o legătură cu sora lui Briar?" Nu-mi amintesc să o fi cunoscut. Apoi mi-am adus aminte că s-a întâmplat acum câteva luni, când Henry m-a amenințat că-mi ia iubita.

J.J. apare cu noua fată plus o prietenă, apoi o văd pe Stassie încercând să nu arate că se holbează. Rob se așază la capătul saltelei și-și drege vocea într-un fel tipic lui pentru a atrage atenția tuturor.

Luând o gură de bere, mă uit cu plăcere la el, observând că se simte în largul lui când este în centrul atenției.

– Bine ați venit la primul joc oficial de Twister beat. Regulile jocului sunt foarte simple: îl atingi, îl bei.

Bobby îmi dă una în coaste.

– Numele casetei tale porno! strigă el, făcându-l pe Rob să-i arate degetul mijlociu.

– Jocul se termină când cineva cade, ia mâna sau piciorul de pe saltea sau refuză băutura. Stassie, J.J., Joe joacă. Mai avem nevoie de doi, continuă Robbie.

Henry își lasă paharul pe pervaz, lângă mine.

– Mă bag eu.

Stassie arată spre mine și spune pe muteşte „Tu", dar înainte să mă ofer, J.J. strigă:

– Joacă Gen!

Biata fată se rușinează când toată lumea se întoarce să se uite la ea. Îi aud pe Mattie și Kris șoptind că-i atrăgătoare, dar ochii ei se uită la o singură persoană – și el se uită la ea. Nu mă pot hotărî dacă J.J. face pe peţitorul sau speră ca Gen să se încurce cu el pe saltea ca să-l enerveze pe Henry.

Robbie bate din palme și, la dracu', este ca și cum aș fi la antrenament cu Brady. N-am observat niciodată, decât după ce am petrecut ceva timp departe de Faulkner, dar Robbie este o miniversiune a lui Faulkner. Și este clar că are un pic de Brady în el.

– Stas, Joe, voi doi stați la acest capăt! Henry, du-te acolo cu J.J. și Gen! Toată lumea se descalță și, oh, poate vă întindeți? Nu știu.

Stassie țopăie la mine cu un zâmbet mare și beat. Se descalță de pantofii de spiriduș și-și petrece brațele în jurul gâtului meu, lipindu-și gura de a mea și chicotind.

– Păzește-mi pantofii cu viața ta!

Nici măcar nu mă lasă să-i răspund, că țopăie înapoi și bate palma cu Joe. Dacă vreunul nu știa ce a fost între noi, află în seara

asta. Din clipa în care a început petrecerea, am fost lipiți unul de celălalt. Prietenilor noștri nu le pasă, deși cred că am văzut niște bani dați dintr-o mână în alta pentru plata unor pariuri.

Îmi îndrept atenția înapoi la Robbie.

– Tu știi să nu fii tiranic?

– Taci dracului din gură, Hawkins! se răstește el, dându-și ochii peste cap.

Enervarea lui Robbie e principala mea sursă de distracție de cincisprezece ani încoace și n-am de gând să mă opresc.

Până la urmă, încetează să se certe cu mine și începe jocul. Fetele primesc doar mișcări de picioare, dar Joe și J.J. sunt foarte-foarte împletiți.

– Stas, mâna dreaptă pe galben, strigă Robbie peste J.J. și Joe, care se ceartă între ei.

În clipa în care ea se apleacă, îmi dau seama de ce toți prietenii mei se uită la mine de când Robbie i-a strigat mișcarea.

Henry pufnește imediat ce mâna ei aterizează pe galben.

– Anastasia, te rog să-ți iei fundul din fața mea!

– Nici măcar nu-i în fața ta!

Fundul ei este clar în fața lui. Ca lucrurile să fie mai rele, rochia abia îi acoperă fundul; dacă se mai ridică, întreaga echipă de hochei, plus oricine se mai uită, o să vadă toate vânătăile pe care i le-am lăsat pe interiorul coapselor.

– Nathan! strigă el, întorcând capul în căutarea mea prin mulțimea de privitori. Ce tensiune arterială ai acum?

Da, băiatul mă cunoaște.

– Destul de mare, amice.

– Vezi! Pentru că fundul tău este în fața mea. O să-l omori.

Jocul continuă până când Henry ridică mâna de pe saltea ca să flirteze cu Gen, iar Anastasia țopăie imediat la mine, luându-și pantofii.

Se ridică pe vârfuri, atingându-mi ușor buzele cu ale ei și coborând vocea.

– Mă doare între picioare, dar te doresc așa de tare!

Da, Henry are dreptate. O să mă omoare.

*

Mi-am pierdut spiriduşul.

Cât am fost la baie, băieţii şi-au băgat nasul în treburile lui Henry, care dispăruse misterios în spălătorie cu Gen. Pânda lor indiscretă a speriat-o pe biata fată şi i-a distrus şansele lui Henry, iar el a jurat să se răzbune pe toţi. Niciodată n-am fost aşa de uşurat că n-am fost implicat.

N-am ce trebuie ca să-l înfrunt pe Henry pentru Anastasia. Dacă aş fi fost acolo când l-au blocat pe Henry, luând-o pe Gen pe sus şi nu aş fi găsit-o pe Stas, primul loc unde aş fi căutat ar fi fost dormitorul lui Henry.

Relaţia lor n-are nimic sexual, dar chiar cred că Anastasia ar fi fericită într-un mariaj platonic cu el.

Salut nişte persoane pe care nu le-am văzut de ceva vreme şi evit să răspund când sunt întrebat de ce nu joc, căutându-mi în tot acest timp iubita.

Apare într-un final la baza scărilor, scanând camera. Rochia ei verde nu mai este vizibilă, pentru că poartă un tricou cu Titans care îi acoperă corpul.

Mă simt ciudat privind-o din partea cealaltă a camerei, dar este aşa de frumoasă, că nu-mi pot lua ochii de la ea chiar dacă aş vrea. Mă vede până la urmă în bucătărie, îmi zâmbeşte răpitor, iar satisfacţia pe care o simt când îmi dau seama că pe mine mă căuta este inegalabilă.

Este la jumătatea drumului prin camera de zi când o cuprind nişte braţe, oprind-o din mers. Am o senzaţie ciudată în stomac.

El îşi îngroapă capul pe gâtul ei, iar tensiunea îmi creşte iarăşi. Am dreptul să fiu gelos? Nu-i iubita mea, dar este ceva pentru mine. Mereu o să fiu un pic gelos pe Ryan Rothwell? Poate, dar sper că nu.

Ştiu că Olivia s-a despărţit de el. Ieri s-a văzut cu Anastasia la cafea şi i-a spus că Olivia a plecat şi că mereu a fost cu gândul la despărţire. Crede că acum o va recupera pe Anastasia?

Încerc să nu-i întrerup, dar mi-e greu să stau pe loc. Este greu să mă lupt cu instinctele, dar n-a ieşit nimic bun când am încercat să fiu posesiv. Cred că îi vorbeşte la ureche, pentru că ea se desprinde din braţele lui şi face un pas mare, îndepărtându-se de el.

Nu pot să aud din cauza muzicii, dar văd că el este beat rău, atingând-o cu fiecare ocazie. Ea îl îmbrățișează – prietenește, sper –, pentru că termină conversația, iar el se apleacă să o sărute pe creștet. Când ea mai face un pas în spate, el ridică privirea și mă surprinde uitându-mă la ei; își scarpină jenat maxilarul și-mi zâmbește timid.

Încă mă uit la Ryan foindu-se, părând stânjenit, când simt brațele ei în jurul taliei.

– Deci m-ai văzut. De ce nu m-ai salvat? mormăie ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a mă săruta în colțul gurii.

– Nu știam că aveai nevoie să fii salvată. Ochii ei mari și albaștri se holbează la mine, iar sprâncenele i se unesc. Știu că ți-e prieten. Nu voiam să crezi că mă bag.

– Oh, bine, Domnule Diplomat. Își petrece brațele în jurul gâtului meu. Data viitoare, salvează-mă! Țin la Ryan, este un prieten grozav, dar singurul bărbat pe care-l vreau atârnat de mine ești tu.

La dracu'!

– Am înțeles.

– E o persoană tactilă și acum e beat, dar l-am pus la locul lui. Să nu-i porți pică; cred că e trist din cauza lui Liv.

Mă simt ușurat acum. Aș fi putut să o iau razna din clipa în care a atins-o sau, mai rău, să mă duc la ei și să încep o dramă. Aș fi putut să trag concluzii și să stric totul. Îi dau părul de pe față, sprijinindu-mi mâinile de o parte și de alta a gâtului ei, frecându-l cu blândețe în timp ce ea se uită la mine.

– Ce i-ai zis?

– I-am spus că sunt cu tine și că nu poate să mă atingă peste tot, pentru că nu vreau ca tu să-ți faci idei greșite. A fost în regulă? Îmi pare rău, n-am știut ce să spun.

Țopăie nervoasă, încă având în picioare pantofii de spiriduș. Mă aplec și-mi lipesc buzele de ale ei, savurând felul în care limba ei se mișcă peste a mea.

– Mi se pare perfect.

CAPITOLUL 31

ANASTASIA

Când sunt lângă un foc de tabără, îmi amintesc că am fost cu cortul când eram mai mică.

Părinții mei au băgat fiecare dolar în plus în patinaj, așa că nu ne permiteam să mergem în vacanțe exotice sau de lux când eram copil. Dar în fiecare vară mergeam câteva nopți cu cortul în Snoqualmie Pass, iar mie îmi plăcea.

Îl ajutam pe tata să facă focul de tabără și pe mama să pregătească diverse chestii, apoi stăteam în fața focului toată noaptea, jucând cărți.

Un foc de tabără în curtea din spate a unei case din Maple Hills nu-i chiar la fel ca în sălbăticia din Washington, dar compania este plăcută. Evident că petrecerea a devenit tot mai zgomotoasă pe măsură ce oamenii s-au îmbătat tot mai tare, așa că băieții s-au gândit că ar fi un moment grozav să ieșim afară și să ne așezăm în scaunele imense și confortabile de camping, să bem bere și să vorbim nimicuri ca niște babe.

Eu am început să mă trezesc după excesul de shoturi de mai devreme. Acum mă simt doar somnoroasă și neajutorată. Robbie este foarte mulțumit de noul lui joc, dar a hotărât că data viitoare va lua paharele de suc ca să înrăutățească jocul și va mai pune o persoană pe saltea. Nici măcar n-am știut că era și suc, pentru că eu n-am primit decât tequila.

Sunt recunoscătoare că Henry a renunțat la joc, pentru că îmi venea să vomit. Când am reușit să dau de el, după întâmplarea cu Gen, a zis că a luat intenționat mâna de pe saltea pentru că își făcea griji că ea s-ar expune din greșeală. Eu l-am întrebat cum rămâne cu mine și riscul de a mă expune. Iar el a zis că era doar o chestiune de timp până când se întâmpla asta și că probabil ar trebui să investesc în niște pantaloni.

Acum este prost dispus pentru că a încercat să-și găsească iubita sub vâsc, dar ea și prietena ei nu erau de găsit. Nu s-a gândit să-i ceară numărul de telefon sau tot numele.

Trosnetul lemnelor de pe foc este așa de relaxant, încât aș putea să adorm afară. Nu ajută că sunt cuibărită în poala lui Nathan, sub o pătură, cu mâna lui urcând și coborând pe piciorul meu, iar cu cealaltă mână ținându-mă în brațe ca pe un copil. Pare ciudat, dar mă simt ridicol de confortabil. El râde cu prietenii lui, vorbind despre sport și bând bere. Tot amintesc numele unor sportivi de care n-am auzit niciodată, ceea ce mă ajută să rămân deconectată.

Din când în când, își coboară privirea și mă sărută pe frunte, verificând dacă stau suficient de confortabil și dacă mi-e cald. Apoi strânge pătura mai bine în jurul meu și se asigură că nici unul din noi nu-i expus.

Am un sentiment de căldură, de plin în inimă când sunt în preajma acestei echipe. Este un sentiment familiar și nefamiliar în același timp; o contradicție, știu, dar este așa de intens, încât simt că a fost creat special pentru mine. Este sentimentul de care nu știam că aveam nevoie până când acești băieți nu au dat buzna în viața mea în urmă cu trei luni.

Cu fiecare secundă care trece, mi-e tot mai greu să țin ochii deschiși, iar inima lui bate încet ca un cântec de leagăn unde se odihnește obrazul meu, așa că într-un final nu mai pot lupta și închid ochii.

Nu sunt sigură cât am dormit când sunt trezită din somnul adânc de țipete, dar mă trezesc complet când Nate sare în picioare.

Este ca atunci când visezi și simți cum cazi, așa că te trezești, iar adrenalina îți pluteşte prin sistem. Simt cum îmi vibrează pielea în vreme ce Nate mă coboară repede pe scaunul pe care tocmai l-a eliberat. Arunc o privire rapidă în jurul focului și văd că toți băieții sar în picioare și aleargă spre casă.

– Stai aici și nu te mișca! zice Nate, înainte de a alerga și el spre casă.

Desfac pătura din jurul meu și mă ridic să-l urmez, dar când ajunge la ușa din spate, Nate se întoarce ca să se uite la mine.

– Stai dracului jos, Anastasia!

Încremenesc pe loc, pe jumătate gata să alerg înăuntru și pe jumătate nedorind să-l ignor pe Nate, ambele pentru că știu că s-a întâmplat ceva rău. Începe să-mi sune telefonul și bâjbâi în căutarea lui, luându-l în sfârșit de sub scaun.

– Unde ești? strigă Lola peste zgomotul de lângă ea.

– În curtea din spate. Ce se întâmplă? întreb eu, alergând spre ușa din spate.

– Se bat. Rămâi afară, te găsesc eu când se opresc!

– Cine se bate?

„Te rog, nu spune Nathan!"

– Nu știu! Eu sunt în camera lui Robbie, pot doar să aud.

Când intru pe ușile dinspre curtea din spate, nu mai este nimeni în camera de distracții; sunt cu toții adunați sub arcada dintre bucătărie și camera de zi.

Mi se face rău când aud urlete și lovituri, dar nu pot să-l văd pe nici unul dintre băieți, ceea ce înseamnă că toți sunt de partea cealaltă a mulțimii. Există unele avantaje când ai 1,60, dar acum sunt zero avantaje când trebuie să-mi fac loc printr-o mulțime de oameni beți.

Până ce îmi fac loc prin mulțime, încep să gâfâi. Când ajung în sfârșit la sursa zgomotului, îmi ajunge inima în stomac.

Kris și Joe îl trag pe Bobby de pe un tip într-un colț, iar Mattie și J.J. îl trag pe Henry de pe altcineva în alt colț. Îmi simt sângele alergându-mi prin corp în timp ce inima îmi bate haotic.

Scanez camera într-o frenezie și îl văd pe Nathan ținând pe cineva pe perete de gât. De pe fețele lor curge sânge. Fața lui Nate

este dură în timp ce-i spune celuilalt ceva scrâșnind din dinți. Abia când J.J. îl lasă pe Henry ca să-l tragă pe Nathan de pe tip îmi dau seama că tipul țintuit de Nathan este Aaron.

Nu mă pot mișca.

Fața lui Aaron este umflată și tăiată; nici măcar nu mă vede când tipul cu care se bătea Henry îl trage afară pe ușă.

– Toată lumea afară! strigă J.J., când cineva oprește muzica. Ieșiți dracului afară acum!

Mă simt ca leul Mufasa călcat în picioare când toată lumea trece pe lângă mine ca să plece. Trebuie să mă mișc, dar nu pot. „Cum naiba s-a întâmplat asta? De ce era Aaron aici?"

Simt că sunt trasă de mână și mă mișc, lăsându-mă dusă de Lola spre locul unde se află Robbie, care stă cu capul în mâini.

Niciodată n-am văzut o petrecere terminându-se așa de repede. Ultima persoană pleacă și ușa se trântește, ceea ce-i oferă lui Robbie intimitatea de care are nevoie.

– Ce naiba a fost în capul vostru? urlă el. Aveți noroc că n-a venit poliția!

J.J. ridică din umeri și se așază pe canapea, ștergându-și sângele de pe buză cu dosul mâinii.

– O căuta.

Sunt prea ocupată să mă holbez la fețele și mâinile lor bătute ca să-l văd pe Nathan pășind în fața mea.

– Ți-am zis să aștepți afară, zice el furios.

– Mi-am făcut griji.

Pe lângă atelierul lui Moș Crăciun, acum scena pare una dintr-un coșmar. Bradul este căzut, cu globurile pe podea, iar jumătate din instalațiile de pe pereți au fost date jos. Joe apare cu un braț de sticle de bere și începe să le împartă, ceea ce mă enervează, pentru că nu berea ar trebui să fie prioritatea.

– Aveți o trusă de prim ajutor?

– Anastasia, ai fi putut fi rănită! strigă Nate, făcându-mă să tresar.

– Eu? Nu fața mea sângerează! Îmi spune, vă rog, cineva ce naiba se întâmplă? urlu și eu.

– Aaron era beat și comenta aiurea cu niște tipi pe care nu-i cunosc, zice Nate, luând berea rece de la Joe și ținând-o la maxilar. Prostii de-ale lui Aaron.

– Așa că l-ai bătut măr? Pe bune, Nathan? Cu Skinner care te urmărește, te-ai gândit cum să *faci situația asta și mai rea?*

Robbie vine lângă mine, punându-mi trusa de prim ajutor în mâinile care-mi tremură.

– Stai jos! mă răstesc la Nate pe un ton suficient de înspăimântător, pentru că se așază fără să se contreze.

Se pare că sunt pregătiți pentru situația asta, pentru că Robbie îi dă altă trusă de prim ajutor lui Lo, iar ea începe să șteargă sângele de pe fața lui Bobby. El tresare la fiecare atingere și ea pufnește.

– Oh, mai taci, bebeluș mare!

– Urli la bărbatul nepotrivit, Stas, zice Nathan, șuierând când îi șterg tăietura de pe obraz cu alcool. Eu opream bătaia. De asta ar fi trebuit să stai afară, unde te-am lăsat.

– N-ai dreptul să te superi pe mine acum!

– Ba mă supăr când mă ignori și te pui în pericol!

Vreau să-l sărut și să-l sugrum. Să urlu la el și să am grijă de el. Om nesăbuit, imprudent! Mă prinde ușor de încheieturi cu fiecare mână, coborându-le ușor. Abia când mâinile lui ferme sunt pe mine îmi dau seama că mâinile mele tremură.

– Eu l-am lovit pe Aaron. Poți să țipi la mine, Stassie!

Poate că singura persoană de la care nu mă așteptam să aud asta era Henry, dar acum este aici, bând dintr-o bere și lipindu-și un pachet de gheață de tâmplă. Nu pare să se simtă vinovat, nu-i nici urmă de remușcare în vocea lui. Pur și simplu, m-a informat că el l-a lovit pe Aaron.

– Ce naiba, Henry? strig eu, dând laoparte mâinile lui Nate, care încearcă să mă strângă de umeri.

Tot sunt supărată pe el și nu scapă doar pentru că Henry vrea să fie Muhammad Ali.

– Nu o să-mi cer scuze.

– M-am ales cu fața spartă pentru prostia provocată de tine! strigă Nate la el, lipindu-i un leucoplast pe obraz. O să-ți ceri scuze dacă ea vrea scuze.

– Vrei să repet ce a zis despre ea? Ca să înțeleagă de ce o merita? zice Henry, uitându-se direct la Nathan fără vreo emoție pe față. Este un nemernic și nu-mi pare rău. Tu ești supărat doar pentru că ar fi trebuit să o faci acum multe luni.

– Ai grijă, băiete! se răstește Nate, iar eu simt un gol în stomac.

– Măcar statul pe bancă ar fi meritat. A venit aici în căutare de necazuri. A reușit. Sfârșitul poveștii.

– Ce vrei să spui? Ce a zis despre mine? Poți să nu mai vorbești despre mine ca și cum nu aș fi aici?

Ochii tuturor sunt ațintiți asupra mea, dar nimeni nu spune nimic. Parcă aș urla în gol. Este ca și cum există un secret uriaș, dar eu sunt singura care habar nu are.

– Nu contează, Stassie, mormăie Robbie. Hen, nu poți să te iei la bătaie cu oamenii doar pentru că spun prostii.

– Eu nu sunt de acord, zice J.J., ridicându-se de pe canapea pentru a mai lua o bere. Data viitoare anunță-mă, Hen! Tocmai eram pe cale să marchez, dar mica ta dramă mi-a stricat combinația. Consideră că suntem chit pentru faza cu Gen.

– Poate să-mi explice cineva ce se spune despre mine? urlu eu peste ei, pentru că discută de parcă situația asta este normală.

Lola este total netulburată în timp ce examinează rănile fiecăruia, trecând la următorul după ce curăță toate tăieturile.

– Lols, tu cum de ești așa de calmă?

Adrenalina s-a dus; mă simt epuizată, dar n-am făcut altceva decât să fiu confuză și să urlu.

Ea ridică din umeri și-l lovește pe Nathan cu piciorul până când el pricepe mesajul și se dă laoparte suficient ca ea să se așeze lângă mine.

– Am frați. Casa noastră arăta așa în majoritatea zilelor – acum este o nimica toată. Se uită la Nathan și se încruntă. Fă-te util și adu-i ceva de băut, Rocky! Își petrece un braț în jurul meu și mă sărută pe frunte. Uneori, este mai bine să nu știi ce vorbesc oamenii pe la spate, scumpo! Cred că amândouă știm că Aaron

este un rahat alunecos, iar când o să te întorci din Colorado, s-ar putea să fie momentul ca noi două să discutăm despre situația noastră locativă.

Îmi înclin capul ca să-l sprijin pe umărul ei.

– Nu fi prea dură cu el, șoptește ea. Îl proteja pe Henry.

Nathan reapare cu două sticle de apă într-o mână, întinzându-mi una.

– Hai la culcare!

Nu mă întreabă, mi-o spune și, oricât de mult aș vrea să rămân jos, simt că am mai multe șanse să primesc răspunsuri de la el când suntem singuri.

Lo mă sărută din nou pe cap.

– Du-te, ne vedem dimineață!

CAPITOLUL 32

NATHAN

Cum naiba am necazuri mai mari decât Henry?

Calcă apăsat goală, pregătindu-se de culcare, ignorând că exist. Pot doar să-mi imaginez cum se simte ştiind că Aaron este din nou în centrul altui dezastru.

Nici măcar nu ştiu ce a zis de data asta. Dar Henry are dreptate, sunt supărat pentru că ar fi trebuit să fac ceva de săptămâni întregi. Înţeleg de ce Anastasia vrea să-i acorde prezumţia de nevinovăţie, să-i lase timp şi să fie prietenul care crede ea că poate fi.

Din poveştile pe care mi le-a spus despre prietenia lor şi despre vremurile bune cu el, pot să-i înţeleg reticenţa de a tăia orice legătură cu el. Problema este că ştiu ce spune el despre ea pe la spate, iar ea nu ştie. Am ales ceva, corect sau greşit, şi am păstrat asta pentru mine.

Sunt egoist; nu vreau să fiu cel cu care va asocia suferinţa pe care o va simţi. Nu vreau să văd cum se va schimba la faţă când îşi va da seama ce imbecil este tipul.

Stassie aţipise în poala mea când am auzit sunetul care anunţa că se întâmpla ceva. Bătăile nu sunt ceva ce se întâmplă în mod normal la petrecerile noastre; avem destule în timpul meciurilor, n-avem nevoie de genul ăsta de prostii şi în timpul liber.

Acum, când le avem pe Anastasia şi pe Lola tot timpul pe aici, dorinţa de a avea linişte este mult mai mare. Când am ajuns în sfârşit înăuntru, Henry îl lovea cu pumnul în faţă pe Aaron, iar

Bobby și J.J. smulgeau doi tipi de pe el. Nu cred că Henry a observat că erau pe el, iar în clipa în care l-am dat jos de pe Aaron, s-a luat de alt tip ca un prost.

L-am cules pe Aaron de pe podea, fără să mă iau de el, doar vrând să plece, și el a sărit la mine. Lovește ca un copil care nu s-a bătut în viața lui, dar m-a nimerit în față și a reușit să-mi spargă un pic obrazul.

Lola m-a lovit mai tare când i-am mâncat restul de cereale preferate.

Tentația de a-mi vărsa toată ura pe el a fost incredibilă când l-am țintuit la perete de gât. I-am simțit pulsul cum bătea nebunește sub degete, am strâns mai tare, iar ochii lui s-au uitat în ai mei. S-a agitat cât l-am amenințat, spunându-i că, dacă urma să mai vină vreodată aici, aveam să-i fac ceva pentru care să am, în sfârșit, probleme.

Chiar și în vâltoarea momentului, nu sunt atât de nesăbuit să nu văd capcana întinsă de Aaron. Skinner abia așteaptă să mă excludă; nu pot să-i ofer muniție.

Stas pufnește, făcându-și de lucru în jurul biroului, mutând cărțile din calea ei. Are o anumită rutină, deci știu că-și caută peria de păr, pentru că-și perie părul după ce se spală pe dinți. Este uimitor când ai cea mai previzibilă iubită de pe planetă.

– Nu mă deranjează dacă mă ignori, Anastasia, îi zic, privind cum își fâțâie fundul drăguț de colo-colo. Pentru că și eu te ignor. O aud pufnind, dar nu mușcă. Și știu unde ți-e peria de păr, dar nu pot să-ți spun pentru că te ignor.

Mă aștept să vină fuga și să sară pe mine, să mă țintuiască și să-mi ceară să-i spun. Poate să o obțină printr-un sărut? Nu știu. Pot să sper. Dar nu o face, nici pe departe; îmi arată degetul mijlociu și continuă să caute.

Frustrarea ei crește, așa că trag de timp, așteptând cu răbdare ca ea să cedeze. Se uită la mine cum stau întins pe pat și cred că cedează, dar își dă seama unde este peria și vine ca o furtună.

Își pune mâinile în talie și mișcă un șold în lateral.

– Încetează să te mai holbezi la sânii mei și arată-mi mâinile!

– Bună, iubito! Mă bucur să-ți aud iarăși vocea.

– Știu că o ascunzi și te uiți la mine cum o caut de 15 minute știind că-i la tine, mormăie ea, luptându-se să nu zâmbească. Își înfruntă amuzamentul cu frustrare, pentru că știe că am păcălit-o. Te urăsc!

– Nu pot nici să confirm, nici să neg, pentru că pe moment te ignor.

Mai face un pas spre mine, fiind suficient de aproape să o prind și s-o trag ca să cadă peste mine.

– Este sub pernă, nu-i așa? Îmi înfig degetele în șoldurile ei până ce începe să se foiască, țipând și râzând, și știu că m-am răzbunat. Ești *atât* de enervant!

Corpul ei este cald și moale pe al meu. Se uită la mine cu obrajii roșii și un zâmbet relaxat. Îi dau firele rătăcite de pe față, sărutând-o pe vârful nasului.

Oftează și mă atinge ușor sub leucoplastul de pe obraz.

– N-am nevoie să mă aperi, șoptește ea.

Am ajuns să-i cunosc felul de a fi obraznic, încăpățânat, dar uneori mă orbește cu vulnerabilitatea ei.

– Știu că n-ai nevoie, dar meriți să te apăr. Fiecare tăietură, vânătaie, fiecare junghi de furie sau frustrare. Totul merită. Aș da ultimul pumn apărându-te, pentru că meriți să ai pe cineva care să fie acea persoană pentru tine și nimeni nu-i mai bun pentru treaba asta decât mine.

Ochii i se umplu de lacrimi, amenințând să cadă, dar clipește să le îndepărteze, inspirând tremurat.

– Sărută-mă!

N-am nevoie să mi-o spună de două ori, și când buzele noastre se întâlnesc, lucrurile nu mai par așa de rele. Este ceva diferit la noi, ceva mai profund, mai real. Nu-mi pot imagina ce simte acum știind că o persoană la care ține i-a trădat încrederea.

– Promit că de dimineață îți povestesc totul, bine?

– Bine, amice.

Când deschid ochii, ea este deja trează și mă întreb de când stă și se gândește.

Și eu mă gândesc că i-am promis să-i povestesc totul. Are capul îngropat în pieptul meu, picioarele împletite printre ale mele și nu sunt sigur cum o să mă mai trezesc vreodată singur.

– La ce te gândești?

– La capul de duș din baia ta.

Ridic din sprâncene.

– De ce?

– Presiune mare. Este preferata mea.

Îmi dau în sfârșit seama despre ce vorbește și mă dau jos din pat, luând-o după mine. Râzând zgomotos, îi trag o palmă peste fund în timp ce ea chicotește. Azi-noapte nu s-a deranjat să-și ia haine pe ea, așa că o bag direct la duș, sub apa caldă, în timp ce eu îmi dau boxerii jos, intrând lângă ea.

– Piciorul, zic eu, bătând sub pieptul meu. Ea se sprijină de perete și se uită la mine cu o sclipire perversă în ochi, ridicând fără efort piciorul. Iau capul dușului de pe perete și-i dau drumul, asigurându-mă că jetul de apă este cel mai puternic. Pregătită?

Încuviințează din cap, înfigând dinții în buza de jos și alunecându-și mâinile pe pieptul meu. Îndrept jetul de apă între coapsele ei, propriul piept gâfâind de anticipare când ea își dă ochii peste cap.

– Oh!

Geme, înfigându-și degetele în pielea mea. Nu-i ia mult pentru că presiunea este intensă. Începe să-și arcuiască spatele și mă strânge mai tare; știu că este aproape, așa că îndepărtez capul de duș și mă uit la ea cum se schimbă la față când nu vine orgasmul.

Nu zice nimic după ce-i iese un suspin de pe buze, de care sunt destul de sigur că a ieșit involuntar, așa că pun capul de duș la loc, un pic mai departe de data asta, și fac mici cercuri.

– *Nathan...*

– Da, iubito?

Mă zgârie cu unghiile sub buric, făcându-mă să simt un fior pe șira spinării. Capul îi este căzut pe spate, gura o caută pe a mea. O prind de gât cu mâna liberă și trag de buza de jos cu dinții. Este iarăși aproape de orgasm, piciorul îi tremură pe pieptul meu, vocea îi este disperată.

– Te rog, lasă-mă să termin!

– Oh! Iar îndepărtez capul de duş. Nu.

– Mă torturezi, se plânge când îndrept iarăşi capătul duşului spre clitoris şi o las să se apropie de orgasm. În sfârşit, nerăbdător, îi las piciorul jos, şi ea scânceşte. Nate, te rog, fă dragoste cu mine!

– Dar credeam că duşul este preferatul tău?

Îşi petrece braţele în jurul gâtului meu şi se ridică pe vârfuri.

– Nimic nu-mi place mai mult decât de tine. Tu eşti preferatul meu.

O ridic şi opresc duşul, luând prosopul ca s-o înfăşor în el când iese. În secunda în care o las pe pat, se rostogoleşte pe burtă, cu fundul în aer şi obrazul pe pat şi cu capul întors spre mine. „Cum naiba sunt aşa de norocos?"

– Sunt la zece secunde distanţă să mă întorc la duş, Hawkins. Singură, murmură ea, mişcând nerăbdătoare din fund dintr-o parte în alta.

Mă urc încet în pat, fără să mă grăbesc, ignorând braţul care se întinde pentru a mă face să mă mişc mai repede.

– Ce păsărică frumoasă, Anastasia, o laud eu, trecându-mi erecţia printre faldurile ei şi privind cum i se face pielea de găină pe spate când o împung cu capul.

– Atunci grăbeşte-te şi hai să facem dragoste! Oftează când o ating. *Te rog!*

– Ce nerăbdătoare, zic eu, ţinând-o bine de şolduri când intru în ea, gemând când simt cât e de udă.

Îmi dau ochii peste cap când mă strânge aşa de tare. Începe să se mişte spre mine, fundul ei lovindu-se de şoldurile mele, amândoi suspinând neregulat.

– La dracu', eşti perfectă, gem eu cu capul pe spate.

Mă las pe călcâie şi îi trag corpul spre mine, lăsând-o să ia fiecare centimetru.

– Eşti aşa de mare!

– Dar intră în tine.

Sunt aproape. Sunt aşa de aproape. Sunetul pielii ei lovindu-se de a mea este cel care mă duce pe culmi, însă nu la fel

de repede ca atunci când o aud gemându-mi numele sau când o văd jucându-se cu sânii. Îmi strecor mâna între picioarele ei și-i frec clitorisul umflat, folosind cealaltă mână ca să-i întorc capul spre mine.

– O să termini pentru mine.

– Ah!

– A cui iubită ești tu?

Se uită în ochii mei, tăindu-mi respirația.

– A ta.

– Așa-i, iubito, zic eu cu mândrie. Aproape că am terminat...

Probabil o vede ca pe o provocare, pentru că mișcările ei devin apăsate și dure în timp ce se mișcă tot mai puternic și mai tare. Îi tremură corpul, întinde mâinile în spate ca să le bage în părul meu și trage. Apoi fiecare centimetru din ea se încordează și practic țipă.

– *Nathan*, oh, vai, oh, la naiba...

Asta-i tot ce-mi trebuie de la ea ca să termin; testiculele mi se strâng și explodez în ea. Fruntea transpirată îmi cade pe umărul ei.

Nu vreau să-i dau drumul, dar trebuie, pentru că, oricât de incredibil este să termin în ea, se face mizerie și cam strică momentul.

– Îmi aduci o cârpă caldă ca în romanele de dragoste? mă tachinează ea.

– Pot să-ți ofer niște hârtie igienică și poate un șervețel umed dacă am.

Plescăind jucăuș, se ridică stânjenită din pat și se îndreaptă spre baie în timp ce sperma alunecă pe interiorul coapsei ei.

– O să-ți cer să-ți pui iarăși prezervative. Devii prea mare pentru mine.

– Nu-mi mai spune ce mădular mare am dacă nu vrei să am un ego mare! strig după ea, zâmbind la râsetul care se aude din baie.

După ce s-a spălat, Stassie a vrut să revină în pat și să ne luăm în brațe. Cine sunt eu să refuz asta?

- Deci ce înseamnă să fiu iubita ta? întreabă cu precauție, făcând desene cu degetul pe pieptul meu.

Mă gândesc un minut, știind cu câtă grijă trebuie să joc asta ca să nu stric totul.

- Păi tot ce înseamnă deja, doar că pot să mă refer la tine ca la iubita mea fără să-mi fie teamă că te sperii.

- Și eu cum îți spun? Nu pot să-ți zic băiatul meu, sună ciudat!

- Poți să-mi spui așa... sau iubitul tău. Sau cum vrei, orice-ți face inimioara aia cu fobie de angajamente să se simtă confortabil.

Rămâne tăcută un pic mai mult decât mi-ar plăcea.

- Nu contează cum îmi spui, Stassie. Apelativele nu contează, pentru că oricum te am. Știu că sunt un pic cam plin de mine și glumesc, dar vreau să știi că n-am mai făcut asta niciodată. N-am avut niciodată o iubită și nu mi-am luat niciodată angajamente față de cineva. Trei luni nu par mult, dar sunt un tip care știe când este sigur. Sunt sigur în privința ta.

- Și eu sunt sigură în privința ta, șoptește, trecându-și degetul mare peste tăietura de pe obrazul meu. Știu că lucrurile au fost alandala și haotice și sunt recunoscătoare că mi-ai rămas aproape.

Mă scarpin jenat în barbă.

- Cred că e și vina mea pentru mare parte din haos și dezastru, ca să fiu sincer, iubito. Așa că sunt recunoscător că și tu ai rămas alături de mine.

Este tăcută și gânditoare, dar o las, oferindu-i timp cu gândurile ei. Aștipesc când ea își drege vocea.

- Sunt pregătită să aud ce s-a spus despre mine. Putem să-l chemăm pe Henry?

M-am temut de asta, de aceea eram dispus să mă prostesc mai devreme. Și ea era în căutare de distracție, dar poate că îi va prinde bine să știe.

- Sigur, mă duc după el. Poate iei niște pantaloni pe tine ca să, știi tu... să facă față.

Mă lovește ușor în brat și râde.

- Cred că-l subestimăm cu toții pe Henry.

Cred că are dreptate.

CAPITOLUL 33

ANASTASIA

Ţinând cont de faptul că Henry s-a luat la bătaie cu trei tipi noaptea trecută, este surprinzător de vesel şi, din câte văd, n-are nici o zgârietură.

Henry intră în cameră băgând cereale în gură şi se aruncă la baza patului. Faţa i se schimbă când se uită de la mine la Nate.

– Aici miroase a sex.

– Ai grijă pe unde calci, Turner, zice Nate morocănos, urcând înapoi în pat lângă mine.

– Ai zice că sexul te-ar calma, dar se pare că nu, morocănosule, mormăie el, mai luând o lingură de Lucky Charms.

– Bănuiesc că ştii de ce i-am cerut lui Nathan să te cheme, zic eu, întrerupând ceea ce probabil ar escalada într-o ceartă absurdă.

Pune castronul gol lângă el şi-şi încrucişează picioarele, sprijinindu-se de cadrul patului.

– Sper că nu pentru o partidă în trei, pentru că nu eşti genul meu.

Nate îşi lasă capul pe spate, frecându-şi fruntea cu mâna, privind în tavan şi gemând. Sper că nu-i o migrenă, dar dacă îi provoacă cineva una, acela va fi Henry. Nate se uită la el.

– *Frate!*

– Cum adică nu sunt genul tău? şuier eu.

– Eşti prea scundă, zice el pe şleau. Cât ai? 1,60? Trebuie să ai 1,75 sau mai mult ca să călăreşti.

Recent, s-au întâmplat multe lucrurile rele și ăsta e de departe cel mai rău. Teoretic vorbind, acum am un iubit, deși cuvântul mă cam indispune momentan.

– Vreau să depun o plângere. Asta-i discriminare.

– Iubito, sunt chiar aici, zice Nate, ridicând o sprânceană.

Henry chicotește, făcându-i cu ochiul lui Nate.

– Asta-i bine. Cred că Anastasia mă vrea.

– Mai ții minte când nu vorbeai? zice Nate. Mi-e dor de vremurile alea.

Dându-mi ochii peste cap, îl înghiontesc pe Nate în umăr.

– Deviem de la subiect. Hen, trebuie să-mi spui ce naiba s-a întâmplat azi-noapte.

Îmi transpiră palmele și mi se strânge stomacul de nerăbdare. Vreau să știu, dar în același timp nu vreau să știu.

– Nu vreau să-ți spun, Anastasia, zice Henry. Nu pentru că vreau să te mint, ci pentru că nu văd ce câștigi dacă știi. Vorbea prostii, l-am pocnit și a plecat. Nu trebuie să mai locuiești vreodată cu el, iar anul viitor, când Nate și J.J. vor pleca, eu voi fi aici ca să am grijă de tine.

Mă simt ca Grinch când îi crește inima de trei ori, iubirea față de Henry fiind copleșitoare. Nici măcar nu cred că-și dă seama cât de dulce este. Dar, dulce sau nu, creierul meu va continua să creeze scenarii până când aflu.

– Eu tot aș vrea să știu, Hen. Te-ai luat la bătaie cu trei tipi; trebuie să fi fost rău. Nici măcar nu știam că poți să te bați.

Se uită la mine de parcă am două capete, făcând o grimasă.

– Sunt jucător de hochei, student la Arte și am două mame. Crezi că n-a trebuit să lovesc pe nimeni niciodată?

– Bine, durule, zice Nate. Hai să ne prefacem că n-ai crescut în suburbiile confortabile din Maple Hills! Spune-i, are dreptul să știe!

Henry oftează și încuviințează din cap.

– O căutam pe Gen când l-am văzut intrând cu doi tipi. Clar erau beți. Aaron a întrebat unde ești, așa că i-am spus să plece. A zis că nu pleacă, iar eu l-am pocnit.

Mijesc ochii în vreme ce el se uită oriunde numai la mine nu.

– Mă minți.

– Eu nu mint, Anastasia.

– Știu că nu minți, deci de ce minți acum? Spune-mi ce a zis!

Nathan oftează și mă trage mai aproape de el, lipindu-și buzele de tâmpla mea.

– A început pe la începutul lunii octombrie. Chiar după ce te-am rugat să o aduci pe Lola la petrecerea pentru ziua de naștere a lui Robbie. A zis că o să-i facă plăcere să vadă cum o să mă abandonezi, așa cum faci cu toată lumea.

– Și apoi?

Mă mângâie delicat cu degetele pe spate. Henry stă tăcut vizavi de noi.

– De fiecare dată când aveam antrenament după voi, iar tu te duceai la vestiar, el rămânea cu Brady, spunându-i că ești distrasă, că la petreceri ești scăpată de sub control, că bei și ți-o tragi cu străini. A ținut-o așa săptămâni întregi, până când într-o zi Brady și-a pierdut răbdarea cu el.

– Noi n-am auzit ce spunea, intervine Henry. Dar ea i-a zis că, dacă are așa probleme cu felul în care patinezi, ar trebui să-și caute o parteneră nouă. Asta a fost chiar înainte să se accidenteze.

Antrenoarea Brady s-a purtat mult mai frumos cu mine anul ăsta, dar am crezut că din milă, după toate rahaturile prin care am trecut. Este în continuare la fel de înspăimântătoare, dar am observat că nu se mai ia de mine așa repede ca înainte. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că nu voia să-i ofere muniție lui Aaron.

– Bine, deci a vorbit prostii până la Halloween. Și-a petrecut două săptămâni lipit de mine, eu m-am împăcat cu Nate și am început să locuiesc aici. Suntem aproape de Crăciun, deci ce nu-mi spui?

Henry oftează, frecându-și maxilarul cu mâna.

– Tim, un băiat din echipă, a fost la un meci de baschet al celor de la Titans și a stat în spatele lui Aaron. Cei doi tipi cu care era Aaron nu erau din Maple Hills.

– Toți prietenii lui Aaron merg la UCLA, așa că nu s-a deranjat să-și facă prieteni aici, explic eu. Ar fi trebuit să meargă acolo cu ei, dar a fost acceptat aici. Așa am ajuns împreună, amândoi eram

patinatori la perechi ale căror perechi n-au primit o ofertă de la UCMH.

– S-ar putea să fi fost ei, nu știu. Dar Tim l-a auzit cum vorbea despre tine. Le-a spus că Ryan te-a părăsit, pentru că și-a dat seama că ești o vânătoare de sportivi.

– Original, fac eu haz de necaz. Ce a mai zis?

Henry se uită la Nathan pentru confirmare. Îl văd cu coada ochiului cum încuviințează din cap spre Henry. Henry se foiește pe pat. Mă dor palmele din cauza unghiilor înfipte în ele.

– Tim l-a auzit spunând că părinții tăi au dat faliment, așa că tu te agăți de băieți ca o profesionistă. A zis că ești o parașută, că mereu ai fost și că încerci același lucru cu Nate.

„Nu plânge!"

– Bine. Mai este altceva?

Henry încuviințează din cap și inima îmi bubuie în piept.

– A zis că o să pui mâna pe Nate făcându-i un copil. N-ai talent să mergi departe în patinaj, și asta ți-ar oferi o scuză fără să trebuiască să recunoști că nu ești suficient de bună. A zis că probabil așa a făcut și antrenoarea Brady.

Mi se opresc cuvintele în gât. Nici măcar nu cred că tot ce simt este durere. Aaron mi-a zis chiar mie lucruri mai urâte. Este rușinos faptul că oamenii ăștia, prietenii lui Nate, oameni care îl respectă, au trebuit să audă că sunt o persoană îngrozitoare, care vrea să pună mâna pe el.

– Am ajuns la zi?

– Azi-noapte a zis că a venit să te ia acasă, unde ți-e locul. I-am spus că nu pleci nicăieri, iar el a întrebat: „Deci și tu te culci cu ea?" I-am zis să iasă, dar a continuat.

Henry se uită din nou la Nate, părând stânjenit.

– Continuă, îl îndemn eu.

Mâna lui Nate alunecă într-a mea, frecându-mi delicat cu degetul mare semnele lăsate de unghii.

– A zis că te folosești de noi ca să ai unde să stai, cum ai făcut și cu el. Că Nate se înșală crezând că tu chiar îl placi, pentru că ești falsă. Apoi a zis… La dracu'! Henry își trece mâna peste față și se uită la pat. Îmi pare rău, Stassie. Îmi pare rău că trebuie

să repet asta... A zis că nimeni nu te va putea iubi – cum ar putea, când nici părinții tăi n-au putut? Te-au cumpărat și te vor doar ca să le umpli vitrina de trofee.

– La dracu'! se răstește Nate.

– Și atunci l-am pocnit.

– Nathan, mă doare, șoptesc eu, uitându-mă la degetele mele, unde mă strânge prea tare. Mulțumesc că mi-ai spus, Hen, zic cu voce tremurată. Și mulțumesc că m-ai apărat. Îmi pare rău că am adus toată drama asta la ușa voastră.

Se simte inconfortabil și o simt și eu.

– Lola a zis că n-am voie să spun dacă voi doi vă iubiți sau nu, dar eu te iubesc, Anastasia. Am vorbit serios când am zis că vreau să locuiești aici. Indiferent dacă sunteți sau nu împreună. Dacă te plictisești de Nathan, poți să dormi în camera mea. Scot iarăși salteaua gonflabilă.

Un hohot zgomotos, dramatic amenință să iasă din mine, dar îl înghit, încuviințând în schimb din cap.

– Și eu te iubesc, Henry.

Își ia castronul gol și iese din cameră. Când se închide ușa, Nathan mă trage deasupra lui și se lasă pe spate, așezându-mi capul pe pieptul lui în timp ce eu îl iau în brațe.

– Dă-le drumul! Ești în siguranță. Sunt aici.

Așa că las barajul să se rupă și-l țin strâns, în timp ce toate emoțiile pe care le-am reprimat mă lovesc în același timp.

Nathan mă lasă să plâng până la epuizare, iar când în sfârșit mă liniștesc, îmi spune ce voia să aud când eram pregătită.

– Știu că nu mă folosești. Știu că nu încerci să pui mâna pe mine. Îmi place să locuiesc cu tine. Băieților le place să locuiască împreună cu tine, *toți* te vrem aici. Știu că mă placi, chiar dacă ție nu-ți place asta, adaugă el, chicotind și lipindu-și buzele de fruntea mea.

– Chiar nu-mi place.

– Nu știu cât îți pasă de părerea mea, dar ești o patinatoare incredibil de talentată. Eu am încredere în tine că îți vei atinge obiectivele. Nu mi-aș forța corpul imobil în toate pozițiile de yoga dacă n-aș crede că tu și talentul tău nu meritați asta.

– Nate…

– N-am terminat. Eşti un om bun, Anastasia. Îmi pare rău că nu ţi-o spun în fiecare zi. Mă faci să simt că ţii la mine, că sunt ascultat şi celelalte chestii pe care nici nu ştiu cum să le exprim cum trebuie în cuvinte. Mă faci să mă simt preţuit pentru cine sunt eu, nu căpitanul de echipă sau pentru altceva.

– Chiar te preţuiesc.

– Ăsta-i un sentiment pe care nu l-am avut de mult. De când trăia mama. Îi iubesc pe băieţi, dar nu-i acelaşi lucru. Nu ştiu cum să descriu asta… Este ca şi cum în viaţa ta există un loc pe care-l păstrezi doar pentru mine. Un loc pe care nu trebuie să-l împart, în care tu nu te aştepţi la nimic de la mine. Ştii cât de uimitor este? Cât de norocos mă simt că te cunosc? Mă faci să vreau să fiu cel mai bun.

– Oh…

– Eşti inteligentă, hotărâtă şi meriţi să fii iubită, Anastasia. Meriţi *aşa de mult!* Eşti înconjurată de oameni care te iubesc, toţi suntem de partea ta. Aaron nu este şi de aceea încearcă să te rănească. Îmi pare rău că a trebuit să asculţi asta.

– Mulţumesc pentru tot ce ai spus. Şi tu mă faci să mă simt preţuită.

– Este adevărul şi-mi doresc să-ţi fi spus asta mai înainte. Uite, simt că nu-i treaba mea să vorbesc despre părinţii tăi, dar din ce mi-ai povestit despre ei, mi se pare că eşti cel mai bun lucru care li s-a întâmplat.

Încuviinţez din cap fără să mai spun nimic. A răspuns la fiecare întrebare sau dubiu din mintea mea. Nu-i de ajuns ca să oprească zgomotul, dar a micşorat sonorul un pic.

O vreme, rămânem întinşi în tăcere, iar când îi spun că mă simt un pic mai bine, Nate îmi oferă spaţiul după care tânjesc pentru a procesa ce am aflat. Se duce la sală cu Robbie şi Henry, lăsându-mă acasă cu J.J. şi Lola, care susţin că *mersul la sală este pentru rataţi.* În viziunea lor supremă, au hotărât să mă distragă continuând educaţia mea culinară.

Lola s-a simţit vinovată pentru dezastrul legat de tot planul de alimentaţie, mustrându-se că n-a fost mai atentă. La fel ca mine,

nu credè că Aaron a făcut-o dinadins, dar crede că ea ar fi putut să fie mai atentă ca să prevină tot dezastrul.

De atunci a încercat să mă învețe unele dintre felurile ei preferate de mâncare. Mă rog, a încercat până când J.J. a alungat-o din bucătărie și i-a zis să stea de partea cealaltă a insulei când a început să critice felul în care tai puiul. J.J. i-a zis că, dacă nu se joacă frumos, nu se mai joacă.

Facem pui cu unt pentru că – îl citez pe J.J. – „fetele albe adoră puiul cu unt". J.J. mi-a zis deja că s-ar putea să nu iasă bine, pentru că n-am marinat puiul suficient, dar oricum îl facem pentru că Johal-Mitchell-Allen nu renunță.

M-a urmărit cum am adăugat praf de copt în ingredientele uscate pentru pâinile naan, verificând dacă îmi aduc aminte ce m-a învățat săptămâna trecută. Acum o întorc pe a cincea în tigaie, dar el nu mai este interesat și a intrat pe o aplicație de întâlniri.

Să învăț să gătesc noi rețete îmi vindecă relația cu mâncarea. Aș minți dacă aș zice că, atunci când m-am uitat la smântâna pe care am pus-o peste pui, nu mi-au tresărit degetele pentru a deschide aplicația de calorii, dar încerc să mă bucur de moment.

A fost o mare lovitură că m-am îngrășat trei kilograme; evident că am plâns, pentru că în zilele astea nu fac decât să plâng, dar Nate mi-a zis repede că-i masă musculară. Sunt mai suplă, iar la fiecare antrenament îmi bat propriile recorduri, pentru că devin mai puternică. Pentru prima dată după mult timp, îmi alimentez corpul cum trebuie și, oricât ar fi de greu, încerc să uit de numere. Niciodată nu mi-am dat seama ce imagine toxică aveam despre mâncăruri, dar cu fiecare zi încerc să fiu mai bună, hrănindu-mi corpul cu ce are nevoie, nu cu ce cred eu că are nevoie.

J.J. își ridică în sfârșit ochii din telefon când pun ultima pâine naan pe farfurie.

– Voi două vă mutați aici? întreabă el direct.

– Johal, tu n-ai filtre? Nu vrei să o iei mai ușor? râde Lo.

– Sunt un om ocupat. Trebuie să trec la subiect.

– Nu știu ce vom face. Oftez. O să discutăm când o să mă întorc din Colorado.

– Păi, sunt sigur că Hawkins ţi-a ţinut un discurs şi ţi-a promis că-ţi pune viaţa lui la picioare sau ceva, dar, ca să ştii, eu n-am nimic împotrivă să locuiţi aici amândouă. Instinctul meu legat de bărbaţi este impecabil şi-ţi spun că Aaron este o amenințare ambulantă.

Se deschide uşa de la intrare şi intră băieţii, toţi transpiraţi şi obosiţi.

– Dumnezeule, ce bine miroase! ne laudă Robbie, alăturându-se în bucătărie şi întinzând imediat mâna după o pâine naan. Îi împing mâna înainte să ajungă la farfurie.

– Ai răbdare!

După ce lovesc o eternitate mâinile băieţilor înfometaţi care încearcă să fure o bucată, pun în sfârşit mâncarea pe farfurii şi-i aşez pe toţi la masă.

– Arată bine, Stassie, zice Henry, fără ca eu să simt vreun pic de maliţiozitate.

– Sunt aşa de mândru de tine, zice Nate, aplecându-se să mă sărute pe tâmplă. Miroase uimitor!

La naiba cu aplicaţia de calorii!

CAPITOLUL 34

NATHAN

Sunt surprins că prietena mea – da, am voie să-i spun așa acum – este cea mai enervantă persoană cu care să călătorești? Nu.

Este așa de trează, că mi se face un pic rău. Avem primul avion spre Washington, ceea ce înseamnă că nici măcar nu s-a luminat, dar ea țopăie.

Pe de o parte, este bine să văd că este fericită după criza post-Aaron în care a fost. Pe de altă parte, ne trezim împreună în fiecare zi și niciodată n-am văzut-o purtându-se așa înainte de ora prânzului, așa că sunt confuz. Sunt la a doua cafea și încă am senzația aia de greață care apare când te trezești prea devreme.

Nu-i fericită că zburăm la Seattle, am putea merge oriunde. De fapt, îi place să se organizeze pentru călătorie. Preferata mea este Anastasia Autoritară; este hotărâtă și obraznică, de-a dreptul amuzantă când nu ascult și începe să se încrunte. În pat, când preia controlul, Doamne, sunt un om norocos. Aș fi fericit să am de-a face cu Anastasia Autoritară în fiecare zi.

Anastasia Călătoarea este cea mai groaznică. Așa de multe liste! N-are încredere în nimic din ce fac; toate valizele au trebuit verificate din nou de ea, pentru că verificările mele nu sunt la fel de bune ca ale ei.

Anastasia Călătoarea m-a obligat să folosesc huse pentru organizarea bagajelor, ceea ce înseamnă că mi-am petrecut o oră

jucând *Tetris* în valiză. La a treia încercare de a le potrivi, eșuând iarăși, am aruncat husele inutile prin cameră. Simțind că sunt un pic frustrat, s-a lăsat în genunchi în fața mea, întinzând mâna spre curea, și mi-a arătat ce mult îi place să călătorească. A fost singura chestie care m-a oprit să anulez zborurile.

Dând pe gât restul de cafea, mă las pe spate în scaunul șubred din aeroport, simțind imediat ochii ei asupra mea.

– Ești o broscuță morocănoasă în dimineața asta, ciripește ea, luând din salata de fructe pe care a dat vreo 15 dolari la magazinul din aeroport.

– Este devreme. Sunt obosit, mormăi eu.

– Bietul de tine, zice ea sarcastic, chicotind și ciupindu-mă de obraz. Vrei să dormi pe sânii mei în avion?

– Evident că vreau să dorm pe sânii tăi, mormăi, aplecându-mă să fur o bucată de ananas din furculița ei. Cum de ești așa de trează? Și fericită?

– Ador aeroporturile. Oamenii care urmăresc, se organizează, fac cumpărături și diverse lucruri. Este grozav. În plus, urmează să petrec aproape două săptămâni fără să-ți împart atenția, cum să nu fiu fericită?

Oh, frate! Parcă știe ce să spună ca să mă facă să o cer de soție. Întinde furculița spre mine, permițându-mi să mai fur o bucată de ananas. Oftând, îi dau o șuviță rebelă după ureche.

– Ești enervantă, dar drăguță.

– Oh, cred că urmează poarta noastră! strigă ea. Hai să mergem!

Sărind în picioare, încearcă să adune frenetic cu o mână bagajele și să-și balanseze castronul cu fructe în cealaltă. Este un dezastru iminent.

– Stai pe loc, îi zic eu, luându-i bagajele din mână și punându-le pe umăr, iar ea se uită la mine cum adun lucrurile, zâmbind larg. Bine, hai să mergem!

– Să trăiți, căpitane!

În clipa în care avionul decolează, adorm pe pieptul lui Stassie. După trei ore liniștite, aterizăm la Washington, unde temperatura

este mult mai scăzută decât în L.A. Sărind într-un taxi, Stassie dă adresa şi plecăm.

Stăm aici doar două nopţi, apoi o luăm spre Colorado, unde petrecem Crăciunul şi Anul Nou. Este un eufemism să spun că sunt îngrozit să-i întâlnesc părinţii. Vorbeşte respectuos despre ei, iar eu am apucat să-mi fac doar o primă impresie.

Deschide telefonul, iar toate mesajele lor entuziasmate încep să sosească. Împletindu-şi degetele cu ale mele, îmi duce dosul mâinii la buze şi-l acoperă cu sărutări.

– Eşti bine, amice?

– Dacă nu mă plac?

– Te plac deja, Nathan. Şi dacă faci cumva o primă impresie îngrozitoare, eu îi văd o dată pe an, aşa că oricum nu contează. Eu te plac suficient pentru toată lumea.

– Mai ţii minte că acum o lună ai zis că te-ar distrage să dormi în patul meu în fiecare noapte?

– Da.

– Mă bucur că m-ai lăsat să te distrag. Mulţumesc că nu m-ai lăsat să petrec sărbătorile singur.

Îmi oferă zâmbetul pe care îl iubesc. Este un zâmbet moale, care îi face ochii să sclipească – şi cred că e zâmbetul care îl are pentru mine.

– Cred că mai degrabă m-ai făcut mai bună decât m-ai distras.

Restul drumului stăm într-o tăcere confortabilă şi mă simt calm până când taxiul intră pe o stradă înfundată şi se opreşte în faţa casei. Stassie mă mai strânge o dată de mână, apoi coboară. Acum nu mai este drum de întors.

După ce în primele 15 minute simt că leşin de emoţii, pot să spun cu sinceritate că Julia şi Colin Allen sunt cei mai primitori oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Am fost copleşit, dar într-un mod plăcut. Deja ştiu câte ceva despre ei de la Anastasia, dar mi-a făcut plăcere să aud povestind despre familia lor. Un lucru nu vor trebui să mi-l spună niciodată: cât de mult o iubesc pe Anastasia, pentru că a fost evident după

felul în care s-au uitat la ea când au deschis uşa şi ne-au văzut urcând pe verandă. Julia nu i-a dat drumul vreo cinci minute.

Mi-au arătat repede casa, apoi ne-au lăsat să ne ducem bagajele. Întreaga casă este plină cu poze ale Anastasiei. Zile de naştere, mers cu cortul, Crăciun, toate cu aceeaşi faţă poznaşă în ele.

„Dumnezeule, copiii noştri vor fi adorabili!"

Julia îmi dă a treia turtă dulce, apoi se întoarce spre Stassie şi-şi drege vocea.

– Nu mi-ai spus dacă să rezerv ore la patinoar, draga mea. N-am ştiut ce să fac...

Atmosfera din încăpere se schimbă imediat, se răceşte sau poate mi se pare mie, pentru că ştiu că patinajul este şi raza de soare, şi norul negru al acestei familii.

Îmi strecor mâna liberă în mâna Anastasiei, strângând-o încurajator. Mă strânge şi ea.

– N-am de gând să patinez şi, uf, dacă-i în ordine, aş vrea să nu vorbim despre patinaj cât sunt aici. Am avut nişte şedinţe cu doctorul Andrews luna trecută; consideră că mi-ar prinde bine să găsesc alte lucruri despre care să vorbim.

Colin se apleacă în faţă, părând realmente şocat.

– Serios?

Ea încuviinţează din cap, privindu-şi ambii părinţi. Julia încearcă din răsputeri să-şi ascundă şocul, dar nu prea reuşeşte.

– Ajută la diminuarea presiunii. Crede că-i bine să mă odihnesc şi fizic, *şi* mental. Aşa că, dacă nu mă întrebaţi, mă ajută. Pot să vă spun pe viitor dacă se întâmplă ceva nou sau interesant.

– Sigur, Annie. Noi întrebăm doar pentru că ştim cât este de important pentru tine. Nouă ne pasă doar de fericirea ta, scumpo. Nu mai întrebăm, nu-i aşa, Col? Doar dacă vrei tu.

Simt cum tensiunea din corpul Anastasiei se risipeşte, strânsoarea i se relaxează, iar ea, la fel. Schimb subiectul ca să trecem peste asta, întrebând despre diminutivul de care n-am auzit niciodată.

– Annie?

Stas se uită la mine cu o expresie serioasă.

– Da, îmi spun Annie pentru că eram orfană.

Colin izbucnește în râs, iar Julia exclamă, încrucișându-și brațele la piept:

– Anastasia Rebecca Allen! zice ea. Îți spunem Annie pentru că tu n-ai putut să zici *Anastasia* până la vârsta de opt ani! Privind spre mine, clatină din cap. Te rog să n-o asculți pe fata mea!

Nu mă pot abține și râd.

– Trebuie, doamnă. E destul de înspăimântătoare când vrea. Până și echipa mea de hochei este înspăimântată de ea.

– Mereu a fost așa, zice cu mândrie Colin. Când avea 13 ani, un băiat din clasa ei era tiranizat de câțiva băieți mai mari. Am fost chemați la director pentru că Anastasia i-a făcut pe toți să plângă.

– Mm, îngână Julia. Uiți, se pare, că a fost pedepsită două săptămâni pentru că i-a spus directorului că, dacă are nevoie de o adolescentă să-i facă treaba, atunci nu-i bun să conducă o școală.

Obrajii lui Stassie se îmbujorează un pic, dar trece peste asta.

– Dar am greșit? Și nu s-au mai luat niciodată de el.

– Brady mă terorizează de săptămâni întregi, dar nu m-ai apărat nici măcar o dată, o tachinez eu.

Ea mă înghiontește jucăuș, râzând.

– Sunt eu curajoasă, dar nu *atât* de curajoasă!

La câteva ore după ce am ajuns, Julia a scos două salopete de Crăciun – una cu un ren pentru mine și una cu un om de zăpadă pentru Stas. Este cea mai confortabilă haină pe care am purtat-o vreodată. Simt că o cunosc mult mai bine pe Anastasia acum, după ce am auzit fiecare poveste jenantă din repertoriul părinților ei.

Cum ziua de astăzi a fost așa de plină, Anastasia a sugerat să luăm cina în oraș, ca să nu gătească nimeni. Se pregătește de o eternitate, așa că m-am așezat confortabil pe patul ei cu o pungă imensă de chipsuri de la Julia. Mai devreme, mi-au ghiorțăit o dată mațele, iar ea s-a ocupat de mine, hrănindu-mă cu tot ce avea prin casă.

Îmi place să mă uit la Stassie cum se pregătește; își ondulează părul șuviță cu șuviță, concentrându-se pe fiecare. Își înfige dinții în buza de jos în timp ce se concentrează, studiind fiecare buclă.

Din când în când, se apleacă spre oglindă, şi lumina îi cade pe pielea bronzată; nu mă pot abţine şi privirea îmi alunecă pe panta taliei, pe curbura şoldurilor...

– Eşti aşa de bună!

Se uită la mine prin oglindă, zâmbind arogant.

– Vorbeşti despre mine sau despre chipsurile tale?

– Despre tine. Chipsurile sunt bune, dar evident că tu eşti mai bună. Poţi să mă ajuţi să mă dau jos din pat?

Îşi mijeşte ochii bănuitoare.

– De ce? Ca să mă poţi trage pe pat imediat cum îţi dau mâna?

– Nu, mint eu.

Oprind placa de păr, vine lent spre lateralul patului.

– De ce eşti aşa de departe? Vino mai aproape!

Schiţează un zâmbet, făcând un pas mic spre mine, dar este suficient ca să plonjez spre ea şi să o trag pe pat. Ea ţipă când îmi înfig degetele în şoldurile ei, gâdilând-o până ce abia mai poate respira.

Se sprijină de pieptul meu, buclele perfecte decorându-mi pielea.

– Trebuie să te pregăteşti.

Ştiu că trebuie, dar ea pare aşa de mulţumită, încât nu vreau să pierd nici un minut.

– Putem să ne petrecem următoarea săptămână aşa? Dar goi, adaug eu. Mă rog, tu goală. Îmi place salopeta asta, testiculele mele sunt foarte calde.

– De vreme ce sunt calde, *evident*.

– Putem să ne prostim vreo zece minute? Apoi mă pregătesc, zic eu, înfăşurând o buclă în jurul degetului.

– Nu.

– Cinci minute?

Pufnind, îşi dă ochii peste cap.

– Ai trei minute pentru pipăit, apoi trebuie să te pregăteşti.

– Bine.

*

Am greșit când am negociat timpul în care să ne prostim. Ar fi trebuit să negociez purtarea salopetei cu ren la restaurant. După o după-amiază confortabilă, cămașa este sufocantă.

Singura calitate a cămășii este că Anastasia se uită la mine de parcă își imaginează ceva mai mult decât o pipăială.

– Nu te mai uita la mine de parcă vrei să mi-o tragi, mormăi eu în timp ce părinții ei merg înaintea noastră, urmând-o pe hostess la masă.

– Dar eu vreau. Cred că e de la mânecile suflecate. Ești așa de sexy!

Îmi iese un râset din gât, dar nu zic nimic. Mânecile suflecate sunt mișcarea clasică a lui J.J. Insistă că e cea mai perversă chestie pe care o poate face un tip și are sută la sută succes. Urăsc când are dreptate.

Eu și Anastasia nu mâncăm des în oraș când suntem acasă, pentru că muncim din greu la noul ei plan – mi se pare un pic contraproductiv, pentru că e fericită când descoperă o rețetă nouă.

În seara asta, e o ocazie specială, pentru că Stas este prima dată acasă după un an, așa că e drăguț să vezi ce fel de restaurant se află pe lista preferatelor ei.

Pot să spun că este un restaurant prea elegant pentru salopetă. Atmosferă liniștită, lumină slabă, intim. Mă uit la meniu și mă prefac că-l văd pentru prima dată, fără să le spun lui Colin și Juliei că Stassie m-a pus să-l studiez în detaliu timp de 15 minute înainte să plecăm de acasă.

După toate pregătirile, ea tot nu știe ce vrea. Mă apropii, uitându-mă la meniul ei.

– Ce-ți iei?

– Nu știu, zice ea, confirmându-mi bănuielile și mușcându-și obrazul pe interior în timp ce întoarce meniul ca să studieze și partea cealaltă.

– Ce opțiuni ai?

Iar îl întoarce.

– Ravioli cu crab sau pizza cu pui. Eu aș vrea ravioli pe pizza, este ciudat?

Părinții ei ne aud, amândoi uitându-se la noi peste marginea meniurilor, încuviințând din cap la unison.

– Da.

– Ce-ar fi să comand eu pizza și tu ravioli? Putem să le schimbăm când vine mâncarea dacă te răzgândești.

Punând meniul pe masă, se uită la mine, în ochii ei înotând *ceva*.

– Ți-am spus că astăzi ești omul meu preferat?

– Bună seara... Oh, salut!

Mă întorc și văd că tocmai s-a apropiat chelnerul de masa noastră. Pare ciudat de familiar, în ciuda faptului că n-am mai fost niciodată aici.

Mă uit la Stas pentru a mă lămuri – este evident că îl cunoaște după cât de jenată arată. Julia se ridică de la masă și se apleacă să-l sărute pe băiat pe obraz.

– James! zice ea veselă. Ce mă bucur să te văd, dragule! Nu știam că lucrezi aici.

Este așa de amuzant să o văd pe Julia zâmbind forțat, pentru că este identic cu zâmbetul forțat al lui Stassie – groaznic. Imediat ce zice *James*, îmi dau seama cine este tipul. M-am uitat la poze cu el toată după-amiaza – era mai tânăr, dar are aceeași față și același păr blond-nisipiu.

James a fost partenerul de patinaj al lui Stassie înainte ca ea să meargă la colegiu. A fost și iubitul ei, prima iubire, primul în tot.

Grozav! Ce mă bucur că-i aici!

Colin îi strânge mâna lui James și amândoi arată la fel de stânjeniți ca mine.

– Sunt aici câteva săptămâni, cât sunt acasă de sărbători. Privirea lui trece peste mine și ajunge la femeia de lângă mine, care n-a zis nimic. Mă bucur să te văd, Stassie.

Auzindu-și numele, pare să iasă din starea ciudată în care este.

– Și eu, James. El este Nathan, iubitul meu. Nate, el este James. A fost perechea mea la patinaj până când m-am mutat în Maple Hills.

Iubit.

Este prima dată când o aud spunând cuvântul – și l-a zis așa de încrezătoare! Clar nu mi-am imaginat.

„Nu-i momentul să ai o cădere nervoasă *în sinea ta*, Hawkins."

Întind mâna ca să o strâng pe a lui – ciudat de formal, dar asta a făcut și Colin, așa că o fac și eu.

– Mă bucur să te cunosc!

– Asemenea, zice el arătând jenat. Ce vreți să comandați de mâncare?

După ce ne ia comanda, noul meu amic James dispare, iar băuturile ne sunt aduse de altă persoană.

Mâncarea este delicioasă, conversația e lejeră și nu-mi vine să cred ce diferit ar fi dacă Stas l-ar cunoaște pe tatăl meu. Mă bucur teribil că ne întoarcem în L.A. înainte ca el să vină acasă din vacanță.

Mă șterg cu șervetul la gură și-mi adun curajul pe care l-am căutat în ultimele cinci minute.

– Mi-ar plăcea, dacă îmi permiteți, să plătesc eu cina, în semn de mulțumire pentru că m-ați primit în casa voastră. Colin deschide gura, dar continui înainte ca el să poată spune ceva: Știu că mă veți refuza, dar, ca să știți, nu mi-e rușine să mă prefac că mă duc la baie și să plătesc pe ascuns. M-am simțit grozav cu voi și aș vrea să vă mulțumesc achitând nota.

– Oh, tată, lasă-l! oftează Anastasia. Sincer, este așa de încăpățânat încât o să se certe cu tine ore întregi.

Ne uităm toți la ea, mișcând capetele lent, toți cu aceeași expresie de uimire.

– Stai, *eu sunt* ăla încăpățânat?

Își împletește degetele cu ale mele pe masă, iar râsul ei este delicat și muzical. Ochii îi strălucesc când încearcă să-și ascundă zâmbetul. Este fascinantă.

– Hm, evident.

La naiba! Sunt așa de îndrăgostit de femeia asta!

CAPITOLUL 35

ANASTASIA

– Am ajuns?

– Jur că te las în aeroport, mormăie Nate, dându-mi o palmă peste fund, râzând când zgomotul determină un cuplu mai în vârstă să se întoarcă şi să se uite la noi, făcându-mă să mă înroşesc.

Acum ne grăbim să prindem zborul de legătură la Denver, şi Nate este la fel de vesel ca de obicei după zborul nostru matinal din Seattle. Nu mă aşteptam să fiu tristă că plec din Seattle, dar am fost. Încă sunt.

Felul în care mama şi tata au reacţionat când am vrut să ieşim la cină, nu să patinez, şi să gătesc pentru ei îmi arată cât de înverşunată am fost în vizitele precedente. Faptul că am renunţat la acele probleme, chiar şi pentru două zile cât am fost aici, m-a ajutat mai mult decât orice şedinţă de terapie. Când am plecat în dimineaţa asta, am promis că mă voi întoarce repede – şi chiar vreau asta.

Ieri mi-am petrecut toată ziua făcând pe ghidul, arătându-i lui Nate tot ce are oraşul de oferit până ce ne-au îngheţat nasurile şi n-am mai putut înghiţi altă ciocolată fierbinte.

Locuiesc în L.A. de prea mult timp, aşa că am simţit scăderea temperaturii. Nathan a glumit că o să am parte de un şoc grav când o să ajungem acasă la el şi voi afla ce înseamnă cu adevărat frigul. Mi-a promis că minimum 90% din timpul nostru poate

fi petrecut în fața focului, așa că probabil o să învăț să fac față restului de 10%.

Mi-a plăcut să fac pe ghidul, iar când am ajuns acasă, chiar eram obosiți. A fost un vis să-l văd pe Nathan arătând ce bărbat fermecător și grijuliu este și să văd că și părinții mei au aflat asta. Și, ca să nu uit, a fost evenimentul anului când l-am văzut îndesat într-o salopetă cu tot corpul lui de 1,90.

În această călătorie, m-am uitat mult la Nathan – ceea ce-i foarte ușor, pentru că e atât de drăguț!

Seara trecută a petrecut ore întregi vorbind cu tata despre hochei, povestindu-i că la vară, când va absolvi, va merge la Vancouver, iar tata a fost pe bună dreptate impresionat.

– Abia aștept să te văd jucând. Acum nu promit să schimb echipa preferată, dar tu câștigă Cupa Stanley și s-ar putea să mă răzgândesc, a glumit el.

Pentru Nathan cred că a fost un amestec ciudat de emoții. Tot ce și-a dorit vreodată a fost ca tatăl lui să arate și cel mai mic interes pentru cariera lui, dar cineva, care cu 48 de ore înainte era un străin, s-a arătat realmente entuziasmat pentru el.

Lăsând deoparte hocheiul, cred că mama s-a îndrăgostit de iubitul meu, ceea ce mă face fericită, dar tata mă sperie un pic. La cină, m-am oferit să gătesc biriyani ca să o scutesc pe mama de efort, dar și ca să le arăt noile mele abilități culinare. S-a uitat la mine cu ochii în lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat cu o sprânceană ridicată sceptic.

– Nu s-a întâmplat nimic, scumpo, a murmurat ea, părând că-și reține lacrimile. Sunt mândră de tine! Ești acasă, fericită și sănătoasă. Ai un iubit minunat. Sunt mama ta, așa că am voie să îmi arăt emoțiile când văd că fetei mele îi merge bine.

A vrut să știe totul, cum ne-am cunoscut, cum ne-am împrietenit și a trebuit să fiu creativă cu adevărul. Din păcate, este imposibil să vorbesc despre mine și Nate fără a vorbi despre Aaron.

– Nemernicul ăla, a spumegat ea, tăind cu furie coriandrul. Stai să vezi când îl văd!

Părțile rele n-au fost accidentarea lui și cearta noastră; a pufnit și și-a dat ochii peste cap la unele chestii, știind exact cum este uneori Aaron. Lucrurile au devenit stânjenitoare când am ajuns la bătaia lui cu Henry.

– A zis... M-am oprit, întrebându-mă dacă aș putea repeta cu voce tare. Am oftat și am luat cuțitul de bucătărie de la ea. A zis că nimeni nu m-ar putea iubi, pentru că părinții mei naturali n-au putut.

Ea a făcut ochii și a pălit rapid, apucându-se strâns de blatul din bucătărie.

– Și parcă asta n-ar fi fost suficient de rău, a zis că voi mă vreți doar ca să vă umplu vitrina de trofee.

N-a fost nici o emoție în cuvintele mele când le-am rostit; mi-am folosit toate emoțiile când am plâns la pieptul lui Nate în urmă cu o săptămână. Dar mi-a venit să plâng când am văzut groaza de pe fața mamei mele.

– Nu cred, a zis ea cu o voce abia șoptită, apoi eu am încuviințat din cap, lăsând-o să mă strângă într-o îmbrățișare. Și-a îngropat fața în părul meu și a vorbit cu o voce sugrumată: Cum ar putea cineva să creadă asta? Cum? De ce? Ce naiba este în neregulă cu el?

– Când este rănit, rănește oamenii, i-am explicat cu un oftat, desprinzându-mă cu mare greutate de ea. Mi-a luat capul între mâini, sărutându-mă cu afecțiune pe frunte. Nu o spune! Nu trebuie!

– Ba trebuie. Ești cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată, Anastasia. Cel mai bun. Talentul tău este doar ceva în plus față de cât ești de specială, dar eu te-am iubit cu mult înainte să iei patinele în picioare.

– Știu.

Nu a fost o minciună. Sub nesiguranța și presiunea autoindusă, știu că părinții mă iubesc. N-au trecut prin obstacolele

sistemului public american de adopție sperând că ar putea obține un copil sportiv. Au vrut să-și întregească familia.

– Ce o să hotărăști în privința lui? m-a întrebat.

Întrebarea imposibilă la care îmi doresc să am un răspuns.

Nate vrea, evident, să mă încuie undeva și ca Aaron să nu se mai uite vreodată în direcția mea; nici Lola nu-i departe de planul ăsta. Dar realitatea este că nu prea am de ales, pentru că este partenerul meu.

După bătaie mă așteptam să mă caute, dar n-a făcut-o. Lola mi-a zis că a plecat la Chicago și nu se va întoarce decât după Anul Nou, când știu că va fi într-o stare și mai proastă după sărbătorile petrecute cu părinții lui certați.

Aaron este incredibil de privilegiat și are toate resursele la dispoziție. Îmi doresc ca el să folosească acele resurse, să fie bărbatul care știu că există în adâncul lui, sub toată acea nesiguranță și furie, dar simt că în mod constant face pași înapoi.

Mă doare să recunosc toate astea – să recunosc că *renunț* la el.

Sau cel puțin așa va vedea el lucrurile.

Cu stările lui proaste și încercările subtile de manipulare m-am descurcat. Dar timpul petrecut râzând acasă sau zâmbind larg când ne ieșea ceva pe gheață nu mai este suficient pentru a șterge părțile rele. N-ar putea niciodată să fie de ajuns când eu nici măcar n-am încredere în el că nu va vorbi urât despre mine când nu voi fi prezentă.

Chiar și cu toate acele emoții care mă răvășesc, vocea din cap îmi strigă *să o rup definitiv cu el* – nu pot să fiu patinatoare la perechi fără o pereche. Trebuie să mă gândesc la asta strict ca la un parteneriat profesional.

Colegi.

Evident că lui Nathan nu-i convine, dar nu-i vorba despre el sau despre ce-l face să se simtă confortabil. Înțeleg, sincer. Felul în care Nathan ține la mine îmi trezește o senzație ciudată, neclară în stomac – genul pe care credeam că oamenii o inventează.

Mă tratează cu respect și bunătate și mă încurajează în toate modurile. Mă refer la el ca la iubitul meu, pentru numele lui Dumnezeu, un cuvânt care înainte mă îngrozea, dar acum

mă face să mă simt mulțumită. Suntem de nedespărțit și amândoi suntem fericiți pentru că ne place asta.

Dar el uită că la vară va pleca și se va muta în altă țară, așa că trebuie să accepte ideea că pot să mă descurc singură cu Aaron.

Nu-i normal că eu și Nate locuim împreună, chiar dacă ne place amândurora. Mereu mi-a plăcut să locuiesc cu Lo și Aaron și aș vrea să revin la punctul în care eu și Aaron putem exista în același spațiu, chiar dacă nu mai suntem cei mai buni prieteni. Nici măcar nu mai deschid acest subiect, pentru că Nathan detestă ideea ca eu să mă mut înapoi în Maple Tower.

În principiu, dacă e vorba de Aaron, Nathan urăște orice ar fi, dar îmi place pentru că e așa de constant. Nu are aceleași temeri ca mine; nu se întreabă dacă funcționăm doar pentru că suntem împreună nonstop și dacă vom rezista când se va muta și va trebui să stăm despărțiți.

Eu sper să rezistăm. Am nevoie de asta. N-am crezut că se va întâmpla să trecem de la dușmani la iubiți în trei luni. Dar în ciuda tuturor eforturilor mele, sunt așa îndrăgostită de acest bărbat!

– Am ajuns?

Nate se ciupește de podul nasului, oftând adânc. Nu i se mai pare că sunt amuzantă, dar cu cât se enervează mai tare, cu atât mai amuzant mi se pare.

Am devenit... J.J.?

Coborând capul, nasul lui îl atinge ușor pe al meu. Îi simt respirația caldă pe piele, buzele la un centimetru de ale mele și-mi pierd toate funcțiile pentru un moment.

– Imediat ce vom fi singuri, încuviințează din cap spre șofer, care își vede de treaba lui în față, o să-ți dau o palmă la fund pentru fiecare dată când m-ai întrebat asta.

Mi se oprește respirația în gât, undeva între un chicotit și o exclamație, iar el se apropie, făcându-mă să mă topesc cu un sărut. Despărțindu-ne, își lipește fruntea de a mea.

– Nu mă amenința cu distracție, Hawkins!

Când se lasă pe spate, ochii lui căprui se uită în ai mei și știu. Știu că am luat decizia corectă să petrec sărbătorile cu el.

– Uneori eşti aşa de obraznică!

– Aproape că am ajuns, nu-i aşa?

Degetele noastre se împletesc în poala mea, iar el se uită pe geam.

– Două minute. O s-o iau şi pe asta în calcul la numărătoare, apropo.

– Aşa speram şi eu.

Sunt cele mai lungi două minute din viaţa mea, dar în sfârşit ajungem la o poartă mare. Încerc să nu fiu nerăbdătoare; mai mult încerc să nu dezvălui cât de emoţionată sunt pentru că ştiu că-i o prostie. Este o casă goală, cum pot să am emoţii din cauza unei case goale?

Rectific!

Vilă. O vilă imensă, înzăpezită, cu o alee uriaşă până la uşa de la intrare. Nu-mi dau seama că am rămas cu gura căscată până când nu îmi atinge Nate bărbia, chicotind, îndemnându-mă să închid gura.

– Tu chiar eşti bogat, şoptesc, fără a vorbi neapărat cu el, doar procesând.

Ştiam că familia lui Nate are bani, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar avea *aşa* de mulţi bani. Maşina se opreşte în faţa uşii de la intrare, care e aşa de mare, încât probabil a fost făcută pentru uriaşi.

– Tatăl meu chiar este cel bogat.

Totul este în ceaţă când ne luăm valizele şi mă bagă în casă. Mă înghiontește spre mijlocul încăperii.

– Du-te să-ţi bagi nasul, ştii că vrei!

Are dreptate.

– Mă tem că o să mă pierd, poţi să-mi faci un tur?

Lăsând valizele lângă uşă, mă conduce pe o uşă, dezvăluind bucătăria.

– Asta-i bucătăria!

– Păi, n-am văzut cuptorul şi am crezut că-i dormitorul.

Abia mi-am dat ochii peste cap, că el încearcă să mă prindă. Pentru a-l evita, ţâşnesc spre partea cealaltă a insulei din bucătărie într-o criză de râs, dar el se încruntă şi clatină din cap.

– Eşti aşa de enervantă!

– Şi tu aşa de lent! Ar trebui să lucrezi la asta.

Restul turului nu prea durează, pentru că-i făcut în alergare printre camere, râzând în vreme ce Nathan încearcă să mă prindă. Ştiu că mă lasă să scap, un pas de-al lui face cât doi de-ai mei, dar aşa-i mai amuzant.

Observ vag tavanul înalt, lumina naturală şi restul – toate lucrurile pe care se presupune că ar trebui să le spui când eşti într-o casă frumoasă. Când văd arcadele acelea mari, mă gândesc că e foarte uşor să nu fii placat la podea.

Alergând în sus pe scările imense, scări care ar trebui să fie rezervate pentru intrări în rochii de bal, Nate mă conduce înşelător spre o anumită cameră.

Fără aer, surescitată şi pregătită să-mi recunosc înfrângerea, deschid uşa şi surpriză: este dormitorul lui. Mă opresc în uşă, iar braţul lui mă cuprinde de la spate, ducându-mă înăuntru şi aruncându-mă pe pat.

Se aruncă lângă mine şi mă trage deasupra lui.

– Cum ţi s-a părut turul casei?

– Cred că trebuie să fac mai multe exerciţii cardio.

Îi simt râsul în piept, iar el îmi dă laoparte părul de pe faţă.

– Am avut emoţii gândindu-mă că te aduc aici.

– De ce?

– Nu seamănă deloc cu casa ta. Nu sunt poze – singurele trofee pe care o să le vezi sunt ale Sashei – şi totul este un pic cam... nu ştiu. Rece.

Chiar şi când am trecut repede prin camere, mi-a fost greu să nu observ senzaţia de spital pe care mi-a dat-o casa. Nici măcar decoraţiuni de Crăciun nu sunt, pentru Dumnezeu!

Ştiu că tatăl lui este un dobitoc, Nate a fost foarte clar în privinţa asta. Dar să ştii că fiul tău va fi singur acasă şi să nu faci nici măcar un brad de Crăciun? Dar Sasha, care a stat aici toată luna? Dacă eu aş fi rămas în Washington sau California? Ar fi fost singur în casa asta imensă şi goală.

Mi se pune un nod în gât şi încerc să-l înghit, dar este inutil.

Ochii i se măresc şi corpul îi încremeneşte.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, zic eu, așezându-mă în fund. Nu vreau să fiu mereu o epavă emoțională. Doar că… La dracu'! Doar că mă gândesc cum ar fi fost pentru tine să stai aici singur. Sunt așa de fericită că sunt aici cu tine!

– Și eu.

CAPITOLUL 36

NATHAN

Când este momentul potrivit să-i spui că o iubeşti?

Nu mă aşteptam ca în acest an să mă îndrăgostesc. N-am fost niciodată îndrăgostit şi nu ştiu cum ar trebui să-i spun fără ca ea să fugă. Abia a rostit cuvântul *iubit* cu voce tare acum câteva zile, şi acum brusc mă gândesc să o lovesc şi cu vorbele astea? Probabil îmi pierd minţile.

Dar nu mă pot abţine, îmi stau constant pe vârful limbii.

Anxietatea s-ar putea să vină din faptul că ştiu că am ajuns aici printr-o serie de evenimente nefericite – ceea ce nu se întâmplă foarte des. Mă simt norocos. Este singurul cuvânt care mi se pare potrivit, pentru că lucrurile ar fi putut merge într-o direcţie complet opusă.

Aş putea vorbi ore întregi despre frumuseţea ei. Să-i descriu fiecare pistrui, fiecare rid fin, fiecare centimetru din corp. Anastasia este ca soarele, caldă şi de o frumuseţe orbitoare. Dar, ca să fiu sincer, nu o face asta să fie genul meu.

Sunt îndrăgostit de hotărârea şi angajamentul ei, de partea ei delicată, de felul în care reuşeşte să-mi spună exact ce simte şi de ce, indiferent cât de inconfortabil o face să se simtă la început.

M-a învăţat că a comunica nu înseamnă că totul este perfect, nu înseamnă să nu ne contrazicem. Înseamnă să încercăm să trecem împreună peste partea imperfectă, iar dacă nu suntem de acord, măcar ştim de ce se simte celălalt altfel, chiar dacă asta

nu ne va face să ne răzgândim. Suntem în continuare indivizi, dar suntem împreună. Și n-am știut niciodată că relațiile pot fi așa.

Iar mai presus de orice, ține la mine și la fericirea mea. Mă pune să învăț, mă încurajează să vorbesc despre mama; aș putea să stau să înșir toate lucrurile pe care le face și care mă împing să fiu o versiune mai bună. Este cea mai bună prietenă a mea.

Trebuie să încetez să aștept ca lucrurile să meargă prost, pentru că știu că nu trebuie să fie perfecte. Amândoi suntem încă pățânați și suficient de hotărâți să rezolvăm ce nu funcționează.

Mi se pare prea devreme să fac astfel de afirmații. La naiba, mi se pare prea devreme să fiu îndrăgostit. Trei luni și un pic nu înseamnă mult, dar când petreci așa de mult timp cu cineva, cum am petrecut noi, cred că pot fi iertat pentru siguranța mea.

Clar ar trebui să-i spun.

Ieșind din gândurile mele, îi ating obrazul cu degetul mare.

– Putem să luăm globuri de Crăciun dacă te întristează. Putem să mergem chiar acum.

– Nu-i asta. Nu-mi pasă. Doar că nu-mi place ideea că ai fi stat singur, iar tatăl tău nici nu s-a deranjat să-ți facă un brad de Crăciun. Sau Sashei! Biata Sasha!

– Abia trec pe aici. Mereu sunt la hotel, îi explic. Nu-i mare lucru pentru mine, pe cuvânt. Dar putem să mergem să cumpărăm un brad de Crăciun dacă vrei. Nu m-am gândit la asta. Știu că nu-i casa părinților tăi, ar fi trebuit să te avertizez. Îmi pare rău.

– Nu, nu. Te rog, nu-ți cere scuze! Mie îmi pare rău. O să mă înveselesc, jur! Se scutură și se forțează să zâmbească, râzând când mă încrunt. Stas se dă jos de pe mine și se aruncă pe saltea. Oh, Dumnezeule!

Geme, iar penisul îmi tresare în pantaloni.

– Patul ăsta este divin. Este cald! Cum naiba e cald?

– I-am cerut lui Betty să dea drumul la pătura electrică când a adus mâncarea.

– Betty este cealaltă iubită a ta?

Ridicând piciorul în aer, trage de gheată și o aruncă peste pat.

– Betty este menajera noastră. Are vreo sută de ani și lucrează pentru familie de ani întregi, zic eu, privind-o pe Stassie

încercând să-şi scoată cealaltă gheată. Refuză să se pensioneze şi face cel mai bun piure din toată lumea. Este grozavă, o să-ţi placă de ea. Dar nu o s-o vedem, i-am zis să-şi ia liber şi să stea cu fami... Ai nevoie de ajutor?

Nu se mai chinuie să-şi dea jos hanoracul, care e încurcat cu părul şi blocat de ceas. Se uită la mine peste braţ.

- Încercam să mă dezbrac pentru a te seduce, dar, Dumnezeule, este obositor să te dezbraci în climatul ăsta. Ar fi trebuit să-mi dau un pic pantalonii în jos şi să mă aplec.

Continuă să se agite până ce se eliberează, dar scoate la iveală alt strat. Mă descalţ şi trag de fermoar, nedorind să rămân în urmă. Principalul dezavantaj de a fi la munte este că îţi ia mult să te dezbraci. În dimineaţa asta, înainte de zborul nostru, am pus-o pe Anastasia să îmbrace mai multe straturi de haine, gândindu-mă că primul lucru pe care va dori să-l vadă aici avea să fie lacul, dar cred că ei nici nu i-a trecut prin cap.

- Gata! strigă ea, cu respiraţia tăiată, dar cu un zâmbet arogant. Te-am întrecut.

Numai Anastasia Allen poate transforma dezbrăcatul înainte de a face dragoste într-o competiţie, ca apoi să se declare câştigătoare. Urcând în pat, se sprijină de tăblie şi se uită la mine cu un zâmbet poznaş.

Dându-mi în sfârşit jos boxerii, mă urc lângă ea, oprindu-mă când piciorul ei mă apasă în mijlocul pieptului. Mă las pe călcâie şi îi prind piciorul, lipindu-mi gura de glezna ei în timp ce ea chicoteşte.

- Care-i premiul?

Sărind când o zgârii pe piele cu dinţii, îşi strânge buzele, prefăcându-se că se gândeşte.

- Hm... Poţi să fii premiul meu? murmură ea, iar ochii îi sclipesc când eu încuviinţez din cap. Vreau să văd cum te atingi.

Aproape că mă înec.

Retrăgându-şi piciorul din strânsoarea mea, îl pune pe pat, oferindu-mi privelişte perfectă a sexului roz şi ud. Aş putea petrece ore întregi încercând să prezic ce va spune şi ce va face Anastasia, dar niciodată n-aş avea dreptate.

– Nu te uita așa la mine, zic eu, aplecându-mă peste ea. Te uiți la mine cu ochii ăia de căprioară de parcă n-ai spune că vrei să mă vezi cum mi-o frec.

Ridică bărbia, apoi gura ei o caută pe a mea. Miroase așa de bine! Cum de miroase așa de bine mereu? Dulce, delicios și înnebunitor. Îi trag corpul lângă al meu, mă rostogolesc cu ea ca să ajung pe spate și o pun călare pe coapsele mele. Deja sunt tare; cum să nu fiu după ce mi-a zis? Ea întinde imediat mâna spre penis, dar o prind de încheietură.

– Mâinile la spate, Allen!

Nu știe la ce să se concentreze, ochii îi alunecă de la față la abdomenul meu și la mâna strânsă pe penis. Îi gem numele, savurând expresia de surpriză de pe fața ei, care se metamorfozează repede în ceva mai întunecat.

Șoldurile i se mișcă, tot căutând frecarea pe care nu o va găsi cu picioarele larg desfăcute peste coapsele mele și se foiește în timp ce cu ochii îmi urmăresc mâna care urcă și coboară.

– Ești așa de sexy, zice ea cu ochii întunecați. Lasă-mă să te ating, te rog!

– Dar îți ofer ce ai vrut.

Întind mâna liberă și-i răsucesc sfârcul între degete, geamătul ei fiind un amestec de satisfacție și frustrare. Mișcând mâna mai repede, plăcerea începe să-mi urce pe șira spinării, furnicându-mă și crescând.

Se îndepărtează de mine, iar eu ridic curios din sprâncene. Pune timid mâna pe pat lângă șoldurile mele și se apleacă uitându-se în ochii mei. Se apleacă în față, planând deasupra, dar fără să mă atingă.

– Ce faci? întreb eu, reducându-mi ritmul mâinii la unul agonizant.

– Dacă nu-mi folosesc mâinile? Pot să te ating?

– Deschide gura, iubito!

Ați crede că dețin controlul acestei situații, dar ați greși. Mă uit la ea uluit, în timp ce mă linge și mă sărută de la bază până aproape de vârf, oprindu-se ca să mă privească ținându-mi

respirația, dorindu-mi cu disperare să intru în gura ei fierbinte și umedă.

Nu o face. Îi simt respirația fierbinte pe vârf, atât de aproape este, dar continuă să sărute și să lingă în jos spre testicule, sugându-le delicat.

Dau drumul respirației pe care o țineam și îmi trec mâna prin păr când limba ei se învârte în jurul meu.

– Dumnezeule, ce bine arăți!

Continuă să mă tachineze, atingându-mă peste tot, mai puțin pe vârful care pulsează și pe care sclipește lichidul seminal. Știu că va continua până ce o să ajung la punctul în care o să fiu gata s-o implor.

Acum sunt gata s-o implor.

După o ultimă privire la expresia mea torturată, zâmbește, părând realmente mulțumită de ea însăși, iar eu sunt gata să i-o trag până ce-i cade aroganța de pe față.

Coboară lent – și când zic lent chiar este lent – cu gura pe mine și nu mă pot abține să nu ridic șoldurile pentru a grăbi procesul. Un *hm* satisfăcut vibrează pe erecția mea, apoi își trage obrajii și încearcă să-mi sugă sufletul din corp.

La dracu'!

Îi prind părul și îl strâng în pumn într-o coadă de cal improvizată, ținând-o bine și mișcându-mă odată cu atingerea controlată a capului ei care urcă și coboară.

Mă zgârie cu unghiile pe interiorul coapsei, făcându-mă să tresar când o ating în adâncul gâtului. Pentru o fracțiune de secundă, îmi fac griji că s-ar putea să fie prea mult pentru ea, până când se uită la mine cu ochii înlăcrimați printre genele dese, negre și, chiar și când se îneacă zgomotos cu penisul meu, tot arogantă pare. Așa că împing în continuare adânc și precis, în vreme ce ea murmură mulțumită, întâmpinând perfect fiecare mișcare.

„Nu-i spune că o iubești când îți face sex oral, dobitocule!"

Tot corpul îmi tremură.

– Iubito, o să termin!

Geamătul ei de aprobare îmi transmite un fior prin corp, apoi se grăbește cu mișcări apăsate, înnebunitoare, până când un foc intens îmi aprinde sângele, dezintegrându-mi tot corpul.

– La naiba!

Acestea sunt singurele cuvinte din vocabularul meu când mă vărs în gâtul ei.

Năucit și ușor amețit, mă uit cum se ridică și se șterge în colțul gurii cu degetul mare, apoi sugându-l. Abdomenul îmi urcă și îmi coboară în timp ce mă lupt să revin pe pământ. Facem des dragoste, mereu sunt disperat să fiu în ea, dar asta... asta a fost...

Dumnezeule! S-ar putea să fiu nevoit să o cer de soție.

Trăgându-i corpul lângă al meu, îmi aterizează pe piept cu un țipăt, apoi vine lângă mine cu un picior peste abdomen. Îmi lipesc buzele de fruntea ei, ținând-o aproape, îi dau o palmă peste fund, făcând-o iar să țipe.

– Asta pentru ce a fost?

– De câte ori ai întrebat „Am ajuns?"... Hm? Acțiunile au consecințe, Anastasia.

– Așa deci?

– Da, zic eu, mai dându-i o palmă.

Ea se mută pe abdomenul meu și ridică fundul un pic în aer, urma mâinii mele văzându-se ușor. Întoarce capul să se uite la mine cu aceeași lumină rozalie în obraji.

– Am ajuns, Nathan?

Unul dintre lucrurile drăguțe în casa pe care o avem doar pentru noi este că putem umbla dezbrăcați peste tot.

O las pe Anastasia dormind liniștită în pat, în timp ce caut frigiderul ca să găsesc ceva de mâncare. Iau o cutie de suc de portocale și stau la geamul cât tot peretele al bucătăriei, privind lacul acum înghețat din spatele casei.

Albul se întinde pe kilometri, luminos și neatins, fiind neclar unde se termină lacul și unde începe pământul. Dar eu știu; cunosc locul ca pe buzunarele mele. De-a lungul anilor, am petrecut suficient timp pe lac, în lac, în jurul lui.

Un corp cald mă cuprinde de la spate, lipindu-şi cu afecţiune buzele de mijlocul spatelui. Mă ocoleşte, luând cutia cu suc şi ducând-o la buze, sprijinindu-se de mine în timp ce amândoi ne uităm pe geam.

– Este frumos, şopteşte ea.

– Nu la fel de frumos ca tine.

– Eşti siropos.

– Poate. Dar nu mă înşel.

CAPITOLUL 37

ANASTASIA

Am dorința copleșitoare de a-i spune că-l iubesc de fiecare dată când se uită la mine și nu știu cum să mă opresc.

Mi-e teamă că o s-o spun din greșeală și că o să stric cumva bula asta în care plutim fericiți.

Sunt sigură că fiecare nouă relație începe cu tine crezând că partenerul tău este perfect, dar este al tău? E atent și afectuos, mă face să mă simt prețuită și se luptă să mă facă fericită. Nu într-un mod material sau frivol, ci într-un mod în care lucrează activ alături de mine pentru a încerca să-mi facă viața mai bună. Nu-mi imaginez că există mulți băieți – băieți la colegiu – care să se uite la cele mai urâte părți ale tale și să te vrea oricum.

Ironia este că, dacă i-aș zice asta, el mi-ar spune că n-am părți urâte.

Dar am și simt că de săptămâni bune sunt expuse, că-mi ies constant în cale ca să mă doboare. Simt că în sfârșit pot să respir fiind aici cu Nathan, la kilometri distanță de toată lumea, știind că nu voi fi luată prin surprindere. O parte din mine își dorește să nu fi trebuit să ne întoarcem deloc în L.A., dar cumva cred că bula se va sparge imediat ce tatăl lui Nate – noul meu dușman de moarte – va ajunge acasă.

Nu-mi pot imagina să fi crescut într-un loc ca acesta; mi s-a tăiat respirația când m-am uitat la proprietatea imensă prin

geamul de la bucătărie. Este toată acoperită cu zăpadă, dar, chiar și așa, îți dai seama cât este de mare.

Oricât de uimitor e, totul mi se pare gol și aș da orice pentru o poză cu Nathan copil. *Orice.*

Stațiunea de schi este în familia lui de generații, din tată în fiu. Nate preferă să i se spună Nate sau Nathan, dar numele lui întreg este Nathaniel, după străbunicul care a fondat stațiunea.

Pe Nate nu-l interesează să preia stațiunea; urăște că va ajunge la el pentru că e bărbat, susținând că nu ar vrea o stațiune de schi când sora lui este o schioare talentată. A mormăit ceva despre patriarhat și a revenit la ce făcea.

Stațiunea este la doar 15 minute de aici – văd vârfurile clădirilor din dormitorul lui. Nathan a zis că n-am voie să schiez cât sunt aici, pentru că n-am schiat niciodată. Nu vrea să risc o accidentare pentru că – *sperăm* – voi avea o competiție luna viitoare. A zis că putem să revenim și că mă va duce pe pârtiile mici pentru copii.

Mi-a plăcut să-l aud făcând planuri pentru viitor și aș putea să mă prefac că nu știu de ce, dar negarea este inutilă în acest punct. Tot ce spune mă topește, iar de cele mai multe ori, nu știu cum să reacționez, așa că-l sărut, apoi lucrurile escaladează și, înainte să-mi dau seama, îi strig numele și văd stele.

Penisul lui Nathan merită o mențiune onorabilă pe lista calităților lui. Și gura, și degetele. Am menționat deja corpul? Și fața.

Dumnezeule, probabil ar trebui să-i zic toate lucrurile astea și apoi să spun „Te iubesc" și să găsesc o cameră în milionul de camere din casa asta imensă în care să mă ascund.

Aș putea să mă ascund cel puțin două zile înainte să mă găsească.

– Cât de dispusă ești să te îmbraci?

Nu-i răspund imediat, pretinzând că mă gândesc, deși știu că răspunsul este „Nu sunt dispusă deloc".

– Nu-i vorba de îmbrăcat. Ci de faptul că mai târziu trebuie să mă dezbrac.

– Dacă promit să te dezbrac mai târziu, te îmbraci și vii undeva cu mine?

Mă agăț cu degetul mic de degetul lui mic.

– Doar pentru că ai promis.

Este mult mai ușor să mă îmbrac decât să mă dezbrac, iar în zece minute Nathan mă trage spre curtea din spate cu patinele în mână.

– Nu-mi vine să cred că e prima dată când faci asta.

Când Nathan a zis că am putea patina pe lacul înghețat din curtea lui, am presupus că exagera un pic și că voi patina pe un mic heleșteu, dar probabil n-ar fi trebuit să-l subestimez niciodată, pentru că ăsta nu-i un mic heleșteu.

Nu-mi dau seama unde se termină, pentru că se ramifică în ceea ce par pâraie printre copaci. Nate tastează pe telefon până ce începe să se audă *Sonata lunii* și-mi oferă un zâmbet care mă topește.

– Dansezi cu mine?

Exersăm până ce mă doare corpul și nu văd altceva decât aburii respirației. Este ceva diferit și reconfortant în faptul că suntem afară când o facem, dar lipsește ceva. Îmi storc creierii, încercând să înțeleg, apoi îmi dau seama.

Brady. Nu urlă nimeni la noi.

– Stai aici, zice el, patinând din nou spre casă. Apare un minut mai târziu cu două crose de hochei și o mică plasă. Hai să folosim toată furia ta, Allen!

Nu-mi doream ca acum, de sărbători, să aflu că sunt praf la hochei, mai ales ținând cont de companie.

Nu sunt obișnuită să nu mă pricep la ceva – mai ales pe gheață.

– Nu te mai bosumfla, mă tachinează, îngropându-și capul în gâtul meu, gura lui caldă fiind în contrast cu vântul tăios.

Rămân bosumflată, chiar dacă el mă lasă să marchez de două ori.

– Ce ofticoasă ești, Stas!

– Tu ești un jucător de hochei profesionist! Și ești imens, ocupi toată poarta! strig eu peste râsetul lui.

Patinează spre mine și se așază în spatele meu, întinzând mâinile pentru a le pune peste mâinile mele pe crosă, cu obrazul înroșit lângă al meu.

– Antrenamentul creează perfecţiunea, Anastasia, şopteşte el, trimiţând pucul direct în poartă.

„Bine, asta a fost excitant."

– Haide înăuntru, în curând se întunecă şi simt că mi se face foame.

Mă sărută pe tâmplă şi-mi ia crosa din mână.

– Încep să cred că mă cunoşti foarte bine, Hawkins. Oftez, întorcându-mă să-l cuprind de talie. Cred că rămân la patinajul artistic.

Are obrajii roşii de la frig, vârful nasului roşu aprins, ochii sticloşi. Îmi place să-l vadă în casa în care a copilărit, zâmbind, învăţându-mă ceva ce iubeşte.

Se apleacă şi mă sărută pe creştet pe căciula de lână.

– Evident că te cunosc foarte bine, Anastasia. Eşti subiectul meu preferat.

Nate a insistat să gătească cina, aşa că n-am avut nimic de făcut decât să stau în faţa focului în salopeta mea de om de zăpadă, bând un vin elegant din pivniţa de vinuri.

Când terminăm cina şi stăm pe canapea uitându-ne la *Singur acasă 2*, sunt un pic cherchelită. Ceea ce-i bine, amuzant, înseamnă că am umplut aparatul cu poze instantanee cu Nathan umblând în salopeta lui cu ren şi nu mă pot opri din râs.

Când sunt beată, avem o problemă, pentru că mă simt excepţional de sentimentală şi există un risc real ca Stassie beată să-şi mărturisească sentimentele. Nu-mi scapă ironia că încurajez oamenii să comunice şi să împărtăşească, dar nu-i pot spune propriului iubit că-l iubesc.

Nathan duce berea la buze, înclinând uşor sticla, iar eu mă uit ca o ciudată la el. Probabil îmi simte privirea, pentru că se uită la mine cu sprânceana ridicată un pic, apoi se întoarce la film. Acum are părul mai lung şi la ceafă a început să i se onduleze. Este aşa de dră...

– De ce te uiţi la mine? mormăie el, trăgându-mă mai aproape.

Apropierea de el este mai ameţitoare decât vinul. Miroase grozav! Excepţional şi copleşitor de bine!

– Anastasia?

Oftez şi iau o gură de vin, prelungind tăcerea. Cum să spun ce-i în capul meu fără să par o obsedată? Sunt un pic obsedată, dar nu pot să-i spun.

– Eşti realmente frumuşel, Nathan. Uneori îmi este supergreu să mă concentrez, ştii asta? Tu îţi dai seama ce dificil este câteodată să te concentrezi la *orice* când tu eşti prin preajmă arătând frumos fără efort?

Face ochii mari văzându-mi confuzia, iar obrajii i se înroşesc un pic. Oh, Dumnezeule, cred că l-am stânjenit! Probabil ar trebui să mă simt mai stânjenită decât mă simt, dar este prea bine să văd cum sângele îi inundă obrajii şi evită contactul vizual, frecându-şi emoţionat barba.

– Oh, mormăie el, împletindu-şi degetele cu mâna mea liberă, ducând-o la buze. Şi tu la fel, Allen.

Se termină filmul şi schimbă canalul pe ştirile sportive, întinzându-se pe canapea, cu braţul pe spătar ca eu să mă cuibăresc lângă el. Simt fluturaşi în stomac când îl văd aşa de relaxat şi aşezat. Pare o avanpremieră a viitorului meu, cuibăriţi în faţa unui meci de hochei, bând vin într-o casă înconjurată de zăpadă.

– Ai vrea să te muţi înapoi în Colorado?

– Dumnezeule, nu!

– De ce-l urăşti pe tatăl tău aşa de mult? „Dumnezeule, sunt de neoprit în seara asta! Ce-i în neregulă cu mine?“ Îmi pare rău, nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu că mi-ai povestit ceva, doar că simt că-i mai mult de atât.

Întinde mâna şi-mi dă o şuviţă după ureche, oprindu-se pentru a-mi cuprinde obrazul.

– Poţi să mă întrebi orice, Stas. Nu sunt sigur că *ură* este cuvântul corect, îmi explică el. Mama a fost bolnavă mult timp înainte să moară, iar el a angajat toate asistentele astea private ca s-o îngrijească şi ca ea să se simtă cât mai confortabil, dar abia o vedea. S-a îngropat în muncă. Betty ne pregătea cina, el apărea să mănânce, apoi dispărea iarăşi. O urmărea pe Sasha pe pârtii, dar în afară de asta era ca o fantomă.

Îmi pun mâna peste a lui şi-l strâng. Ştiu deja că mama lui Nathan, Mila, a murit din cauza unei boli rare de sânge când el era în clasa a opta.

– Ca să scurtez povestea, o înşela pe soţia lui muribundă cu o instructoare de schi de 25 de ani de la staţiune.

Mi se face rău când îi aud cuvintele şi inima mi se frânge instantaneu pentru adolescentul Nate.

– Bănuiesc că începuse cu mult timp înainte de a se îmbolnăvi ea. Apoi, câţiva ani mai târziu, Robbie a avut accidentul la staţiune. Facturile medicale au fost astronomice. Familia Hamlet are bani, asigurare bună, dar tata nu i-a ajutat, chiar dacă pentru asta e asigurarea companiei.

Ştiam deja că Robbie se rănise într-un accident la schi, dar niciodată nu m-am gândit că ar fi putut să fie aici. Cum treci peste asta ca adolescent?

– Era convins că îl vor da în judecată şi va da faliment; se purta aşa de ciudat! Şi-a băgat capul în nisip săptămâni întregi, până când domnul H. n-a avut de ales şi a implicat un avocat, lucru pe care nu l-a vrut niciodată. Familia Hamlet a iubit-o pe mama, iar ei mereu m-au tratat ca pe copilul lor.

– Ce îngrozitor! şoptesc eu, strângându-l mai tare de mână.

– Nu o să-l iert pentru lucrurile alea. Cred că acum se simte vinovat după toţi aceşti ani. Probabil ţi-am spus deja că tata deţine casa noastră din Maple Hills – a cumpărat-o la sfârşitul primului an. A plătit ca garajul să fie transformat în cameră pentru Robbie. Cu baie accesibilă pentru scaunul cu rotile şi toate chestiile de care are nevoie. A fost ciudat, ne chinuiam să găsim un loc potrivit ca să locuim şi brusc m-a sunat să-mi spună că a cumpărat o casă pe Maple Avenue şi că va fi renovată până când vom începe anul doi.

– Îmi pare rău, Nathan. Asta-i... greu.

Îmi oferă zâmbetul meu preferat şi mă trage spre corpul lui cald, strângându-mă în braţe şi sărutându-mă pe frunte.

– Este în regulă, sunt oameni cărora le este mai rău decât îmi e mie. Nu sunt aşa de ignorant încât să nu cred că sunt privilegiat – asta-i definiţia problemelor din lumea civilizată. Dar m-a învăţat

ce să nu fac ca tată... Deci copiii noştri o să fie bine. Stai, nu, stai, n-a ieşit cum trebuie! Oh, Dumnezeule!

Acum este rândul meu să mă înroşesc. A încremenit sub mine şi nici unul din noi nu spune nimic. Cum naiba să răspunzi la asta? Stassie beată din cauza vinului nu-i persoana care să poarte conversaţia asta, pentru că, din cine ştie ce motiv, ce-i în capul meu nu-mi iese şi pe gură.

– Vreau să adopt.

Se agaţă de mine un pic mai tare.

– Mi se pare în regulă.

– Mereu am vrut să fac asta. Dar mi-aş distruge complet vaginul dacă ţi-aş naşte un copil cu fundul mare. Adică mi l-ar distruge complet.

– Am înţeles.

Încă sunt pe jumătate adormită când mă rostogolesc şi pun mâna pe partea lui Nathan de pat, găsind o bucată de hârtie în locul lui.

Am o treabă strict secretă, dar nu stau mult.
Bagă-ţi nasul fără griji.

N.

P.S. Ţi-am făcut un smoothie, este în frigider.

Pot să fac atâtea lucruri, încât nu ştiu ce să fac mai întâi. Încep cu smoothie-ul, stând în noul meu loc preferat, privind afară, la locul din spatele casei. Pare ceva dintr-o felicitare de Crăciun, aşa de frumos este. Nu pare real.

Îmi ia zece secunde să-mi dau seama ce vreau să fac. Mă grăbesc să-mi găsesc patinele şi haina şi ies pe uşă spre noul meu patinoar preferat.

Nici măcar nu dansez, doar mă bucur de privelişte. Şi zăresc o căprioară care se uită la mine de la distanţă din pădure. După ce am fost răsfăţată trăindu-mi toată viaţa în Washington, locuitul în L.A. în ultimii ani n-a fost grozav.

Cel mai apropiat lucru de viața sălbatică din Maple Hills este șirul de fraternități.

Căprioara merge pe pământul înghețat, alergând printre copaci, așa că mă apropii mai mult. Am uitat să-l întreb pe Nathan unde duce această parte a lacului, dar pare dintr-un film felul în care de crengile lăsate ale copacilor atârnă mici picături înghețate.

Căprioara încă se uită la mine printre copaci în vreme ce eu mă apropii de marginea pădurii, dar apoi îmi sună telefonul și căprioara o ia la goană. Îmi dau mănușa jos și duc telefonul la ureche, neimpresionată.

– Alo?

– Bună, unde ești? întreabă Nate. Tocmai m-am întors și nu te găsesc.

– Încerc să mă împrietenesc cu o căprioară, dar apelul tău a speriat-o, mormăi eu, privind copacii.

– O căprioară? Unde ești?

– Patinez la marginea pădurii. Urma să am un moment de Albă-ca-Zăpada și tot restul.

– Anastasia, nu-i sig...

Dar nu mai aud ce are de zis.

Pentru că gheața mi se sparge sub picioare și apa îmi paralizează tot corpul în clipa în care capul îmi intră sub apă.

CAPITOLUL 38

NATHAN

N-am vrut niciodată să mă lupt ca să-mi fac loc într-un magazin în Ajunul Crăciunului, dar uite-mă aici!

Sunt înconjurat de bărbaţi panicaţi, arătând frenetic oriunde te-ai uita, cumpărând, evident, lucruri pe care ar fi trebuit să le cumpere cu săptămâni înainte.

Am comandat pentru Stassie cel mai important cadou ca să fie livrat acasă, aşa că n-a trebuit să încerc să călătoresc cu el, dar curierul a ajuns când Sasha nu era acasă şi tata a respins livrarea, spunând că era o greşeală.

Aşa că de două săptămâni mă cert cu diferite companii, dar aseară mi-au trimis în sfârşit un e-mail ca să-mi spună că pot ridica pachetul de la magazin, aşa că m-am târât până aici fără tragere de inimă.

Ştiu că o s-o ia razna gândindu-se cât costă un iPad, dar m-am gândit bine. Şi nu se poate supăra dacă m-am gândit bine, nu?

Face terapie prin apeluri video pentru că doctorul ei este în Washington, dar pentru că n-are tabletă, trebuie să o împrumute pe a Lolei. Nu pot să i-o împrumut mereu pe a mea, pentru că o folosesc ca să iau notiţe la cursuri şi am tot orarul în ea.

Asta mă duce la al doilea bonus: o agendă digitală. Ştiu deja că agenda ei a evoluat la o diagramă cu autocolante, dar simt că e momentul să evolueze din nou. Ba nu, *sunt convins* că, dacă şi-ar

putea schimba planurile mai ușor – cum ar putea cu un iPad –, ar fi mai flexibilă cu ea însăși.

Este o chestie psihologică, dar după ce nu se va mai stresa cu asta și o va folosi, va fi un cadou de care poate beneficia.

Îi înțeleg îngrijorarea. Veniturile noastre disponibile nu sunt la fel, nici măcar pe departe. O dată mi-a zis că nu poate să nu se ducă la muncă pentru că *n-avem toți fonduri fiduciare* și are dreptate. Nu mă aștept să-mi cumpere ceva scump. Nu mă aștept ca ea să-mi cumpere nimic, pentru că este mai mult decât suficient că se află aici.

A întristat-o ideea că puteam să fiu singur de Crăciun. Am o iubită care plânge din cauza nefericirii mele ipotetice. Cum poate să fie real? Cred că ține mult la mine sau așa cred eu. Oricum, mâine o să-i spun că sunt îndrăgostit de ea. Crăciunul mi se pare momentul potrivit pentru a-ți exprima sentimentele, nu-i așa?

Nu-i așa?

Drumul înapoi spre casă mi se pare prea lung. Nu este aglomerat, doar sunt nerăbdător și abia aștept să ajung înapoi la iubita mea. Mă întreb cât a umblat prin casă cât am fost plecat. Mă aștept să o găsesc în camera de zi cu o colecție de lucruri pentru care vrea o explicație când mă întorc. Știu că este disperată să vadă niște poze cu mine bebeluș sau măcar vreo dovadă că am fost cândva copil, pentru că în casă nu sunt poze cu mine.

Din fericire, nu este prin preajmă când în sfârșit intru pe ușă, ceea ce-mi oferă ocazia să ascund punga sub pat, ca să o pot împacheta mai târziu.

Umblu prin restul casei, așteptând să o aud, dar în fiecare loc unde o caut nu e. Până la urmă îmi pierd răbdarea, scot telefonul și apăs pe numele ei.

– Alo? gâfâie ea.

– Bună, unde ești? întreb eu, încercând să aud un răspuns peste vântul care șuieră. Tocmai m-am întors și nu te găsesc.

– Încerc să mă împrietenesc cu o căprioară, dar apelul tău a speriat-o, mormăie ea încet.

– O căprioară? Unde ești?

– Patinez la marginea pădurii, zice ea, iar inima îmi cade în stomac. Urma să am un moment de Albă-ca-Zăpada și tot restul.

Mi se face rău și mă grăbesc spre spatele casei, luând-o spre lac cât de repede mă poate duce corpul.

– Anastasia, nu-i sigur! Ai grijă cum pleci de acolo!

Dar nu cred că mă aude, pentru că telefonul ei moare și aud un țipăt înfiorător în depărtare.

Se spune că, atunci când se întâmplă ceva traumatizant, timpul se oprește în loc, dar nu sunt de acord.

Simt cum zboară fiecare secundă în timp ce ghetele mele strivesc zăpada. Prin cap par să-mi treacă toate gândurile în același timp și nu mă pot concentra în acest haos.

Este puternică, este așa de puternică și știe să înoate; am văzut-o înotând. Când mă apropii de lac, atenția îmi este atrasă de lumina colacului de salvare portocaliu. Mama l-a pus pe tata să-l instaleze când a început să meargă Sasha; era îngrozită că, având atâta apă în apropiere, se va întâmpla un accident. Îl trag de la locul lui și continui să merg spre pădure.

Nici măcar nu pot să spun cât timp a trecut de când i-am auzit țipătul.

Colacul îmi saltă pe șolduri și alerg mai repede decât am alergat vreodată, aburii respirației întunecându-mi vederea, dar apoi o văd. O gaură mare în gheață, cu bucăți rupte plutind pe apă. Toate clipurile video, articolele, prezentările de siguranță – oricine cu un pic de rațiune – îți vor spune că nu alergi pe gheață subțire sau nesigură. Dar eu nu sunt nesigur, știu apa asta mai bine decât oricine, de asta știu că e în pericol.

Cad în genunchi unde știu că gheața se subțiază și mă târăsc spre gaură. Inima îmi bate așa de tare, că ar putea să-mi iasă din piept. Mă gândesc la un singur lucru: „Pentru Dumnezeu, te rog *să fii în viață!*".

Sunt la câțiva centimetri de locul unde s-a spart gheața când apa începe să facă valuri și îi apare capul, iar ochii ei îngroziți se uită în ai mei înainte să-i intre iar capul sub apă. Intră în panică.

Şi eu sunt panicat când întind braţul spre apă, căutând orice parte din ea de care să mă pot agăţa.

Nimic.

Încerc să nu-mi las greutatea pe faţă când arunc colacul în apă, sperând că ea îl va găsi cumva. Să intru după ea nu-i cea mai inteligentă decizie – corpul meu ar putea suferi un şoc –, dar este singura idee pe care o am, aşa că să nu fiu îngreunat de haine este cel mai bun mod să supravieţuiesc.

Pentru amândoi este cel mai bun mod să supravieţuim.

Îmi dau haina jos când frânghia colacului începe să se mişte lângă mine. Mă rostogolesc, având grijă să nu se spargă gheaţa sub mine, şi exclam când îi văd mâna mică agăţată de marginea colacului, cu pielea albastră pe suprafaţa portocalie. Apare şi cealaltă mână şi-i văd creştetul, aşa că trag frânghia şi o văd cum apare pe margine.

– Stas, eşti bine? Poţi să spui ceva? Trebuie să te ţii, o să te trag afară, zic eu frenetic, cu vocea tremurând la fiecare silabă.

Nimic.

Mă dau înapoi, apropiindu-mă tot mai mult de o porţiune sigură, ignorând frigul ce pătrunde prin haine, trăgând bine de frânghie până când simt rezistenţa corpului ei pe margine. Gâfâi, înjur, aproape că îmi dau lacrimile, dar continui să trag şi într-un final, *într-un final,* corpul ei începe să alunece pe gheaţă. Continui până ce îi văd patinele şi ştiu că i-a ieşit tot corpul. Când suntem suficient de departe de pericol, mă ridic şi scot colacul de pe ea, rostogolind-o pe spate.

Are buzele albastre, trăsăturile delicate sunt mortal de palide, ochii strâns închişi.

– Anastasia? strig eu, lipindu-mi urechea de ea ca să văd dacă aud vreun murmur, o respiraţie, orice.

Nu respiră.

Corpul începe să mi se mişte singur, ridicându-i bărbia şi ciupind-o de nas, coborând gura peste a ei şi suflând până ce i se ridică pieptul. Trag de fermoarul hainei, dar este îngheţat, aşa că trag de el până ce-l rup, punându-mi mâinile unite pe sternul ei, apăsând ritmat, până ce vine iar momentul să suflu.

Pieptul i se ridică și îi coboară, apoi se ridică din nou și începe să scuipe apă, tușind și eliminând toată apa.

– Oh, Dumnezeule! Am crezut că te-am pierdut, șoptesc eu, luând-o în brațe.

Închide din nou ochii, dar respiră singură, ceea ce-mi oferă suficient timp să o acopăr cu haina pe care am dat-o jos mai devreme și alerg spre casă.

Urcând câte două trepte o dată, mă grăbesc spre baie, dorindu-mi mai mult decât orice să o opresc din tremuratul violent din brațele mele. Încă n-a zis nimic; n-am de ales, o pun pe marginea căzii ca să-i dau jos patinele. Mă asigur că-i stabilă, mă întorc spre duș și dau drumul la temperatura corectă.

– Nate, șoptește ea, cu buzele într-o nuanță un pic mai umană în comparație cu albastru.

– Sunt aici.

Încerc să o liniștesc, vrând cu disperare să nu-mi simtă emoția din voce. O bag sub apa caldă, concentrându-mă asupra trupului ei, tresărind când șuieră și începe să plângă.

– Știu că înțeapă. Îmi pare așa de rău, iubito!

Apa este călduță, dar pentru ea este ca și cum ar fi într-un cazan care fierbe.

Îi dau jos haina și hanoracul și îmi doresc mai mult decât orice să ne putem întoarce la ziua de ieri, când era amuzant să o dezbrac și să râdem.

Ridică lent brațele, permițându-mi să o scap de straturile de îmbrăcăminte.

– Te descurci așa de bine, Stas, așa de bine! Sunt așa de mândru de tine, o să fie bine. O să te încălzești și o să te duc la doctor. Ești bine.

Cresc un pic temperatura și mă las pe vine ca să-i dau jos pantalonii și șosetele până ce este goală sub duș, cu pielea înghețată sub mâinile mele.

Adrenalina scade și începe să perceapă ce s-a întâmplat, stând în fața mea și plângând. Mă dezbrac și eu la piele și intru lângă ea, trăgându-i corpul spre mine, crescând un pic temperatura, apoi încercând să o alin în timp ce plânge.

Își înalță capul, iar privirea ei se întâlnește cu a mea pentru prima dată. Ochii îi sunt plini de lacrimi, dar teama de mai devreme a dispărut, fiind înlocuită de confuzie.

– Am crezut că o să mor.

Nu-mi pot opri lacrimile din ochi, pentru că și eu am crezut că avea să moară.

Îmi lipesc delicat buzele de ale ei, sprijinindu-mi fruntea de creștetul ei când ne desprindem buzele.

– Am promis că niciodată nu o să te scap și nu o să te las să te înec, Anastasia. Mereu voi fi acolo ca să te salvez.

Îmi strânge talia și respiră cu greutate, în vreme ce eu mai ridic un pic temperatura apei. Culoarea îi revine în obraji și lacrimile i se opresc. Își mușcă buza în timp ce eu îi șterg ochii.

– Te iubesc, Nathan. Își drege vocea de câteva ori, încercând să scape de sunetul răgușit, grav. Și ăsta nu-i un răspuns provocat de traumă. M-am îndrăgostit de tine și la asta mă gândeam când am căzut în gaura din gheață. Că te cunosc de așa de mult timp și nici măcar nu ți-am spus. Că o să mor și tu nu o să știi, iar din cauza asta eram supărată pe mine. Te iubesc și îmi pare rău că nu ți-am spus când mi-am dat seama.

A spus-o de trei ori, dar creierul meu încă n-a procesat asta.

– Și eu te iubesc, reușesc în sfârșit să o zic, bâlbâindu-mă. Sunt așa de îndrăgostit de tine, Anastasia!

Mă trezesc din coșmar cu o tresărire, privind frenetic în jur. Stassie a adormit repede, fiind conectată la mai multe aparate care îmi spun că e bine, că nu-i moartă, cum era în visul meu.

Nu mă așteptam să mă trezesc în spitalul Vail Health în dimineața de Crăciun, dar nici nu mă așteptam ca iubita mea să se înece, așa că o să trec peste excursia neașteptată la Urgențe.

Imediat ce n-am mai tremurat, am îmbrăcat-o cu cât de multe straturi putea să suporte corpul ei fragil și am băgat-o în mașină ca să o duc la spital.

Mă așteptam să se urle la mine că n-am chemat ambulanța, ceea ce ar fi trebuit să fac, dar îmi imaginez că s-au uitat o dată la fața mea stresată și s-au răzgândit.

Doctorul m-a felicitat că am încălzit-o în siguranță și a spus că totul era în regulă după ce a consultat-o.

Ea a auzit că totul era în regulă și a crezut că venise momentul să ne întoarcem acasă, fără să-și dea seama că nici personalul medical, nici eu nu urma să o lăsăm să plece nicăieri. De ieri n-am plecat de lângă ea; chiar am apelat la card pentru ca spitalul să accepte să se mai aducă un pat în rezerva ei ca să nu trebuiască să plec.

Patul este în continuare neatins, pentru că, imediat ce am rămas singuri, m-am urcat lângă Stas. Când a intrat asistenta ca să-i verifice semnele vitale, m-am prefăcut că dormeam ca să nu-mi zică să ies.

– Crăciun fericit! șoptește Stassie.

– Bună dimineața, iubito, zic eu, sărutând-o pe tâmplă. Cum te simți?

– Ca și cum n-am nevoie să fiu atașată la o perfuzie și aș prefera să fiu acasă cu tine în salopetele noastre. Își înfige jucăuș degetele în coastele mele. Mă simt bine, Nathan, serios! Este Crăciunul, putem să plecăm, te rog?

– Nu până ce nu te vede doctorul.

– M-a văzut. Sunt imaginea sănătății, hai să mergem!

Ochii mei zboară spre perfuzia de la mâna ei.

– Oh, da! Chiar ești.

– Măcar nu sunt moartă. Chicotește când îmi vede fața șocată. Prea repede?

– Mereu va fi prea repede.

CAPITOLUL 39

ANASTASIA

Săptămâna trecută a fost întruchiparea calmului după furtună.

După discuția cu Nate din dimineața de Crăciun despre starea sănătății mele, și-a petrecut degetele printre ale mele și mi-a dus mâna la buze.

– Taci din gură, Anastasia! Lasă-mă să am grijă de tine, te rog!

Patul de spital n-a fost la fel de confortabil precum cel imens și încălzit al lui Nathan și nu sunt obișnuită cu împunsături și înțepături. Toată lumea a fost foarte amabilă cu mine, fără să mă judece măcar o dată pentru decizia nesăbuită de a mă aventura pe un teren nesigur de una singură.

Ținând cont de circumstanțe, am fost epuizată fizic și mental, dar binedispusă. El l-a obligat practic pe medic să mă mai vadă o dată, în timp ce asistenta îmi scotea perfuzia.

– Protector, nu-i așa? a chicotit asistenta.

– Foarte protector, am încuviințat eu din cap. Dar pentru că-i pasă, așa că nu mă deranjează.

– Ah, iubire tânără!

Chiar și după cea mai traumatizantă zi și o noapte de somn prost, când s-a uitat peste biroul de unde lua hârtiile de externare, întregul meu corp a fremătat fericit la zâmbetul lui.

Drumul înapoi spre casă a fost tăcut, la radio se auzea George Michael, iar Nate bătea ritmul pe coapsa mea. Când ne-am oprit la un semafor, s-a uitat la mine.

– De ce zâmbeşti?

– Îţi aminteşti când ai cântat asta beat la duş? am zis eu, amintindu-mi de Nathan cântând *Last Christmas* din toţi rărunchii în urmă cu două săptămâni.

– Hei! Mă strânge de coapsă. Când vine dimineaţa, trebuie să uiţi de micile prostii făcute la beţie. Asta-i regula, Allen. S-a mai uitat o dată la mine, zâmbind larg. Te iubesc.

Pun mâna peste mâna care îmi încălzeşte coapsa.

– Şi eu te iubesc.

Ajungem acasă dimineaţa târziu, amândoi prea obosiţi ca să depunem vreun efort pentru Crăciun. Şi asta a cam devenit tema săptămânii. Uşurarea de a fi înapoi în patul lui Nate n-a durat cât am sperat şi m-a lovit realitatea seriozităţii întâmplării.

Punctul de pornire a fost să-mi sun părinţii de pe telefonul lui Nate. Mi-am dat seama că telefonul meu era pe fundul lacului, iar ei au încercat să mă sune ca să-mi ureze „Crăciun fericit". Mama şi tata s-au speriat îngrozitor şi a trebuit să-i conving să nu vină aici, spunându-le că sunt bine.

Coşmarurile sunt intense, dar când mă trezesc lac de transpiraţie, îngrozită, Nathan este mereu acolo pentru a mă adormi la loc. Dacă nu-i iese cu hocheiul, ar putea fi o asistentă grozavă. M-a dus în fiecare zi la spa-ul din staţiune, rezervându-mi tratament după tratament, asigurându-se că nu rămâne nici un centimetru din mine nerelaxat.

Chiar şi acum, o săptămână mai târziu, în casă e aprins fiecare şemineu pentru că el îşi face griji să nu mă îmbolnăvesc. Beneficiul este că el e deja un calorifer uman, aşa că aprinderea şemineurilor l-a obligat să se dezbrace până la boxeri ca să se răcorească.

Mă bucur de privelişte, iar obsesia de a-l urmări pe Nate plimbându-se mă ajută să fiu eu însămi.

– Nu te mai uita la fundul meu, strigă el din uşa frigiderului.

Capul aproape că i se odihneşte pe raft, prefăcându-se a căuta ceva de mâncare, dar, de fapt, cred că încearcă să se răcorească. Nu s-a gândit bine când a decis să transforme casa într-un cuptor,

dar nu m-a ascultat când i-am spus ca sunt bine, pe bune de data asta.

– Lacul este destul de rece dacă vrei să te răcorești! strig eu la el.

Ușa frigiderului se închide, iar el se întoarce spre mine, părând enervat. Fața lui enervată este simpatică. Ar trebui să fie înfricoșător botos și încruntat? Dacă așa face la meciuri, nu o să sperie pe nimeni.

– Nu-i amuzant!

Trecând pe sub arcada dintre bucătărie și camera de zi, se aruncă lângă mine pe canapea. Mă așez în poala lui, dându-i părul pe spate și sărutându-l ușor pe frunte.

– Hei, morocănosule! S-a terminat, bine? Sunt în siguranță. M-ai salvat și sunt perfect sănătoasă. Mă prăjesc de vie în căldura asta, dar sunt bine.

– Promiți?

– Promit! Vrei să deschidem cadourile de Crăciun? Probabil ar trebui s-o facem înainte să se termine anul.

Nici unul dintre noi nu s-a simțit în stare festivă, așa că toate cadourile noastre sunt încă în valiză.

– Credeam că mi-ai dat deja cadoul.

Îmi dau ochii peste cap și mă desprind de el.

– Că ai terminat în mine nu este un cadou de Crăciun, Nathan.

– Mă bucur când o fac.

Abia evită perna pe care o ridic și o arunc în direcția lui, mormăind că n-aș putea să joc rațele și vânătorii. Pufnesc cu mâinile în șolduri.

– Aduci, te rog, valiza cu cadouri? Trebuie să fac ceva sus.

Ignor privirea lui ciudată și alerg spre scări, urcându-le în viteză până ce ajung la ușa dormitorului lui, o deschid și caut prin dulap după punga pe care am ascuns-o când am ajuns aici.

Fac ce trebuie, iau un halat și mă grăbesc să ajung jos. A desfăcut toate cadourile și le-a făcut grămezi, așteptând răbdător lângă ele cu picioarele încrucișate.

– Ești gata?

Ne mișcăm la unison, desfăcând cadouri, înecându-ne într-o grămadă de daruri de la cei dragi până când rămân doar cele pe care ni le-am cumpărat unul celuilalt.

– Eu nu ți-am cumpărat multe, zic eu, dându-i punga. Începe cu cel cu panglica albastră. Este foarte greu să-ți cumpere cineva ceva, ți s-a mai zis asta vreodată?

Îmi dă și el o pungă și se apleacă peste mormanul de hârtie de cadouri ruptă, sărutându-mă ușor pe buze.

– Tu ești cel mai mare cadou pentru mine, Anastasia.

Deschid primul pachet și găsesc cele mai drăguțe două pijamale pe care le-am văzut vreodată.

– Ai zis că vrei ceva de purtat prin casă și n-am putut să aleg.

– Le ador, Nathan. Mulțumesc, zic eu trecându-mi degetele peste satin. E rândul tău.

Deschide cadoul și îi cad niște colanți în poală. Se uită la cei cu imprimeu leopard și zebră și ridică dintr-o sprânceană.

– Nici eu n-am putut să aleg…

Continuăm, desfăcând și râzând până când el își duce mâinile la spate.

– Am uitat de ăsta, așa că n-am avut timp să-l împachetez. Închide ochii și întinde ambele mâini.

– Dacă-i penisul tău, Nat…

– Taci din gură și fă-o, te rog, mormăie el, foindu-se. Fac cum îmi spune, întinzând ambele mâini, iar el pune ceva greu în palmele mele. Bine, deschide ochii!

Măresc ochii imediat când văd o cutie de iPad. El își roade nervos unghia degetului mare, mișcând din genunchi și uitându-se nerăbdător la mine. Nu știu ce să zic, așa că mă holbez la cadou.

– Ești supărată?

Clătinând din cap repede, mi se frânge vocea când vorbesc.

– Nu.

– Îți place? Este pentru terapie. Și are o aplicație grozavă pe care o să ți-o descarc. O agendă digitală, poți să-ți iei notițe la cursuri și…

– Nate, îl ador! Sunt doar șocată de cât ești de generos. Nu știu ce să zic, mulțumesc foarte mult. Mi-a cumpărat un iPad ca să pot vorbi mereu cu terapeutul meu. Cum poate fi real acest om? Serios, mulțumesc.

– Cu plăcere, iubito. Sunt așa de ușurat că-ți place, recunoaște el, oftând. Bine, ultimul cadou. Îl deschid.

Mă uit cum rupe hârtia de împachetat cadouri și scoate capacul unei cutii de cadou. Gura îi formează o linie dreaptă și se uită întrebător la mine.

– Este goală?

Mă ridic pe genunchi și desfac lent cordonul halatului pe care îl port până ce cade de pe umeri și se adună pe podeaua din spatele meu.

– Am cam trișat, este mai mult un cadou pentru mine, dar m-am gândit că o să-ți placă.

Tricoul Titans este cam mare pe mine și îmi acoperă coapsele. Ochii lui sunt aproape negri în timp ce mă măsoară cu privirea.

– Nici măcar nu ți-am arătat cea mai bună parte.

Mă întorc cu spatele la el și-mi ridic părul peste umăr.

– Hawkins, zice el cu o moliciune în voce pe care n-am mai auzit-o. Ți-ai pus numele meu pe tricou!

Mă aplec ca tricoul să mi se ridice pe fund, dezvăluind suficient ca el să intre în acțiune.

– Arăți al naibii de bine, Anastasia. Dumnezeule!

După o săptămână în care m-a tratat de parcă eram din sticlă, este o schimbare *foarte* binevenită să-i simt corpul împingându-se în al meu. Gura lui urcă pe gâtul meu și mâna îi alunecă sub tiv.

– Vreau să te am îmbrăcată așa, bine?

– Da, căpitane. Mâna lui îmi cuprinde fesele și mă inundă excitarea. Am o idee. Poți să te întinzi pe insula din bucătărie?

CAPITOLUL 40

NATHAN

În dimineața asta, când Anastasia a postat o poză motivațională spunând că „ziua este atât de bună pe cât ți-o faci tu", credeam că o să fie alt exemplu al iubitei mele morocănoase păcălind internetul cu pretinsa ei pozitivitate.

Dar se pare că este fericită de Anul Nou, iar acum stau întins gol pe insula din bucătărie, cu mâinile legate deasupra capului cu o fundă de cadou de Crăciun.

Ca să fiu total onest, nu sunt sigur cum am ajuns în poziția asta. Iubita mea este o vizionară creativă – pretinde ea –, așa că, atunci când mi-a spus să-mi dau jos boxerii și să mă întind pe blat, am făcut-o fără vreo ezitare.

Ce pot să zic? Sunt un om slab.

Mă îndoiesc că există vreun tip care să se oprească să-și pună întrebări când iubita lui îi poartă tricoul fără chiloți pe ea. Practic sunt din plastilină în mâinile ei foarte talentate, dar tiranice.

O aud umblând prin frigider.

– Stassie, ce faci?

– Răbdarea este o virtute, Hawkins, zice ea, lovind borcanele.

– Nu mă simt prea virtuos acum, Anastasia, mormăi eu, trăgând de fundă. Din contră chiar.

Picioarele ei pășesc încet pe gresie. Așază ce a ales într-un loc în care eu nu pot să văd, se urcă pe blat, apoi pe mine, încălecându-mi șoldurile. Nici măcar n-a făcut ceva, și mădularul erect

mi se sprijină pe căldura extremității coapselor ei. Se mișcă, gemând încet, iar ochii îi sclipesc când se uită la mine. Ochii ei trec peste corpul meu.

– Ești așa de atrăgător!

Stassie îmi spune mereu că sunt frumos, chiar și când abia m-am trezit. La început, m-a luat un pic prin surprindere. Nu sunt sigur ce a fost la început; în mintea mea se înrădăcinase ideea că eu ar fi trebuit să o complimentez pe ea – și credeți-mă că o fac, dar s-a dovedit că-mi place și mie să aud complimente.

Nu doar frumos; îmi spune că sunt bun și inteligent, printre multe alte lucruri. Este mult peste ce credeam eu vreodată că ar trebui să am într-o relație când o aud cum spune cât de mult mă place, cât de special sunt pentru ea.

Dar să o aud că-mi spune că sunt atrăgător după ce m-a legat, iar penisul tare mi se freacă între picioarele ei este alt nivel de „îmi iubesc prietena".

Se întinde spre zona unde nu văd și aud sunetul specific al unui capac deschis. Excitarea îmi vibrează în sânge când văd în mâna ei tubul de frișcă. Duce duza la gură, își dă ochii peste cap și-și pune pe limbă.

– Mm...

Îmi flexez șoldurile înainte, împingându-mă în umezeala ei. Ea coboară gura spre a mea și pe limbă i se simte dulceața de la frișcă.

Se așază, ia frișca, întinzându-mi-o imediat pe lungimea abdomenului. Înainte să apuc să mă plâng că-i rece, gura ei coboară și mă linge, zâmbindu-mi arogant când îmi simte erecția tresărind.

Șoldurile i se mișcă înainte și înapoi, penisul meu alunecând între faldurile ei. Îmi încordez mâinile în fundă și mișc nerăbdător corpul sub ea.

– Am nevoie să fiu în tine.

Ea plescăie și ridică alt borcan.

– Nu până ce nu mă implori, Hawkins.

Vreau să mă întorc, dar se aude alarma care-mi dă de înțeles că ușa de la intrare a fost deschisă.

– Nate? strigă Sasha, vocea ei răsunând tare prin casă.

Anastasia face ochii mari şi i se scurge instantaneu tot sângele de pe faţă.

– Ce naiba?

Trag de mâini până ce mă eliberez, apoi amândoi ne dăm jos pe podea şi-mi pun boxerii pe mine.

– Stai un minut, Sash! strig eu, punând-o pe Stassie în faţa mea.

Uşa de la bucătărie se deschide şi Sasha se uită frenetic de la unul la altul.

– Bleah! ţipă ea. Voi doi... ce scârbos! Nate, eu gătesc aici. Dumnezeule! Îşi încreţeşte nasul şi faţa i se schimonoseşte dezgustată. Întoarce capul în altă direcţie, cutremurându-se. Tu eşti Stassie. Te-aş îmbrăţişa, dar cred că ar fi ciudat pentru toată lumea.

Se foieşte nervoasă, cu capul lăsat, părul lung îi ascunde obrajii roz, dar încuviinţează din cap şi ridică mâna în semn de salut.

Nu voiam să se întâlnească aşa prima dată cele mai importante femei din viaţa mea.

– Ce naiba cauţi aici, Sasha? Trebuia să fii în St. Barts.

– Te-am sunat şi ţi-am trimis SMS-uri, idiotule. Nu ai răspuns. Pufneşte, încrucişându-şi braţele la piept, încă privind în altă parte. Vrei să te plictisesc cu detaliile celei mai recente trădări a tatălui nostru sau preferi să o las pe iubita ta să ia nişte pantaloni pe ea, ştii tu, înainte să aducă tata bagajele din maşină?

„Trădare?“

– Dă-mi cinci minute! Ne întoarcem imediat, promit eu, înghiontind-o pe Anastasia, jenată, spre scările care nu o vor duce direct în faţa tatei.

– Eşti aşa de bogat, încât ai două scări.

– Mă voi umili pentru tine şi voi cumpăra o casă cu un singur rând de scări. Asta o să te facă fericită? o tachinez eu, strângând-o de fund când ţopăie în faţă în timp ce urcăm scările. Îmi pare aşa de rău pentru asta, iubito! Nu-mi amintesc când m-am uitat ultima dată la telefon.

Ajungem în camera mea, iar ea îşi găseşte imediat chiloţii şi o pereche de blugi, legându-şi părul la spate într-o coadă.

Mă apropii pe la spate, cuprinzându-i talia și îngropându-mi capul în gâtul ei, inspirând mirosul de miere și de căpșune pe care îl iubesc.

Oftează și se lasă la pieptul meu, ridicând capul ca să mă sărute.

– Tatăl tău o să mă urască, nu-i așa?

Simt cum o cuprinde anxietatea – i se vede pe toată fața, în postura corpului, în disperarea sărutului.

– Anastasia, ascultă-mă! Nu trebuie să-ți faci griji legate de părerea acelui bărbat. Eu te iubesc și voi număra minutele până când te voi lua de lângă el.

– Deci ăsta-i un da, zice ea, desprinzându-se din îmbrățișarea mea.

Așteaptă pe pat și mă privește cum mă schimb în blugi și pulover. Urăsc că el este aici, că a reușit să ne distrugă bula. Mâine-seară urmează să ne întoarcem în Maple Hills și eram *așa* de aproape să avem o săptămână perfectă! Fără înecuri, fără certuri și fără părinți.

– Te schimbi? întreb eu, uitându-mă la tricoul ei.

– Tatăl tău s-a uitat vreodată la unul dintre meciurile tale? Când eu clatin din cap, ea încuviințează cunoscătoare. Atunci nu, nu mă schimb. Bine, hai să terminăm cu asta. Și, Nate, și eu te iubesc.

Când coborâm, intrând în camera de zi ținându-ne de mână, Sasha mănâncă chipsuri, uitându-se la televizor la *Minți criminale*.

– S-a dus la stațiune, zice ea, fără să-și ia ochii de la serial. Vrea să ne întâlnim acolo cu el într-o oră pentru prânz.

„Grozav!"

– Anastasia, ea este Sasha, sora mea mai mică, zic eu, încercând să fac situația mai puțin stânjenitoare. Sash, ea este iubita mea, Stassie.

În sfârșit, îi abat atenția de la televizor, dar regret imediat când ridică o sprânceană perfect sculptată.

– De ce te porți ca și cum nu ne-am cunoscut? V-am prins în bucătărie acum zece minute...

– Dumnezeule, Sasha, mă plâng eu, trecându-mi mâna prin păr. Nu se face asta. Poți să fii drăguță?

– Spune-le asta tubului de frișcă, borcanului de Nutella și sosului de căpșune de pe blat, zice ea pufnind.

Imediat ce înșiră lucrurile de pe blat, mă enervez și mai rău pentru că ne-a întrerupt.

– Și sunt drăguță. Bucură-te că am fost eu și nu tata! Întoarce capul spre Stassie. Sunt drăguță, promit! Nu te judec decât pentru că te vezi cu îngrozitorul meu frate.

Mă arunc pe canapea vizavi de Sasha, iar Anastasia rămâne enjenată pe loc. Arăt locul de lângă mine, iar ea se așază; dar entuziasmul ei se stinge; nu se simte confortabil. *Urăsc* faptul că se simte inconfortabil după ce ne-a fost așa de bine aici.

– De ce te-ai întors? Credeam că trebuia să vă întoarceți poimâine. De asta zborurile noastre sunt mâine.

– Minunat, mormăie, dând televizorul mai încet și încrucișându-și picioarele. Nu a fost o vacanță, ci un loc retras pentru refacerea corpului, ca „să mă facă mai puternică" și, nu știu, niște tâmpenii despre a fi un sportiv mai bun. Am petrecut în total o oră pe plajă. Ieri i-am zis că, dacă nu mă aduce acasă, nu mai schiez vreodată, așa că a rezervat următoarele zboruri.

Îmi doresc să mă pot preface că sunt surprins de dragul ei; dar nu sunt; de fapt, este exact genul de rahat pe care l-aș fi ghicit dacă n-aș fi fost așa de ocupat în ultima vreme. Dar am crezut ca un prost că ar fi putut să-mi asculte sugestia.

Tatăl meu are mereu propriile obiective. După-amiaza asta este alt complot – de ce ai cunoaște pe cineva pentru prima dată într-un loc public când persoana este deja la tine acasă?

– În ce stare este?

– Ca de obicei. De parcă i-a băgat cineva un băț foarte mare în fund și nu poate să scape de el. Îi zâmbește lui Stassie aproape amenințător. Ai vreo experiență cu părinții autoritari?

Ea râde pentru prima dată de când a ajuns Sash acasă.

– Scuze, părinții mei sunt foarte drăguți.

Sasha își schimbă atitudinea și o întreabă pe Stas despre toate lucrurile din viața ei, iar spre meritul ei, Stas este foarte sinceră.

Când ajungem la staţiune, fetele sunt cele mai bune prietene. E de ajutor faptul că au un interes comun; acum, poate credeţi că interesul comun este că sunt minuni sportive, dar nu, interesul comun este să se ia de mine ca să se distreze.

Nu apuc să o vad pe Sasha suficient fără tata. Şi mi-e aşa de dor de ea! Mi-e dor de cum este ea când el nu-i prin preajmă. Aproape că îmi pare rău pentru Anastasia pentru că persoana cu care tocmai s-a împrietenit este pe cale să dispară în secunda în care tata se va aşeza la masă. Sper că înţelege şi că-şi va da seama că nu-i ceva personal.

– Eşti bine? o întreb încet pe Anastasia, uitându-mă la mâinile noastre unite, unde ea mă ţine foarte strâns de degete.

Şeful de sală ne conduce la masa preferată a tatei şi ne oferă meniurile. Deloc surprinzător, a întârziat la un prânz organizat de el.

– Eu vreau un pahar de Dom Pérignon, te rog, zice Sasha, uitându-se nepăsătoare peste meniu.

Omul se uită panicat la mine, ştiind evident cine suntem şi nefiind sigur care e răspunsul corect. Îl scutesc de suferinţă, luând meniul din mâinile Sashei şi dându-i una peste cap cu el.

– Are 16 ani. Dă-i o cutie cu suc sau ceva!

– Adu-i apă, se aude o voce groasă şi familiară. Bună, Nathaniel, zice cu răceală. Şi pe cine avem aici?

CAPITOLUL 41

ANASTASIA

Cum mă cheamă?

De ce nu-mi pot aminti blestematul meu nume?

Ian Hawkins stă lângă mine de parcă ar fi Darth Vader, cu mâna întinsă, pregătit să mă cunoască, iar eu nu-mi amintesc numele meu. Nate mă strânge de genunchi – ar trebui să fie o alinare, dar îmi aminteşte că nu vorbesc când ar trebui să o fac.

– Ea este Anastasia Allen, iubita mea. Stas, acesta este tatăl meu, Ian Hawkins, zice calm Nate, mişcându-şi mâna pentru a o cuprinde pe a mea.

Tatăl lui Nate arată cum mi-am imaginat eu că va arăta Nate peste treizeci de ani. Este înalt, cu maxilarul dur, părul brunet şi ochii mari căprui. Dacă n-ar fi noul meu duşman de moarte, chiar aş putea să recunosc că-i foarte chipeş, dar la dracu' cu asta!

– Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, domnule Hawkins, reuşesc eu să spun cu cel mai fals zâmbet din lume, strângându-i mâna de parcă am fi politicieni sau ceva de genul ăsta.

Se aşază fix în faţa mea şi abia aştept să-mi petrec acest prânz având un contact vizual stânjenitor cu el.

Deşi acum este mai deranjat de hainele Sashei.

– N-ai vrut să te schimbi de hainele cu care ai fost în avion?

Nu-ţi dai seama că a călătorit 15 ore; hainele lui sunt imaculate, părul e aranjat perfect. Dar după acea singură frază şi acel

mărăit în direcția fetei lui adolescente, știu tot ce trebuie să știu despre Ian Hawkins.

Postura ei se schimbă – se retrage și își coboară bărbia. „Nu pot să mă uit la asta."

– Arăți confortabil, Sasha. Îmi doresc să-mi fi luat și eu pantalonii de trening, zic eu cât pot de veselă.

Este suficient să-i atrag din nou atenția. Ochii lui se întâlnesc cu ai mei și nu-mi feresc privirea, oricât aș vrea. Simt că tocmai l-am invitat să-și etaleze criticile și judecățile. Îl văd cum mă măsoară, este clar după felul în care ochii i se desprind de ai mei pentru a-mi scana fața, coborându-i pentru a observa cu ce sunt îmbrăcată. Privirea i se ridică.

– Spune-mi despre tine, Anastasia!

– Ce ați vrea să știți, domnule Hawkins?

– Ian este în regulă, nu-i nevoie de formalitate. Judecând după felul în care îți strânge mâna fiul meu, aș specula că e destul de atașat de tine, zice el cu un chicotit neamuzat. Pentru început, ce-ar fi să-mi spui de unde ești?

– Seattle, Washington. Locuiesc de câțiva ani în Maple Hills pentru studii.

La masă apar băuturile; personalul lucrează eficient și în tăcere în prezența șefului lor. Nate nu-și ia ochii de la tatăl lui – cred că-i este teamă să-și ia ochii de la el, dar mormăie un „Mulțumesc", luându-și Sprite-ul cu mâna care nu o strivește pe a mea.

– Cu plăcere, Nate, zice o voce gretos de dulce.

Ridicăm amândoi privirea în același timp, descoperind o frumoasă blondă care pune o carafă cu apă în fața lui Ian.

Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că este de vârsta noastră – are ochi verzi frumoși și un zâmbet fermecător. Se uită la el cu familiaritate, cu *ceva* care mă irită. Simt în stomac o senzație incomodă și mi se taie respirația când îmi dau seama că este gelozie.

– Nu știam că ești în oraș, continuă ea, ignorând complet că exist. Ar fi trebuit să spui.

Degetele lui se relaxează, iar inima mi se prăbușește când el îmi dă drumul la mână, dar în schimb se întinde spre mine și-mi

dă părul după ureche, punându-şi mâna pe spătarul scaunului meu, gâdilându-mi umărul cu degetul.

– Tu ai cerut fără gheaţă, nu-i aşa? întreabă el, arătând spre băutura pusă în faţa mea.

Mă concentrez asupra cuburilor de gheaţă plutitoare şi a condensului ce alunecă pe lateralul paharului în loc să mă uit la femeia cu care Nathan clar s-a culcat cândva.

Trebuie să încetez, este inutil. Nu mă simt aşa când suntem în Maple Hills. Acolo nu mă deranjează cine a fost în patul lui, dar aici, în faţa tatălui şi a surorii lui, simt junghiul fierbinte al geloziei cum mi se strecoară prin corp.

– Poftim? Da, dar nu contează.

Ridică băutura şi i-o dă fetei.

– Nu a vrut gheaţă.

Tonul lui este tăios, mult mai tăios decât l-am auzit vreodată, şi mi se pare ciudat să-l văd aşa.

Fata pare luată prin surprindere când ia paharul din mâna lui fără să se uite la mine, dar reuşind să se uite la Sasha, care încearcă să-şi ascundă râsetul sub dosul mâinii. Trece prea mult timp fără să spună nimeni nimic.

– Asta-i tot, Ashley, zice Ian, plictisit de această situaţie ciudată. Adu-i Anastasiei o băutură fără gheaţă cum a cerut şi spune-i lui Mark că suntem pregătiţi să comandăm de mâncare.

Tonul lui tăios o scoate din visare.

– Da, domnule.

– Şi, Ashley…

– Da, domnule Hawkins? răspunde ea repede, întorcându-se cu faţa spre el.

– Anastasia face parte din familie şi este o invitată. O să mă prefac că ai avut amabilitatea să te uiţi la ea şi să-ţi ceri scuze pentru greşeală, cum ai face cu oricare alt client. Să nu se mai întâmple, altfel o să începi anul căutându-ţi de lucru.

Am nevoie de toţi muşchii capului ca să nu rămân cu gura căscată. Nathan se foieşte pe scaun, prinzându-mi iar mâna într-a lui. Ian îşi toarnă un pahar cu apă şi ia o gură.

– Unde rămăsesem? La şcoală. Ce studiezi?

Îi spun că studiez managementul afacerilor, că sunt copil singur la părinți, că am deja 21 de ani, pentru că am început școala un an mai târziu după ce am fost adoptată la cinci ani, iar el, spre meritul lui, încuviințează din cap în momentele potrivite și pune întrebări ulterioare.

Sosește noua mea băutură. Nate și Sasha stau tăcuți, probabil recunoscători că atenția nu-i îndreptată asupra lor. Am parte de o mică pauză când ni se ia comanda de mâncare. Nate se apleacă, sărutându-mă pe tâmplă.

– Ce-ți iei? Vocea lui este șoptită. Sunt așa de mândru de tine, iubito! Te descurci așa de bine.

Nu apuc să-i răspund, pentru că Sasha încearcă să comande un burger de pui cu cartofi prăjiți, dar tatăl ei spune nu.

– O să ia salata cu pui și caju. Sosul separat.

– Dar tată, vreau…

– Nu, Sasha.

Detest asta și mă apasă toate gândurile critice la adresa părinților mei, mă strivește vinovăția pentru că ei nu m-au făcut niciodată să mă simt așa de prost cum mă simt privind doar interacțiunea dintre el și Sasha. Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

– Nu o să vină sfârșitul lumii dacă mănâncă un burger.

Pentru prima dată de când ne-am așezat aici, văd o urmă de emoție pe fața lui permanent indiferentă. Ridică din sprâncene, își încrețește buzele și brusc nu mai seamănă deloc cu Nathan. Nu are ochii blânzi ai lui Nathan sau zâmbetul poznaș care îi însoțește sprâncenele ridicate a surprindere.

– Nu că ar avea legătură cu tine, dar Sasha are o competiție care se apropie. Trebuie să respecte planul de alimentație.

– Și eu am, dar un burger nu o va deturna de la cariera ei. Dacă vrea un burger, ar trebui să ia unul. Eu îmi iau un burger, răspund.

Nu știu de ce fac asta, de ce ațât un om care vreau să mă placă, chiar dacă eu nu-l plac. Nu mă pot abține. Vreau să o protejez de toate gândurile care o vor afecta când va veni vorba de mâncare mult timp după ce el nu-i va mai alege mesele.

Nici măcar nu vreau burgerul ăla. Voiam să comand salată.

Nate îmi strânge genunchiul, un semn de alianță.

– Mark, poți să ne aduci trei burgeri de pui. Fără salată.

Mark se uită la Ian, care pune meniul la loc pe masă și încuviințează scurt din cap. Când Mark o ia înapoi spre bucătărie, scoțând un oftat sonor de ușurare, simt imediat greutatea a ceea ce tocmai am făcut. Sasha se uită la pahar, rozând pielea de pe degetul mare.

– Nu apreciez insolența ta în fața angajaților mei, zice Ian categoric.

– Tată, intervine Nathan.

– Vorbesc cu amândoi, zice el. Poate că te-ai bucurat de momentele în care te-ai prefăcut că ești la conducere, dar cât mâncați în restaurantul *meu* și dormiți sub acoperișul *meu*, mă veți respecta.

Corpul lui Nate se încordează și simt cum fierbe tensiunea, dar înainte să avanseze vorbește Sasha:

– Tu faci patinaj artistic, nu? Ăsta-i sportul tău, Stassie?

Și e suficient ca să-i atragă atenția lui Ian, așa că o luăm de la început.

Dormitorul lui Nathan pare singurul loc sigur din casă acum.

Cred că prânzul ar fi putut să fie mai rău, dar clar ar fi putut fi mai bun. Nathan crede că a decurs bine, ceea ce mie mi se pare ciudat și mă face să mă gândesc serios cât de rău pot decurge lucrurile dacă ăsta a fost un exemplu bun.

În seara asta, tatăl lui Nate dă o mare petrecere de Anul Nou, care se organizează la stațiune în fiecare an pentru oaspeții care își petrec sărbătorile acolo, și *se așteaptă să fim prezenți.*

În timp ce Nate a ațipit pe pântecul meu, nu mă pot abține să nu mă gândesc la Mila Hawkins, mama lui Nate și a Sashei. Cât de minunată trebuie să fi fost ca să fi făcut doi copii ca ei cu un astfel de soț?

Îmi amintesc că în urmă cu multe săptămâni – înainte să-mi dau seama că n-aveam nici o șansă decât să mă îndrăgostesc până peste cap de acest bărbat – mi-a povestit că așa l-a crescut mama

lui. Să ofere totul și să se implice cu totul. Nate zice că ea m-ar fi plăcut – și pe Lola ar fi plăcut-o – pentru că-i plăceau femeile încăpățânate și hotărâte.

Așa o creștea pe Sasha înainte să moară. Văd părți din asta când tatăl ei nu este prin preajmă și-mi doresc să existe o cale să o luăm pe Sash cu noi în L.A.

– Uneori, gândurile tale sunt foarte zgomotoase, mormăie Nate din poala mea. Își înalță capul, cu ochii somnoroși și obrajii roz. La ce te gândești?

– La petrecere, mint eu.

– Nu mergem. Este o petrecere pretențioasă și nu o să-ți placă, zice el, presărând sărutări în jurul buricului meu. Camera asta oricum are cea mai bună priveliște spre artificii.

– Prietena ta probabil că ar scuipa în băutura mea.

Oftează apăsat, sprijinindu-și capul pe pielea mea înainte de a mă privi cu o expresie tristă.

– Îmi doresc să nu fi fost nimeni înainte de tine, dar nu pot să schimb trecutul. Pot să-ți promit că nu va fi nimeni după tine. Dar n-a fost niciodată prietena mea. Eram copii. Am făcut liceul împreună, ne-am tras-o de câteva ori când veneam acasă de sărbători.

– Glumesc, serios. Îmi pare rău, nu știu de ce sunt geloasă. Jur că în mod normal nu mă simt așa și nu-mi pasă ce ai făcut înainte de mine, garantez. Nici măcar nu mă gândesc la sex, ci la faptul că ea se potrivește cu versiunea ta de aici. Cel care poartă ghete de zăpadă și joacă hochei pe lac în curtea din spate. Ești așa de relaxat aici, iar eu am provocat cea mai stresantă situație și doar...

– Anastasia, zice el încet, întrerupându-mă. Sunt relaxat pentru că ești aici. Este prima dată după ani întregi când mă bucur că sunt aici, și asta doar pentru că tu ești cu mine. Nu există o versiune a mea care să fie mai bună fără tine lângă mine.

– Mă gândeam la părinții tăi, recunosc cu reticență. Cât de bună a fost mama ta dacă tu ești așa cum ești!

Se ridică până ce suntem față în față și-și freacă nasul de al meu.

– Era cea mai bună. Nu semăn deloc cu el, Stas. Jur că mă voi purta frumos cu tine! Nu va trebui să-ți faci griji niciodată.

Seriozitatea de pe fața lui îmi atinge inima și mi se pare absurdă ideea că Nathan ar putea fi pus în aceeași oală cu tatăl lui.

– Știu, Nate. Știu și nu mă îndoiesc de tine nici măcar o secundă. Sunt foarte norocoasă și nu iau asta ca și cum mi s-ar cuveni.

Gurile noastre se întâlnesc, delicat la început, apoi mai intens, mai urgent în timp ce eu îmi bag degetele în părul lui și-l las să-și cuibărească trupul între picioarele mele. Din el curge iubirea, fiecare atingere este delicată și grijulie, fiecare privire și gest special sunt pentru mine, pentru noi. Și când intră în mine, făcându-mă să mă zvârcolesc sub el, îmi șoptește la ureche ce mult mă iubește, ce perfectă sunt pentru el, că el este cel norocos.

Pierd numărătoarea și nu mai știu de câte ori se strânge corpul meu în jurul lui, de câte ori îmi îngrop fața în pieptul lui, în gâtul lui, pe perna lui, de câte ori trebuie să mă opresc din a-i țipa numele. Își înfige degetele adânc în pielea șoldurilor mele, ghidându-mă în timp ce el se îngroapă adânc în mine, iar eu îl simt până în oase. Pieptul îi gâfâie, stomacul i se flexează, îi simt cu buzele pulsul puternic de la gât.

Și când se varsă înăuntrul meu, se agață de mine așa puternic, încât nu sunt sigură cum putem să mai fim doi oameni separați vreodată.

CAPITOLUL 42

NATHAN

O las pe Stassie să joace tetris cu valizele noastre și mă duc în bucătărie să-i aduc ceva de băut, disperat să nu-i stau în cale ca să nu-mi ceară să o ajut.

Deschid ușa și, în mod ciudat, singura persoană peste care nu mă aștept să dau este tatăl meu. Pare o prostie să spui că dai peste cineva în propria casă, dar el nu-i niciodată acasă.

Bănuiesc că nu m-a observat, fiind prea adâncit în ce citește, dar apoi vorbește:

– La ce oră plecați?

– În câteva ore.

– Îmi place de ea. Are voință. Asta-i bine. O să-i trebuiască dacă vrea să reușească. O iubești?

– Da.

Încuviințează din cap și se uită în sfârșit la mine, unindu-și mâinile și sprijinindu-și bărbia pe ele.

– Îmi amintește de mama ta când am cunoscut-o. Îndrăzneață, frumoasă, nu-i era teamă de nimic. O dată, i-a zis bunicului tău că este un misogin încăpățânat. Zâmbește și, pentru prima dată după mult timp, pare un zâmbet autentic. I-a zis-o în față. Aproape că m-am înecat cu băutura, am fost jenat, iar când ne-am certat pe tema asta, m-a provocat să-i dovedesc că nu este un misogin încăpățânat.

Mă sprijin de blatul de lucru, oferindu-i toată atenția mea, dornic să aud ce zice despre mama.

– Nu știam asta.

– Evident că n-am putut. Bunicul tău a fost un nemernic – zic asta în lipsa unui apelativ mai bun pentru el. Era foarte dur, iar mamei tale nu i-a plăcut asta. Cred că a fost singura persoană care l-a înfruntat vreodată în toată viața lui. Cel puțin, a fost singura persoană care m-a apărat. Ridică ziarul pe care îl citea și cred că s-a terminat conversația, dar îl lasă iarăși jos, oftând. Anastasia te iubește, măcar asta-i clar. O femeie ca ea, una ca mama ta... va fi extrem de loială și protectoare. Ești norocos.

– Dacă mama era așa de grozavă, de ce ai făcut-o?

Nu trebuie să detaliez ce a făcut. Știe la ce mă refer, chiar dacă n-am rostit cuvintele.

– Oamenii greșesc, Nate.

– Unele greșeli sunt de neiertat.

Încuviințează din cap.

– Știu.

Stassie dă buzna în bucătărie, încetinind când ne vede de o parte și de alta a insulei.

– Scuze că vă întrerup, eu doar...

– Ce s-a întâmplat, Stas?

– Am nevoie să te așezi pe valiză. Nu se închide, iar Sasha nu-i suficient de grea.

– Te ajut imediat.

Încuviințează din cap, plecând la fel de repede cum a venit. Mă uit la tata, dar el s-a întors la ziarul pe care îl citea mai devreme.

Acum, cu umerii căzuți și înfrânți și cu expresia goală, îmi dau seama că, cu toate defectele lui, nimeni nu-l poate detesta mai mult decât se detestă pe sine.

Am o senzație dulce-amăruie că mă întorc în L.A. Sigur, de dragul tuturor cel mai bine este că între noi și tatăl meu este o distanță de 1 600 de kilometri, dar n-am avut suficient timp să o văd pe Stassie transformându-se într-o soră mai mare pentru Sasha.

Știu că ar trebui să fiu recunoscător pentru ziua pe care au petrecut-o împreună, pentru că nu fusese în plan deloc, dar sunt lacom. Sunt lacom să le văd fericite una în compania celeilalte.

Hotărârea de Anul Nou a lui Stassie a fost să citească mai mult, așa că tot zborul înapoi în California l-a petrecut cu nasul îngropat în cartea pe care a cumpărat-o din aeroport.

– Este repovestirea inversă a filmului *Frumușica*, zice ea entuziasmată. Ea are autism și angajează o escortă să o ajute să fie mai bună în pat. Este așa de bună cartea, iar Stella este așa de amuzantă și de drăguță!

Prind cartea dintre degetele ei, examinând coperta turcoaz, apoi dau la o pagină la întâmplare în mijlocul cărții.

– Tu citești pornografie în public? Ce scandalos!

Își acoperă gura cu mâna, spunându-mi să tac, în timp ce eu îmi dau capul pe spate râzând.

– Nu mai țipa, zice ea, privind în jur să vadă dacă ne ascultă cineva. Își coboară vocea și mă trage mai aproape. Nu este *pornografie*. Este un roman de dragoste care are un pic de sex în el.

Încearcă să-și ascundă fața, dar îi pun un deget sub bărbie și îi întorc capul spre mine. O sărut ușor, apoi mă aplec spre urechea ei și-i șoptesc:

– Când ajungem acasă, îți fac orice citești.

Când mă las pe spate, văd o mie de posibilități pe fața ei.

– Sincer, nu-i genul meu de carte... dar am câteva acasă care s-ar putea să te intereseze, zice ea îmbujorată.

– Ador o femeie căreia îi place lectura.

– Du-te dracului, Hawkins! Ai avut-o săptămâni întregi, nu poți să o împarți două minute?

Nici măcar nu făceam ceva când Lola a început să arunce cu vorbe grele spre mine. Mă rog, mă aplecam să o sărut pe Stassie pe cap când treceam pe lângă ele două, dar în rest i-am lăsat în pace. Henry însă...

– Nu ești singura care are nevoie să vorbească cu ea, Lola, mormăie el, încrucișându-și brațele la piept și punându-și picioarele

pe măsuța de cafea ca un copil bosumflat. Și eu am probleme, să știi.

Traversez camera, făcându-i cu ochiul în loc să vin lângă ea. Pentru că Lo mă înspăimântă, mă așez lângă Hen.

– Ce se întâmplă? Îi dau o bere în vreme ce el se uită la mine de parcă am două capete. Problemele tale? Pot să te ajut?

– N-am probleme... dar aș putea să am dacă aș vrea să am. Aș putea să am mai multe probleme decât Lola. Aș putea să am mai multe probleme decât voi toți.

– Nimeni nu are mai multe probleme decât Lola, șoptește Robbie, privind peste umăr ca să vadă dacă ea ascultă. Metaforic și ad litteram.

Ne-a luat 15 minute să povestim cu băieții, dar Lo nu poate să facă nimic în 15 minute. 15 minute sunt încălzirea minimă pentru ea.

După încă o oră de vorbit în șoaptă în bucătărie, Anastasia vine și se înghesuie între mine și Henry.

– Cum a fost Crăciunul, Henry?

– Era să te înec, zice el drept răspuns.

O surprinde un pic, iar ea întoarce capul să se uite la mine, revenind repede la Henry.

– Știu, dar acum sunt bine. Nathan m-a scos.

– Ai fi putut să mori.

Își privește mâinile în loc să se uite la ea și nu știu de ce sunt surprins. Henry o iubește pe Stas de parcă i-ar fi soră, mi-a trimis mesaje în fiecare zi ca să afle cum se simțea. Am crezut că a fost de ajuns pentru el, dar clar nu e așa.

– Dar n-am murit și sunt aici, zice ea blând, sprijinindu-și capul pe umărul lui.

El se ridică repede și se duce în bucătărie, uitându-se în frigider mai mult decât trebuie.

– Putem să mergem la culcare? Sunt obosită, îmi zice ea încet.

Mă mai uit o dată la Henry și încuviințez din cap spre ea, știind că băiatul are nevoie de un pic de spațiu.

După ce o urmez sus pe scări, facem totul împreună – ne dezbrăcăm, ne spălăm, ne pieptănăm până să ne băgăm în pat. Ea se cuibărește lângă mine, plimbându-și degetele pe pieptul meu.

– Mi-a fost dor de patul tău.

– Vrei să cumpăr aceeași saltea?

– Nu, rostește ea ca și cum vrea să spună da. N-are rost, termini în șase luni. O să fie un lucru în plus de mutat pentru tine.

– Da, dar tu o să fii tot aici.

Tentația de a nu lua examenele și de a repeta anul ca să termin cu ea este puternică. Ciudat? Da. Îmi pasă? Nu. Însă celor de la Vancouver Vipers le-ar păsa, și ăsta e singurul motiv pentru care mă duc la cursuri.

Anastasia se desprinde de corpul meu, ridicându-se cu fața spre mine și stând cu picioarele încrucișate.

– Nathan... Nu vreau să locuiesc aici anul viitor. Mai ales că tu vei fi în Canada.

– De ce nu? Am o senzație neplăcută în stomac și-mi doresc să dau înapoi cu 30 de secunde și să nu fi început această conversație. De ce simt că urmează să-mi spui ceva ce nu vreau să aud?

– Probabil nu vrei, dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să vorbim despre asta. Chicotește, punându-și mâna pe coapsa mea. Îmi place că sunteți fericiți că locuiesc aici. Sincer, nu știu ce m-aș fi făcut fără voi. Dar cum ți-am spus de atâtea ori, vreau să mă întorc în apartamentul meu.

– Vrei să locuiești cu tipul care vorbește constant urât despre tine? zic eu tăios, mult mai tăios decât am intenționat.

– Uite, știu că pentru tine s-ar putea să nu aibă sens și nici nu trebuie. Lo m-a pus la curent cu chestiile pe care le-am ratat cât n-am avut telefon și cred că Aaron este în sfârșit pregătit să clarificăm lucrurile.

– Anastasia, s-a purtat urât cu tine. Este un mincinos și un tiran. N-ai nevoie de el.

– Da, știu asta! Mă tot gândesc la asta, dar nu sugerez că sunt prietenă cu el. Și am nevoie de el. Este partenerul meu la patinaj și, dacă nu vreau să o iau de la zero, ceea ce nu sunt pregătită

să o fac după doi ani de suferință, trebuie să găsesc o cale ca noi doi să muncim din nou împreună.

– Urăsc asta.

– Știu, amice. Și ador cât de protector ești, dar locuitul meu aici trebuia să fie oricum ceva temporar. Știi cât de greu îmi este să petrec fiecare secundă cu tine știind că peste șase luni o să mă lași?

– Nici mie nu-mi place ideea că mă mut, dar știi că n-am de ales!

– Nu am vrut să spun asta, Nathan. Normal că vreau să joci pentru echipa ta de vis. Chiar dacă n-ai fi semnat deja, te-aș fi sprijinit să mergi oriunde.

Oftează, și acel sunet, cel pe care îl aud așa de des, cel care îmi spune cât de epuizată mental este din cauza acestei situații, mă face să urăsc că vacanța noastră de sărbători se termină așa.

– Peste șase luni vreau să fiu bucuroasă pentru tine, nu să plâng că nu vreau să pleci. Cred că va fi mult mai ușor dacă voi locui din nou singură.

Se lovește cu degetele peste buze și mișcă piciorul; este nervoasă. Inima îmi bate puternic.

– Ce nu-mi spui?

Mâna de pe coapsa mea urcă și coboară, alinându-mă înainte să-mi dea veștile proaste.

– Aaron a primit acceptul să patineze. Voiam să-ți spun de dimineață pentru că a fost o zi așa de lungă, dar cred că înseamnă că tu poți să revii la hochei.

Ar trebui să fie muzică pentru urechile mele că pot să joc din nou hochei, dar în realitate simt că o pierd.

– Deci nu o să mai patinăm împreună, iar tu te muți, mă răstesc eu. Atunci o să fie doar o partidă de amor joia? Când poți să-ți faci timp pentru mine în agenda ta?

Regret cuvintele imediat ce îmi ies pe gură.

Face ochii mari și văd cum i se tensionează corpul.

– Ești supărat, Nathan, dar te rog să nu-mi vorbești așa!

Îmi cer scuze, dar rușinea pe care o simt nu-mi permite să vorbesc mai tare decât o șoaptă.

– Eşti prietenul meu şi te iubesc. O să ne vedem cât de des pot, dar tragi concluzii pripite. O să-l ascult. Atâta tot.

– Ai o inimă mare, Stas, mormăi eu, trăgându-i corpul înapoi peste al meu, simţindu-mă imediat mai bine când e iar în braţele mele. Nu vreau ca el să-ţi frângă inima mai mult decât a făcut-o deja. N-am încredere în el, dar am încredere în tine şi în judecata ta. Voi fi acolo orice decizi.

Adoarme repede, şi eu ascult sunetul delicat al respiraţiilor ei, lăsându-mă alinat de el cât pot de mult. Nu funcţionează şi adorm gândindu-mă că n-am deloc încredere în Aaron Carlisle.

Mirosul florilor proaspete îmi pătrunde în toate simţurile şi abia aştept să mă întorc la maşină. Vânzătoarea nu se grăbeşte să împacheteze bujorii îngrozitor de parfumaţi pe care i-am ales şi sunt dureros de conştient de J.J., care se învârte în jurul meu, mormăind pentru sine.

– Tu ce tot mormăi?

Bagă mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

– Vreau şi eu un tip mişto care să-mi cumpere flori.

Mă uit la el, aşteptând să-i apară zâmbetul arogant obişnuit, să ştiu că glumeşte.

– Tu vorbeşti serios?

– Zic şi eu. Florile ar fi drăguţe, ştii? Tipii cu care ies se aşteaptă mereu să le cumpăr eu flori. Mereu aud numai „J.J., uau, ce penis mare ai!", sau „Eşti aşa de inteligent!", sau „J.J., a fost cea mai grozavă partidă de sex din viaţa mea!". Dar niciodată „J.J., ţi-am cumpărat nişte flori". Mă rog, nu contează.

Loveşte ceva invizibil cu piciorul şi se îndepărtează ca să se uite la nişte floarea-soarelui.

Când mă întorc la vânzătoare, văd că se oprise pentru a asculta tragedia florală a lui J.J. Clatin din cap în timp ce bag mâna în buzunar după alţi bani.

– Puteţi să-mi faceţi două buchete, vă rog?

Pe drumul spre casă încă simt mirosul greţos de dulce al florilor în nas. J.J. are un rânjet până la urechi, strângându-şi buchetul

de bujori bleu-deschis. Buchetul cu bujori roz al Anastasiei stă între genunchii lui ca să nu fie distrus.

„Nesimțit manipulator."

Mi-ar plăcea să spun că am vrut să-i cumpăr flori prietenei mele doar pentru că o iubesc, dar, ca să fiu sincer, sunt flori din vinovăție.

Flori frumoase, scumpe, din vinovăție.

Nu-mi place cum i-am vorbit aseară și, deși mi-am cerut scuze și am regretat imediat ce i-am spus, în capul meu am vrut să spun lucruri mult mai urâte.

Am vrut să o scutur și să-i amintesc toate lucrurile oribile pe care i le-a zis Aaron, toate modurile în care a făcut-o să se simtă groaznic. Să o fac să vadă de ce anume ar trebui să fie în viețile noastre cât mai puțin posibil.

Nu-i corect, pentru că știe că eu am ținut-o în brațe cât a plâns din cauza cuvintelor lui; știe exact de ce ar trebui să păstreze distanța față de el. Nu pot să mă prefac că în mine nu există o mare parte care nu vrea să o împartă cu el.

M-a răsfățat că am patinat cu ea în fiecare zi timp de șase săptămâni. M-a răsfățat că m-am trezit alături de ea, că am gătit cu ea, că am fost la sală împreună și am învățat cu ea.

Dacă decide să se împace cu Aaron și nu mai are nevoie de mine?

Vreau să construiesc o viață cu ea – una care va exista când Maple Hills va fi o amintire –, deci simt ca și cum am face pași în spate. Instinctul îmi spune să mă agăț de ea, să intervin, să o protejez, dar știu că nu-i corect. Nu voi fi genul ăsta; nu voi ceda, întrucât Anastasia a muncit din greu. Merită cea mai bună versiune a mea, iar acea versiune are încredere și-și sprijină iubita.

Și îi cumpără flori când este un dobitoc.

Eu și J.J. ne-am dus să ne vedem cu antrenorul Faulkner și, din fericire, era foarte binedispus. Mereu este după două săptămâni fără noi. Este un familist convins și, în ciuda faptului că-i înspăimântător, este un tătic de fată, așa că îi place să petreacă sărbătorile cu ele.

Nu prea vorbeşte despre fetele lui. Imogen şi Thea sunt deja spre sfârşitul adolescenţei, dar mi-e prea frică să întreb – chiar şi din politeţe.

Faulkner ne-a confirmat ce a zis Lola, ceea ce este şi o confirmare, şi un stres. Aaron a fost declarat sănătos în timp ce a fost în Chicago de Crăciun; Brady i-a trimis un e-mail în dimineaţa asta ca să-i spună că totul va reveni la normal de mâine.

– Înveseleşte-te, mi-a cerut antrenorul când nu m-am bucurat cum se aştepta. Hawkins, dacă asta-i pentru o fată, jur pe Dumnezeu…

– Este iubita mea, domnule.

Oftează adânc, prinzându-şi podul nasului între degetul mare şi arătător.

– Fix ce aveai nevoie în ultimul an – o iubită. Pentru Dumnezeu, ai grijă să foloseşti protecţie! De dragul amândurora, pune-i căciuliţă!

J.J. pufneşte lângă mine, până ce Faulkner îl ţintuieşte cu una dintre faimoasele lui priviri.

– Nu mă provoca, Johal!

CAPITOLUL 43

ANASTASIA

Pentru prima dată sunt uşurată că mă trezesc singură.

Conversaţia avută cu Nate aseară mi-a rămas în minte cât m-am chinuit să adorm. Când m-a înghiontit în dimineaţa asta şi mi-a zis că se duce să se vadă cu Faulkner, nu m-am luptat să-l ţin în pat.

Chiar şi fără o conversaţie reală, mi-am dat seama că era ciudat şi ursuz, chinuit parcă de vinovăţie. De când a plecat, mi-a asaltat telefonul cu scuze, justificare, scuze, trăncănit, scuze. Este epuizant. Dar îl las pe Nate cu grijile lui cât mă ocup de al doilea – poate chiar primul – bărbat preferat.

Introduc codul după ce-mi urlă să intru şi-l găsesc pe Henry pe podea înconjurat de vopseluri şi o pânză imensă. Am grijă să nu-i ating opera când mă aşez lângă el, dar sunt suficient de aproape ca să fie cu faţa la mine.

– Henry, vrei să vorbim despre ceva?

Clatină din cap. Un nu hotărât. Este un nu foarte hotărât, dar neconvingător, însă după o vreme se uită tot mai des spre mine, până când într-un final lasă pensula jos.

– Mă tot gândesc la asta.

– Spune-mi de ce. M-au controlat de multe ori, chiar sunt bine.

– M-am apucat să caut statistici cu oameni care cad în lacuri îngheţate, apoi cu oameni care mor din cauza asta. Apoi cumva

am ajuns la persoane care se accidentează grav la patinaj artistic și nu mă puteam opri din a vedea toate lucrurile care ți s-ar putea întâmpla.

– Oh, Henry!

– Mă obsedează, Anastasia. Aproape că ai murit. Nu știu cum să opresc asta.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Și eu m-am speriat, dar sunt sănătoasă și nu se va mai întâmpla.

– Te rog să nu mai patinezi pe chestii înghețate afară.

– Promit că nu o mai fac, dar tu trebuie să-mi promiți că nu te mai uiți la statistici. Ai nevoie de o îmbrățișare?

Se gândește la oferta mea, mușcându-și ușor buza, dar apoi clatină din nou din cap.

– Nu. Promit că încerc să nu mă mai uit, doar că uneori nu pot. Este ca și cum, când îmi intră în cap, se îngroapă acolo și apoi nu pot să scot ideea din cap. Urăsc asta și nu știu ce trebuie să fac.

– Știi că te iubesc, da? Și că eu nu urăsc nimic la tine.

– Știu și de asta îmi fac griji pentru tine. N-am mai avut niciodată ce avem noi.

Mărturisirea lui mă lasă fără cuvinte.

– Nu vreau să pierd asta.

Îl privesc cum pictează până ce nu am de ales și trebuie să mă pregătesc de întâlnirea cu Aaron. Chiar și atunci, mi-e greu să-l las.

Când intru în biroul lui Brady, simt că mă duc la un interviu pentru un loc de muncă.

Aaron pare la fel de inconfortabil și neliniștit ca mine, ceea ce mă face să mă simt un pic mai bine. Biroul lui Brady este mic, dar masa este suficient de mare ca eu și Aaron să stăm unul în fața celuilalt, cu antrenoarea într-o parte ca o avocată de divorțuri.

– Mulțumesc că ai venit, Stassie. Știu că nu-ți merit timpul.

Brady oftează imediat.

– Hai să nu dramatizăm de la început, Aaron!

Încerc să rămân indiferentă și să nu reacționez.

– Te ascult. Ce vrei să-mi spui?

– Am fost crud cu tine și nu meriți asta. Se așază drept în scaun, flexându-și degetele. Nu am fost partenerul sau prietenul pe care-l meritai.

– Știi ce nu mi-ai spus încă în față? „Rămâi calmă!" Nu ți-ai cerut scuze. N-ai spus: „Îmi pare rău, Stassie. Îmi pare rău că te-am făcut în fel și chip. Îmi pare rău că am creat o situație așa de toxică încât te-ai mutat. Îmi pare rău că te-am vorbit de rău la toată lumea".

– Anastasia, te rog, zice Brady, dregându-și vocea. Suntem aici ca să rezolvăm problemele. Știu cât de mult țineți unul la celălalt, haide să ne concentrăm la asta!

– A zis că nimeni nu va fi în st... Vocea mi se frânge. A zis că nimeni nu va fi în stare să mă iubească dacă nici părinții mei naturali n-au putut. V-a spus asta, doamnă antrenoare? Când a zis că vrea să îndrepte lucrurile?

– Aaron! Brady pălește, iar vocea îi este încordată. Te rog, spune-mi că...

El își îngroapă capul în mâini.

– Este adevărat, doamnă antrenoare. Am zis toate astea și unele chiar mai rele. Îmi pare așa de rău, Anastasia!

– Aaron, te-am apărat așa de mult. Când lumea te-a considerat toxic din cauza comportamentului tău, le-am spus că erai neînțeles. În același timp, tu spuneai că nu știu să patinez și că încercam să pun mâna pe Nate cu un copil pentru că sunt săracă. Tu îți dai seama cât de aiurea este? Ce am făcut ca să mă urăști?

Asta e suficient ca să-i atrag atenția și se uită în sfârșit la mine. Fața lui este goală; își calculează reacția potrivită, pentru că nu știa că eu aflasem asta.

– Tata a avut altă aventură. Pe asta a lăsat-o gravidă, iar mama l-a dat în sfârșit afară. Este de vârsta noastră, Stas. Știi cât de bolnăvicios e lucrul ăsta? Voi avea un frate, iar mama lui este cineva cu care aș fi putut să ies.

– Mama ta nu merită să fie tratată așa. Niciodată n-a meritat, dar nu înțeleg ce legătură are asta cu mine!

-N-ai fost prezentă! Aveam nevoie de tine, aveam nevoie de sprijinul tău şi tu nu erai nicăieri. Erai la petreceri, umblând cu tipi de care nici măcar nu-ţi place. M-am simţit singur şi m-am supărat pe tine.

Toată această suferinţă, toate lacrimile şi durerea, toate sentimentele de a nu fi suficient de bună, întrebându-mă dacă merit ce am, toate astea pentru că el nu mi-a spus că era ceva în neregulă.

- Am fost aşa de supărat că nu te-ai comportat ca o prietenă, dar eu am fost un prieten şi mai groaznic. Nu mă aştept să mă ierţi, dar vreau să câştig iertarea ta. Ştiu că va fi nevoie de timp şi am o idee cum putem face să funcţioneze asta.

„Rămâi calmă!"

- Sunt cuvinte, Aaron. Nu înseamnă nimic.

- Aici, în L.A. există o terapeută, doctorița Robeska. Este specialistă în perechi, dar nu la modul romantic, clarifică el repede, ci pentru oameni ca noi – perechi şi coechipieri. Mama a zis că plăteşte după ce i-am spus ce am făcut. A zis că ar putea să fie un nou început pentru noi toţi.

Brady încuviinţează entuziasmată, ceea ce mă enervează, pentru că la ea se plângea Aaron vorbind despre mine cine ştie de când.

- Comunicarea eficientă este esenţială când vine vorba de parteneriat. Voi doi aţi avut câteva luni foarte dificile, iar ca acest parteneriat să continue, trebuie să vă reveniţi.

El ştie exact ce face, de asta mă enervează. Ştie că mă atinge unde trebuie ca să nu refuz. De când îl ştiu, am lăudat eficienţa terapiei, în mare ca să-l fac să se ducă să-şi rezolve problemele. Chiar şi după tot ce s-a întâmplat, încearcă să mă manipuleze.

- Lola a zis că poţi patina din nou. Este adevărat?

Încuviinţează din cap înainte să termin fraza, ridicând braţul accidentat, flexându-l pentru a demonstra că poate să-l mişte iarăşi.

- Sunt complet vindecat, aşa a zis doctorul. Sunt gata să încep când eşti şi tu... Deci terapie?

– Va trebui să mă gândesc la asta, Aaron. Este un angajament imens. Şi m-ai rănit. I-ai rănit pe oamenii din jurul meu, oameni pe care-i iubesc.

– Şi pe mine m-ai iubit cândva, zice el categoric. Şi eu te iubesc – ca prieten, evident.

– Cred că mai bine ne-am petrece timpul pregătindu-ne pentru etapa naţională. Nu ştiu cum te poţi aştepta să fim iarăşi prieteni, dar putem avea un parteneriat profesional.

– Dacă aş putea retrage totul, aş face-o într-o fracţiune de secundă, Stassie. Dar nu pot şi încă-mi doresc prietenia cu tine şi parteneriatul. Trebuie să-ţi câştig iertarea într-un mod corect. Inspiră adânc şi dramatic. Dovedind că sunt mai bun decât când eram acel om. O să-ţi ofer timp să te gândeşti la terapie. Sper să iei decizia corectă. Chiar îmi pare rău şi o să spun că-mi pare rău de câte ori este nevoie.

Brady ne ţine un discurs despre fairplay, şi când plec din birou sunt obosită şi iritată, blestemând ziua în care am hotărât să dau o şansă patinajului la perechi. Mă simt copleşită de problemele şi emoţiile altora, ceea ce-i greu, pentru că am şi propriile emoţii.

Nu sunt perfectă. Sunt aşa departe de perfecţiune, încât e hilar, dar încerc cât pot să fiu o bună prietenă. Dar să mi se spună că tot dezastrul ăsta a avut loc pentru că eu n-am fost o bună prietenă pentru Aaron este greu de înghiţit.

Logic că ştiu că nu-i adevărat, dar Aaron n-ar fi recunoscut niciodată că nici măcar n-a încercat să stea de vorbă cu mine despre asta. Mă întreb dacă emoţional aş fi putut să fac mai mult. Şi acum sunt nervoasă pe mine pentru că asta vrea el, iar eu cad în plasa lui.

Asta e problema cu oamenii. Nimic nu-i direct; toată lumea are părţi bune şi rele. Uitaţi-vă la oameni precum tatăl lui Nate; este el tatăl de care Nate şi Sasha au nevoie? Nu. Dar este el un om rău? Tot nu. La fel e Aaron. N-aş fi aşa de supărată şi conflictuală cu cineva care este un om complet rău.

Asta este diferenţa între Nate şi mine, pentru că el vede doar bine şi rău. Nu este atent la zonele gri, îndoielnice, obscure dintre

acele două puncte. Și am aflat că, atunci când Nate este supărat din cauza unui lucru, refulează prin frustrare.

Când ajung acasă, Nathan mă așteaptă cu un superb buchet de bujori și nici măcar nu mă pot preface că sunt fericită. Îmi întinde buchetul.

– Cum a mers?

– N-am energia să fac față reacției tale când o să-ți spun, pentru că o să mă faci să mă simt ciudat. Pot să-ți spun mâine după ce procesez? Am nevoie de o băutură. Cred că o să ies cu Lola.

Surprinderea trece repede peste fața lui, dar se apleacă să mă sărute pe tâmplă.

– Merit asta. Da, oferă-ți timpul de care ai nevoie! Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Cred că o să mor.

Când deschid ochii fără tragere de inimă, o coamă de păr roșu îmi acoperă fața. Miroase a portocale proaspete și, în ciuda faptului că ador portocalele, ideea de a mânca o portocală acum îmi provoacă greață.

Sunt prinsă în jurul unui corp mic cu paiete și cu pielea palidă și sunt incredibil de confuză – nu știu unde sunt și am o durere de cap, dar sigur nu sunt cu Nathan.

Mă rostogolesc pe spate, desfăcându-mă de cine sper că-i Lola și mă uit la camera din jur. O parte din mine își face griji că suntem în apartament, dar camera asta-i prea îngrijită ca să fie a vreuneia din noi.

Mă ridic în fund când aud un sforăit puternic, apoi mă opresc ca să-mi acopăr gura pentru că mișcarea îmi provoacă greață. Confuzia mea crește când văd fața adormită a lui Robbie, dar creierul meu plin de alcool deduce că, în mod ciudat, sunt în patul lui Robbie cu el și Lola.

Nu-mi amintesc cum am ajuns acasă azi-noapte. Mă rog, îmi amintesc părți foarte neclare care acum nu mă ajută.

După ziua de rahat, am simțit cum stresul și tensiunea îmi părăsesc corpul după câteva pahare; câteva pahare mai târziu, totul a început să devină neclar. Fiecare mișcare îmi face corpul

să tremure în cel mai rău mod și, oricât aș vrea să mă duc sus și să mă târăsc în pat lângă propriul iubit, nu cred că am forța sau coordonarea ca să reușesc.

Mă întind după telefon și zic o mică rugăciune ca Nate să fie treaz.

Nate

„Ești treaz?"

„Bună, fată beată. Da, tocmai m-am trezit."

„Cred că mor."

„O sticlă de tequila are efectul ăsta asupra unei persoane."

„De ce sunt în pat cu Lo și Robbie?"

„Am încercat să te duc în patul nostru, dar a zis că încerc să intervin între tine și Lola. Ați vrut să stați îmbrățișate."

„Îmi vine să vomit și dacă mă gândesc să mă mișc. Am rău de mișcare în gând. Mi se face rău și când mă uit la cuvintele de pe ecran. Ajută-mă!"

„Vrei să te duc sus? Dar n-ai voie să-ți fie rău."

„Poți să mă cari cu grijă? Există așa ceva? Simt gustul sunetului, sunt foarte sensibilă."

„Vin să te car cu grijă."

După ce aud ușa de la dormitorul lui închizându-se, pe scări răsună pași grei și, cu toate astea, tot nu-mi pot motiva corpul să se miște. Se aude încuietoarea ușii când introduce codul de patru cifre și intră, arătând minunat în boxeri, și asta fără nici un efort. Vreau să-l privesc, să-l admir, dar cu cât se mișcă mai mult, cu atât mă simt mai rău, așa că închid ochii.

– O să încerc să nu mă simt ofensat de grimasa ta.

– Ești o operă de artă, amice, chiar ești. Zeu al sexului de zece din zece. Dar îmi vine să vomit când te văd cum te miști așa de repede, mormăi eu printre buzele strânse.

– Zeu al sexului de zece din zece? Cineva este încă un pic beată.

Brațele lui puternice îmi cuprind corpul, trăgându-mă la piept cu o mișcare fără efort.

– Oh, Dumnezeule, nu te mai mișca! Gem prin palma lipită de gură. Cum pot să fiu beată *și* mahmură?

– O să te simți mai bine după niște Tylenol și un duș. Să înțeleg că nu vrei să mergi la sală cu mine în dimineața asta?

Când mă uit urât la fața lui scandalos de frumușică, el încearcă să nu râdă – lucru înțelept, pentru că mișcarea provocată de râsul lui s-ar putea să mă facă să-i vomit pe piept.

Intră încet în bucătărie și mă așază ușor pe blat.

– Miroși a McDonald's și a regret.

Caută într-un sertar și scoate un flacon de analgezice.

– Azi-noapte am mâncat McDonald's? Sau miros natural a Big Mac?

Îmi dă de pe față părul încurcat și se uită așa de iubitor la mine încât, pentru o secundă, uit că acum sunt un gremlin din tomberon.

– Ai mâncat 20 de nugetts de pui în patru minute. Parcă erai la un concurs de mâncat, dar erai singura concurentă. Niciodată n-am fost mai mândru de tine. Îmi dă un pahar cu apă și îmi pune două pastile în palmă. Nu-ți amintești că ai ajuns acasă? V-a luat Russ pentru că el era treaz. L-ai obligat să vă ducă să luați mâncare.

– Îmi place Russ.

Nate chicotește și-mi freacă picioarele goale în timp ce eu dau pastilele pe gât.

– Știu că-l placi, a zis-o de câteva ori. I-ai zis „gogoșică" în fața tuturor. Ghici cum îi spun toți băieții acum?

„Oh, nu. Biata gogoșică!"

– Îhî.

Mă ia din nou în brațe și pornește spre scări, având grijă să nu mă agite prea mult.

– Oh, este în regulă. O să-i treacă bietului băiat, nu-ți face griji! Cred că anul viitor va locui aici, așa că vei avea nenumărate ocazii să te revanșezi. Cred că Russ și Henry se împrietenesc.

Nate mă lasă pe pat și mă acoperă cu pături până ce ajung ca un burrito uman. Se uită așa de iubitor la mine, iar în acel moment mi-e greu să mă gândesc la divergențele noastre.

– Nathan?

– Da?

– Trebuie să vomit, dar nu-mi pot mişca braţele sau picioarele…

Mă dezveleşte frenetic şi se uită la mine cum sprintez spre baie. Nu ştiu ce face cât timp eu vomit violent tot ce am în corp, dar îmi imaginez că este recunoscător că are o iubită aşa de graţioasă.

Nate îmi face duş, mă aşază la loc în pat, îmi face de mâncare şi se duce la sală, iar eu rămân în pat, plângându-mi de milă cu o carte în mână.

Probabil am aţipit, pentru că tresar când intră pe uşa dormitorului transpirat, plecat aparent de ceva vreme.

– Eşti bine? mă întreabă el, lăsând geanta de sală lângă pat.

Înainte de somnul neprevăzut, mă gândeam la ultimele 24 de ore şi am ajuns repede la concluzia că trebuie să-mi cer scuze.

– Îmi pare rău că ieri m-am răstit la tine.

– Ţi-ai cerut scuze azi-noapte, nu-ţi face griji.

– Da?

– Da, de vreo 30 de ori. Apoi ai încercat să mă seduci, eu te-am refuzat politicos – scuze! Erai mult prea beată ca să faci altceva în afară de a dormi.

Mă scufund mai tare în pătură şi simt cum căldura îmi urcă în obraji.

– Nu pare să fi fost eu. Eşti sigur?

Zice „Da", zâmbind pentru sine.

– Ai fost foarte explicită. Mi-ai zis că erecţia mea este cea mai drăguţă pe care ai văzut-o vreodată.

Mă uit la el peste scutul din pătură – pare aşa de fericit!

– Este, ca să fiu corectă.

Se aşază lângă picioarele mele, frecându-mi delicat tibia în sus şi în jos.

– Ascultă, tu mereu vrei să fiu sincer cu tine, aşa că sunt. Mă deranjează că nu ştiu cum ţi-a mers ieri cu Aaron. Putem, te rog, să vorbim despre asta?

– Sigur.

Nathan nu spune nimic în timp ce vorbesc; stă în tăcere, ascultând cu atenție. Când în sfârșit termin, tot nu zice nimic. Mă foiesc nervoasă pe pat, înghiontindu-l cu piciorul.

– Deci?

– Terapie de cuplu?

– Terapie pentru partenerii sportivi.

– Pune ceva la cale. Nate se târăște între picioarele mele, foindu-se până ce ajunge cu capul pe stomacul meu. Nu vreau să te superi din nou. Niciodată nu-i vorba despre tine, iubito. Îmi pare rău dacă te-am făcut să simți asta.

– Știu.

– Dar nu-mi place.

– Știu și asta.

– Încerc să nu-l transform într-o problemă. Doar că mă enervez și este greu să-l văd altfel.

– Nate...

– Da?

– Dă-te jos de pe stomacul meu, iar îmi vine să vomit!

CAPITOLUL 44

NATHAN

Primele două săptămâni din semestru au fost un adevărat iureş cu crose de hochei, teme şi panică pură că Aaron o va supăra pe Stassie.

La câteva zile de la beţia cu Lola, au început şedinţele de consiliere pentru perechile care nu sunt cupluri, iar de fiecare dată se întoarce acasă în lacrimi, obosită şi copleşită.

„Este normal", îmi tot spune ea. „Este dificil să începi orice fel de terapie", o spune pe un ton hotărât, disperarea ei de a părea că deţine controlul strălucind ca un far într-o noapte întunecată. Dar eu nu sunt convins – îşi face rău ca să-l ierte şi urăsc acest lucru.

Încercăm să vorbim despre asta, dar mă enervez, ceea ce o forţează să intre în defensivă. Aşa că renunţăm, pentru că nu-mi petrec rarele seri libere pe care le am cu ea certându-mă din cauza lui Aaron Carlisle. Încă locuieşte cu mine şi încă numeşte acest loc *acasă,* dar orarul îi este inundat de antrenamente în plus, mersul la sală, terapia cu Aaron, terapia singură – nu se termină niciodată.

Nu pot să zic că eu sunt mai bine. După aproape două luni fără hochei, am devenit neîndemânatic, deşi timpul petrecut cu Stassie m-a îmbunătăţit ca patinator. Alunec mai curat, mai lin. Văd cu ochii mei cât am progresat când vine vorba de meci. Mi-aş dori ca Stas să poată vedea, dar săptămâna trecută s-a redeschis

arena a doua după reparații, așa că ne-am strâns toate lucrurile și ne-am mutat înapoi pe patinoarul nostru.

Mi-e dor de momentele de dinainte sau de după antrenamente când o vedeam – o atingere de cot sau o mână nerăbdătoare pe șoldul ei și o săgetare cu privirea când ne deplasam. Dar are concurs într-o săptămână, așa că nu mă pot supăra că nu mai simte presiunea de a împărți patinoarul.

Spune că nu-i surprinsă că Aaron a revenit la patinaj la fel de bun cum era când a plecat; spune că-i în sângele lui și, cu toate defectele, pe gheață nu o dezamăgește. Mormăie că poate să facă față dacă el continuă să patineze.

Nu mă pot preface că nu mi-e dor să fiu partenerul ei de patinaj. Nu, nu mă gândesc să renunț la hochei ca să fiu un patinator artistic submediocru, dar a fost amuzant și mi-e dor de timpul petrecut împreună. Am înțeles cât de mult timp petrec partenerii împreună, mai ales cei care trăiesc împreună. Mă îngrozește ideea că trebuie să petreacă așa de mult timp cu Aaron sau că el va fi în viețile noastre așa de mult. *Știu* că nu pot să fiu eu, dar îmi doresc să fi fost.

J.J. și Robbie mi-au zis că trebuie să-mi revin și au dreptate, dar am o senzație ciudată. Henry zice că sunt obsedat de Aaron așa cum Aaron este obsedat de Anastasia, dar măcar de data asta băiatul e de partea mea.

Așa îmi dau seama că lucrurile stau prost.

Încerc să nu mă gândesc la toate prostiile legate de Aaron, pentru că astăzi este primul meci cu Titans de când m-am întors și trebuie să marchez. Printr-un miracol, nu o dau în bară și câștigăm.

Nu știu dacă s-a întâmplat datorită emoțiilor că m-am întors, a lui Stassie, care mă privea pentru prima dată, sau a faptului că, înainte cu 15 secunde de a intra pe gheață, Faulkner mi-a zis că mă trimite înapoi la Brady dacă o dau în bară.

Băieții au fost încântați că m-am întors, iar entuziasmul lor este molipsitor. Mă rog, când nu mă gândesc cât de repede trece ultimul an și că nu mai avem multe meciuri împreună.

Stassie a lucrat în dimineața asta, apoi a avut o ședință cu Cap Pătrat și doctorița Robeska, așa că n-am apucat să o văd înainte să înceapă meciul, dar am făcut rost de cele mai bune locuri pentru ea și Lo. Azi-dimineață, când și-a strâns un rând de haine de schimb, a insistat să-și ia tricoul cu Hawkins.

– Nu-mi vine să cred că m-ai convins să mă uit la hochei, a pufnit ea jucăuș, dar știu că era entuziasmată.

Am avut o senzație ciudată știind că în mulțime era cineva doar pentru mine. Joc pentru Maple Hills din primul an și mi-am auzit numele scandat de destule ori, dar acum este diferit.

Mă simțeam bine de fiecare dacă când treceam pe lângă zona unde știam că stătea ea. A merit să aud insultele lui Robbie când am patinat unde era ea. Mi-am lipit mâna de plexiglas, iar ea a făcut la fel pe partea cealaltă.

Două minute mai târziu, a tăcut când am marcat.

Și mai pun ceva pe listă: tatăl lui Stassie mi-a trimis un SMS în dimineața asta pentru a-mi ura succes. A zis că a găsit un bar unde se dă meciul, așa că se duce să se trateze cu o bere – sau cinci – după ce Julia l-a pus să decoreze dormitorul liber. A zis că se laudă în fața oricui îl ascultă, așa că să am grijă să joc cât pot de bine. M-am holbat zece minute la telefon înainte de a reuși să tastez un răspuns, mulțumindu-i pentru sprijin. Din fericire, i-am dat un motiv să se laude.

Sunt foarte angoasat cât aștept ca Faulkner să termine raportul de după meci. Îi place să-l facă câtă vreme are toată lumea meciul proaspăt în minte, fără să-i pese că noi vrem să mergem să sărbătorim. Arată cât de mult s-au schimbat lucrurile, pentru că-mi amintesc cum stăteam aici acum câteva luni, în aceeași situație, dar mă gândeam ce concentrat eram asupra hocheiului.

– Bine, am terminat, puteți să nu mai arătați așa de de nefericiți, se răstește Faulkner. Nu sărbătoriți prea mult – nu scot pe nimeni din pușcărie la noapte. Ne vedem luni.

Când în sfârșit scap de Faulkner, Stassie stă rezemată de zid, uitându-se în telefon.

Simte că mă apropii, ridică ochii din telefon, îmi zâmbește larg și vine în fugă spre mine. O prind cu un braț când sare, lăsându-mi geanta să-mi alunece de pe umăr pe podea.

– Sunt așa de mândră de tine! strigă ea, petrecându-și picioarele în jurul meu și sărutându-mă pe toată fața. Vreau să renunț la școală și să devin o soție de hocheist. Mi-a bubuit inima tot timpul, iar când tipul ăla a intrat în Bobby, parcă eram *posedată!* Urlam așa de tare și în mare parte din timp nici măcar n-am înțeles ce se întâmplă... Dar ați câștigat!

O las pe picioarele ei și o privesc de sus până jos. Doamne, ce bine arată în tricoul acela! Chiar a fost cel mai bun cadou al meu.

– Ești beată. Te rog, nu renunța la școală!

– N-am zis nevasta *ta* de hocheist. Chicotește. Și nu sunt beată! Mă rog, eram, dar tot stresul și entuziasmul m-au trezit. Ești așa de bun, Nathan! Eu nu știu nimic despre hochei, dar *toată lumea* din jurul nostru vorbea despre tine... Oh! Și tata îmi trimitea mereu SMS-uri.

Nu știu ce să-i zic în timp ce mergem spre mașina mea, așa că o las să recapituleze fiecare minut al meciului care a făcut-o să se ridice de pe scaun sau să urle la arbitru, chiar dacă nu știa exact ce era greșit, dar știa că băieții ei erau nedreptățiți.

– Deci ți-a plăcut?

– Chiar mi-a plăcut, amice.

Restul băieților au plecat cu Lola înainte să ies din vestiar, planul fiind să ieșim ca să mâncăm și să bem. O parte din mine își dorește să mergem acasă, dar băieții merită asta; nu-i vina lor că zilele astea am devenit teribil de plictisitor. Drumul spre mașină durează dublu, pentru că oamenii mă bat pe spate și mă felicită, dar până la urmă ajungem. Aștept până ce suntem în intimitatea mașinii înainte să-i pun lui Stassie întrebarea care mi-a stat pe limbă toată după-amiaza.

– Cum a mers terapia cu Aaron?

Ea continuă să se uite în față, ridicând din umeri și vorbind cu o voce spartă.

– Bine, vorbim mai târziu. Hai să sărbătorim!

Anxietatea pe care o emană corpul ei este aproape palpabilă. Anastasia nu poate să ascundă când o deranjează ceva, nu are o față inexpresivă. Știu că nu-mi spune ceva după postura ei rigidă, după felul cum îmi evită privirea, după modul în care își roade buza. Îmi unesc mâna cu a ei și încerc să am o voce egală.

– Vreau să știu. Băieții pot să aștepte,.. Vreau să aud cum ți-a fost ziua.

Se întoarce spre mine, ducând mâinile noastre unite la gură și sărutându-mi delicat degetele. În ochii ei albaștri, cei care erau luminoși și așa de fericiți mai devreme, acum înoată *ceva* nesigur.

– Te rog, Nathan! Nu vreau să vorbesc acum despre asta. Haide să ne distrăm!

– De ce nu-mi spui?

– Pentru că nu o să-ți placă, șoptește ea. Fața i se îmblânzește și expiră adânc, trecându-și mâna prin păr. Și știu cum o să reacționezi. Mă face să fiu anxioasă când trebuie să discut despre asta. Vreau să sărbătoresc victoria ta.

Îmi spune că nu vrea să discute despre asta. O aud clar și răspicat, dar instinctul îmi spune deja ce-mi va zice. Dacă nu confirm că am dreptate, nu o să pot face nimic în seara asta.

– Te muți, nu-i așa?

Ea oftează și știu că am dreptate.

– Doctorița Robeska crede că-i o idee bună. În weekendul următor avem etapa națională și ea crede că ar fi bine pentru noi – pentru mine și Aaron – să ne petrecem această săptămână în același loc. Când locuiam împreună, eram sincronizați și am pierdut asta. A zis că, deși e de probă, ar fi un moment potrivit să o facem.

Nu știu ce emoție simt când gelozia, amărăciunea, furia, îngrijorarea și suferința mă lovesc dintr-odată.

– Deci doctorița aleasă de el și pe care o plătește crede că ar trebui să te muți în apartament. Ce surpriză! Nu-mi vine să cred că te lași păcălită!

– Nu-mi vorbi ca și cum aș fi naivă, Nathan!

– Nu o fac. Doar că nu înțeleg cum nu poți să vezi ce-ți face! Cum poți să-l ierți pentru tot ce ți-a făcut? Pentru tot ce a zis?

Mă simt ca un disc stricat.

– Nu înțelegi. Nici măcar nu încerci să înțelegi, tu vrei doar să-l exclud și nu pot! Nu-i ca la hochei, Nate! Nu există alte persoane gata să-i ia locul. Suntem eu și Aaron, atât. Nu iert și nu uit; încerc să trec peste asta și să nu renunț la visurile mele din cauza unor sentimente rănite...

– Anas...

– Nu, trebuie să mă asculți, mă întrerupe, oprindu-mă din încercarea de a mă apăra. *Știu* că Aaron a fost îngrozitor, dar este nevoie de sacrificii ca să fii cel mai bun. Nu pot să fiu cea mai bună fără el, dar tu ești așa de hotărât să ridici zidul ăsta între mine și el încât nu mă asculți când îți spun că știu ce fac. Am ales să repar lucrurile din punct de vedere *profesional.*

– Asta-i o prostie. Mereu ai de ales, Stas. Nu trebuie să te muți, nu trebuie să mergi la terapie, nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei pentru acel om. De ce ar trebui să faci sacrificii pentru el? Nu-i pasă de tine și mi se pare amuzant că mă urăște și brusc terapeuta voastră îți spune să nu mai stai cu mine.

– Nu-i vorba despre tine, Nathan. Tu alegi să nu înțelegi, zice ea încet. Nu încerci să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Sacrificiul tău a fost pentru echipa ta, dar al meu este pentru mine, pentru viitorul meu, pentru ce ar trebui să fie viitorul *nostru.* Trebuie să-l separi pe Aaron-prietenul de Aaron-patinatorul. Trebuie să-ți scoți din cap că sunt manipulată pentru că nu sunt.

Urăsc tot ce-mi zice. Urăsc că eu par cel nerezonabil, că Aaron cumva iese câștigător. Pur și simplu, nu vreau ca ea să petreacă timp cu el. Înțeleg că trebuie să o facă pentru patinaj, chiar dacă îmi doresc să nu o facă. Dar angajamentele ei sunt și așa multe fără ca eu să trebuiască să o împart cu el.

– O să te lase să mănânci când o să te muți înapoi cu el?

Își lasă capul în mâini și, cu cât mai mult se adâncește tăcerea, cu atât mai mult regret ce am zis. Până la urmă, când mă foiesc incomod, se uită la mine.

– Încerc din răsputeri să am răbdare pentru că te iubesc și știu că în adâncul tău îți faci griji pentru mine. Dar dacă nu-mi poți vorbi cu același respect cu care-ți vorbesc eu, nu-mi vorbi deloc!

Într-o săptămână, am cea mai importantă competiție din cariera mea de patinatoare și nu pot să fiu ocupată cu protejarea egoului tău, pentru că tu crezi că dobitocul Aaron Carlisle este în stare să-mi micșoreze dragostea pentru tine.

Când termină, mă simt ca un copil obraznic și nu pot decât să încuviințez din cap în tăcere. Se apleacă peste consola centrală și-și lipește buzele de ale mele, iar când ne despărțim, își lipește fruntea de a mea și-mi mângâie delicat maxilarul. Tot ce a spus este corect și o recunosc în mintea mea, dar când vine vorba de a exprima asta, cuvintele nu-mi ies din gură.

Reușesc în sfârșit să spun ceva, dar nu scuzele pe care le merită.

– Nu vreau ca el să-ți facă rău.

Mă ia iar de mână și își duce mâinile noastre împreunate la piept. Văd suferința de pe fața ei și nici măcar nu pot să dau vina pe Aaron, pentru că de data asta eu sunt vinovat.

– Acum putem să mergem să sărbătorim? Te rog, Nate! Vreau să mă bucur de seara asta cu tine, pledează ea cu vocea abia șoptită.

Pornesc mașina și fac ce-mi cere, chiar dacă acum simt că nu mai am ce să sărbătoresc.

CAPITOLUL 45

ANASTASIA

Mereu am crezut că angajamentul cel mai complicat din viața mea avea să fie patinajul.

Am greșit.

– Crezi că atitudinea vine de la ce au în pantaloni sau este ceva ce dezvoltă mai târziu? întreabă Lola, băgând o lingură plină de cereale în gură. Privind rochia pe care ar trebui să o modificăm, se încruntă și mai bagă o lingură plină. Bărbații sunt cei mai groaznici.

Lola o joacă pe Angelica Schuyler în producția din primăvară a piesei *Hamilton*, iar astăzi tipul care îl joacă pe marchizul de Lafayette a enervat-o. N-a vrut să rămână pe platou ca să-i fie modificată rochia, așa că a adus-o acasă, știind că eu modific și ajustez costume pentru patinaj de când eram copil.

Încă n-am modificat rochia, dar ne-am uitat la trei episoade din *Minți criminale*. Am o agendă plină de lucruri care trebuie făcute, dar pur și simplu nu pot să le fac și sunt prea epuizată să-mi pese de faptul că nu-mi pasă.

Nu-mi dau seama dacă evoluez sau involuez.

– Cred că vine cu vârsta. Nu-mi amintesc ca acum zece ani să fi fost așa de iritată, mormăi mâncând un măr.

Faptul că sunt în apartamentul nostru de trei nopți a fost o pauză binevenită de la învârtitul în cerc cu Nathan, dar mi-e dor

de el. E o situație dificilă, pentru că știu că niciodată nu mi-ar face rău cu intenție, dar mă rănește că nu ascultă ce am de zis.

Nathan este protector și împăciuitor. E o parte fundamentală din cine este el ca persoană și iubesc calitatea asta. Iubesc și mai mult faptul că se mândrește cu asta și că e bun cu cei din jur. Prima dată când ne-am certat, iar eu am vrut să-l evit, nu m-a lăsat. După petrecerea lui Robbie, când am fost jenată de ce mi-a făcut, m-a căutat ca să vadă dacă eram bine.

A încercat să-l protejeze pe Russ când a venit vorba de adevărul despre patinoar, asumându-și vinovăția pentru problema cu Aaron ca să-și protejeze echipa, chiar dacă a fost o decizie ridicolă. M-a înfruntat în legătură cu ceva așa de dificil precum tulburarea alimentară, pentru că sănătatea mea era mai importantă pentru el decât sentimentele mele. Nate ne-a arătat mereu mie și tuturor din jur de ce este în stare.

De aceea știu că, oricât de mult mă iubește, problema cu Aaron trece mult peste neîncrederea lui în Aaron. Este vorba despre respectul lui de sine și de locul lui în viața mea ca fiind persoana de care am nevoie.

Ce nu-l pot face să înțeleagă este că Aaron nu-l înlocuiește. Nimeni n-ar putea să-l înlocuiască, dar cu cât petrec mai mult timp cu Aaron, cu atât mai multe șanse sunt ca el să fie acolo când am nevoie de cineva – și asta e esența problemei lui Nathan.

Chiar el mi-a spus că există o parte egoistă și geloasă în el care nu vrea să mă împartă cu Aaron și, deși în mod normal ăsta ar fi un semnal de alarmă, când am discutat și am analizat, am înțeles că asta se întâmplă pentru că Nate mă respectă așa de mult, încât crede că Aaron nu mă merită.

Nathan nu știe cum să proceseze ce simte, pentru că n-a făcut sute de ore de terapie cum am făcut eu, așa că nu sunt supărată pe el că nu știe cum să-și exprime gândurile în cuvinte. Dar știe cum să asculte, iar acum nu o face.

Pentru el și restul băieților, Aaron este personajul negativ. E băiatul rău din poveste, coșmarul imprevizibil venit să distrugă totul. Când în realitate Aaron este un bărbat foarte imatur emoțional și rătăcit. Am spus-o de așa de multe ori că oamenii răniți

rănesc oameni! Și este adevărat. Minte și manipulează oamenii, pentru că doar asta știe.

Toată viața de la colegiu mi-am petrecut-o justificând comportamentul urât al lui Aaron doar din comoditate și sperând realmente că în adâncul lui este o persoană de treabă. Asta nu mă face naivă; înseamnă că m-am uitat la părțile lui bune și am sperat că aceea era versiunea reală. Dar am ignorat semnalele de alarmă unul după celălalt, ceea ce a fost o prostie din partea mea, pentru că, drept rezultat, am fost rănită. Acum, cu ochii mari deschiși, mă uit la relația noastră ca la un mijloc pentru a-mi atinge scopul.

Suntem patinatori care au nevoie de un partener pentru a patina.

N-am nevoie sau nu vreau opinia sau aprobarea lui. N-am uitat în mod misterios că acțiunile lui l-au determinat pe cel mai calm și relaxat bărbat pe care îl cunosc să-l pocnească în față. N-am uitat cât de rău m-au rănit cuvintele lui și, chiar dacă acele răni s-au vindecat la suprafață, se vor vindeca pe interior prin terapie în cine știe cât timp.

N-ar fi trebuit să țip că nu sunt naivă sau manipulată pentru ca Nathan să aibă încredere în judecata mea. N-ar fi trebuit să fiu nevoită să-l implor să înțeleagă că există o diferență între prietenie și parteneriat.

Și dacă Aaron trebuie să fie personajul negativ din acest scenariu, Nathan este eroul prin excelență și, da, poate să păstreze acest titlu, pentru că este eroul poveștii mele. Dar asta e una dintre acele povești realiste, nu-i un basm. Nu sunt prințesă; niciodată n-am fost prințesă, dar nu pot să neg că m-a construit în timpul petrecut împreună și mi-a dat curajul să înfrunt ceva de genul ăsta.

Cred că vreau ca Nate să fie mândru de mine. El înfruntă problemele și asta încerc și eu, de aceea sunt foarte surprinsă că, de când am hotărât să-l înfrunt pe Aaron, m-am tot certat cu Nathan. Și spun înfruntat, pentru că terapia cu Aaron nu-i lucru ușor. Este epuizant și practic mă consumă. Însă doctorița

Robeska este corectă. Nu-i crede prostiile sau bosumflarea falsă când încearcă să scoată nişte lacrimi.

Îl pune la punct, ceea ce-mi place. Ca atunci când a repetat ce a spus în intervenţia lui Brady, că a avut nevoie de mine şi că eu n-am fost acolo, iar prima ei întrebare a fost de câte ori a încercat să ia legătura cu mine ca să-l sprijin. Şi a continuat întrebându-l de câte ori am făcut planuri pe care să le anulez. Evident că răspunsul a fost *zero*, ceea ce a determinat-o să vorbim despre folosirea emoţiilor ca arme.

De când m-am întors în apartament, simt că Aaron urmăreşte orice bucăţică de mâncare pe care o înghit. Încă îl cred când zice că nu mi-a stricat cu intenţie planul. Iar Nate practic m-a implorat să deschid subiectul la terapia cu Robeska.

Nate vrea să aibă dreptate, dar este acelaşi bărbat care îmi aminteşte că recuperarea nu e despre a câştiga. Este despre a învăţa şi a te ierta pe tine, despre a uita obiceiurile proaste şi a avea încredere în acest proces. Nu-i ceva liniar, mi-a zis-o de nenumărate ori şi nu pot să ignor ironia că acelaşi lucru s-ar putea spune despre situaţia cu Aaron.

Într-o zi, i-am trimis lui Nate o grămadă de poze cu mâncare, doar pentru că, mai mult decât orice, eram în căutarea asigurării că n-am dat-o în bară. Aaron nu spune niciodată nimic despre noile mele mese, iar când mă uit la el, priveşte fix în farfurie. Poate e doar în mintea mea. Poate că mă trage pe sfoară. Poate, poate, poate. Încă o zi în Maple Hills plină de aşa de multe întrebări.

– Anul viitor nu vreau să locuiesc aici, zic eu, surprinzând-o pe Lola.

Lasă îngheţata pe măsuţa de cafea, se întoarce spre mine, oferindu-mi întreaga ei atenţie.

– Nu vreau să stau nici în casa de hochei, pentru că nu cred că-i corect faţă de Henry şi Russ, dar nu mai vreau să stau aici. Dar înţeleg dacă vrei să rămâi. Nu-mi permit ceva aşa de frumos ca Maple Tower.

– Ne mutăm.

– Poftim?

– Nici eu nu vreau să locuiesc aici. Hai să avem un nou început!

Aaron oftează când aterizez în braţele lui.

– Opriţi muzica! strig eu spre Brady, îndepărtându-mă de Aaron ca să nu-i dau una în cap.

– Acum ce problemă mai ai? mormăie el, urmându-mă la marginea patinoarului.

– Tu! Tu eşti problema mea, Aaron! Cum ar trebui să mă concentrez când tu gemi şi mormăi de fiecare dată când trebuie să mă atingi?

Muzica în sfârşit se opreşte, iar Brady nu se arată deloc impresionată, dar nu-mi pasă. Pur şi simplu, nu mai vreau să fiu drăguţă. Refuz să mai accept rahaturi de la acest nemernic enervant.

– Acum de ce vă certaţi? pufneşte Brady, trecându-şi mâna prin păr.

Aaron ridică din umeri şi-mi aruncă cea mai neîncrezătoare privire.

– Nu ştiu, doamnă antrenoare. Anastasia pare să aibă o problemă. *Din nou.*

Simt căldura pe ceafă în timp ce mă lupt să nu-mi ies din fire. Mereu mi-am asociat nerăbdarea şi temperamentul cu cine sunt ca patinatoare. Mereu am pus-o pe seama competitivităţii mele – a nevoii copleşitoare de a fi cea mai bună –, dar clar nu-i asta. Când mă antrenam cu Nate, n-am simţit nici măcar o dată acest val de furie. Chiar şi când cădeam sau ne loveam capetele pentru a zecea oară, acceptam asta cu uşurinţă şi râdeam.

Stau cu mâinile în şolduri în încercarea să nu-l plesnesc, dar începe să mă doară pielea degetelor, atât de tare strâng. Ştiu despre ce-i vorba şi probabil că de aceea sunt aşa de supărată.

– Tot te chinuieşti să mă ridici? De aia scoţi sunetele alea? Ai nevoie să mai lucrezi în plus la sală? fierb eu.

– Poftim? Nu! izbucneşte el, roşeaţa din obraji întinzându-i-se repede spre vârful urechilor, dar apoi expresia lui devine mai dură. Mai lasă-mă, Stas! Nu poţi să te îngraşi şi să nu te aştepţi ca eu să am nevoie de un pic de timp ca să mă obişnuiesc.

Poftim!

– La sală ridici cu uşurinţă cu 45 de kilograme mai mult decât am eu. Te-am văzut cum ai ridicat în dimineaţa asta! Ai adăugat mai multe greutăţi! Am pus cinci kilograme de muşchi, atâta tot! Cu ce trebuie să te obişnuieşti?

– Trebuie să mă obişnuiesc cu atitudinea ta.

– Eşti un dobitoc!

– Nu pot să mă antrenez cu tine când te porţi aşa. Mă duc acasă, trebuie să perfecţionăm asta, iar tu îmi iroseşti timpul.

– La revedere!

– Copii, vă rog! se răsteşte Brady.

Nu mai aud ce are ea de zis, pentru că mă duc spre mijlocul patinoarului ca să-mi temperez furia. Dacă el preferă să fie meschin, nu pregătit, n-am de gând să-i stau în cale.

CAPITOLUL 46

NATHAN

Stau cu faţa în jos pe canapeaua din camera de zi când nişte şoapte îmi deranjează lâncezeala.

Ridic privirea, dând de J.J., Henry şi Robbie, fiecare cu câte o cană de cafea în mână, vorbind ca nişte femei în vârstă într-o sală de bingo.

– Ce? mormăi eu.

– Ţi-a dat papucii? zice J.J., rupându-se din întâlnirea mamelor ca să se aşeze pe scaunul din faţa mea.

– Nu! mă răstesc eu, ridicându-mă ca să mă aşez cum trebuie pe canapea, pentru că se pare că asta va fi o discuţie în familie.

Ştiam că ar fi trebuit să rămân în camera mea blestemată ca să nu mă vadă, dar efortul de la sală m-a făcut praf astăzi şi n-am putut să urc scările.

J.J. îşi aşază cana pe măsuţa de cafea şi ridică mâinile defensiv.

– Bine, nu plânge, zice el sarcastic. Dacă nu ţi-a dat papucii, de ce eşti aşa de supărat?

Henry se aruncă lângă mine cu o privire pe jumătate bănuitoare, pe jumătate compătimitoare, iar Robbie apare câteva secunde mai târziu cu o cană de cafea pentru mine.

Clar mă simt atras într-o cursă şi bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că am prieteni cărora le pasă când sunt într-o stare proastă evidentă. Mă cufund în canapea, oftând adânc, şi sorb din cafea ca să trag de timp, pentru că nu ştiu de unde să încep.

– Zice că nu o ascult. Este supărată pe mine, dar e și incredibil de înțelegătoare când sunt un dobitoc, ceea ce mă face să mă simt mai rău. Și mi-e dor de ea.

– Dar nu o asculți, deci sigur nu ești surprins că este supărată? întreabă Robbie fără menajamente.

– Ba o ascult! insist eu. O aud foarte bine că-i mai dă o șansă dobitocului. Am ascultat când a zis că se mută. Am ascultat când a zis că merge la terapie de cuplu cu el.

– Pentru cineva așa de inteligent, uneori chiar ești un prost, zice J.J., clătinând din cap fără urmă de zâmbet răutăcios. Măcar o dată este complet serios – e cea mai hotărâtă persoană pe care o cunosc. N-am nici un dubiu că va obține tot ce-și dorește în viață pentru că este dispusă să facă sacrificii. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu erai recrutat?

– Eu...

– Nu, nu-mi spune prostii! Râde. Ți-ai fi folosit banii din fond ca să faci orice ai fi vrut – și pe bună dreptate, ai afacerea familiei unde te poți întoarce. Stassie n-are un fond fiduciar. Nu are o afacere de familie. Dacă nu reușește cu patinajul, probabil va ajunge profesoară sau, mai rău, cu un serviciu pe care-l va urî.

– De ce-mi ții o predică despre iubita mea, Johal?

– Pentru că tu te uiți doar la prezent și ești egoist! Nu poate să patineze la perechi fără pereche. Nate, este inteligentă. Se folosește de Aaron ca să-și realizeze obiectivele, pentru că nu are altă opțiune. Ar trebui să fii mândru de ea că este atât de puternică, iar tu ai fost gelos și meschin, ai făcut-o să se simtă prost pentru ceva ce-i foarte dificil pentru ea.

Henry și Robbie sunt dureros de tăcuți în timp ce J.J. se ia de mine. Henry se uită la cana de cafea, învârtind lichidul ca să nu trebuiască să mă privească. Robbie se uită la mine cu chipul inexpresiv.

– Voi doi o să ziceți ceva?

Rob ridică din umeri.

– Păi, are dreptate. Știi că are dreptate, de aia ești așa de supărat. Nate, știi că o iubim. Crezi că-mi place că Lola este cu el? Normal că nu, dar amândouă sunt fete mari. Mari și încăpățânate.

Din ce ne-ai zis tu şi din ce mi-a zis Lo, n-ar fi putut să-ţi spună mai clar că nu vrea să fie prietena lui. Cred că trebuie să te hotărăşti dacă eşti dispus să o alungi din cauza egoului.

– Nu-i vorba de egoul meu! Îmi fac griji pentru femeia de care sunt îndrăgostit, pentru că petrece timp cu cineva care se poartă urât cu ea.

– Este egoul tău, mormăie Henry lângă mine, fără să ridice privirea de la cafeaua care se învârte în continuare. Crezi că el o va manipula, ea îl va ierta, apoi nu va mai avea nevoie de tine. Îţi place ca ea să aibă nevoie de tine. Te face să te simţi important. Ştii că Aaron te urăşte şi crezi că o va ţine departe de tine. Ceea ce tocmai demonstrează că nu ştii cât este de puternică sau chiar nu înţelegi cât de mult te iubeşte.

Asta cred că este una dintre cele mai groaznice discuţii avute vreodată.

– Deci toţi credeţi că sunt un dobitoc, asta-mi spuneţi?

Robbie îşi drege vocea şi râde:

– Eu de la grădiniţă cred că eşti un dobitoc, ca să se ştie.

– Nu te-am cunoscut când erai la grădiniţă, adaugă J.J. Dar îmi închipui că, dacă te ştiam, şi eu aş fi crezut că eşti un dobitoc. Frate, ştii că ţinem la tine, dar tu ai adus-o aici, ne-ai lăsat să locuim cu ea şi să o cunoaştem, iar acum şi noi o iubim. Nu vrem să strici ceva special. Aaron vrea asta!

– Eu nu cred că eşti un dobitoc, Nathan, zice încet Henry. Cred că trebuie să te pui în locul ei. Dacă tu şi J.J. v-aţi certa, dar am avea un meci şi ai avea nevoie de un apărător care să ne ajute să câştigăm, l-ai lăsa să joace. Ai lăsa drama deoparte şi te-ai concentra asupra victoriei. Asta face ea.

– Vă vedeţi mai târziu, nu? întreabă Robbie, zâmbind când eu încuviinţez din cap. Vorbeşte cu ea. Trebuie să ştie că eşti alături de ea în treaba asta.

– Voi trei n-aveţi nimic mai bun de făcut decât să fiţi Oprah cu mine?

Asta detensionează încăperea pentru că toţi trei râd.

– Este o schimbare plăcută să nu-l mai urmărim pe Henry, care de la Crăciun încearcă cu disperare să dea de fata aia, Jenny sau cum o cheamă.

– *Încă* n-ai găsit-o? Ce i-ai zis bietei fete? A intrat în programul de protecţia martorilor sau ceva de genul ăsta? glumesc eu, zâmbind mai larg când Henry mă săgetează cu privirea de parcă încearcă să-mi dea foc cu ochii.

– Scuze, Nathan! Nu putem hărţui toţi o fată până când începe o relaţie cu noi. Unii dintre noi au nevoie de timp ca mai întâi să descopere cine e, bine? Eu…

Nu mai aud ce spune din cauza râsetelor mele, ale lui J.J. şi ale lui Robbie.

Nu ştiu de ce am emoţii pentru că am o întâlnire cu propria iubită. O privesc cum îi spune politicos la revedere portarului de la intrarea din clădire şi cum vine spre maşina mea în zona de parcare. Arată incredibil. Atât de incredibil, încât s-ar putea să nu ajungem la rezervarea pentru cină de la Octopus.

Este un restaurant cu fructe de mare care s-a deschis recent în Malibu şi, din fericire, un tip care îl place pe J.J. lucrează acolo şi a reuşit să mă ajute. Nu ţin morţiş să-mi scot la produs colegul pentru a rezerva o masă într-un restaurant exclusivist, dar nici complet împotrivă.

În clipa în care urcă, maşina se umple de mirosul dulce al parfumului ei. Mereu miroase bine, dar acum este altceva. Aşa se întâmplă când nu o văd câteva zile? I-aş spune, dar parcă o aud deja glumind că sunt un vampir cu simţurile ascuţite.

– De ce chicoteşti? zâmbeşte ea, aplecându-se să mă sărute.

Dumnezeule, până şi la gust este bună! Ridic mâna spre faţa ei, dar o îndepărtează înainte să-i prind chipul, desprinzându-se ca să mormăie.

– Machiajul.

– Vampiri, hm, nu contează. Mi-a fost dor de tine, eşti foarte frumoasă în seara asta!

– Şi tu arăţi bine, Hawkins! Cum a fost antrenamentul?

Discutăm lejer tot drumul spre Malibu, ajungând la micile întâmplări care s-au petrecut de-a lungul zilelor, întâmplări despre care nu mai vorbim acum, când nu ne mai petrecem majoritatea zilelor împreună. Îmi povesteşte că şi-a bătut propriul record la genuflexiuni, iar după competiţie Brady o să-i crească iarăşi caloriile.

Îi povestesc despre începutul prieteniei dintre Henry şi Russ şi că asta nu pare să le placă unora dintre coechipierii mai imaturi, aşa că am discutat cu ei ca să se maturizeze. Fraternităţile sunt ciudate şi uneori este ca într-un cult, după părerea mea. De aceea n-am fost niciodată interesat. Prefer să petrec timp cu oamenii pe care îi plac în loc să fiu obligat să-mi placă anumiţi oameni în numele frăţiei.

– O să bat pe oricine îmi răneşte băieţii, zice ea cu asprime.

Ştiu că nu glumeşte; s-ar lua de oricine cu toată înălţimea ei de 1,60 ca să-i protejeze pe Henry şi, acum, pe Russ.

Tipul *chiar* cred că îl place pe J.J., pentru că ne-a rezervat o masă pe terasa care dă spre mare. Îi trimit un SMS lui J.J., spunându-i ce masă bună avem pentru ca tipul să puncteze, pentru că e *evident* că se dă peste cap să-l impresioneze.

Ştiu că trebuie să vorbesc cu Anastasia despre comportamentul meu recent, dar nu sunt chiar sigur cum să deschid subiectul. Las să ni se ia comanda, iar ea umple tăcerea cu poveşti amuzante despre Lo şi unul dintre cursurile ei unde totul a mers prost. Dar într-un final îmi oferă un zâmbet înduioşător – zâmbetul care îmi spune că ştie ce-mi trece prin cap.

– Nate, eşti bine?

Timpul cât am stat separat l-am resimţit ca pe o despărţire, chiar dacă nu a fost aşa şi am continuat să vorbim, dar mi-a cimentat ideea că despărţirea nu-i o realitate pe care să mi-o doresc vreodată. Ştiu că rar se întâmplă să întâlneşti pe cineva care te face să te simţi că întreaga ta viaţă este mai luminoasă. Ştiu că sunt norocos că am lângă mine pe cineva care s-ar război pentru oamenii pe care îi iubeşte – şi acum mi-am dat seama că se războieşte pentru ea însăşi.

Şi trebuie să fiu de partea ei, nu să o atac de pe alt flanc.

– Îți datorez scuze, zic eu, clar nu în maniera fină, calmă la care speram. N-am fost corect și-mi pare rău, Anastasia. Chiar îmi pare rău.

Își întinde mâna peste masă și o pune peste a mea.

– Nu-i nimic. Mulțumesc că ți-ai cerut scuze.

– Ești cea mai importantă din viața mea. Nu sunt sigur dacă știi asta sau nu, dar ești, și am fost un egoist. Te-am pus într-o situație dificilă, te-am făcut să simți că trebuie să alegi între noi. Nu trebuie. Și vreau să știi că-ți sprijin obiectivele.

Ea încuviințează din cap, lăsându-mă să mă încurc în propriile cuvinte și să bat câmpii cu repeziciune, spunându-i ce simt. Nu mă întrerupe, nu spune nimic; îmi oferă spațiul de care am nevoie ca să exprim ce simt.

– Acum ascult. Îți promit, te aud și înțeleg că trebuie să te las să-ți vezi de treaba ta și să gestionezi situația cu Aaron cum consideri tu.

Când simte că am terminat, duce mâinile noastre unite la gură și-mi sărută degetele. Expresia de ușurare de pe fața ei este copleșitoare, ceea ce, ca să fiu sincer, mă face să mă simt și mai rău, pentru că probabil s-a chinuit mai mult decât mi-am dat eu seama.

Și eu mă simt ușurat. Este ciudat că poate să fie cea mai iritabilă și mai încăpățânată persoană, dar, când vine vorba despre rezolvarea problemelor, are răbdarea unui sfânt. Și aveam nevoie de acea răbdare pentru a repara asta.

– Nimeni nu te înlocuiește, Nathan. În fiecare minut petrecut patinând cu el, mă gândesc cât de mult îmi doresc ca tu să te fi apucat de patinaj artistic, nu de hochei, când erai copil. Terapia m-a schimbat în bine, ar putea să facă asta și cu el – sau nu. Nu mă mai privește ce se întâmplă în afara arenei.

– Îmi pare rău pentru felul în care ți-am vorbit recent.

Nu recunoaște asta; îmi strânge mâna.

– Vrei să-ți zic ceva amuzant?

– Acum? Da, sigur.

Accept orice ca să schimb subiectul referitor la faptul că sunt un iubit prost.

– Astăzi l-am făcut pe Aaron să plece valvârtej de la antrenament. Chicoteşte, ducând paharul cu vin la buze. S-a urcat în maşină în mijlocul antrenamentului şi a plecat acasă. A trebuit să iau un Uber, dar a meritat.

– Ce s-a întâmplat?

– Tot pufnea şi gemea de fiecare dată când trebuia să mă ridice sau să mă prindă, aşa că l-am întrebat dacă trebuie să tragă mai mult la sală. I-am zis că ştiu că ridică mai mult decât cât cântăresc eu, aşa că l-am întrebat care-i problema. Nu i-a plăcut deloc.

Îşi încreţeşte nasul şi ridică din umeri, clar nepăsându-i de Aaron.

– N-am de ce să-mi fac griji, nu-i aşa? zic eu, vorbind mai mult către mine decât către ea.

– Nici măcar un pic, totul este sub control. M-ai ajutat să fiu suficient de puternică pentru a face faţă. Se uită dincolo de mine şi zâmbeşte aşa de frumos, încât cred că a apărut vreo vedetă, dar nu, începe să se foiască entuziasmată. Oh! Cred că ne vine mâncarea!

Nu vreau să o las să coboare din maşină când ajungem la Maple Tower, dar trebuie.

– Mă întorc sâmbătă seară, zice ea. Putem să ne petrecem toată duminica împreună, promit!

Stassie pleacă la San Diego de dimineaţă pentru etapa naţională şi am hotărât că lucrul cel mai responsabil ar fi să doarmă fiecare în patul lui. Nici unul din noi nu vrea, dar trebuie să se axeze pe relaxare în noaptea asta, acest lucru fiind imposibil la mine acasă. Dacă aş rămâne aici, şi-ar petrece toată noaptea neliniştită din cauză că eu şi Aaron am fi în acelaşi loc.

Este alegerea corectă, chiar dacă temporar amândoi suntem nefericiţi.

Trece peste consola centrală şi mi se urcă în poală, petrecându-şi braţele în jurul gâtului meu şi lipindu-şi fruntea de a mea.

– Te iubesc, şopteşte ea, lipindu-şi gura de a mea. Trebuie să cobor, altfel o să ajungem să facem dragoste în parcare.

Deschide portiera şi se dă jos de pe mine, mai sărutându-mă o dată înainte de a o lua spre lift. Aştept ca să fiu sigur că intră în siguranţă, apoi pornesc maşina, sperând că erecţia se va domoli de la sine până ce ajung acasă.

CAPITOLUL 47

ANASTASIA

De când am ajuns acasă, simt o suferință ciudată în piept care nu dispare.

S-ar putea să fie emoțiile dinaintea competiției. Nu cred că mi-ar reproșa cineva asta, ținând cont de faptul că mâine va fi cel mai important eveniment pe care l-am avut de gestionat vreodată. Olimpiada este peste doi ani, dar există așa de multe alte competiții internaționale la care pot să concurez! Așa arăt echipei Statelor Unite de ce sunt în stare, ce pot oferi, ce putem oferi.

Toate suferințele prin care am trecut ca să fiu pregătită pentru acest weekend trebuie să însemne ceva.

Trebuie să merite.

Lola știe că trebuie să mă lase în pace când sunt așa, n-are ce să spună ori să facă pentru ca eu să mă simt mai bine și oricum prefer să fiu singură cu gândurile mele. Am bifat tot ce aveam pe iPad, am făcut duș, m-am băgat în pat cu tricoul meu preferat de la Titans. Și asta ar trebui să fie de ajuns, dar... nu este.

Tricoul abia a fost spălat, așa că miroase puternic a detergent. Un miros care mereu mi-a plăcut; mirosul de haine curate înseamnă că mi-am spălat rufele, ceea ce înseamnă că am bifat ceva din agendă. Dar, din cine știe ce motiv, mirosul sporește suferința.

Nu mai miroase a Nathan.

Și uite așa simt că patul meu este copleșitor de gol, iar tricoul îmi provoacă mâncărimi.

Înțeleg logica doctoriței Robeska de a mă muta înapoi în apartament. A simțit că relația mea cu Aaron și-ar reveni mai repede dacă noi am petrece acest timp împreună acasă, cum obișnuiam să o facem. Când am vorbit despre lucrurile pe care le făceam împreună în afara patinajului, a fost clar că amândoi ne distram.

Trebuie să fim iarăși sincronizați și, în afară de criza de nervi a lui Aaron pe gheață, a funcționat. Și eu am vrut să mă mut înapoi, lucru pe care i l-am zis lui Nate înainte să fie menționat de Robeska. Mi-am făcut griji că eu și Nathan putem să funcționăm doar dacă suntem constant unul în compania celuilalt și că, imediat ce își va începe cariera în NHL, eu nu îi mai pot oferi sprijinul de care are nevoie, ceea ce ne-ar îndepărta.

Dar nu sunt fericită aici și mi-e dor de băieții mei.

De un anumit băiat în mod deosebit.

După ce-l sun de câteva ori, îmi fac griji că nu-mi va răspunde la apel, că-i ocupat cu prietenii lui sau și-a pus telefonul pe silențios, dar, chiar înainte să termin apelul, pe ecranul meu apare fața lui.

– Scuze, aveam telefonul la încărcat lângă pat. S-a întâmplat ceva? întreabă el cu precauție.

Mica adâncitură dintre sprâncenele lui se mărește când se uită la ecran.

– Hainele pe care le-am furat de la tine nu mai miros a tine.

– Asta-i de bine sau de rău?

– De rău. Este îngrozitor, înfiorător și catastrofal. Mi-e dor de tine și asta mă neliniștește.

– Iubito, abia ne-am văzut, te rog să nu fii neliniștită. Ai nevoie de ceva de la mine?

– Poți să vii la mine în seara asta? Știu că nu vrei să stai în preajma lui Aaron, dar el o să fie în camera lui, iar noi o să stăm în camera mea, zic eu repede. Nu o să-l vezi. Am nevoie de tine, Nate. Am nevoie să faci lucrul ăla pe care-l faci când totul este din nou bine ca prin magie.

Colțul gurii lui formează zâmbetul meu preferat. Este zâmbetul de care am parte când îl surprind în modul plăcut. Nu se întâmplă prea des, pentru că mă cunoaște prea bine; mi-e greu să-l iau prin surprindere, dar de asta este foarte special când se întâmplă.

– Eu, hm, nu știu cum fac asta, dar plec chiar acum. Vrei să-ți iau ceva pe drum?

Clatin din cap, privindu-l cum sare din pat și-și ia o geantă cu schimburi pentru o noapte.

– Nu, amice. Doar pe tine. Doar de tine am nevoie.

Nu mă pot concentra la cartea pe care ar trebui să o citesc.

Citesc un paragraf sau două, apoi ochii mi se îndreaptă imediat la punctul care se mișcă pe harta de pe ecran. Nu-mi dau seama dacă e drăguț sau patetic cât sunt de entuziasmată că-i văd mașina parcând în garajul clădirii.

Stau la ușa de la intrare ca un cățel excitat, ascultând sunetul liftului – timp în care Lola mă judecă de pe canapea, unde se uită la *Hamilton* pentru a zecea oară săptămâna asta. Nici nu apucă să bată, că deschid ușa și-l trag înăuntru.

– Bună.

Chicotește când îi cuprind trunchiul cu brațele, inspirând adânc.

– Miroși așa de bine, murmur la pieptul lui.

Strângându-mă în brațe, își îngroapă capul în părul meu și mă sărută pe creștet.

– Oricât de fierbinte arătați voi doi făcând dragoste, puteți să nu o faceți chiar în fața mea? Aveți o cameră chiar acolo, iar eu încerc să-mi duc războiul revoluționar aici, strigă Lo din camera de zi.

Îl trag pe Nate spre dormitor înainte ca Aaron să iasă din camera lui pentru a investiga țipetele și sursa râsetului care răsună în apartament când Lola îi arată degetul din mijloc lui Nathan pentru că el i-a spus să nu mai fie perversă.

Suferința din piept mi se ușurează cu fiecare secundă care trece, cu fiecare secundă în care îl simt sub degetele mele. Își pune un deget sub bărbia mea, înclinându-mi fața spre a lui.

– Ești sigură că este în regulă?

– Aveam o suferință în piept care nu se risipea. Îmi pare rău că te-am târât aici, dar, în mod egoist, mă simt mai bine când te am aproape. Sunt sâcâitoare?

Clatină din cap, petrecându-și ușor degetele prin părul meu și sărutându-mă pe frunte.

– Aș face orice ca să te fac să te simți mai bine, Anastasia. Nu sunt sigur cum ar trebui să-ți aduc mirosul meu, însă...

Se descalță și urcă în pat, iar mă uit cum se luptă cu toate pernele până ce se așază confortabil. Mă urc în poala lui, sprijinindu-mi picioarele de o parte și de alta.

– Ridică brațele, îi zic eu, jucându-mă cu marginea tricoului pe care îl poartă.

Face cum îi cer, aplecându-se un pic față și ținând brațele deasupra capului ca să-i pot da tricoul jos. Se lasă înapoi pe perne, lăsându-mă să-mi trec degetele peste abdomenul lui neted și cald, până la pantalonii de trening.

Gri, evident, pentru că Nathan Hawkins este un bărbat care probabil a fost definit de o femeie.

Mâinile lui îmi prind repede încheieturile, ridicându-le în aer.

– Rândul tău, Allen!

Țin mâinile în aer în timp ce el îmi prinde tricoul și mi-l dă jos. Sfârcurile mi se întăresc sub căldura privirii lui, iar când își linge buzele și își urcă mâinile pe coapsele mele, mi se face pielea de găină peste tot.

Anticiparea este sufocantă; mâinile îi trec peste șolduri, peste talie, oprindu-se chiar sub sâni. Nathan m-a văzut goală de nenumărate ori, dar niciodată nu m-am simțit mai expusă ca acum.

– Ești perfectă, șoptește el, ridicându-se ca să mă sărute între sâni.

Practic gem când limba lui trece peste sfârcul tare și el mormăie fericit, sugându-l. Îl prind de umeri și îmi las capul pe spate când el trece la celălalt sân, oferindu-i la fel de multă atenție.

Mă linge și mă sărută, urcând pe gât, gemând când mă frec de el, iar când ajunge la gura mea, sunt aproape gata să explodez.

– Te doresc așa de tare!

Râsetul lui este întunecat, ochii îi sclipesc.

– Cere-mi-o frumos!

– Nathan... oftez eu nerăbdătoare.

– Este un bun început. Altceva? Spune-mi ce vrei, iubito!

Corpul mi se balansează pe al lui în căutarea disperată a frecării, a *ceva* care să atenueze durerea dintre picioare, așa că-i destul de clar ce vreau. Își petrece brațele în jurul spatelui meu, ținându-mă aproape, rostogolindu-se ca eu să fiu pe spate. Dacă ar trebui să am o singură amintire pentru tot restul vieții, ar fi cu Nate îngenuncheat între picioarele mele deschise. Corpul lui este puternic și tare, dar pielea îi este moale și netedă. Nici măcar nu clipește când se uită la mine beat de dorință.

– Îți vreau gura.

– Unde-mi vrei gura?

Trasez cu degetul în fața chiloților, simțind căldura și cât de uzi sunt deja. Ochii lui îmi urmează mâna zâmbindu-mi arogant.

– Trebuie să rostești cuvintele!

Tot sângele din corp îmi aleargă spre față. Îmi mușc obrazul pe interior, privindu-l cum se uită la mine. Mâinile lui îmi masează gambele, deci este evident că nu se grăbește să-mi dea ce vreau. Pieptul mi se ridică, doritor și nerăbdător.

– Îți vreau gura pe păsărica mea.

Îmi prinde chiloții și-i dă jos, desfăcându-mi larg picioarele și așezându-se între ele. Se pare că s-a terminat tachinarea, pentru că nu ezită să-și îngroape capul și să mă devoreze. În câteva secunde, mă face să mă foiesc, dorindu-mi cu disperare mai mult, dar fiind copleșită de cât de bine se simte.

– Îți place? zice el, știind prea bine că răspunsul este da.

Îmi cufund mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape, îndepărtându-l, ținându-l pe loc, folosindu-mă de el ca de o ancoră ca să rămân pe pat.

– Nate! țip eu, nefiind prea sigură de ce țip.

– Știu, iubito, știu că-i bine. Mă penetrează cu un deget, apoi cu altul, îndoindu-le, și sunt aproape gata. O să termini pentru mine?

Îmi tremură picioarele și plutesc în timp ce simt spasme în tot corpul.

– Nathan... Oh, la dracu'...

Mă lasă năucită și fără aer pe pat, se dă jos și își lasă boxerii și pantalonii de trening să cadă pe podea. Îmi cuprinde coapsele goale și mă trage pe marginea patului, urcându-mi gleznele pe umerii lui. Își prinde strâns penisul la bază, trecând cu vârful printre faldurile mele.

– Ce fată bună, zice el cu mândrie, împingând vârful în interior. Dumnezeule, nu mai strânge, altfel terminăm în treizeci de secunde!

Își înfige degetele în partea din față a coapselor mele pentru a mă ține pe loc și intră complet în mine.

– Nu-mi mai spune că sunt fată bună și nu o să mai strâng, răspund eu.

Relația asta funcționează așa de bine pentru că lui Nathan îi place să mă laude și mie îmi place să fiu lăudată. La început, o face delicat cu mine, cu atingeri lente, profunde, făcându-mă să-mi strâng degetele de la picioare, dar apoi mută mâna de pe coapsă și combină mișcările mai tari cu degetul mare pe clitoris.

– Ești prea bun la asta!

Gem, întinzându-mă în încercarea de a-l atinge, dar este prea departe.

Îmi mută picioarele de pe umeri pe șoldurile lui și mă ridică, ducându-mă spre ușa dormitorului și lipindu-mă de ea.

– E mai bine? Acum poți să ajungi la mine.

Zâmbește, sărutându-mă și ciugulindu-mi maxilarul.

Mă agăț de el, folosindu-mă de ultima fărâmă de energie în timp ce corpul îl acceptă. Senzația din pântec îmi crește, intensificându-se pe măsură ce Nate geme și șoptește laudă după laudă la urechea mea. Unghiile mi se înfig în mușchii întinși ai spatelui lui. Mișcările lui devin mai dure și își încordează mâinile

pe spatele coapselor mele. Şi, când lucrurile nu pot fi mai încordate, spirala din pântec îmi explodează, trimiţându-mi toţi nervii din corp în haos. Mai face câteva mişcări puternice şi este chiar acolo lângă mine, mormăind în gâtul meu o serie de înjurături indescifrabile.

– Dumnezeule, te iubesc!

Îmi dau laoparte părul de pe fruntea udă şi-i cuprind faţa între mâini.

– Îhî, zic eu abia respirând. Şi eu te iubesc.

CAPITOLUL 48

NATHAN

Singurul lucru prost când dormi cel mai bine este că până la urmă trebuie să te trezeşti.

Dimineţile aici sunt liniştite, spre deosebire de tropăitul pe scări care se aude în casa mea. Ca să nu mai zic de certurile legate de cine a băut ultima cafea. Stassie se mişcă în braţele mele când alarma ei începe să sune, mormăind şi protestând când nu se opreşte spontan, apoi înjurând în şoaptă în timp ce pipăie după telefon.

Când am locuit împreună, am învăţat să mă prefac că dorm – lucru cunoscut şi ca modul invizibil. După câteva nopţi am devenit imun, pentru că, atunci când ţipă la telefon spunându-i că-i un *idiot*, mă pufneşte râsul.

– Continuă să râzi, Hawkins, şi o să vezi ce se întâmplă, zice ea între un căscat şi o palmă agresivă peste ecranul telefonului.

– Vino aici, morocănoaso, zâmbesc eu, trăgându-i corpul înapoi pe mine. Cum te simţi? Pot să fac ceva ca să te ajut cu pregătirile?

Ea se întoarce pe mine, sprijinindu-şi faţa pe mâinile puse pe pieptul meu.

– Patinezi pentru mine? Mă culc la loc şi poţi să-mi spui într-un SMS cum a mers.

– Păi, pot să încerc să mituiesc arbitrii, dar nu sunt sigur că m-ar încăpea costumul tău minuscul dacă vrei să patinez eu.

Ziua de astăzi pare monumentală și sunt realmente surprins că nu o ia razna, dar când gândul îmi intră în cap, ea se aruncă jos de pe mine și se lansează spre baie, vomitând în veceu.

Din fericire, m-a avertizat dinainte că din cauza anxietății în dimineața competiției vomită de nouă ori din zece dăți și să nu mă alarmez că ar fi grețuri de sarcină. Mi-a mai zis că vomitatul este semnul meu de plecare, pentru că din acel moment va fi un pachet de emoții și n-ar vrea ca eu să fiu martor la asta.

Când reușesc să-mi pun toate hainele pe mine și-i aduc un pahar cu apă din bucătărie, ea iese din baie, din fericire mirosind a mentă mai mult decât a altceva.

– Ăsta-i semnul să plec, nu? confirm eu, aplecându-mă să o sărut pe frunte.

– Mulțumesc că ai rămas azi-noapte. Mi-ar fi mult mai rău acum dacă n-ai fi rămas. Succes la meci astăzi, nu o să fiu pe telefon, dar te sun cu apel video când ajung la hotel, bine? Trimite-mi și tu rezultatul prin SMS.

Am fost așa de concentrat asupra competiției lui Stas, încât aproape că am uitat că astăzi avem meci împotriva celor de la UCLA. Să sperăm că drama legată de distrugerea patinoarului a rămas în trecut pentru că, în general, băieții de la UCLA sunt de treabă. Pentru că suntem așa de aproape, ne vedem în cluburi și la petreceri, iar în afară de un pic de rivalitate sănătoasă, e una dintre echipele împotriva cărora este distractiv să joci.

Etapa națională de patinaj artistic este în San Diego și va ține tot weekendul. Primul lor program este astăzi și, dacă iau o notă suficient de mare, mâine fac celălalt program. Anastasia a fost foarte înțelegătoare când i-am zis că am meci de hochei acasă, deci nu o să pot veni cu ea; a fost ridicol de dulce și a zis că nu-i o problemă.

Ce nu i-am zis este că, în clipa în care o să mi se termine meciul, o să sar în mașină și o să zbor pe autostradă ca s-o văd. Îi țin un ultim discurs de încurajare, îi spun ce mult o iubesc și ce mândru sunt de ea, apoi o las.

În contrast cu calmul de acasă de la Stassie, băieții sunt, ca de obicei, niște clovni când ajung eu.

Când intru în camera de zi, J.J., Henry, Mattie și Russ sunt îmbrăcați complet, stând pe canapea. Mattie folosește masa ca treaptă pentru a sări pe un scaun în partea cealaltă a camerei; masa scârțâie sub greutatea lui, dar din fericire nu se prăbușește. Mă uit la ei patru, așteptând să spună cineva ceva.

Robbie apare din camera de distracții cu o cană mare de cafea într-o mână, împingându-și scaunul cu rotile cu cealaltă mână. Este deja la costum și simt prelegerea iminentă despre dezastru înaintea unui meci. Dar el ridică din umeri și-mi explică ce se petrece.

– A erupt vulcanul.

– Atunci te-ai ars.

– Nu ca tine. Du-te și îmbracă-te, nu putem să întârziem la un meci acasă!

Nu-mi ia mult să fiu gata, iar când să intru în mașină, îmi vibrează telefonul.

Ușuratica Uber

„Tocmai am plecat și Brady ne obligă să ascultăm ABBA."

„Nu-i așa de rău."

„Și ea cântă."

„J.J. a zis să-l suni, pot să facă un duet."

„O să mă iubești în continuare dacă o să cad în nas și o să mă fac de rușine în fața elitei patinajului artistic din America?"

„😳 Da, probabil."

„Te urăsc."

„Nu o să cazi în nas jos. O să-i faci praf. Și eu te iubesc indiferent de rezultat."

„Mi-e greață."

„Inspiră adânc. Dacă vomiți, ai grijă să o faci direct pe Aaron."

J.J. îmi conduce mașina pentru ca eu să-mi trimit SMS-uri cu prietena mea foarte emoționată. Parcăm, iar Robbie intră

în starea de antrenor ticălos și-mi cere să las telefonul ca să mă pot concentra.

– O s-o vezi în câteva ore, adună-te un pic, bine? mârâie el în stilul aproape identic cu al lui Faulkner. Și eu am emoții pentru ea, dar trebuie să... știi și tu. Trebuie să trecem prin asta.

– Da, domnule antrenor.

Imediat cum intrăm pe ușile arenei, intru în rolul de căpitan.

Asta dă roade pentru că, după probabil cel mai bun meci din sezon, îi batem pe cei de la UCLA cu un lejer 9-3. Cu o zi în urmă, Faulkner mi-a zis că, dacă aveam să câștigăm, urma să facă analiza meciului mai târziu, ca eu să pot pleca direct spre San Diego ca să ajung la timp pentru programul scurt al perechilor. Tocmai vreau să ies pe ușă când mă prinde Cory O'Neill, căpitanul UCLA.

– Mă bucur să te văd, omule, zice el, dându-mi una peste biceps. Mă bucur să te văd iarăși pe gheață. Am auzit un zvon că te-ai apucat de patinaj artistic.

– Da, am făcut șase săptămâni. Altă dramă. Nu se opresc niciodată în Maple Hills, nu? Mă scarpin stânjenit la ceafă. Directorul sportiv m-a trimis pe bancă pentru că un băiat din echipa de patinaj s-a rănit și a dat vina pe mine. Voiau să oprească toată echipa să mai joace până ce-l descopereau pe cel responsabil, așa că am luat vina asupra mea. N-am avut voie să joc până ce el n-a putut să patineze din nou.

– Oh, ce aiurea!

– N-a fost greșeala mea, să știi. Iubita mea este partenera tipului, așa că am patinat și m-am antrenat șase săptămâni cu ea. Mi-a plăcut, în afară de faptul că m-a durut ca dracu' tot corpul. Astăzi au competiție; de fapt, acolo mă duc.

Sprâncenele lui Cory se unesc.

– Stai un pic, vorbești de Aaron și Stas?

„Nu-i un semn bun."

– Da, îi știi?

Încuviințează din cap, aparent confuz.

– Am fost la școală cu Aaron în Chicago. Îl știu de când eram copii. Tu ai fost învinovățit de accidentul lui Aaron? Stassie este iubita ta?

– S-a întâmplat de Halloween. A venit la The Honeypot cu încheietura accidentată, a zis că i-am făcut o glumă, iar el s-a accidentat. Ne știi reput…

– De Halloween? Frate! mă întrerupe întinzând mâna. Aaron s-a accidentat jucând fotbal cu noi. Eram beți și ne prosteam pe plajă, făcurăm foc de tabără. Davey l-a placat și a aterizat pe mâna lui… N-am știut că a dat vina pe tine pentru asta. Ce prostie! Nouă nu ne-a zis nim…

Îi văd gura cum se mișcă în fața mea, dar nu mai aud nimic pentru că-mi țiuie urechile.

Totul pare să încetinească în timp ce toate piesele se aliniază. M-am împăcat cu ideea de a fi prima persoană pe care Aaron ar da vina pentru un accident nefericit. De aproape patru ani mă lupt cu reputația acestei echipe și nu mai eram furios din cauza asta.

Dar știa. Știa cum s-a accidentat și oricum a încercat să-mi facă probleme.

Pentru ce? Pentru Anastasia? Este singură de mulți ani, iar el nu s-a dat niciodată la ea. Să fiu dat afară din școală? Nimic nu are sens – ce a făcut el nu are sens.

– Hawkins? întreabă cu precauție Cory.

– Trebuie să plec.

La jumătatea drumului spre San Diego, îmi dau seama că de fapt conduc în tăcere. Dau drumul la radio, accept orice ca să-mi înec gândurile, care acum sunt foarte zgomotoase. Principalul gând este ce o să fac atunci când o să ajung acolo. Vreau să dau buzna, să le spun tuturor ce a făcut, cum i-a păcălit pe cei mai apropiați oameni. Dar *ea* nu merită asta. Este cea mai importantă competiție din viața ei de până acum. „Chiar detonez o bombă când ea trebuie să se concentreze?“

Mi-am răspuns la întrebare înainte să o formulez – trebuie să aștept.

Nu-mi pot imagina un viitor fără Stassie și, din păcate, viitorul ei este împletit cu al lui. Chiar mai mult dacă vor câștiga weekendul ăsta.

Numele lor vor fi înregistrate unul lângă celălalt.

El știe că ea are nevoie de el mai mult decât îl detestă. Despre asta e vorba în toată prostia cu terapia; i-a amintit că are nevoie de el ca partener.

De parcă noi nu știam deja asta.

Restul drumului zboară și fără să-mi dau seama opresc în parcarea plină de la Spirit Center. Stas a zis că este pentru prima dată după mulți ani când campionatele naționale sunt pe coasta de vest, iar acum mă simt norocos că nu-i în partea cealaltă a țării. După tot ce se întâmplă, mă bucur că sunt aici să o sprijin și mă concentrez la asta.

Când intru în clădire, oamenii sunt pe holuri. Antrenori cu protejați, părinți cu copiii foarte emoționați și familii imense purtând emblemele diferitelor echipe de patinaj pe jachete.

Este destul de impresionant că acum cei mai buni patinatori artistici din țară sunt în această clădire, iar Stassie este una dintre ei. Știu cât de dificil este patinajul artistic după ce l-am practicat șase săptămâni.

Încă s-ar putea să am fundul și genunchii vineți de la căzături.

Mai sunt vreo zece minute până să înceapă programul scurt al perechilor, ceea ce-mi oferă suficient timp să cumpăr ceva de băut și să merg la baie. Nu știu de ce sunt așa de emoționat, când ea este cea care trebuie să patineze.

Am noroc și apuc un loc la capătul rândului, lângă o familie imensă care poartă tricouri la fel. Stassie și Aaron sunt în grupa a doua, dar am pierdut încălzirea, așa că nici măcar n-am văzut-o. Nu reușesc să fiu atent la prima pereche care patinează, mintea îmi este prea preocupată. Locul meu este chiar deasupra tunelului de acces pe gheață și văd cu coada ochiului capul lui Brady, deci știu că Stas este aproape.

Practic, fiecare zonă din exteriorul patinoarului este plină de camere de filmat, pentru că toată competiția este transmisă online. Băieții s-au adunat toți acasă la noi ca s-o urmărească

și au explodat pe chatul de grup în semn de sprijin – și cu groază – când cineva din ultima grupă a căzut urât.

– *Urmează pe gheață Aaron Carlisle și Anastasia Allen din echipa de patinaj artistic din Maple Hills!*

Îmi aud bătăile inimii în urechi când mă uit la ea cum patinează. E foarte frumoasă cu părul ei lung, șaten-deschis ondulat și prins la spate, etalând plasa presărată cu strasuri de pe piept, de pe brațe și pe partea din față a costumului bleumarin. Se duc în centrul patinoarului, mână în mână, așteptând să înceapă muzica.

Începe să cânte o versiune acustică lentă a melodiei *Kiss Me* de Sixpence None the Richer, iar ei fac prima mișcare pe gheață. Am ascultat melodia asta și *Sonata lunii* de mai multe ori decât pot să număr de când suntem împreună.

La antrenamente, eram cu ea când aluneca pe gheață, părând așa de aproape de perfecțiune, încât mi-era greu să cred că n-a fost lăsată pe acest pământ ca să facă fix asta. Și acasă, când aluneca pe gresia din bucătărie, târându-mă după ea, râzând și pretinzând că ne antrenam.

Această melodie îmi va aminti mereu de acele momente.

Nu-mi pot lua ochii de la pereche în timp ce ei își fac fiecare mișcare cu ușurință și perfect. În buzunar, telefonul îmi vibrează necontenit, dar îl ignor, nedorind să pierd nici măcar o fracțiune de secundă. Se apropie de finalul programului – două minute și aproape 40 de secunde s-au dus într-o clipită. Aaron o ridică pentru elementul final, iar Anastasia se rotește fără greșeală prin aer, aterizând așa de delicat, încât n-ai crede că s-a învârtit prin aer cu o secundă mai devreme.

Perechea înaintează spre centrul patinoarului, face ultimele elemente de dans și termină îmbrățișați în vreme ce muzica se stinge. Fiecare secundă a fost perfectă. Nici măcar un fir de păr nelalocul lui.

Iar când încep aplauzele, Aaron îi ia fața în mâini și o sărută.

CAPITOLUL 49

ANASTASIA

În jurul nostru se declanşează bliţurile, iar pieptul îmi este aşa de încordat, încât nu pot să respir.

Mă împing în el, dar mă strânge prea puternic de faţă şi nu vreau să fac o scenă pe gheaţă, pentru că sunt vreo treizeci de camere, toate în diferite unghiuri, surprinzând asta.

Surprinzând.

Momentul va fi disponibil şi va fi văzut de toată lumea. Oamenii au văzut deja; se uită acum. Nathan este acasă privind asta acum. Privindu-ne cum ne sărutăm.

Mi se face rău.

Aaron se desprinde în sfârşit de mine, dându-se pe spate şi arătând triumfător. Ridică un braţ să-l fluture către mulţime, iar eu am nevoie de toată puterea ca să nu izbucnesc în lacrimi chiar acolo, în faţa tuturor acestor oameni. Corpul începe să funcţioneze singur – ies de pe gheaţă şi mă îndrept spre faţa zâmbitoare a lui Brady.

Normal că zâmbeşte; am fost perfecţi. Am simţit-o în fiecare mişcare, fiecare întoarcere şi răsucire, fiecare moment pe gheaţă au fost într-o sincronizare totală. Chiar până la final, când Aaron şi-a pus gura peste a mea fără permisiune şi a stricat *totul.*

Iau protecţiile de patine din mâna întinsă a antrenoarei, ocolind îmbrăţişarea în care încearcă să mă prindă şi mă îndrept direct spre tunel, îndepărtându-mă de camere şi de Aaron.

Abia văd intrarea care e la câțiva metri în fața mea din cauza lacrimilor care îmi înceţoşează privirea.

– Stas! strigă Aaron după mine şi o aud în vocea lui – este confuz.

Nu înțelege de ce plec valvârtej când ar trebui să ne sărbătorim performanța incredibilă.

O performanță extraordinară.

Genul care te aduce în vizorul oamenilor – genul de oameni în al căror vizor vrei să te afli.

Mă apucă de braţ, oprindu-mă din mers şi n-am de ales, aşa că mă întorc spre el. Vreau să par puternică, să las impresia că nu mă afectează, dar nu pot, pentru că lacrimile îmi alunecă pe obraji.

– Am terminat, Aaron! De data asta ai mers prea departe.

Sprâncenele îi ajung la păr.

– Cum adică am terminat? Ne-a ieşit!

Brady apare în spatele lui, uitându-se cu precauţie de la unul la celălalt.

– Trebuie să aşteptăm nota. Anastasia, ştiu că eşti supărată, ne putem ocupa de asta, dar trebuie să-ţi ştergi lacrimile şi să afişezi o faţă curajoasă pentru camere.

Pieptul mi se umflă în timp ce mă sufocă amândoi cu privirile îngrijorate.

– Ştiu, scumpo, zice ea. Îmi pare aşa de rău! Dar trebuie să te gândeşti la cariera ta. Hai să ne ocupăm mai târziu de asta! Îţi promit că o vom face!

– Nu înţeleg ce am făcut, zice Aaron categoric. Nu înţeleg. Nu mai plânge, trebuie să aflăm pe ce loc suntem!

– Nu! Am terminat, plâng eu. Nu puteam să-l dau laoparte! Nu se oprea. N-am vrut. *Tu* nu mi-ai dat drumul. Nu mai fac asta, doamnă antrenoare. Nu vreau, nu vreau, *nu vreau!*

Uşa dinspre ieşire se deschide în spatele nostru şi am parte de şocul vieţii când Nathan zboară printre ei. Îl văd cum se apropie de noi peste umăr şi e de ajuns să arunce doar o privire la ochii mei plânşi ca să ştie că n-a fost o şmecherie. Nu făcea parte din programul nostru. Nu vindeam camerelor şi arbitrilor faptul că suntem îndrăgostiţi.

– Oh, hai că începem, mormăie Aaron.

– Ești bine? mă întreabă Nate, îmbrățișându-mă strâns și cu disperare.

Când ridic privirea la el, clătinând din cap, el îmi șterge delicat lacrimile cu degetele mari.

– Vreau să merg acasă, zic eu printre lacrimi.

– Asta-i ridicol! Anastasia, îmi pare rău dacă te-am supărat! Eram prins de moment. A fost ce voiau oamenii, iar eu am vrut doar să le ofer ce vor. Nu o mai fac dacă te superi pe un truc prostesc.

– Tu nu pricepi, nu-i așa? spumegă Nathan, dându-mi drumul și luând-o spre Aaron.

Înainte să apuc să-i spun să lase lucrurile așa, îi dă un pumn în față lui Aaron, făcându-l să cadă la podea. Brady îl prinde de braț pe Nate înainte să continue, țipându-i numele.

– Ai forțat-o, dobitocule! urlă el la Aaron, care își ține obrazul umflat.

– Oh, Dumnezeule! Calmați-vă toți! țipă Brady. Hawkins, ieși afară! Aaron, ridică-te! Își bagă mâinile în păr, pierzându-și în sfârșit calmul. Anastasia, rezistă următoarele 15 minute, *te rog!* Apoi vorbim, îți promit!

Probabil Aaron și eu arătăm dezastruos pe banchete în fața camerelor, așteptând nota.

Am ochii umflați, iar fața lui Aaron este umflată într-o parte, deși parțial este acoperită de un pachet de gheață adus de cel care acordă primul ajutor. Brady stă între noi, ținându-ne pe fiecare de mâna liberă. Nu-mi pot imagina trei oameni care să-și dorească mai puțin să fie în fața camerelor decât noi trei acum.

Vine nota, plasându-ne pe primul loc printre patinatorii care au patinat deja, dar nici nu reușesc să mă bucur, pentru că s-a terminat. Rămân nemișcată, ignorând uralele lui Brady și Aaron. Brațul lui îmi cuprinde umărul în semn de alinare, dar când se stinge camera, indicând că nu mai înregistrează, mă ridic și mă duc să-l caut pe Nathan.

– Anastasia, stai! strigă antrenoarea, în urma mea răsunând sunetul pantofilor ei. Încetinesc, întorcându-mă cu fața spre ea,

privind-o cum aleargă spre mine cu brațele deschise. Îmi pare rău că ți-a făcut asta!

– Am terminat!

– Tot zici asta, dar ce înseamnă? întreabă ea cu precauție.

Îl văd pe Aaron cum se apropie de noi, venind din sala rezultatelor, păşind calm, ca un om care n-are de ce să-şi facă griji.

– Nu poți să renunți la patinaj pentru un sărut, Anastasia! Nu te las!

– Nu renunț, zic eu, uitându-mă la Aaron peste umărul ei când el ajunge la noi. Doar că nu mai patinez niciodată cu Aaron.

El râde, iar impulsul de a-i da un pumn în partea cealaltă a feței este copleşitor.

– Niciodată nu vei găsi alt partener şi, chiar dacă-l găseşti, niciodată nu vei fi gata în doi ani. Tu chiar ai de gând să debutezi la olimpiadă la 27 de ani? Fii realistă, pentru Dumnezeu! Acceptă-mi scuzele, Stas! O să discutăm despre asta cu doctorița Robeska săptămâna viitoare. Trebuie să ne concentrăm pentru mâine. Uită-te ce bine am patinat! Noi...

Îl las să bată câmpii, expunându-şi calitățile ca un adevărat om de vânzări. Şi când în sfârşit termină, zâmbind arogant pentru sine, crezând că prostiile lui au funcționat din nou asupra mea, mă uit iar la Brady.

– Trec la patinaj individual. Dacă am trecut mai departe cu nota pe care am luat-o, spuneți-le că m-am retras.

Aaron se prinde de păr când începe să-şi dea seama.

– Nu poți să treci la patinaj individual. Nu-mi face asta, Anastasia! După *tot* ce am făcut pentru tine, pentru Dumnezeu! Nu mai fi o nesimțită încăpățânată! Nici măcar nu eşti suficient de bună ca să treci la individual. Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Îmi distrugi viața.

– Destul! se răsteşte Brady la el.

– Mă duc să-mi găsesc iubitul şi apoi plec acasă. La revedere, Aaron.

– Stas, *te rog*, imploră el.

– Aaron, n-am făcut decât să am încredere în tine. De aproape doi ani şi jumătate, am dat tot ce am avut acestui parteneriat,

prieteniei noastre. Tu n-ai făcut decât să mă folosești și să mă manipulezi, să vorbești urât despre mine, să-mi spui că nu sunt suficient de bună ca să fiu partenera ta. Ei bine, în sfârșit te aud clar și bine. Nu mă vrei, și asta-i în regulă, pentru că nici eu nu te vreau. Prefer să patinez singură și să risc să greșesc decât să am succes cu tine. Victoria nu valorează nimic dacă în schimb ajung să mă urăsc când sunt cu tine.

Nu-i dau șansa să-mi răspundă și o iau spre zona principală de așteptare pentru a-l găsi pe Nate. O parte din mine se simte eliberată, ușoară, dar o parte și mai mare se simte jenată și dezamăgită, fiindcă am crezut vreodată că putem avea un parteneriat.

Ridicându-se repede, Nate se grăbește spre mine imediat ce mă vede venind. Nu-i dau ocazia să mă întrebe dacă sunt bine pentru că-mi fac griji că iar o să plâng, așa că-i cer să mă ducă la hotel ca să-mi iau lucrurile.

Între arenă și hotel nu reușesc să mă uit la telefon, dar știu că o să fie invadat de mesaje și apeluri. Din fericire, încă n-am despachetat, așa că-mi iau repede valiza și las cheia la recepție, apoi o luăm direct pe autostradă înapoi spre Maple Hills.

Văd numele mamei pe ecran, afișat pentru a milioana oară, și-l ignor până ce intră mesageria vocală. Nathan n-a zis nimic, dar de când am urcat în mașină își mișcă mâna între piciorul și ceafa mea, mângâindu-mă delicat, strângându-mă din când în când pentru a mă liniști și a-mi spune că este acolo pentru mine.

Radioul se întrerupe când pe ecran apare numele tatălui meu, anunțându-ne că urmează un apel.

– O să fie așa de supărați pe mine! Au cheltuit așa de mult pe costumul ăsta...

– Nu o să fie supărați, iubito. Este evident că sunt îngrijorați pentru tine. Pot să răspund?

Încuviințez din cap, iar el răspunde la apel.

– Bună.

– Nate, îmi pare rău că te deranjez. Ai vorbit cumva cu Annie? Julia a tot sunat-o, dar nu i-a răspuns. Ne uitam la transmisiune, părea distrusă. Între noi doi fie vorba, Julia este foarte supărată.

– Este cu mine. Mă priveşte repede, apoi se uită înapoi la drum. Doarme. Este foarte supărată şi epuizată. Ne întoarcem în Maple Hills, n-a fost prea fericită că Aaron a sărutat-o. Nu făcea parte din program, iar eu... nu sunt sigur că mai vrea să patineze cu el la perechi.

Nu-mi place ideea de a-l pune pe Nate să-mi mintă părinţii, dar nu sunt pregătită să vorbesc cu ei.

– Nu sunt surprins, zice el. Pachetul de gheaţă...

Nate îşi drege vocea.

– L-am lovit. Dar vreau să ştii...

Înainte să apuce să explice că nu-i o persoană violentă, tata îl întrerupe:

– Nu-i nevoie de explicaţii. Aş zice că-i justificat. Suntem aşa de mândri de ea, a fost fenomenală până când el a distrus momentul. Spune-i să ne sune când se trezeşte, te rog! Vrem să fim siguri că-i bine. Putem să venim în L.A. dacă vrea, dar fără presiune.

Părinţii mei urăsc să zboare, aşa că faptul că se oferă să facă asta mă face iar să plâng. Singurul lucru care mă opreşte este faptul că se presupune că dorm şi deci nu pot plânge pe fundalul apelului.

Nate mă strânge de coapsă.

– Aşa o să fac. Mulţumesc că ai sunat.

– Nu par supăraţi, zic eu, vorbind cu mine însămi.

– Nu sunt supăraţi, confirmă Nate.

Chiar adorm şi mă trezesc când maşina trece peste limitatorul de viteză de pe drumul spre garajul clădirii.

Săptămâna trecută, mi-am adus, ca proasta, toate lucrurile de la Nathan, dar am nevoie de câteva lucruri înainte să ne întoarcem acolo. Aud bătăi în uşă şi foşnete înainte să deschid, iar o parte din mine îşi face griji că o să dau peste Lola şi Robbie făcând ceva ciudat pe canapea, dar când deschid uşa, dau de Russ în camera de zi, arătând ca o căprioară în faţa farurilor ţinând o cutie pe care scrie OBSCENITĂŢI cu litere imense.

– Ce naiba? mormăi eu, privindu-i pe jucătorii de hochei din apartament.

Mâna lui Nathan mă apucă de talie şi mă împinge în cameră, închizând uşa în urma noastră.

– Treceţi la treabă! strigă Lola către nimeni în mod special când apare.

În două secunde ajunge lângă noi, îmbrăţişându-mă strâns de tot.

– Ce se întâmplă? reuşesc eu să zic cu aerul pe care îl mai am în plămâni.

– Ne mutăm, zice ea cu nonşalanţă.

– Noi? Tu şi eu? Unde mergem?

Parcă sunt o proastă care se încurcă în propriile cuvinte în vreme ce toţi băieţii strâng în jurul nostru, îndeplinind ceea ce-mi imaginez că erau nişte instrucţiuni foarte stricte de la Lola.

Nathan îmi cuprinde umerii cu braţele şi-şi îngroapă capul în gâtul meu, sărutându-mă uşor sub ureche.

– Unde crezi că mergeţi?

– Bine, om al cavernelor, pufneşte ea spre el. Mergem la băieţi. Până ce găsim un loc unde să locuim. Nu putem să locuim aici cu *el*.

Din dormitorul ei se aude un pocnet şi cred că văd efectiv cum îi urcă tensiunea.

– J.J.! strigă ea, plecând în grabă spre sursa zgomotului.

Ar trebui să mă simt copleşită, dar sincer, nu simt decât uşurare. Astăzi am luat o decizie uriaşă; nu eram pregătită să iau şi alte decizii. Mă întorc în braţele lui Nathan pentru a mă cuibări la pieptul lui, lăsând să se estompeze haosul din urma mea. Îşi lipeşte buzele de părul meu şi chicoteşte.

– Eşti pregătită să te joci de-a casa în fiecare zi?

– Atât timp cât o fac cu tine.

CAPITOLUL 50

NATHAN

Trei luni mai târziu

– Încetează să mă mai seduci! Am o întâlnire cu Skinner în 30 de minute şi trebuie să fac duş.

Anastasia se opreşte din a mă săruta în jos pe corp, ridicând privirea la mine chiar de deasupra buricului şi privindu-mă cu ochii ăia mari şi albaştri pe care îi iubesc. Cum poate cineva să pară aşa de inocent, dar să provoace aşa de multe probleme în acelaşi timp? Se ridică un pic, cu cel mai poznaş zâmbet pe buze, urcând pe corpul meu şi sărutându-mă cast pe buze, apoi dându-se jos şi întinzându-se lângă mine.

– Ce crezi că vrea? mă întreabă ea, trăgând pătura peste ea pentru ca eu să pot formula un răspuns şi să nu fiu distras de faptul că sânii ei sunt direct în ochii mei.

– Nu ştiu, mormăi eu, apropiindu-mă de ea şi trecându-mi mâna peste pielea ei fină. Probabil vrea să mă folosească drept sacrificiu uman sau ceva de genul ăsta.

Ea încuviinţează din cap, cuibărindu-se la pieptul meu.

– Parcă văd asta. Crezi că tatăl tău o să mă lase să stau aici după ce pleci? Nu ne putem muta în noua locuinţă până la sfârşitul anului şcolar şi nu cred că mă încântă să stau pe străzile din Maple Hills.

– Cred că ar prefera să te arunce chiar el în stradă, dar este posibil să nu observe că am murit încă vreo şase luni, deci vei fi bine.

Situaţia cu tata este la fel de roz ca de obicei. Singurul lucru pe jumătate decent pe care l-a făcut recent este că i-a dat timp liber Sashei să meargă cu familia Hamlet în Denver la începutul lunii ca să ne vadă jucând în campionatul NCAA.

Am câştigat turneul – nu că el ar fi observat chiar dacă ar fi fost acolo. Mă bucur că Sasha ne-a văzut câştigând împreună cu Anastasia şi părinţii ei. Încă îl aud pe Colin spunându-ne mie şi oricui îl asculta cât de mândru era. A fost o zi plină de emoţii; chiar şi Faulkner şi Robbie au avut un mic moment.

A fost modul ideal de a-mi termina cariera de hochei la colegiu, dar perfect datorită persoanelor cu care împărtăşeam momentul.

– Dacă te sacrifică, primesc fondul tău fiduciar sau tatăl tău îl ia înapoi? întreabă ea, chicotind când eu îmi înfig degetele în şoldul ei. Şi îmi dai binecuvântarea ta să mă mărit cu Henry?

– Nu şi nu, zic eu cât pot de aspru. Vreau să porţi doliu tot restul vieţii şi să nu treci niciodată peste asta.

– Of, mormăie şi râde în acelaşi timp, întorcându-se. Asta-mi afectează planurile din vacanţa de primăvară de la anul.

Ţipă, râzând când o trag din pat, o arunc peste umăr şi intru cu ea la duş.

Drumul spre biroul directorului Skinner pare să-mi ia dublu faţă de cât fac obicei.

Ieri i-am trimis un SMS lui Faulkner ca să aflu dacă ştia despre ce este vorba, dar nu mi-a fost de ajutor.

Antrenorul

„Bună ziua, domnule antrenor. Skinner mi-a cerut să ne vedem mâine. Ştiţi despre ce-i vorba?“

„Ţi se pare că sunt secretara lui?“

„Păi nu v-am văzut niciodată în acelaşi loc cu secretara lui. Deci...“

„Vino la mine în birou după ce termini cu Skinner! Să nu vii cu veşti proaste! Viaţa mea o să fie mult mai uşoară după ce termini peste două luni."

„Şi mie o să-mi fie dor de dumneavoastră, domnule antrenor."

Biroul lui Skinner nu e în clădirea sportivă, cu restul antrenorilor şi echipamentele sportive. Din cine ştie ce motiv, biroul lui este în clădirea principală, chiar lângă biroul decanului. Îmi imaginez că-i este mai uşor să-l pupe în fund pe decan dacă e în aceeaşi clădire. Când sunt introdus în biroul lui chiar de secretară, el vorbeşte la telefon. Asta îmi oferă ocazia să mă uit în jur şi să mi se întărească părerea că este la fel de trist cum mă aşteptam.

– Îmi cer scuze! Bună, Nathan, mulţumesc că ai venit să ne vedem. Sunt sigur că te întrebi despre ce-i vorba.

– Am făcut ceva?

– Nu chiar, zice el calm, lăsându-se pe spate în scaun. Acum două luni, am fost abordat de o studentă cu privire la incidentul dintre tine şi Aaron Carlisle.

– Bine...

– Mi-a explicat că domnul Carlisle voia să se răzbune pe tine şi că s-a accidentat când era împreună cu prietenii lui în afara perimetrului campusului, fiind beat. S-a folosit de accidentare ca să-ţi păteze reputaţia.

– Asta mi-au spus oamenii care erau cu el, da.

– Desigur, tu ai recunoscut că ai fost de vină, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci, dar am fost informat că ai făcut asta doar după ce antrenorul Faulkner a pus toată echipa pe bancă. Adică ai făcut tot ce ai putut ca să-ţi protejezi echipa.

N-a fost una dintre cele mai inteligente decizii ale mele.

– Aşa este, domnule.

– S-a făcut o investigaţie independentă şi am descoperit că a fost adevărată informaţia primită de la studentă. A fost foarte cooperantă şi doritoare ca numele tău să fie absolvit de orice vină.

– Acea studentă a fost din întâmplare Anastasia Allen, domnule?

Ridică din umeri, dar pe buzele lui se vede un ușor zâmbet.

– Studenta în chestiune a cerut să rămână anonimă, dar voiam să te văd față în față ca să te asigur că incidentul va fi șters din înregistrările din colegiu. Înțeleg că vei absolvi în curând, dar, ca să știți și tu, și oricare alte părți interesate, domnul Carlisle a fost transferat imediat la UCLA.

„Oh!"

– Sunt sigur că Aaron va fi foarte fericit acolo. Asta-i tot? întreb precaut, dornic să scap într-o notă bună.

– Da, asta-i tot. Ah, și felicitări pentru câștigarea campionatului!

Încuviințez din cap în semn de apreciere și ies de acolo cât pot de repede. Ar fi trebuit să știu că Stassie nu avea să-l lase pe Aaron să scape nepedepsit.

Ușuratica Uber

„Ai încurcat-o."

„Voi fi sacrificată? Nu se poate. Sunt foarte ocupată și importantă."

„Te-ai dus la Skinner."

„Nu pare ceva ce aș face eu."

„Te-ai dus la Skinner și l-ai turnat pe Aaron. Toate astea pentru că ai vrut să-mi aperi onoarea."

„Tu n-ai onoare. 😳 *Ce mi-ai făcut azi-noapte este bine cunoscut că nu-i deloc onorabil."*

„Ți-a plăcut."

„Normal că da. Nici eu n-am onoare."

„Aaron s-a transferat la UCLA."

„Nu cred!!! Serios?"

„Da. Tocmai mi-a zis Skinner."

„Aș fi preferat undeva în Alaska, dar e bine că nu mai este în Maple Hills."

Mi-a fost greu să accept că nu voi fi aici anul viitor, dar mă simt mult mai bine știind că ea nu va trebui să-l înfrunte pe patinoar sau să dea peste el la petreceri.

Următoarea oprire pe listă este clădirea sportivă ca să mă văd cu antrenorul. Când intru, el mănâncă ceea ce pare a fi o chiflă cu de toate. Mijește imediat ochii și-l văd cum urlă la mine în mintea lui. Într-un final, înghite și mormăie către mine.

– Nici măcar micul-dejun nu mai apuc să mi-l mănânc în liniște și singur. Prins între voi și fetele mele, încărunțesc prematur.

Mă uit la capul lui ras, încuviințând.

– Voiați să mă vedeți?

Își șterge mâinile cu un șervețel și dă deoparte chifla pe jumătate mâncată.

– Trebuie să discutăm despre înlocuirea ta din postul de căpitan. Este momentul să începem să căutăm cui predăm titlul, așa cum a făcut Lewinski cu tine. Te-ai gândit la asta?

M-am gândit la cine mă va înlocui de anul trecut, de când am fost pus pe bancă. Am avut timp să mă uit la echipă, pentru că n-am fost pe gheață. I-am urmărit așa cum o fac Faulkner și Robbie și am văzut multe.

– O să râdeți...

– Nu o să râd, dar continuă!

– Cred că Henry ar fi un căpitan grozav, zic cu sinceritate. Este calm; după ce plec eu, el va fi cel mai bun jucător din echipă; mereu este sincer și nu face prostii. O să fie junior, ceea ce înseamnă că echipa va avea același căpitan timp de doi ani.

Se gândește un minut, murmurând pentru sine.

– Bine. O să discut cu Robbie, să văd ce părere are.

– Am vorbit deja și este de acord că Turner este cea mai bună alegere.

Robbie va rămâne la UCMH să urmeze un master, așa că va continua să antreneze echipa. Cum poziția de antrenor secund este una plătită în mod normal, sperăm cu toții că, atunci când va termina școala, i se va da postul.

În urmă cu vreo două săptămâni, după mai multe beri, am stat și am discutat despre cel care mă va succeda. Henry a devenit mai încrezător de când locuiește cu noi, deci cred că va gestiona presiunea care vine cu poziția de lider. În afară de asta, nimeni nu ne poate contrazice că-i cel mai bun jucător.

– Lasă-mă să mă gândesc, zice Faulkner, întinzându-se după chiflă, ceea ce înseamnă că-i momentul să ies și să-l las singur. Ne vedem mai târziu la antrenament.

Cum sunt deja în campus, mă duc la bibliotecă, iau câteva cărți pe care trebuie să le citesc pentru examenele finale și mă duc acasă.

Când ajung, casa e plină, mult prea mulți jucători de hochei îmi ocupă spațiul.

– Voi nu aveți propriile case? În loc să fiți aici și să-mi mâncați toată mâncarea și să-mi împuțiți camera de zi?

Văd câteva degete mijlocii, aud un mârâit ciudat și în sfârșit un răspuns de la Kris.

– Prietena ta ne-a promis *pad thai.*

Acum câteva săptămâni, J.J. și Anastasia au făcut un curs de bucătărie vietnameză, iar de atunci, locul ăsta-i ca un restaurant. Sunt hotărâți să încerce cât mai multe feluri de mâncare și bucătării. Gătesc unul lângă celălalt, concurând în secret ca să vadă cine face cel mai bun fel principal sau aperitiv sau cine face cele mai bune garnituri. Apoi ne așezăm să mâncăm, iar ei stau acolo încrezuți, savurând toate complimentele pe care le aruncă băieții.

Nu-i spun lui Stas că sunt destul de sigur că Bobby și Mattie trăiesc exclusiv din pizza la cuptor, așa că o să tot apară pentru a mânca mult timp după ce eu și J.J. vom termina școala.

Trec printre toate corpurile și dezastrul din camera de zi și mă îndrept spre bucătărie. Stassie amestecă niște germeni de fasole, privind foarte atentă în wok.

– Salut, amice. Zâmbește. Mâncarea e aproape gata.

Îi înclin capul pe spate, sărutând-o, savurând modul în care corpul ei se scufundă imediat în mine.

– Știi că nu trebuie să hrănești pe toată lumea, da? Nu mă aștept să faci asta.

Ea chicotește și se întoarce la wok.

– Știi că-mi place. Este ca și cum ai avea o grămadă de copii, dar în loc să fie mici și drăgălași, toți sunt foarte mari, beau și înjură. Este drăguț că petreceți timp împreună, pentru că unii

dintre voi nu vor mai fi aici în curând. Mâncarea thai pare să fie preferata tuturor – au apărut imediat.

– Anastasia Allen, deja ticăie ceasul biologic?

Rămâne cu gura căscată și obrajii i se înroșesc, clipind rapid de parcă nu-i vine să creadă că o acuz de asta.

– Nu! Sunt o iubită și o colegă de apartament de treabă.

Nu mă pot abține și râd. Este așa de drăguță uneori, încât nu știu ce să fac cu ea.

– Ești cea mai bună iubită și clar cea mai bună colegă de apartament. Te iub…

– Ce ai zis despre cea mai bună colegă de apartament? ne întrerupe J.J., dându-mă laoparte de lângă aragaz. Ieși din bucătăria noastră, Hawkins! Aici are loc un moment de excelență culinară, iar tu cu vibrațiile tale fără condimente ne stai în cale.

Stas se uită la mine cu sprâncenele ridicate în timp ce ies din bucătărie. Îmi zice pe mute „vibrații fără condimente", încercând să nu râdă în timp ce J.J. începe să-i dea instrucțiuni pentru plating. Privesc – de la o distanță sigură – cum pun totul în castroane și le așază pe masa mare pe care mai jucăm ping-pong cu bere.

– Mâncare! urlă J.J. cât îl țin plămânii, iar restul băieților vin spre camera de distracții.

Lola și Robbie s-au așezat deja la masă pe cele mai bune locuri, iar băieții vin făcând ochii mari când văd ce e în fața lor. Camera se umple de clinchetul tacâmurilor și de sunete de apreciere – *hm, ah* și *oh*. Stassie aduce ultima farfurie cu rulouri de ou și nu-mi pot lua ochii de la ea în timp ce stă în picioare, privind pe toată lumea și zâmbind pentru sine.

Nici urmă de fata care mânca doar salată, nu voia o relație și nu putea să suporte jucătorii de hochei.

Se așază lângă mine și-și umple farfuria cu mâncare, gemând fericită cu gura plină de tăiței. Îi dă una peste mână lui Bobby când el încearcă să-i fure un rulou de ou din farfurie, încruntându-se la el și făcându-l să tresară. Fața ei se îmblânzește când se întoarce și mă vede râzând de interacțiunea dintre ei. Ea ridică

din umeri, fără vreun regret că l-a făcut pe Bobby să-i fie teamă de ea.

– Rulourile de ou sunt preferatele mele.

– Tu ești preferata mea, șoptesc eu, aplecându-mă să o sărut pe obrazul îmbujorat.

– Chiar dacă aș avea mâini de crab?

– Chiar dacă ai avea mâini de crab, Anastasia.

EPILOG

ANASTASIA

Doi ani (şi ceva) mai târziu

Linia orizontului din Seattle străluceşte sub lumina caldă a soarelui ce apune. Doctorul Andrews întârzie, dar nu mă deranjează, pentru că îmi oferă un pic mai mult timp să admir priveliştea.

Uneori mi-e dor de vremea din L.A. când eram prinsă în ploaie, dar acum mă simt perfect mulţumită.

– Intră, Anastasia! Doctorul Andrews îmi ţine uşa deschisă. Îmi cer scuze pentru întârziere.

– Nu vă faceţi griji, îl asigur eu, ridicându-mă de pe scaun. Am gleznele aşa de umflate, încât e plăcut să stau jos.

– Sigur străluceşti dacă asta te face să te simţi mai bine. Sarcina îţi prinde bine.

– Este transpiraţie, nu vă lăsaţi păcălit! Mă aşez vizavi de biroul lui şi îmi trec mâna peste burtă, şuierând când simt un picioruş în coaste. Noi credem că va fi o fotbalistă. Îi place să lovească.

– Sunt sigură că, cu o mamă medaliată cu aur şi un tată care a câştigat Cupa Stanley, orice va decide să fie, va fi cea mai bună.

– Acum cel mai bine se pricepe să mă facă aproape să fac pe mine.

După ce am absolvit şi m-am mutat înapoi în Washington ca să fiu mai aproape de Nathan, am hotărât să merg la şedinţe

de terapie semiregulate. Nu mi se mai pare grea terapia, mă face să mă simt recunoscătoare. Îmi trec în revistă sentimentele, lucrurile pe care le-am făcut, lucruri pe care abia le aștept și chiar lucruri din cauza cărora sunt nervoasă. Totul îmi amintește pentru cât de multe lucruri mă simt norocoasă.

Când conduc spre casă, bebelușa H se învârte, clar la fel de entuziasmată ca mine că își va vedea tatăl. Mă rog, asta o să-i spun lui Nate, fără a-i spune că, atunci când am deschis a doua pungă de Cheetos picanți, ea a început să danseze pe organele mele.

Când mi-a cumpărat Range Roverul, de altfel cunoscut sub numele „Scuze că te-am lăsat gravidă din greșeală", a umplut cu gustări toate compartimentele disponibile.

O alegere înțeleaptă din moment ce copilul lui este constant înfometat.

Da, dau vina pe copilul meu nenăscut pentru câte prostii mănânc în timp ce stau în trafic.

Parchez pe alee lângă mașina părinților, nici măcar nu apuc să cobor bine și aud lătratul bine cunoscut al lui Bunny din curtea din spate.

– Nu-mi mai agita copilul! strig eu peste lătrat, îndreptându-mă spre locul unde Nathan și tata trag cu pistolul cu apă în Bunny.

– A venit mama acasă! strigă Nate, făcând un ghemotoc ud de 20 de kilograme, auriu și pufos să sară spre mine, dând bucuros din coadă.

Știind că la sfârșitul sezonului urma să se transfere în Seattle, Nathan mi-a promis că, după Olimpiada din februarie, aveam să ne luăm un golden retriever. Ceea ce nici unul din noi nu planificase când am decis să devenim părinți de câine a fost că debutul anxietății mele dinainte de Olimpiadă m-a făcut să-mi vomit pastila anticoncepțională.

Am câștigat aurul la individual feminin.

Am sărbătorit.

Mult.

Pe fiecare suprafață unde am putut să ne punem mâinile excitate.

Șase luni mai târziu, am un pepene uriaș atașat de stomac și cel mai haotic cățel din lume.

Nate vine ținând pistolul cu apă spre mine, cu o sclipire poznașă în ochii căprui. Pantalonii scurți îi sunt jos pe șolduri, iar ultimele raze de soare ale zilei se reflectă pe pielea lui bronzată. „Dumnezeule, ce sexy este!"

– Să nu îndrăznești, Hawkins!

– Bine ai venit acasă!

Lasă arma pe jos, abia ratându-l pe Bunny, care se învârte printre picioarele noastre. Îmi cuprinde fața în mâini și coboară gura spre a mea, făcându-mi toate celulele din corp să-mi vibreze fericite.

Sarcina a intensificat totul, așa că, atunci când credeam că înainte eram atrasă de el, mă înșelam *foarte tare*. Singurul motiv pentru care nu mă cațăr pe el ca pe un copac este că părinții mei sunt acum aici.

– Ce fac fetele mele preferate?

Mâinile lui Nate îmi coboară cu blândețe pe brațe până ce ajung la abdomen.

Ea se agită teribil, așa cum face mereu când el este aproape de noi.

– Vrei să fac chestia aia?

– Dumnezeule, da! Suntem bine. Ne este foame.

Păşeşte în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele până când îmi atinge burta, ridicând-o ca să nu mai simt greutatea și imediat mă topesc în el.

– Oh, Dumnezeule, da!

Mereu am bănuit că bebe Hawkins va fi mare, dar practic s-a văzut sarcina încă de la concepție.

Vai de vaginul meu în câteva luni!

Sunt toată burtă și sâni. Niște sâni imenși la care toată lumea se holbează. Am vizitat-o pe Lola la New York împreună cu mama, iar tot timpul ea m-a verificat și m-a cântărit în caz că voia să-și pună silicoane.

Apare mama cu un pahar de limonadă. Cu ei doi având grijă de mine, mă întreb de ce m-am deranjat să ies azi din casă.

– Ai împachetat totul, scumpo?

Încuviințez din cap.

– Nimic nu mi se mai potrivește, așa că o săptămână o să port topuri scurte.

Nate mă sărută pe obraz de la spate.

– Se potrivesc pentru ursulețul Winnie.

Când Alex, partenerul lui J.J., s-a oferit să ne ajute cu planificarea lunii dinainte de nașterea bebelușului, credeam că glumea. Dar, de fapt, sunt o grămadă de lucruri despre bebeluși pe care încă nu le-am învățat. Cele în care primesc cadouri și călătorii sunt preferatele mele.

– Ai împachetat lucrurile bebelușului? întreb eu, aplecându-mă ca să-l scarpin pe Bunny după urechi.

Mama oftează.

– Știi că va trebui să încetezi să-i mai spui așa când va veni bebelușul?

Mă strâmb instinctiv.

– Nu, nu voi înceta. Primul născut. Arăt spre fața pufoasă care mă linge intens pe gleznă. Arăt spre burta mea umflată. Al doilea născut.

Ea își dă ochii peste cap, lăsându-se pe vine pentru a-l cocoloși și evită la limită limba imensă și plină de bale care se îndreaptă spre fața ei.

– Haide, micuțule, și tu mergi în vacanță!

Entuziasmul intens pe care-l trăiam înainte când călătoream acum este mai puțin intens, pentru că sunt cât o minge, dar îmi place să fac pe șefa cu Nathan din poziția confortabilă cu picioarele ridicate.

Suntem împreună de mai bine de doi ani și jumătate, iar el tot nu știe să folosească husele pentru organizarea bagajelor cum trebuie.

Drumul de la Seattle la Cabo este nesfârșit, fiind opriți pentru poze de aproximativ un milion de ori. Fanii mei preferați sunt cei care nu se uită la hochei, așa că ei îi dau telefonul sau camera lui Nate când cer o poză. Spune că nu-l deranjează că oamenii îl cred faimos pentru că e iubitul meu.

Nu mă pot abține și râd când o spune el, pentru că pare serios. Ne-am zis că putem lucra la imaginea lui publică înainte să câștig următoarea medalie; poate că nu va mai trebui să facă pe fotograful așa de des.

Vila noastră este mai puțin vilă și mai mult conac, dar Nate spune că extravaganța este necesară, pentru că vrea să stăm într-un loc privat, în care să mă simt confortabil.

Goală. Goală mă vrea.

Petrecem ziua la plajă, citind și ațipind, răcorindu-ne în mare. Nate a făcut o gaură în nisip de mărimea lui bebe Hawkins, mărimea perfectă ca să-mi încapă burta, și pentru prima dată după luni întregi, pot să dorm pe burtă. „Extaz."

– Stas, ești aproape gata?

– Nu mă mai grăbi!

Îl aud chicotind în camera de zi.

– Ai putea măcar să te grăbești un pic? Avem rezervare.

N-am avut de ales și a trebuit să mă spăl pe cap pentru a scoate apa sărată, apoi am făcut eroarea de a mă așeza pe pat în prosop, cu o pungă de Lays barbecue și cu telefonul. Acum sunt la zi cu ce a făcut toată lumea pe care o urmăresc, dar din păcate nu sunt îmbrăcată și am părul umed și creț.

Îmi strâng părul într-o coadă la spate, iau o rochie de vară pe mine, îmi dau cu un pic de iluminator pe anumite puncte de pe față și aplic niște rimel. Frumusețea de a fi în vacanță este că mă pot preface că așa voiam să arăt și nimeni nu poate să zică altceva.

Când ies în sfârșit din dormitor, Nate se uită la Grand Prix cu o bere.

– Haide, o să întârziem!

Deschide gura și întoarce capul spre mine, privindu-mă cu neîncredere.

– *Eu* te aștept pe tine! Te aștept de mult timp!

– Mi se pare o exagerare, mormăi eu, punându-mi telefonul în poșetă. Mergem?

Se ridică, dă pe gât restul de bere, clătinând din cap și înjurând în șoaptă.

– Trebuie să verific ceva, ne vedem afară.

– Grăbește-te, Nathan! Mă lupt să nu-mi apară zâmbetul pe față. Avem rezervare.

Face ochii mari, apoi îi închide și inspiră adânc.

– Știu. Ți-am tot zis.

Drumul până la restaurant este scurt. Acolo ne conduc în zona principală și ieșim prin spate spre o zonă de plajă privată. A fost făcută o cărare din petale de trandafir spre o singură masă aflată pe plajă.

Nathan mă ajută să mă așez, apoi se așază vizavi de mine.

– O să mănânc tot ce este în meniu, îl avertizez eu. Nu o să fie atrăgător.

– Tot ce faci este atrăgător.

– O să mai vedem...

Nu reușesc să mănânc chiar tot din meniu, dar fac pagube semnificative în mâncarea mea, a lui Nate și în coșul cu pâine. Mă uit la el în timp ce bea vin. Este ciudat de tăcut în seara asta, dar așa e uneori în timpul lui liber. Îl obosește faptul că la muncă este înconjurat tot timpul de zgomot și haos, iar unele din cele mai speciale momente dintre noi sunt când stăm tăcuți unul în compania celuilalt.

Îmi simte privirea ațintită asupra lui, întoarce capul spre mine, ochii ni se întâlnesc și mi se taie respirația. Are vârful nasului roz de la soarele de astăzi și barba lui de obicei scurtă a crescut mai mult. De fiecare dată când mă uit la el, îmi crește pulsul și inima îmi bubuie în piept, iar când cred că iubirea mea pentru el a ajuns la maximum, ceva îmi dovedește că mă înșel.

N-aș fi putut să planific să mă îndrăgostesc de Nathan Hawkins.

Nici o agendă, nici un iPad și nici o diagramă cu autocolante nu m-ar fi putut pregăti pentru viitorul meu.

Imaginația mea nu este în stare să viseze fericirea la acest nivel.

– Te uiți la mine cu expresia aia caraghioasă pe care o ai când te gândești prea mult.

Îmi dau ochii peste cap și chicotesc că mi-a întrerupt brusc monologul interior.

– Mă gândesc cât de mult te iubesc.

– Ce ciudat! Şi eu mă gândeam la tine.

Împinge scaunul în spate, se ridică de la masă, iar eu mă uit cu curiozitate la el.

– Ce fa...

Se lasă într-un genunchi în nisip lângă mine.

– Oh, Dumnezeule!

Inima îmi bate mai încet şi mi se formează un mare nod în gât când el bagă mâna în buzunar şi scoate un diamant mai mare decât nodul meu din gât. Bebe H. dă petrecere în burta mea, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

– Anastasia, eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi a spune că eşti iubirea vieţii mele nu onorează cât de mult te iubesc. Existenţa mea nu are sens fără tine. Pentru restul vieţilor noastre, în viaţa următoare, într-o realitate alternativă, voi fi al tău dacă mă vrei. Eşti cea mai bună prietenă a mea, cel mai mare cadou al meu. Iar Mila şi Bunny sunt şi ei binecuvântaţi să te aibă drept mamă.

„Oh, iată şi lacrimile!"

– Vrei să fii soţia mea?

Încuviinţez frenetic din cap şi mă lansez spre el, aproape dărâmându-l în nisip.

– Da, da, da!

Îmi tremură mâinile când îmi pune inelul pe deget, cuprinzându-mi imediat faţa în mâini şi sărutându-mă pasional.

– Anastasia Hawkins. Uau! Şi eu care credeam că este doar o relaţie normală, fără angajamente, fără gelozie.

El pufneşte, lipindu-şi din nou buzele de ale mele.

– Taci din gură, Anastasia!

MULȚUMIRI

Soțului meu, pentru că a crezut în mine, pentru că m-a lăsat să cheltuiesc economiile noastre pentru a-mi finanța visul (foarte scump) și, în ciuda faptului că are cea mai mare gură, mi-a păstrat secret hobby-ul, așa cum a promis că o va face.

Lui Marcy, pentru că m-a convins că-mi pot scrie propria carte. Mulțumesc că m-ai ajutat să-mi descopăr pasiunea!

Lui Ha-Le, persoana care clar cunoaște Icebreaker mai bine decât mine. Mulțumesc pentru sprijinul tău continuu!

Lui Paisley și Leni, pentru că m-au ținut virtual de mână cât mi-am publicat prima carte. Munca și creativitatea voastră au făcut ca această carte să fie ceea ce este și abia aștept să lucrăm și la alte proiecte cu voi.

Într-un final, echipei mele de criză, pe care o iubesc la nesfârșit:

Erin, pentru că ai fost autoarea de sprijin emoțional pentru mine. Îți mulțumesc pentru prietenia ta, pentru că ai fost acolo să-mi asculți toate ideile ciudate, pe jumătate gândite, și pentru că le-ai încurajat activ pe toate. Tu ești motivul pentru care „lista mea de scris" are 45 de cărți. Asta sunt eu, cea care returnează energia cărților în univers.

Kiley, pentru că a fost prima persoană care a citit schița acțiunii din Icebreaker. Mulțumesc că ai fost mereu lângă mine, pentru că mi-ai cerut capitole când eu aveam blocajul scriitorului (ceea ce în mod ciudat funcționează) și, mai important, pentru că mi-ai răspuns la toate mesajele când îți scriam „Ki, în America...". Calmul tău echilibrează haosul meu; ești o prietenă minunată.

Rebecca, pentru că ai fost versiunea mea canadiană. Îți mulțumesc că m-ai făcut să simt că se poate să mă autopublic, că m-ai ascultat când băteam câmpii la 4.00 dimineața și pentru că m-ai liniștit când sindromul impostorului încerca să câștige. Mă simt așa de norocoasă să spun că ești prietena mea!

PLAYLIST

Cruel Summer | Taylor Swift 02:58
Kiss Me More (Feat. Sza) | Doja Cat 03:29
Talking Body | Tove Lo 03:58
Shut Up | Ariana Grande 02:38
Idgaf | Dua Lipa 03:38
Energy | Tyla Jane 03:20
Motivation | Normani 03:14
One Kiss (With Dua Lipa) | Calvin Harris 03:35
Dance For You | Beyoncé 06:17
Needy | Ariana Grande 02:52
Who's | Jacquees 03:06
Lose You To Love Me | Selena Gomez 03:26
Kiss Me | Sixpence None The Richer 03:29
Boyfriend (With Social House) | Ariana Grande 03:06
Rumors (Feat. Zayn) | Sabrina Claudio 03:46
More Than Enough | Alina Baraz 02:31
You Should See Me In A Crown | Billie Eilish 03:01
I'm Faking | Sabrina Carpenter 02:55
Make Me Feel | Janelle Monáe 03:14
Can I | Kehlani 02:48

Ea planifică totul în viață...
însă El este ceva complet neprevăzut

Anastasia Allen muncește de când se știe pentru șansa de a intra în echipa SUA de patinaj artistic la perechi. Și se pare că totul merge conform planului când primește o bursă completă la Universitatea din California și obține un loc în echipă.

Acum nimic nu îi va sta în cale... nici măcar căpitanul echipei de hochei, Nate Hawkins.

Pentru Nathan Hawkins nu există problemă pe care să nu o poată rezolva. În calitate de căpitan, știe că responsabilitatea de a menține echipa unită stă pe umerii lui. Dar când o neînțelegere face ca echipa de patinaj artistic și cea de hochei să împartă același patinoar pentru antrenamente, iar partenerul Anastasiei este accidentat, Nate se trezește schimbând crosa de hochei cu colanți de patinaj și trecând de la un antrenor înfricoșător la unul și mai înfricoșător.

Anastasia și Nate ajung astfel să se antreneze împreună, iar scânteile pasiunii nu întârzie să apară. Însă Anastasia nu își face probleme, fiindcă nu ar putea niciodată să se îndrăgostească de un jucător de hochei... nu?

„Hannah Grace a creat personaje tinere și amuzante, dar care își înfruntă problemele cu maturitate – lucru mai rar întâlnit în genul romantic."
The Nerd Daily

„Odată ce tensiunea dintre el și ea explodează, puteți fi siguri că nu veți dori să fiți prinși citind această carte în public."
The Nerd Daily

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-060-0
9 786303 190600
voxa audiobooks